

Radu Theodoru

**ROMÂNIA
CA O PRADĂ**

**Editura ALMA
1996**

MOTIVATIE

O bună parte din umanitate trăiește dramatic epoca de maximă virulență a imperialismului evreiesc al cărui scop este instaurarea Republicii Universale sub conducerea plutocratici iudaice. Cu un program istoric perfect etapizat, folosind o varietate largă de mijloace și metode de la cele psihologice la cele economice, iudaismul a reușit să stăpânească și să folosească în vederea scopului propus trei state occidentale: Franța, Anglia și Statele Unite care s-au transformat în portdrapelul desființării statelor naționale și al federalizării lor în vederea realizării voinței conducerii supreme a iudaismului mondial concretizată în Republica Universală. Structurile acesteia au fost construite cu abilitate după cel de-al doilea război mondial. Se numesc: O.N.U.; Consiliul de Securitate; Fondul Monetar Internațional; Comunitatea Europeană; NATO; Banca Mondială.

Războiul rece a finalizat încă o etapă istorică a ofensivei imperialismului evreiesc împotriva STATELOR NAȚIONALE ramase puternice în Europa de Est prin sistemul economic CAER și sub scutul militar al Uniunii Sovietice. Cartea de față este un răspuns românesc la ofensiva generală a imperialismului iudeu, și, îndeosebi, la asaltul dat României, stat unitar, suveran și independent, ofensivă imperialistă susținută prin valuri succesive de atac încă de la începutul secolului trecut.

Drama, decăderea și deriva temporară a României de astăzi este finalizarea a două secole de luptă a evreimii internaționale care prin războiul atipic declarat direct țării, prin lovitura de stat din 1989, contrarevoluție, masonizarea și iudaizarea vârfurilor puterii contrarevoluționare, a reușit să anuleze statutul independent și suveran al starului român, silindu-l să facă o politică economică sinucigașă, să se înregistreze în organisme internaționaliste și să intre sub incidența legilor suprastatale care-l vor anula dacă întregul Est european solid ancorat în NAȚIONAL nu va reuși să-și recâștige statutul suveran.

Documentația folosită de autor însumează peste 15 000 de pagini.

De la Protocoalele Înțelepților Sionului la dările de seamă ale lojilor francmasonice, de la cărțile lui Froim Moise, poreclit Cilibi Moise la documentele Corpurilor Legiuitoare din România în sesiunea 1878-1879 privitoare la chestiunea israelită și modificarea articolului 7 din Constituție; de la revistele francmasoneriei franceze la cele 4 volume editate de marele industriaș american Henry Ford sub titlul *Jidovul Internațional*; de la Eminescu, Iorga, Goga, Blaga, Vasile Conta, Xenopol, A.C. Cuza, Anastase Hâciu la Edmond Fleg cu ale sale *Israel et Moi, Moise, Solomon, Anthologie juife, Ecoute, Israel* și încă câteva titluri ale acestui evreu fanatic; de la revistele naționalismului francez interbelic ca "*La Vieille France*"; "*Revue des Lectures*" sau "*La Lutte*" la Buletinele Lojei Marelui Orient Francez sau documentele recente publicate în revista *Europa*; de la opiniile lui Churchill înainte de a fi francmason și după, la Disraeli, la Bernard Lazare; de la mareșalul Lunderdorff la breva papei Leon al XIII-lea; de la scrisoarea lui Leon Degrelle adresată actualului papă în legătură cu falsul genocid de la Auschwitz la rezultatele cercetărilor istoricului evreu din S.U.A., Arno J. Mayer asupra acelor așa-zise camere de gazare cărora se adaugă cercetările, opiniile și lucrările comunității științifice contemporane de istorici americani și belgieni, francezi și evrei care supun celui mai crâncen revizionism legende sioniste legate de holocaust; iată zicem noi că fiecare afirmație pe care o facem se sprijină pe zeci de documente și că demersul autorului este mai curând științific decât gazetăresc.

Pentru a întări afirmațiile de mai sus îi aduc în dezbatere pe Arthur Koestler, khazar maghiar trăitor în occident cu excelentul volum *AL TREISPREZECELEA TRIB - Imperiul khazarilor și moștenirea sa*; pe profesorul Dunlop de la Universitatea Columbia (SUA) cu studiile sale imbatabile; pe istoricul marxist maghiar dr. Bartha Antal; pe A.N. Poliak, profesor universitar de istorie medievală a evreilor de la Universitatea Tel Aviv; pe arheologul rus M.I. Artamanov. Desigur am pornit demersul documentar de la cronicarii arabi, georgieni, armeni și bizantini atunci când a fost vorba de invazia khazară în Țările Românești și mai târziu în Principatele Unite și România. Constantin Porfirogenetul

(*De caerimoniis aulae Byzantinae*) Ibn - Said al Maghribi; Ibn - al - Balkhi; Istakhri; Al-Massudi; Ibn-Hawkal; Ibn-Nadim; Ibn-Rusta; Takt Ibn-Ali; Ibn-Miskawayr sunt doar câțiva din cronicarii Orientului Apropiat ale căror scrieri s-au născut din cunoașterea nemijlocită sau nu prea îndepărtată a fenomenului mozaicilor turcomani de la nordul Mării Caspice, care, în nici un fel nu sunt semiți. Autorul fiind atent la autoritățile în materie ca Gibb și de Goeje a ales de regulă sursele primare de informație cum ar fi El-Balkhi capul de serie al școlii arabe de istorie și geografie. Acolo unde nu a putut consulta textele în franceză sau germană, autorul a recurs la bunăvoința unor buni cunoscători ai limbilor arabă, turcă, armeană și giorgiană.

Nu mă pot lăuda că am o cunoștință analitică a operei orientalistului Eric Kahle, cărturar masoretic (specialist evreu în Vechiul Testament) și a operei elevului său Ahmed Zeki Validi Togan, bașkirul savant care a fondat Armata Roșie Bașkiră sau a operei nobilului german Hugo Freiherr von Kutschera, care și-a cucerit titlul nobiliar de *Freiherr* la Sarajevo prin 1882 când a fost director în administrația Bosniei-Herțegovina, aflată sub dominația imperiului austro-ungar.

Mărturisesc cu mâna pe inimă că aș fi vrut să scriu o carte polemică. Mai ales ca autorul a jucat ca actor într-o piesuliță televizată scrisă de rabinul cultului mozaic din România, Moses Rosen, secondat de un istoric evreu născut în România, Jean Ancei, transmisă prin emisiunea "*Veniți cu noi pe programul doi*" în ziua de luni 23 martie 1992 orele 17.10; piesuliță de un șovinism sionist care a revoltat o țară și căreia semnatarul acestui volum i-a dat o serie lungă de replici, cu deosebire în revista *Europa*. Gravitatea problematicii impune în locul polemicii, argumentul istoric bazat pe documente. Sunt adeptul școlii istorice revizioniste în fruntea căreia stă omul de știință francez R. Faurisson. Știu că savantul francez a fost și este victima unor presiuni morale și fizice dezgustătoare, pentru simplul fapt că a pus la îndoială existența camerelor de gazare, că a fost chiar dat în judecată în țara tuturor libertăților de opinie - Franța - făcându-i-se un proces de opinie științifică, justiția franceză rezistând uriașelor presiuni sioniste și achitându-l, după cum știu că francezului care pune la îndoială existența camerelor de gazare, domnii Laurent Fabius și Georges Sarre i-au propus la 2 aprilie 1988 o lege care combate tezele revizioniste și care ar aplica necredinciosului în genocidul evreilor și în camerele de gazare, închisoare de la 1 lună la 1 an, asezonată cu o amendă variind de la 2 000 la 300 000 franci, plus taxele de judecată și de publicitate. Mă abțin de la orice comentariu, dar informez cititorul român asupra a două aspecte cheie ale înțelegerii contemporaneității.

1. a. Inginerul american Fred Leuchter, specialist în sistemul de execuții capitale în Statele Unite, unde democrația nu exclude eliminarea radicală a criminalității - cel care a conceput camerele de execuție prin gazare cu acid cianhidric, a făcut o cercetare amănunțită a lagărelor de la Auschwitz, Birkenau și Majdanek. Raportul lui absolut științific întins pe 193 de pagini, cu analize de laborator infirmă existența urmelor semnificative de cianură.

b. Un șef al rexismului belgian și comandant al voluntarilor belgieni pe frontul antisovietic care a luptat în Divizia 28 Waffen SS "WALONIA", Leon Degrelle pune pe două coloane crimele oribile, adevăratul genocid făcut de bombardamentele anglo-americe, de explozia celor două bombe atomice la Hiroșima și Nagasaki, asasinatelor în masă de la Hamburg și Dresda, cu adevărul de la Auschwitz unde propaganda sionistă, spre a estorca Germania învinsă de sume fabuloase, a impus opiniei publice cifra de 6 milioane de evrei asasinați, demonstrează raportând suprafața așa-ziselor camere de gazare la numărul de "gazați" zilnic, că totul este o minciună odioasă spre a face din evrei martirii secolului, spre a le asigura privilegiul și a ucide din fașă orice protest împotriva înstăpânirii lor pe plan mondial.

c. Apariția școlii istorice revizioniste este bomba atomică pe care istoricii conștienți au aruncat-o asupra uriașei construcții propagandistice a meșterilor Alianței Universale Israelite. Demonstrând că la Auschwitz și în celelalte lagăre nu s-a produs genocid prin gazare se pune problema revizuirii procesului de la Nurnmberg. Această revizuire impune revizuirea procesului făcut Germaniei celui de-al III-lea Reich. Asta înseamnă punerea în discuție a „tributului” plătit de Germania postbelică Israelului și organizațiilor mondiale evreiești: de la pensii la subvenții de toate felurile.

2. În România, după 50 de ani de la sfârșitul celui de al doilea război mondial, ca o manevră de punere în mișcare a rezervelor, cercurile sioniste internaționale coordonându-l pe mai sus amintitul rabin au organizat un circ internațional cu scopul de a acuza Armata și Poporul român de genocid împotriva evreilor. Circ la care înalte oficialități absolut iresponsabile, iudaice sau iudaizate au participat, dându-i un oarecare gir oficial. Manevra din România este declanșată de sionsim spre a câștiga în Est ceea ce se pierde în Vest din pricina punerii în discuție a așa zisului holocaust împotriva evreimii. Condițiile puse României spre a fi "iertată" de crimele închipuite sunt mortale. Prezența președintelui statului la muzeul holocaustului de la New York a fost una din greșelile capitale ale acestuia.

a. Revizuirea procesului Mareșalului Antonescu a stârnit un cor de proteste din partea sionismului internațional care dictează la ONU, în Consiliul de Securitate, la NATO, în Consiliul Europei și mai ales la Banca Mondială și la Fondul Monetar Internațional. De aici penibilul efort al președintelui statului de a înăbuși orice acțiune de restituire a adevărului în legătură cu Mareșalul. Revizuire care ar crea un precedent pentru revizuirea procesului așa zișilor criminali de război români, dar și germani, condamnați la Nurnmberg.

Autorul constată că sionismul nu și-a schimbat cu nimic metodele folosite împotriva României cu începere de la 1866, metode prin care și-a asigurat stăpânirea economică și politică a țării, înrobirea poporului, încercarea de a-i distruge instituțiile fundamentale, cultura și spiritualitatea. Merg pe linia apărării intereselor naționale așa cum au făcut-o intelectualii patrioți ai acestei țări, oferind cititorilor un punct de vedere larg asupra fenomenului evreiesc, a sionismului universal, după părerea mea constituind pericolul mortal căruia România trădată i-a căzut victimă după războiul electronic și lovitura de stat din decembrie 1989.

Datorită cantității uriașe de date privind problema capitală a evreimii ca plagă cancerigenă a umanității, sunt obligat la o selecție riguroasă care să se înscrie în cadrul propus de această carte. Conștient fiind că sionismul internațional pune astăzi României probleme de viață și de moarte, că a sabotat pe toate căile dezvoltarea independentă a țării în deceniile 6, 7, 8 ale acestui secol când România a atins cel mai înalt nivel al creșterii ei economice, pun la îndemâna cititorului cheia cu care poate deschide seifurile secrete ale istoriei naționale și mondiale; prevenindu-l că acceptarea dirijismului suprastatal înseamnă scoaterea României din istorie, transformarea teritoriului național în kibutz și a românilor în slugile posedanților evrei. Semnele decăderii României, de la inflație la șomaj, de la crimă organizată la prostituție, de la corupția generalizată la emigrația intelectualității ne obligă să căutăm cauzele fenomenului și să găsim remediile.

Cartea de față încearcă să răspundă acestor probleme cardinale printr-un punct de vedere, dând în același timp un disperat semnal de alarmă menit să trezească opinia publică din apatia politică, morală și socială în care a aruncat-o deliberat războiul psihologic și economic dus de evreime împotriva noastră.

Măcar în ceasul al unsprezecelea:

TREZIȚI-VĂ ROMÂNI!

AUTORUL

CARTEA I

VOCATIA IMPERIALISTĂ

1. BAZA IDEOLOGICĂ

• Rabinul Z.P. Chajes din Viena, membru al lojei masonice *Massadok* afiliată ordinului evreiesc *B'nai B'rith* definea astfel imperialismul iudaic în Almanahul național iudeu pentru anul 5682: *Imperialismul iudaic, singurul care nu oprimă, ci liberează; imperialismul iudaic care-și are expresiunea cea mai înaltă în aceste cuvinte din Biblie: Va veni vremea, va trebui să vină vremea când ideile noastre vor umple întreg pământul... Imperialismul nostru este singurul care poate sfida fără teamă secolele, singurul care nu se teme de retragere, care fără a se rătăci și invincibil își urmează drumul spre țintă cu un pas lent, dar hotărât*¹.

• Moise - Cartea V, cap. VI, verset II: *Te voi face să intri în țara pe care am jurat-o părinților tăi, și-ti voi da: orașe foarte frumoase pe care nu tu le-ai zidit; case pline cu tot felul de bunuri pe care tu nu le-ai adunat, puțuri pe care nu tu le-ai săpat, vii și livezi de măslini pe care nu le-ai plantat; ca să poți să mănânci și să te sature*².

• Talmud, rugăciunea de dimineață: *O, Doamne, dezrădăcinează, surpă, dărâmă și nimicește pe toți neevreii*³.

• Zenov: *De n-ar fi iudeu, n-ar fi nici binecuvântare pe pământ, nici ploaie, nici raze de soare, din care cauză neamurile goimilor nici n-ar putea să existe fără iudei. Lumea s-a creat numai pentru iudei*⁴.

• În Parasa Germisimbar 106: *Lumea s-a înființat ca un merit al iudeilor; când li s-a dat legea, au obținut perfecțiunea absolută de care sunt lipsite popoarele lumii*⁵.

• Abarbanel Ad. Isaia V: *Numai iudeii înseamnă ceva în lumea asta, ei sunt asemănători cu grâul, goimii (creștinii) sunt pleava*⁶.

• Scheftal Horviz: *Sufletul fiecărui iudeu în parte, are valoare mai mare înaintea lui Dumnezeu decât sufletul unui întreg popor (creștin)*⁷.

• Abadath Lepkodes (Pasosa Cheleg chajiucud V, 11 b): *Fiecare bărbat iudeu este fiu de rege, iar celelalte neamuri sunt sclave*⁸.

• Rabi Scheftel (sefatul): *Iudeilor li se cuvine numele de om, dar cei nelegiuți, cum sunt creștinii idolatri își trag originea de la spiritul spurcat și se numesc porci, iar soțiile lor vite încălțate*⁹.

• Iarăși Abarbanel (Benachoth 25 b): *Poporul ales este demn de viață eternă, celelalte neamuri sunt identice măgarilor. Casele goilor sunt niște grajduri de vite*¹⁰.

• Porunca lui Iehova, versetele 12 și 13, Biblia, învierea legământului: *Să nu cumva să faci legământ cu locuitorii țării unde ai să intri, ca să nu fie o cursă pentru tine, dacă vei locui împreună; dimpotrivă, să le dărâmați altarele și să le trântiți la pământ idolii*¹¹.

• Maimonides zis Vulturul Sinagogii (Gritin 57): *Poruncit este către datorii lui Israel și ereticii cum este Iisus Nazarineanul și urmașii lui să fie omorâți și zvârliți în vârtoarea osândeii veșnice*¹².

• Rabbi Salman: *Celui mai blând dintre șerpi scoate-i ochii, pe cel mai bun dintre creștini, ucide-l*¹³.

• Isac Blumchen: *Stăpânim asupra Franței în virtutea aceluiași drept ce l-au invocat europenii ca să nimicească pieile-roșii și să aservească pe cafri și pe congolezi, dreptul rasei superioare asupra unei rase inferioare. Este o lege a naturii.*

• Theodor Herzl - Un stat evreiesc - pag. 5.23: *Noi suntem un popor... Când noi slăbim, noi devenim un proletariat revoluționar, slujbași subordonați ai unui partid revoluționar; când noi ne întărim se întărește în același timp și teribila noastră putere a banului*¹⁵.

•John Clayton în The Chicago Tribune: *Troțki conduce pe radicalii jidovi spre stăpânirea lumii. Bolșevismul este numai un instrument pentru acest plan*¹⁶.

O cât de sumară analiză a textelor de mai sus, atât aparținând epocii arhaice cât și epocii moderne demonstrează că doctrina religioasă a evreilor este una de un rasism feroce. Afirmă superioritatea rasială a poporului ales de Dumnezeu, în virtutea căreia evreii au dreptul și datoria să stăpânească lumea. Doctrina hitleristă n-a fost decât o adaptare germanică a doctrinei rasiale evreiești. Rasismul german aplicându-se doar în Germania și în țările europene cucerite pentru scurt timp n-a avut urmări istorice notabile, rezumându-se la metode brutale de a transforma învinșii sau "rasele inferioare" în mână de lucru, pentru a suplini muncitorii germani înrolați în armată. Rasismul german a acționat într-o perioadă istorică limitată la un deceniu, rasismul iudeu acționează perseverent din zorii istoriei umane. Raza lui de influență atinge toate popoarele lumii pe teritoriul cărora viețuiesc minorități iudaice sau sunt implantate instituții comerciale financiare evreiești.

Pe măsura conștientizării rasismului iudeu ca factor spiritual unificator al diasporei iudaice, pe măsura întăririi puterii financiare a evreimii internaționale, după eludarea măsurilor financiare restrictive prin inventarea de către bancherii iudei a instrumentelor de credit și schimb, instrumente prin mijlocirea cărora au putut controla sistemul financiar bancar creștin; pe măsura modernizării mijloacelor de informare și comunicații, s-a structurat, consolidat și a devenit operativ conceptul de Republică Universală, o suprastructură statală care să conducă umanitatea. Suprastructură formată exclusiv din evrei, având un rege universal din seminția biblicului David. Rasismul imperialist iudaic și-a găsit expresia ideologică și praxiologică la jumătatea secolului trecut, când câțiva oameni de sinteza, probabil și Theodor Herzl au elaborat o strategie activă a sionismului internațional, după ce în prealabil se structuraseră organisme suprastatului evreiesc, ca premiză a suprastatului universal. Doctrina și strategia imperialismului iudeu poartă numele de PROTOCOALELE ÎNȚELEPȚILOR SIONULUI¹⁷, în care se fac analize psihologice, caracterologice, sociologice ale creștinilor ca masă religioasă inamică, neglijându-se total caracterul etnic al popoarelor creștine, unul din punctele slabe ale PROTOCOALELOR, fapt care a condus la eșecuri repetate ale cuceririi *de facto* al unuia sau altuia dintre popoarele Terrei.

Un cercetător lucid al fenomenului mondial evreiesc, cu localizări de centre minoritare evreiești în diferitele țări ale mapamondului este obligat să gândească separat primitivismul bigot al unei părți din evreimea galițiană sau rusă, de origine khazară, de rafinamentul intelectual al iudeilor sepharzi, alcătuind noblețea evreimii europene. Pentru o privire de ansamblu nu este lipsită de interes o incursiune în riturile primitive ale evreilor khazari galițieni sau ruși care-au invadat Moldova pe la sfârșitul secolului al 18-lea și în tot secolul al 19-lea; lucru pe care-l vom face în capitolul IV: ROMÂNIA și EVREII.

Bazată pe o doctrină rasistă feroce care exaltă în forme paroxistice setea de răzbunare a evreimii pentru suferințele reale sau închipuite la care a fost supusă de către creștini de-a lungul veacurilor și care afirmă ca o dogmă cu caracter sacru superioritatea evreilor față de toate popoarele lumii tratate în texte drept "animale", rabinii moderni și intelectualii evrei au, transpus într-o doctrină eminentă ofensivă direcțiile axiologice ale rasismului evreiesc, degenerat în cel mai pur și ucigător imperialism prin mijlocirea căruia au subordonat trei mari puteri creștine: Franța, Anglia și Statele Unite ale Americii prin intermediul cărora și-au organizat și consolidat bazele și structurile Republicii Universale.

2. DOCTRINA IMPERIALISTĂ

• Protocol 14: *În această diferență între păgâni și noi înșine, în abilitatea de a gândi și de a raționa se vede clar pecetea decretării noastre ca popor ales, ca fiind oameni superiori în contrast cu păgânii care au mai mult o fire instinctivă și animalică. Ei observă dar ei nu pot prevedea și ei nu inventează nimic... Reiese clar din acestea că natura însăși ne-a predestinat pe noi pentru a stăpâni și conduce lumea*¹⁸.

• Protocol 1: *Deja din timpurile vechi, noi am fost cei dintâi care am strigat în mijlocul poporului cuvintele: LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE. Aceste cuvinte au fost repetate mult timp de papagalii inconștienți, adunați de pretutindeni prin această momeală cu care noi am minat prosperitatea lumii și adevărata libertate personală... Presupusul inteligent și dibaci păgân n-a înțeles simbolismul cuvintelor rostite; n-a observat înțelesul lor contradictoriu; n-a băgat de seamă ca în natură nu există egalitatea*¹⁹.

... *S-a observat că oamenii cu instincte rele sunt mai numeroși decât cei cu instincte bune; de aceea cele mai bune rezultate pentru guvernarea lor se vor obține prin intimidare și violență și nu prin argumente academice..*²⁰

... *Poporul în masă și oamenii din mase sunt conduși de pasiuni extrem de frivole, de credințe, obiceiuri, tradițiuni și teorii sentimentale și sunt înclinații spre diviziuni în partide, un fapt care împiedică orice fel de acorduri între ei, chiar dacă acordul este așezat pe o bază perfect logică. Orice deciziune a gloatei depinde de o majoritate accidentală sau aranjată de mai înainte...*²¹

... *Pentru a întocmi un plan de acțiune folositor, este necesar a lua în considerație mentalitatea, șovăiala, nestatorinicia mulțimii... Este necesar a ne da seama că puterea maselor este oarbă, fără rațiune și fără inteligență..*²²

... *Triumful nostru a fost astfel înlesnit prin faptul că în relațiile cu poporul de care avem nevoie, noi am atins întotdeauna cele mai sensibile coarde ale sufletului omenesc, speculând lăcomia și poftele nesățioase ale oamenilor. Fiecare din aceste slăbiciuni omenești luate separat, sunt capabile de a paraliza inițiativa și de a pune voința poporului la dispoziția celui care târguieste acțiunile sale*²³.

• Protocol 5: *În toate timpurile, națiunile ca și indivizii au luat cuvintele drept fapte. Pentru aceste motive noi vom crea instituțiuni cari vor căuta să arate în mod cât mai atrăgător interesul lor pentru progres*²⁴.

• Protocol 11: *Creștinii sunt ca o turmă de oi... Ei vor închide ochii la orice, pentru că noi le vom promite că le vom reda toate libertățile care li s-au luat... pentru a obține printr-o metodă ocolitoare ceea ce nu se poate obține de rasa noastră împrăștiată printr-o metodă directă.*

... *De obicei cei care se intrunesc mai ușor în societati secrete sunt cei care voiesc să ajungă cu orice pret, cei care caută să se agate de orice pentru a parveni... ne putem da seama că aceștia sunt ușor de manuit și că pot deveni lesne instrumentul planurilor noastre.*

... *Creștinii se întrunesc în loji din curiozitate sau în speranța că prin ele își vor deschide drumul spre distincțiuni sociale... noi le înlesnim aceste succese așa că putem câștiga avantaje din vanitatea născută de aceste succese pentru că prin aceasta poporul inconștient primește sugestiunile noastre fără a le mai examina...*

... *Vă puteți imagina până la ce grad de naivitate inconștientă poate fi adus cel mai inteligent creștin prin aceste vicleșuguri și ce ușor este a-l descuraja... sau a-l aduce într-o stare de supunere servilă dacă voiește a-și recâștiga situația.*

... *În timp ce noi vom predica liberalismul la păgâni, noi vom ține poporul nostru și pe proprii noștri agenți într-o supunere necondiționată*²⁵.

* * *

Iată acum o sinteză a ideilor cu valoare axiologică și normativă conținute în PROTOCOALE, traducere în franceză cu o introducere de Roger Lambelin - Paris, Editions Bernard Grasset, 61 rue des Saints Peres, 1933, idei aplicate perseverent în viața economică, socială, politică și morală într-un complex pe care autorul îl numește RĂZBOIUL PSIHologic al sionismului împotriva popoarelor lumii: Gloata este oarbă. Războaiele declanșate din rațiuni economice constituie fundamentul supremației evreiești. Administrația vizibilă a statelor este condusă de consilieri secreți evrei. Doctrinile distructive asigură succesul ofensivei mondiale evreiești, în această ofensivă rolul presei este esențial. Creștinii suferă un proces de degenerare, fenomen care asigură superioritatea evreilor. Dreptul capitalului de a produce foame spre a putea conduce masele. Rolul important al agenților franc-

masoneriei în dezagregarea statelor și a instituțiilor lor fundamentale. Rolul speculei. Cultul aurului. Cum să iei în mâini opinia publică. Ridicarea salariului și scumpirea concomitentă a alimentelor și a obiectelor de primă necesitate. Sensul secret al propagandei teoriilor economice spre a produce diversiuni. Importanța creării de antisemitism pentru consolidarea sionismului. Lovitura de stat mondială într-o singură zi. Universitățile făcute inofensive politic. Reducerea și anularea influenței preoților creștini. Organizarea poliției și a spionajului după modelul evreiesc. Reîntărirea rădăcinilor regelui David, regele-destin al tuturor evreilor.

... Giovanni Papini are în volumul GOG²⁶ un fel de expozeu teoretic făcut de un evreu, dr. Ben Rubi presupus candidat la ocuparea postului de secretar, un fel de sinteză explicită a PROTOCOALELOR, demonstrând că sionismul duce un război psihologic implacabil împotriva restului umanității și că anarhia, dezinformarea, calomnia, destabilizarea, zvonul, negarea valorilor naționale sau universale, fac parte din arsenalul lui curent. Îi dăm cuvântul lui Ben Rubi: ... *La sfârșitul secolului al XIX-lea, Europa lui Tolstoi, Ibsen, Nietzsche, Verlaine își făcea iluzia ca a trăit una din marile epoci ale omenirii; dar apare un evreu din Budapesta, Max Nordau și explică în joacă cum faimoșii voștri poeți sunt niște degenerați și că civilizația voastră este întemeiată pe minciună... Sau că un evreu din Freiberg-Moravia, Sigmund Freud descoperă în cavalerul cel mai victorios un invertit potențial, un incestuos sau un asasin; sau alt evreu, vienezul Weininger uzurpă idealul feminin, demonstrând că femeia este o ființă ignobilă și respingătoare, un abis de murdărie și josnicie; sau apare evreul parizian Bergson care anulează rolul intelectului în cunoașterea adevărului, demolând edificiul milenar al platonismului și conchide că gândirea conceptuală este incapabilă să prindă realitate. Așa se întâmplă cu evreul Solomon Reinach din Saint-Germain-en-Laye care coboară marile religii de pe soclul lor la nivelul de rămășițe ale vechilor tabu-uri; sau ca evreul din Ulm, Einstein care dinamitează reperele tradiționale și universale Spațiul și Timpul, instituind conceptul relativității universale; raționalismul științific este atacat de evreul Meyerson din Lublin...*

... Nici un concept moral, național, istoric, filozofic, științific în jurul căruia se coagulează un grup social, care dimensionează și structurează o societate n-a scăpat de războiul psihologic, de imperialismul sionist pentru a-l anula teoretic și a sorti societatea respectivă la destrămarea din interior pentru a putea fi manipulată și aservită. Fiecare om politic are un consilier evreu: Gladstone pe Disraeli care a iudaizat Anglia, Bismark pe Lasalle care a deschis granițele României invaziei iudeo-khazare galițiano-rusească; Cavour se folosește de Artom; Clemenceau de Mandel, Lenin de Troțki (Leon Braunștein) însuși Lenin fiind, după mamă, un Ziderblum, evreu.

* * *

Am creionat, abia o schiță, cadrul doctrinar al imperialismului sionist bazat ideologic pe o străveche vocație imperialistă favorizată la superlativ de faptul că până după cel de-al doilea război mondial evreimea n-a alcătuit un stat național, ci un supratat internațional bazat pe o religie comună și pe stăpânirea finanțelor. Citatele din rabini și Protocoale sunt departe de a dezvălui întreaga armătură de idei, credințe habotnice, de rasism feroce, de ură, de dispreț, de dorință a distrugerii conținute în aceste scrieri anterioare Protocoalelor sau sintetizate în Protocoale.

Reținem că Protocoalele alcătuiesc doctrina ofensivă a sionismului, că sunt structurate pe patru diviziuni complexe: o analiză a naturii psiho-sociale al inamicului (popoarele creștine) care să înarmeze vârfurile sioniste cu cunoașterea acestuia; o sinteză istorică a realizărilor sionismului internațional până spre sfârșitul secolului trecut în vederea construirii Republicii Universale; o expunere a -metodologiei, tacticii și strategiei de aplicat în etapa istorică a secolului XX; o analiză a principalelor mijloace prin care se pot stăpâni popoarele creștine începând cu mass-media și neterminând cu francmasoneria.

PARANOIA REPUBLICII UNIVERSALE

1. BAZA IDEOLOGICĂ

Protocol 7: *Trebuie să forțam guvernele creștine să adopte masuri care să ajute vastul nostru plan, care se apropie deja de scopul său triumfător, exercitând o presiune asupra opiniei publice atâțată și care în realitate a fost organizată de noi prin ajutorul așa-numitei marea putere a presei. Cu puține excepțiuni ea a căzut deja în mâinile noastre.*

Protocol 24: *... Acum doresc sa discut mijlocul prin care rădăcinile casei regelui David vor străbate în cele mai adânci straturi ale pământului. Această dinastie, chiar în zilele de azi a dat oamenilor noștri înțelepți directori educatori ai tuturor spiritelor omenești, puterea de a stăpâni afacerile mondiale.*

Protocol 5: *...O coalițiune a creștinilor poate lupta cu noi un timp limitat, dar noi suntem asigurați contra acesteia prin **întrădăcinarea disensiunilor între ei** până la o atâta profunzime încât să nu se poată scoate afară. **Noi am creat antagonismul dintre interesele personale și naționale ale păgânilor atâțând urile religioase și de rasă** pe care le-am hrănit în inimile lor timp de 20 de secole.*

Protocol 1: *... Cu instabilitatea de azi a tuturor autorităților puterea noastră va deveni mai inatacabilă... din cauză că ea va fi invizibila până ce va câștiga destulă tărie așa că nici un fel de încercare dibace sa n-o mai poată submina.*

Protocol 2: *...Este indispensabil pentru scopurile noastre ca, atât pe cât este posibil, războaiele să nu aducă a vantaje teritoriale. Aceasta va schimba războiul într-o luptă economică... într-o asemenea situație ambele părți vor fi plasate sub stăpânirea agenților noștri internaționali cu milioanele lor de ochi, a căror viziune nu este împiedicată de nici o frontieră. Atunci drepturile noastre internaționale vor elimina drepturile naționale în cel mai strict sens și vor governa guvernele după cum ele guvernează pe supușii lor.*

Protocol 9: *... În realitate nu există obstacol înaintea noastră. Supra-guvernul nostru are un statut atât de extra-legal încât el poate fi desemnat prin cuvântul energic și tare: dictatură... în timpul de față noi suntem cei care facem legile.*

Protocol 11: *... Dumnezeu ne-a dat nouă, poporul său ales, ca o pedeapsă, împrăștierea și această situație ca re părea tuturora fi slăbiciunea noastră, a fost marea noastră putere. Ea ne-a adus pe noi azi pe pragul stăpânirii universale.*

Protocol 10: *...Este nevoie de a uza toată lumea prin disensiuni, animozități, certuri, foamete, boli până ce creștinii nu vor mai găsi alt drum de scăpare decât un apel la banii și puterea noastră. Noi vom uza și slei pe creștini prin toate acestea într-atât încât ei vor fi constrânși să ne ofere nouă o autoritate internațională și grație acestei situații ne va fi posibil să absorbim toate forțele guvernamentale ale lumii și astfel să formăm un supraguvern.*

Protocol 7: *...Pentru a demonstra că guvernele creștine ale Europei au devenit sclavele noastre, noi vom arăta tuturor puterea noastră prin crime și violențe, adică prin domnia teroarei... La orice act de opunere noi trebuie să fim gata de a răspunde băgând în război cu vecinii țările care îndrăznesc să ni se opună nouă și dacă țările învecinate vor face planul de a ni se opune ftoelegându-se între ele în mod colectiv, noi trebuie să dezlănțuim un război mondial²⁷.*

Theodor Herzl: *... Eu cred că chestiunea evreiască nu este nici o chestiune socială, nici una religioasă, deși adesea ea se prezintă sub una sau cealaltă formă. Ea este o chestiune națională care nu poate fi soluționată decât prezentând-o ca o chestiune mondială politică pentru a fi discutată și controlată de toate națiunile civilizate adunate în consiliu²⁸.*

2. STRATEGIE; TACTICĂ; MIJLOACE ȘI INSTRUMENTE

Am schițat cadrul doctrinar al imperialismului evreiesc, vocația imperialistă a acestui popor suprastatal, care în ultimele decenii ale secolului trecut și-a fixat ca obiectiv istoric să parvină la stăpânirea Terrei. Pentru a-și atinge obiectivul, vârfurile evreimii mondiale au pus un -accent hotărâtor pe organizarea evreimii, au elaborat o strategie pe timp scurt, mediu și lung, tactici continentale, construind mijloacele și instrumentele necesare realizării scopului propus. Trebuie menționat că procesul de organizare s-a desfășurat pe structuri istorice existente care au fost modernizate și activate la scară mondială. Este îndeobște cunoscut că fiecare insulă etnică evreiască din orice țară de pe glob alcătuiește o comunitate închisă, autoghetozându-se spațial, religios, moral și social. Că aceste comunități au propriile lor legi, că stau sub autoritatea absolută a rabinilor care perpetuează vechiul consiliu general de guvernământ numit - SANHEDRIN, pe care evreii bolșevici din Rusia l-au transformat în comisariatele poporului. Continuatorul Sanhedrinului este tribunalul numit BETH-DIN. KAHALUL ar fi guvernământul propriu zis. Lucrurile sunt simple și nu au nimic misterios decât acolo unde comunități evreiești habotnice, bigote și înapoiate se dedau la practici mistice primitive.

Fiecare comunitate evreiască din oricare țară este organizată ca un stat în stat. Până în ultimele decenii ale secolului trecut vârfurile religioase și financiare ale acestor comunități se țineau la curent cu relațiile dintre comunitate și stat prin scrisori purtate de negustori, diplomați, medici sau curieri. Din cele mai vechi timpuri comunitățile evreiești au fost legate suprastatal printr-un schimb activ de informații. Am pomeni doar despre corespondența dintre omul de stat evreu-spaniol Hasdai Ibn Shaprut (bar Isaac bar Shaprut) cu regele Iosif al Khazariei turcomane trecută la mozaism, asta ori în 954 ori în 961 după Hristos. Scrisoarea a fost caligrafiată de secretarul lui Hasdai, alt evreu, Menahem ben-Sharuk. În documentele timpului înaintea numelui lui Hasdai se scria un R. de la rabin, titlu onorific. Un fel de *von* sau *de* nobiliar. Deci R. Hasdai. Prin anul 1100 rabinul Iehuda ben Barzillai din Barcelona a scris în ebraică CARTEA SĂRBĂTORILOR - SEFER ha-ITTIN care conține o referire la această corespondență. Să vedem cum apreciază Barzillai credința mozaică. Citez din text: *R Hasdai îl întrebase din ce familie se trage, ce situație are, cum de au ajuns părinții și strămoșii lui să se adune sub aripile PREZENȚEI*²⁹... adică să fie convertiți la iudaism.

Interesantă pentru realitatea suprastatală, internaționalistă și legăturile dintre comunitățile iudaice este lucrarea lui Sefer ha-Kabbalah scrisă în 1161. *Veți găsi congregații ale Israelului răspândite în străinătate de la orașul Sale aflat la extremitatea Maghrebului tocmai până în Tahart, la extremitatea Africii, în toată Africa, în Egipt, în Saba, în Arabia, Babilonia, Elam, Persia, Dedan, țara ghirgașiiților numită Jujan, Tabaristan până la Dailam și la râul Itil, unde trăiesc popoarele khazare care au devenit prozelite. Regele lor Iosif i-a trimis o scrisoare lui R. Hasdai, prințul bar Isaac bar-Shaprut și l-a vestit că el și întregul său popor țin la credința rabanită. Noi i-am văzut la Toledo pe unii din urmașii lor, școlari ai înțelepților și ei ne-au spus că toți ai lor păstrează credința rabanită (rabinică)*³⁰. Din text se desprind două concluzii esențiale. Că rabinii erau informați exact despre comunitățile evreiești din Africa, Orientul Apropiat și cel Mijlociu, că sa nu mai vorbim de Europa și că cei aleși de rabini, descendenți de rabini, din toate comunitățile evreiești erau trimiși la studii în marile centre rabinice, stabilindu-se astfel o unitate ebraică suprastatală; o comuniune religioasă, filozofică și o viziune globală; în vreme ce naționalul abia se manifesta în rudimentele statelor feudale. Iată deci două istorii asincrone: cea a statelor naționale în care existau comunități evreiești cu viziuni politice și economice suprastatale. Asta încă din secolul IX-X al erei noastre.

Mai mult! Tot din acel timp se vorbește de *Principii în Exil*, conducători ai evreilor împrăștiați prin comunitățile ebraice din diferite țări ale lumii, numiți și *exilarhi*. Aceștia judecau, dădeau legi, puteau fi itineranți sau stabili. Mai există ei și astăzi? Congresele mondiale evreiești se pare că le-ar confirma existența. În ENCICLOPEDIA IUDAICĂ scrie. *Destul de curios, exilarhii sunt încă menționați în oficierea Sabatului după ritualul Ashkenazim...*

Dacă exilarhii există înseamnă că noblețea iudaică a păstrat peste secole Sanhedrinul, consiliul superior iudeu compus din 71 de membri numiți de principe, nu aleși de popor, stăpânind cu autoritate de necontestat. Tot Enciclopedia de mai sus spune că Sanhedrinul a avut un caracter aristocratic și își autoatribuia autoritatea și că era compus din membrii ale celor mai influente familii nobile și ai preoțimii. Iată că Napoleon Bonaparte reînvie Sahendrinul desființat formal prin anii 70 d.H. și anume: spre rezolva probleme ale chestiunii israelite din Franta deci evreimea devenise o forță în Franța aceluși timp, s-a convocat o Adunare a Notabililor evrei. De fapt notabilii evrei au convocat Sanhedrinul la Paris în ziua de 9 februarie 1807, știind noi ca revoluția franceză a fost opera evreimii franc-masonice și ca, indirect Napoleon a ajuns împărat speculând haosul postrevoluționar. Iată că o forță națională, Napoleon, este obligat sa trateze cu o forță supranațională, Sanhedrinul evreiesc de la 1807, care declară că este identic cu vechiul Sanhedrin fiind: *o adunare legală investită cu puterea de a întocmi ordonanțe în scop de a perpetua fericirea Israelului*³¹.

Concluzia este limpede. Încă de la 1807 evreime răspândita pe tot globul a avut un organ central de conducere care și-a asumat conducerea politică a unui popor unitar prin credința religioasă, economia financiară și scopul de hegemonie universală. De la acest Sanhedrin derivă Congresele Mondiale evreiesti care stabilesc obiectivele, strategiile și mijloacele politicii suprastatalui bancar-financiar-evreiesc, ultimul Congres Mondial având loc anul acesta în S.U.A., statul suport al suprastatalui iudeu, hotărârile lui pentru România fiind puse în practică de rabinul șef Moses Rosen.

Din momentul apariției PROTOCOALELOR ca doctrină complexă și ofensivă a evreimii care stabilisera obiectivul principal: instaurarea puterii universale și crearea Republicii Universale asistăm la edificarea Mijloacelor și Instrumentelor prin care Sanhedrinul suprastatal își construiește suprastatalul. În plan vizibil acestea sunt: Masoneria, Liga Națiunilor, ONU, Consiliul de Securitate; NATO; Consiliul Europei; Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional, având în subordine directă sau indirectă sute de ligi umanitariste, filozofice, asociații, organizații mondiale pentru drepturile omului, partide suprastatale organizații ale tineretului ca cercetășia sau ca ale homosexualilor și lesbienele, culte aberante menite să spargă unitatea religioasă, organizații filantropice. Francmasoneriei ca instrument principal al iudaismului sionist îi vom rezerva separat un capitol, menționând că este suportul tuturor Mijloacelor și Instrumentelor create de Sanhedrin în vederea zdrobirii statelor naționale și a instaurării Republicii Universale conduse de unul din exilarhii contemporani.

IUDAIZAREA EUROPEI

O ANALIZĂ GLOBALĂ. De obicei tratatele istorice sunt descriptive povestind evenimentele în succesiune lor temporală, creionând profilul unor conducători politici, stăruind asupra războaielor, bătăliilor, mai sumar asupra dezvoltării economiei, artelor și culturii și cu totul neîndestulător asupra cauzelor dialectice care generează fenomenele economice, sociale și politice privite atât în sfera comunităților naționale, dar mai ales sub specia intercondiționării lor zonale, continentale și mondiale. Rezultatele invențiile tehnico-științifice, ale descoperirilor geografice, al explorării oceanului planetar, folosirea musonilor și alizeelor au intrat în ecuația dezvoltării istorice mondiale, depășind o sferă de interes limitată spațial, socio-profesional sau național.

Fenomenul evreiesc ca fenomen suprastatal nu poate fi analizat decât global. Limitarea analizei la iudaizarea Franței să zicem, sau a Rusiei bolșevice în primele patru decenii ale acestui secol, sau a României între 1878-1970; sau a Statelor Unite începând cu înființarea lojei masonice exclusiv evreiești *B 'nai B 'rith*³² și culminând astăzi cu aservirea SUA intereselor evreimii mondiale, ar conduce la o înțelegere periferică, de fapt la o neînțelegere a fenomenului evreiesc. S-ar constitui într-o dezinformare, într-o diversiune care ar atrage atenția asupra părții și nu a întregului, ceea ce de fapt și urmărește conducerea suprastatală unitară a evreimii.

Aș asemăna studiul structurilor și evoluțiilor iudaice cu cosmologia. Adică cu obligația de a analiza ansamblul fenomenului pe baza unei cât mai mari cantități de informații furnizate de științele economice, sociale, istorice, religioase; aplicate la scară mondială, așa cum cosmologia studiază universul în ansamblu, folosind de la astronomia extragalactică până la radiația centimetrică izotopă un întreg arsenal științific de ultimă oră. Conform acestei viziuni globale este interesant de urmărit fluctuația itinerantă a centrelor de putere sioniste cu începere de la organizarea revoluției franceze, etapă în care s-au pus în practică și s-au testat strategii, tactici, metode și instrumente conținute dispersat în lucrările rabinice, distilate și esențializate în lojile masonice evreiești. În viziunea autorului s-au localizat trei centre de putere sioniste suprastatale: două în Europa: Franța și Rusia sovietică la începutul secolului, împingând vectori kominterniști până în Extremul Orient: Coreea, China și Vietnam unde s-a dat o luptă mortală între komintemism și doctrinele comuniste naționale și, al treilea centru, cel mai puternic și cu o istorie ascendentă, în Statele Unite ale Americii. Acest centru edificat pe loja francmasonică *B'naiB'rith*, exclusiv evreiască a devenit cu începere din primul deceniu al secolului, forța mondială suprastatală cu rol hotărâtor în politica Terrei până la naționalizarea comunismului în Rusia sovietică, în România, în Coreea, China, Vietnam și Cuba. Pentru involuția iudeo-kominternismului în Extremul Orient sunt interesante de descifrat cele trei volume de MEMORII ale lui Kim Ir Sen, ca și Malraux în romanul *CONDIȚIA UMANĂ*.

În Europa drumul sionismului pentru cucerirea puterii suprastatale și a hegemoniei politice este un drum sângeros, plin de crime politice, războaie locale, revoluții făcute în paguba revoltaților, culminând cu cele două războaie mondiale care au aservit o buna parte din țările continentului finanței internaționale iudaice. Din studiul cât de sumar al fragmentelor din *PROTOCOALE* transcrise în capitolele precedente s-au desprins clar obiectivele și metodele prin care iudaismul își concretizează planurile ofensive etapizate la scara istoriei. Pentru a cuceri puterea politică în Europa, iudaismul și-a fixat obiective principale și secundare, cele secundare având rol de bază de operații de rezervă sau de adăpost în cazul nereușitei operațiilor, duse pentru cucerirea obiectivelor principale. România a fost destinată ca obiectiv principal încă din 1870; rolul ei devenind de maximă importanță în perioada interbelică, în primii ani ai celui de al doilea război mondial, imediat după al doilea război mondial și după lovitura de stat iudeocapitalistă din decembrie 1989.

• **FRANȚA**

Prima victimă a iudaismului în Europa este Franța. Contând pe anumite trăsături psihosociale ale poporului francez, pe spiritul său de frondă și nesupunere la autoritate, pe o veche tradiție centrifugă la puterea centrală, pe individualismul exacerb, iudaismul a creat în Franța un sistem complex de loji masonice vizând cucerirea și demolarea din interior a instituțiilor fundamentale: Biserica, recte catolicismul; Școala și Armata. Mai ales în armata franceză și în intelectualitate masoneria iudaică a avut succese remarcabile. A face aici istoricul francmasoneriei ca și modul în care a deturnat sensul unor evenimente istorice în favoarea evreimii, ar fi să ne întindem singurii o capcană periculoasă. În Franța, francmasoneria condusă de evrei și-a asumat rolul făuritor de istorie. Cităm din revista *HUMANISME* (vezi *HUMANITAS*, editură subordonată din România de astăzi) având subtitlu *LES FRANCSMACONS* Nr. 190 din aprilie 1990, pag. 3 coloana 3, alineat 2: *Le Grand Orient de France a toujours pris ses responsabilites face a l'Histoire*. Cine i-a încredințat ordinului masonic Marele Orient al Franței misiuni și responsabilități istorice, știm. Sanhedrinul! Unde a dus francmasoneria Franța, iarăși știm. Armatelor germane naționaliste le-au trebuit câteva zile să ajungă din extremul nord în extremul sud al unei Franțe dezagregate de francmasonerie. Putreziciunea vârfurilor a plătit-o cu jertfe și suferințe poporul francez. Desigur, filozofia toleranței atât de gargarisită astăzi este minunată. Cu condiția să nu fie practică exclusiv de creștini și musulmani față de evrei așa cum clamează toată mass-media iudaizată, în vreme ce evreimea practică față de neevrei cea mai crâncenă prigoană, așa cum ilustrează sângeros statul Israel și organizațiile lui criminale de tip *kidon*.

Așa-zisul iluminism bavarez condus în taină de evreul-ashkenazi Moses-Mendelssohn devenit iluminism evreiesc sau *Haskalah* puiază în Franța și are rol precumpănitor în revoluția franceză. Strategia iudeo-masoneriei franceze susținută de iudeo-masoneriile din Germania și Anglia are drept obiective răsturnarea ordinii feudal-monarhice și instaurarea puterii burgheze care asigură libertate și egalitate comunităților evreiești, câmp larg de exploatare finanței evreiești, abolirea proprietății funciare a nobilimii autohtone, liberul acces al evreimii la posturile de conducere politice și administrative, marginalizarea forței spirituale și politice a Bisericii catolice, subminarea Armatei și a Școlii naționale franceze. Iată cum caracterizează *Protocoalele*, revoluția franceză (Cap. III, pag. 27, ediția Lambelin): *Aduceți-vă aminte de revoluția franceza, pe care noi am numit-o "cea mare", secretele pregătirii ei ne sunt bine cunoscute, căci ea a fost în întregime opera mâinilor noastre. Lozinca: "Avec les boyaux du derniers des pretres etrangers le demier des rois"* (cu mașele ultimului popă să strangulăm pe ultimul dintre regi) a fost fabricată în atelierile francmasoneriei. Cahen în *Archives-israelites* (Tom VIII, pag. 801, an 1847) scrie: *Mesia a sosit pentru noi în ziua de 20 februarie 1790*. Istoricii au stabilit că asasinarea lui Ludovic al XVI-lea a fost hotărâtă cu 6 ani înainte într-o ședință a francmasonilor ținută la Frankfurt am Main la 1786. Nimeni nu este atât de stupid să nu recunoască complexitatea factorilor obiectivi care au fost folosiți de iudeo-franc-masonerie spre a declanșa și specula revoluția. Numai casa militară și casa civilă a regelui apăseau zdrobitor bugetul statului. Casa militară însuma 9 000 de oameni, cea civilă 4 000. Regina, copiii, rudele își aveau "casele" lor particulare însumând 3 000 de oameni din care 500 erau ai reginei. Grajdurile regale adăposteau 900 de cai, 200 de trăsurile și cheltuiau anual pentru întreținere 7 700 000 livre sau 60 de milioane de franci. *La Bouche de Roi*, masa regală costa anual 2 900 000 livre, mai mult de 20 de milioane de franci/1922. Necker a calculat că între 1774-1789 regele a dăruit familiei sale și curtenilor 227 000 000 livre sau 1 miliard și 700 milioane franci/1922. Știm și teribila frază a lui D'Argenson: *la cour etait le tombeau de la Nation* (curtea este mormântul națiunii)³³. După cum știm că la 1788 deficitul bugetar oficial era de 55 000 000 livre, pe când cel real urca spre 90 milioane. Sub Ludovic al XVI-lea, datoria publică a crescut la 8 miliarde 550 milioane livre. Cifră fantastică. Impozitele directe și indirecte sărăciseră națiunea. Clerul, noblețea de spadă și noblețea de robă erau clase privilegiate, în 1789 Franța era o țară de țărani. Nouă zecimi din populație trăia din munca câmpului. Un milion de țărani erau însă servi sau iobagi. Țăranul era considerat de cardinalul Richelieu, catărul statului. Acest cazan social a fost speculat de iudeo-franc-masonerie care cu prețul sângelui francez vărsat de revoluție în torente, a cumpărat și aservit Franța, începând cu cea napoleoniană.

La fel s-a întâmplat cu revoluția franceză de la 1848 (cu toate revoluțiile europene). O spune naivul poet Lamartine, amicul revoluționarilor români, șef al guvernului provizoriu în ziua de 10 martie, când a primit delegația supremului consiliu al ritului scoțian francmasonic care și-a prezentat felicitările noului guvern. Îl citez pe Lamartine: *Sunt convins că din fundul lojilor dvs. au emanat mai întâi în umbra, apoi în penumbră și în fine în plină lumină, sentimentele care au făcut în sfârșit sublima explozie ai căror martori am fost la 1789 și despre care poporul din Paris a dat acum câteva zile a doua reprezentare, care sper să fie și cea din urmă.* (Copin Albancelli: *La drame masonique. La conspiration juive contre le monde chretien*. Ed. III 1909 pag. 379-380). Stăpânind ocult sau direct Franța încă din epoca napoleoniană ca rezultat al revoluției franceze, evreimea a transformat-o dintr-o mare putere națională și europeană într-un stat decadent, corupt, placă turnantă a comerțului de droguri, a prostituției, a homosexualității și lesbianismului, în tot veacul al XIX-lea la cheremul Prusiei, Germaniei, Angliei și Rusiei. Procesul de dezagregare rapidă a statului național francez a culminat în 1870 când se stabilește așa zisa republică democratică sub guvernarea evreilor care-l aduc la șefia guvernului francez pe evreul Cremieux, în același timp șeful guvernului francez iudaizat, mai marele lojilor masonice și al Alianței Israelite Universale care s-a amestecat violent în treburile interne ale Principatelor Unite, impunând până la urmă împământarea puhoaielor de mozaici khazari fugiți la noi din Rusia și Galiția.

Un exemplu grăitor despre rolul ticălos al mării finanțe evreiești în destabilizarea Europei de Est este dat de Nathan Rothschild marele bancher contemporan cu Napoleon, căruia împăratul îi stricase majoritatea afacerilor țesute pe întregul continent. Spre a-l doborî pe Napoleon, Nathan Rothschild a dat împrumuturi uriașe Prusiei și Angliei. Planurile financiare ale bancherului iudeu s-au bazat pe faptul ca prin exilul în insula Elba, Napoleon a fost eliminat din afacerile și jocurile de interese din Europa. Întoarcerea fulger a împăratului din insula Elba și cele "100 de zile" de domnie presupuneau și vesteau prăbușirea imperiului financiar Nathan Rothschild. Cu toată oroarea și frica congenitală față de război și violența fizică, Rothschild a urmărit cu sufletul la gură bătălia de la Waterloo, ascuns într-un adăpost din spatele armatei engleze. Când și-a dat seama că Napoleon este învins a strigat: *Casa Rothschild a câștigat bătălia*. A gonit la Bruxelles și de aici la Ostande fără să sufle o vorbă despre Waterloo, plătind prețuri exorbitante pentru trăsură și cai. Cu toată furtuna care bântuia Marea Nordului și Strâmtoarea Dover, plătind 2 000 de franci unui pescar, acesta a înfruntat marea dezlănțuită executând traversada la bordul cutterului său. Rothschild a gonit la Londra și la 20 iunie 1815 și-a luat locul la bursă, fiind singurul deținător al știrii despre victoria aliaților la Waterloo. Printr-o operație banditească de bursă - a vândut masiv efectele sale, prețurile s-au prăbușit, financierii au intrat în panică, bursa a fost inundată cu efecte ale datoriei publice engleze ca în cazul unui dezastru militar, efecte cumpărate de agenții lui Rothschild care, de fapt, cumpăraseră și valorile stăpânului lor. Zilele de 20 și 21 iunie au umplut seifurile bancherului cu efecte. Vestea victoriei de la Waterloo a adus-o un curier în seara zilei de 21 iunie. Rothschild câștigase însă 10 milioane de lire sterline, în timp ce francezii, englezii și prusienii sângeraseră din belșug pe câmpul de luptă, inamicul imperiului financiar al lui Rothschild, Napoleon, era un fugar, Anglia și Prusia învingătoare trebuiau să-și plătească datoriile către Rothschild, datorii rotunjite cu dobânzile aferente.

După Waterloo, Franța stăpânită direct de evreime a mers din dezastru în dezastru. Războiul franco-german din 1870-1871 și dezastrul Franței sunt rezultatul politicii guvernului iudaizat al lui Cremieux. În vreme ce germanii au avut patrioți ca Bismarck și Moltke care și-au fixat ca ideal unificarea Germaniei printr-un plan unic politic, economic și militar, francezii ruinați de liberalismul franc-masonic, de interesele centrifuge ale orleaniștilor, republicanilor și bonapartiștilor au refuzat orice credite pentru armată, ca și reorganizarea ei impusă de modernizarea armamentului. Lozincile masonice *să nu transformăm Franța într-o cazarmă*³⁵, fariseismul planurilor de economii bugetare pe seama armatei, dogmele pacifiste, dezinformarea făcută de presa controlată de iudeo-francmasonerie care califica pericolul prusian drept un *pericol imaginar*, lansarea programului masonic *sa renunțăm sistematic la război și să devenim exclusiv o mare națiune a păcii* a costat Franța invazia Alsaciei - prin pierderea bătăliilor de la Wisemburg și Froeschviller; pierderea Lorenei în bătăliile de la Forbach, Borny, Rezonville, Saint-Privat cu asediul Parisului, ocuparea Franței, zeci de mii de morți; o cumplită tragedie națională. Sub presiunea presei și a parlamentarilor iudei sau iudaizați, ministrul de război mareșalul Le'Boeuf a scăzut cu 10 000 efectivele de recruți și a dezarmat fortificațiile, dând ordin ca tunurile să fie conservate în remize "ca să evite deteriorarea afetelor din cauza ploilor și a soarelui", în vreme ce parlamentul a redus cu 32 milioane de franci bugetul cerut de ministerul de război pentru terminarea fortificațiilor din est - adică 110 milioane de franci. Toate astea sub lozincile masonice a "sentimentelor" frățești față de marele popor german. Marele popor german sub mâna "cancelarului de fier" colonel de cuirasieri albi, prințul Otto von Bismarck-Schoenhausen și a unuia din cei mai reputați militari ai Prusiei, mareșalul conte von Moltke, deopotrivă teoretician și practicant al științei și artei militare care adaptase la condițiile timpului său principiile napoleoniene, repurtase victorii succesive în războaiele cu Danemarca și Imperiul habsburgic, bătălia de la Sadowa câștigată strălucit de prusieni alarmând Europa, dar foarte puțin Franța masonizată. Moltke șeful Statului Major General a pus în slujba artei militare mijloacele noi de comunicații, căile ferate și telegraful, făurind în același timp un corp ofițeresc de elită, cu un înalt nivel de cunoștințe teoretice și o bună practică în conducerea trupelor, animat de idealul făuririi Germaniei unite. Meritul principal al lui Moltke a fost pregătirea din

timp de pace a războiului împotriva Franței până în cele mai mici amănunte. În același timp echipa iudeo-masonică germană n-a putut destabiliza Prusia, așa cum Cremieux și oculta condusă de el a făcut-o cu Franța. Insist asupra acestui moment istoric european pentru asemănarea lui cu două momente din istoria României: pierderile teritoriale din 1940 și lovitura de stat din 1989 în care iudeocrația și iudeo-masoneria au jucat cam aceleași roluri ca și în Franța dezastrului de la Sedan - 2 septembrie 1870 - capitulare care l-a costat tronul pe Napoleon al III-lea.

Am afirmat că pentru a subordona Franța, iudeo-masoneria a demolat și destabilizat armata franceză, mai corect, conducerea acesteia. Masonizarea armatei franceze a constituit unul din obiectivele principale ale iudaismului internațional. Dau două exemple grăitoare: cazul Dreyfus și subordonarea totală a generalului Andre față de Marele Orient. Căpitanul Alfred Dreyfus, evreu alsacian a fost dovedit de contraspionajul francez ca spion în slujba Germaniei, filmul recent al cinematografului iudaic inspirat din acest caz de înaltă trădare mistificând cu nerușinare adevărul istoric. În decembrie 1894 căpitanul a fost condamnat de justiția militară. Iudeo-masoneria s-a pus în mișcare pentru a-l elibera. Franța era atât de subordonată finanței iudaice încât au fost schimbați șapte miniștri de război, procesul a fost revizuit de două ori, s-au comis abuzuri și ilegalități în lanț și s-a ajuns acolo unde a ordonat Cahalul și francmasoneria. Trădătorul a fost eliberat și reabilitat, iar guvernul proiudeu Waldeck-Rousseau și Combes au pornit prigoana împotriva congregațiilor religioase și a ofițerilor patrioți care denunțau matrapazlăcurile masoneriei. Pusă în pericol, masoneria a cocoțat în postul de ministru de război un general incapabil și slugă preaplecătă: Andre. Acest general a început "purificarea" armatei franceze de ofițerii patrioți, capul de listă fiind unul din ofițerii de elită ai timpului, care făcea parte din Marele Stat Major, colonelul de Castelman. Un amănunt suplimentar: colonelul de Castelman și-a pierdut toți fiii în primul război mondial, ajuns general și-a condus marea unitate ce comanda din victorie în victorie nemurindu-se în istoria aceluia război. Purificarea masonică a armatei franceze a avut loc pe o perioadă de 20 de ani, din 1894 în 1914, ea a adus în fruntea oștirii nulități militare care făceau parte din francmasonerie, seamănă cu "purificarea" făcută radical de Stalin, Armatei Roșii prin asasinarea celor 32 000 de generali și ofițeri superiori în chiar preajma celui de al doilea război mondial, cu "purificarea" bestială a Armatei Române după cel de al doilea război mondial de către cahalul iudeo-kominternist condus de Ana Pauker și, se pare, cu "purificarea" de după lovitura de stat din decembrie 1989. Acest Andre "purifică" Statul Major cu o furie iudaică atât de revoltătoare încât generalissimul Janot și șeful Statului Major, generalul Dellane își dau demisia în semn de protest. Prin directorul său de cabinet, generalul Percin, francmason, lacheul iudeilor, Andre stabilește legătura cu Marele Orient. Secretarul acestuia Vadecard centraliza toate fișele ofițerilor care frecventau biserica, aveau puncte de vedere clare în afacerea Dreyfus și atitudini ferme, patriotice. Fișele erau trimise de lojile provinciale. Identice cu metodele aplicate în Armata Română postbelică după instalarea politrucilor și a conducerii politice exercitată de străini ca Walter Neulander sau Kostyal. Clasatorului de fișe, ajuns general prin francmasonerie, Percin, i s-a luat comanda în timpul războiului, pentru incapacitate. Ajutat de doi ofițeri masoni, căpitanii Mollin și Targe, Percin a supus controlului lojilor întregul corp ofițeresc al Franței³⁶. Situație umilitoare și degradantă pentru armata franceză; situație periculoasă pentru Franța, câmp larg de abuzuri la avansări, la stabilirea comandanților și la conducerea misiunilor militare peste hotare, unde cuvântul hotărâtor îl avea Vadecard, secretarul Marelui Orient și nu forurile militare. Dezastrele pricinuite de comandanții francmasoni incapabili, sutele de mii de soldați francezi morți în urma unor acțiuni acefale, pericolul care amenința Franța, au trezit guvernul și comandamentul care i-au chemat la comandă pe ofițerii proscrisi de Vadecard: Foch, Petain, Lyautey, de Castelman, Mengin, de Mand'huy. Desigur, mareșalul Joffre a fost mason. Și corsarul Surcouf a fost mason. Asta nu demonstrează decât faptul că Franța a devenit încă din secolul al XVII-lea o sucursală a masoneriei, când zic Franța, nu înțeleg poporul francez ci vârfurile financiare, economice și politice.

Iată care era în 1913, cu un an înainte de declanșarea primului război mondial de către oculta internațională, părerea lui Isaak Blumchen, evreu galițian naturalizat francez despre patria adoptivă și

forța iudaică atotputernică acolo... *Franța este astăzi spada și scutul lui Israel...* Și parafrazându-l în bațjocură pe Regele Soare: *...L'etat cest nous, les Israelites... Putem să punem pe picior de război 4 milioane de francezi care să apere speculațiile noastre internaționale, să acoperim marile noastre creanțe, să dezrobim pe frații oprimați, să realizăm politica noastră națională... Poporul francez este o vită ușor de tuns, docil la bici, muncitor, econom, umil față de stăpânii săi, productiv peste ce se putea aștepta de la Pământul Făgăduinței... În sfârșit, poporul evreu este stăpânul Franței*³⁷.

Intr-o ședință a Consiliului de stat Napoleon a spus: *...Nimeni nu se plânge de protestanți și de catolici, pe când toți se plâng de evrei. Aceasta provine din faptul că răul pe care-l fac evreii nu provine de la indivizi, ci din însăși constituțiunea acestui popor. Ei sunt niște lăcuste și omizi care pustiesc Franța...*³⁸

Slăbită după eforturile materiale și jertfele umane date în primul război mondial, Franța a devenit sclava finanței și a administrației iudaice. Învățământul, Școala Normală Superioară, Politehnica, Sorbonna, Colegiul Franței, devin unelte ale iudaizării. Evreii înființează *ECOLE DES HAUTES ETUDES SOCIALES* avându-i în frunte pe conașionalii Theodore Reinach și Bernard; iar în consiliul de direcție alți 7 evrei. Levy Bruhl decerne premiile la Sorbonna, Joseph Reinach este vicepreședintele comisiei armatei, o parte din armamentul greu este comandat uzinelor Levy-Commentry, băncile Dreyfus și Rothschild controlează economia și partidele. La Paris, în jurul statuii lui Ludovic al XIV-lea toate casele de comerț erau evreiești, comitetul de direcție al societății comercianților și industriașilor tot evreiesc, consilierii comerțului exterior: evrei, prin 1938 din medicii clandestini și provocatori de avorturi, 95% erau evrei. Iudaizarea Franței interbelice tinde spre absolut în timpul cât evreul Leon Blum a format guvernul în 1938 având miniștri evrei și 53 de evrei atașați de cabinet. Consecințele iudaizării Franței au dus la tragedia națională din iunie 1940³⁹.

Încheiem cu un citat din același Isaak Blumchen: *...Dumnezeu ne-a dat Franței pentru a face din ea pământ de belșug și pe francezi ca să facem din ei sclavi. Voința lui Iehova s-a împlinit. Numele lui fie binecuvântat... Suntem rasa superioară!*⁴⁰

• GERMANIA

În volumul MEMOIRES du CHANCELIER PRINCE DE BULOW (tome premier 1897-1902) Paris - Librairie Pion - publicat în 1930 după originalul în germană apărut în editura Ullstein, la pagina 10, viitorul cancelar al Germaniei wilhelmiene, care-a fost ambasador și în România înainte de primul război mondial, reproduce o maximă favorită a prințului de Hohenlohe, cancelarul căruia i-a succedat (Bismarck fiind în dizgrația kaizerului la reședința sa din Friderichrache (1897): *Sunt trei puteri a căror ostilitate este stânjenitoare pentru oricare om politic: iezuiții, francmasonii și evreii*⁴¹. Cum francmasoneria este o invenție evreiască, ar rămâne după bătrânul cancelar, două puteri stânjenitoare pentru politicienii sfârșitului de secol XIX: iezuiții (catolicismul în general) și evreii. Germania cumplitelor tulburări postbelice cu începere din anii 1918-1920 ilustrează din plin această afirmație în ceea ce-i privește pe evrei. Unul din germanii care a analizat în profunzime lucrarea iudeo-masoneriei pusă în slujba distrugerii Germaniei ca stat național, unitar, a fost mareșalul Ludendorff care a publicat la München în 1927 un volumaș de 96 de pagini cu următorul titlu în traducere românească:

Desfîntarea francmasoneriei prin destăinuirea secretelor ei, volumaș unde înserează și următoarea afirmație: ***toți francmasonii sunt lacheii evreilor***. Ludendorff precizează rolul defetist al masonilor iudei în timpul primului război mondial și în tulburările postbelice, identic cu rolul evreimii ruse în revoluția bolșevică. Stăpânii primelor burse la Berlin, Frankfurt și Hamburg au fost evreii. Asta n-a radicalizat poporul german, de o altă factură psiho-morală decât cel francez. Poporul german ordonat, iubitor de liniște socială, subordonat conștient marilor idealuri naționale a fost apreciat greșit de iudeo-masonerie care l-a tratat după aceeași rețetă ca pe francezi. Dacă în Franța iudeo-masoneria a cucerit finanțele, economia, a demolat școala națională și armata, în Germania sfârșitului de secol XIX și a primelor decenii din secolul XX acțiunea de iudaizare s-a izbit de o reacție puternică a germanului de

rând, fapt care a dezlănțuit asupra acestei țări tirul încrucișat al mass-mediei iudaizate din Europa și SUA. Nimeni nu mai crede astăzi că primul război mondial s-a declanșat în urma atentatului de la Sarajevo. Prăbușirea Germaniei wilhelmiene, marea dramă a războiului care a devastat și îndoliat căminele germane sunt în bună măsură opera iudeo-masoneriei care planificase o revoluție "proletară" condusă de evrei în Germania și Rusia, ca o primă treaptă pe calea realizării Republicii Universale. Iată cum arăta conducerea Germaniei postbelice în vremea haosului "revoluționar". Ministerul de Stat a fost înlocuit cu un Cabinet compus din 6 înalți funcționari. Din cei șase, doi erau evrei și dețineau ministerele cheie: Haase controla afacerile externe și Landsberg ansamblul Cabinetului. Ajutorul lui Haase a fost un evreu-ceh Kautsky care în 1918 n-a avut nici măcar cetățenia germană. Filiera "externelor" mai cuprindea pe evreii Cohn și Herfeld. Ministrul de finanțe era evreul Schiffer avându-l de ajutor pe consăngeanul său Bernstein. Secretar de stat la interne - evreul Preuss; ajutor evreul dr. Freund. Reprezentantul guvernului pentru presă, evreul Fritz Max Cohen - fost corespondent al ziarului Frankfurten Zeitung la Copenhaga, în Prusia, Cabinetul era de asemenea dominat de evrei: la Justiție - Rosenfeld. La Interne: Hirsch. Ministrul Tezaurului: Simon. Subalternii lui Rosenfeld de la Justiție, aproape în totalitate evrei. Directorul Educației, evreul Furtran. Ajutor evreul Arndt. Directorul Oficiului Colonial: Meyer-Gerhard. Departamentul Artelor: Kastenbergh, Departamentul Aprovizionărilor de război: Wurm. Departamentul aprovizionărilor civile evreii prof. dr. Hirsch, consilier dr. Stafhagen⁴².

Iată și bravul comitet al soldaților, după moda din Rusia iudeo-bolșevică: în frunte evreul Cohen cu ajutoarele lui, evrei vajnici: Stern, Herz, Lowenberg, Frankel, Israellovicz, Lambenheim, Seligsohn, Katzestein, Laufenberg, Heimann, Schlesinger, Merz și Weyl⁴³.

Mai departe! Seful poliției din Berlin: Ernst - evreu; La Frankfurt evreul Sirizheimer; la Munchen - Steiner; în Essen - Levy. Președintele Bavariei - evreul Eisner, avându-l la Finanțe pe Jaffe, la Comerț și Industrie - Brentano. În guvernul Saxoniei: Lipsinsky și Schwartz; în cel din Wurtemberg: Thalhairher și Heimann; în Hessa: evreul Fulda. În delegația germană pentru pace un roi de "experți" și "consilieri" evrei: Max Warburg, dr. von Strauss, Merton, Oskar Oppenheimer, dr. Jaffe, Bernstein, Rathenau, Wassermann, Mendelsohn-Bartholdi⁴⁴.

O analiza atentă a felului în care iudeo-masoneria germană a acaparat presa antebelică și imediat postbelică întrebându-se ca pe un mijloc principal de destabilizare a poporului german și a maselor soldățești, cu deosebire o analiză a ziarelor *Berliner Tageblatt*, *Munchner Neuester Nachrichten* și *Franckfurter Zeitung*, toate conduse de evrei, va stabili că ele au pus în practică planul socialist-anarhiștilor iudei de a nimici statul german, ca pe ruinele lui să se ridice statul proletar condus de evreime. Dacă acestei analize îi adăugăm faptul că prin acapararea alimentelor și a tuturor produselor de uz curent, prin dosirea lor și apoi prin specularea lor sângeroasă pe piața neagră, comerțului și financiarilor evrei au jefuit la sânge poporul german; dacă ținem cont de declarațiile lui Stroebel, citez: *Eu susțin în mod sincer ca o victorie deplină nu ar fi în interesul social-democraților*, și la toate acestea corelăm acapararea posturilor cheie din ministerele cheie: interne, război, finanțe, educație-cultură-arte, comerț și industrie, externe, putem aprecia lucid, fără să aplicăm schemele și sloganele iudeo-masonice, reacția națională a poporului german, al cărui exponent a fost Hitler; național-socialismul fiind o doctrină politică antidot la imperialismul suprastatal iudaic. O doctrină rasistă germană care s-a opus rasismului iudaic gata să transforme Germania într-o colonie evreiască. Victoria național-socialismului în Germania, anihilarea iudeo-bolșevismului, purificarea aparatului de stat ocupat în proporție de 80% de evrei a făcut din Germania obiectivul principal al iudeo-masoneriei mondiale. A papagalici la infinit lozincile primitive lansate de propaganda evreiască fără a analiza în profunzime cauzele care au determinat nașterea național-socialismului este o greșeală grosolană, la fel ca greșeala grosolană care se face în aprecierea îngustă a fenomenului legionar din România.

Din această foarte sumară analiză a încercării iudeo-masoneriei de a subordona Germania așa cum a făcut-o cu Franța, din eșecul ei, din evoluția interbelică a raporturilor dintre statele naționale și imperiul

suprastatal iudaic pe cale de a se naște având drept cadru organizatoric Societatea Națiunilor, se configurează într-o schiță explicită evoluțiile care au condus la cel de-al doilea război mondial, la triumful iudeocrației mondiale, la consolidarea ei post-belică și la criza fundamentală prin care trece după victoria obținută în războiul rece purtat o jumătate de secol împotriva statelor naționale socialiste din Europa de Est. Victorie parțială și, deocamdată, ne semnificativă.

Se pot aprecia Germania interbelică și național-socialismul ca factori de reacție ai naționalului la agresiunea totalitaristă a imperialismului iudeu și de menținere a echilibrului european. Desigur că așa zisele democrații occidentale ar fi dispărut dacă ramura iudaică însărcinată de Sanhedrinul mondial ar fi reușit să ducă până la capăt iudeo-bolșevizarea Germaniei, după ce iudeo-bolșevizase Rusia și Ungaria.

Capitolul IUDAIZAREA EUROPEI nu poate fi înțeles pe deplin decât dacă cititorul reia textele cuprinse în capitolul VOCAȚIA IMPERIALISTĂ și DOCTRINA IMPERIALISTĂ, confruntându-le cu punerea lor în aplicare de către iudaism în diferitele țări europene. În aprilie 1919, George Pitter Wilson scria în revista englezească THE GLOBE. Citez: *Bolșevismul reprezintă deposedarea națiunilor creștine într-o asemenea măsură încât nici un capital nu va mai rămâne în mâinile creștinilor, pentru ca toți jidovii să poată ține lumea în mâna lor și să domnească oriunde vor voi*⁴⁵.

Cu acest citat trecem la:

• **RUSIA**

Vor sări în sus, vor blestema, vor tuna și fulgera, mă vor acoperi cu ocări toți corifeii marii revoluții proletare din Octombrie, care, ca și revoluția franceză, au fost în esența lor două sângheroase afaceri evreiești, două etape istorice din planul strategic pe termen lung al înfăptuirii Republicii Universale conduse de evreime. Ca și Revoluția franceză, revoluția din Rusia a avut ca bază economică, socială și politică un complex de factori de care se ocupă istoria coafată și machiată după necesități conjuncturale în ateliere academice cu titluri pompoase menite să țină loc de argumente. Complex de factori explozivi speculați abil de evreime în dauna tragică a poporului rus. Să privim organizarea revoluției din Rusia profan, cu totul neacademic, folosind alte documente decât cele îndeobște cunoscute. Iată unul dintre ele:

Stokholm, 21 septembrie 1917

D-lui Rafael Scholan,

Iubite tovarășe: - Banca, M. Warburg, a dat un acout pentru întreprinderea tovarășului Troțky după primirea unei telegrame de la președintele sindicatului Rhein-Westphalien. Un avocat, probabil dl. Kestroff a obținut munițiuni și a organizat transportul lor, în același timp cu al banilor... lui i se va preda suma cerută de tovarășul Troțky.

Salutări frățești!

*Furstenberg*⁴⁶

Deci Warburg, mare banher și evreu-german, îi cadorește lui Troțky-Bronștein evreu-rus o mare sumă de bani și munițiuni în vederea "întreprinderii" din Rusia. Fac abstracție de istoria criminală a francmasoneriei rusești, de lojile crescute ca ciupercile după ploaie în vremea Ecaterinei cea Mare (1762-1796) de implicarea lor în asasinate politice, adică de o istorie ocultă cutremurătoare începând cu asasinarea țarului Pavel I la 11/23 martie 1801, ștrangulat de francmasonii generalul-adjutant Argamacov, colonelul-printț Iașvil și contele Platon Subov. Evreul Leon Deutsch a tipărit în 1924 cartea: *Die Rolle der Juden in der russischen Revolution*⁴⁷. Rețin pe lângă rolul esențial al evreilor și faptul că Gregor Peretz reprezentant al evreimii în mișcarea decembristă a obținut promisiunea decembriştilor de a da drepturi egale evreilor, după răsturnarea țarismului. Contenciosul țarism-iudeo-francmasoneria rusească și europeană este atât de încărcat încât ar fi nevoie de câteva volume spre a-l cuprinde. Rețin pentru cititori că Rusia datorită înapoierii sale de tip feudal și al sistemului de guvernare autocrat, a fost aleasă încă din vremea lui Nicolae I ca obiectiv principal al lojilor europene; iar țarul care nimicise revoluția ungară a franc-masonilor Kossuth, Bethlen, Klapka, Turr și Puski (1848) a

fost condamnat la moarte de lojile anarhiste și otrăvit de către medicul său evreu Mandell. Același țar a refuzat ofertele de împrumut ale lui Rothschild și a dus o politică dură împotriva evreimii poloneze - de fapt galițiene - care a trecut clandestin, în proporție de masă în Moldova, invadând orașele, târgurile și satele. Aceleași loji anarhiste din Bruxelles, Paris și Zurich, nemulțumite de emanciparea Rusiei sub Alexandru al II-lea, instruiesc tineri intelectuali evrei din Rusia în anarhism, atentate, terorism și în... conducerea muncitorimii. Alexandru al II-lea, inteligent, cult și progresist stricase prin reformele sale planurile francmasoneriei anarhiste. A fost condamnat la moarte de așa-zisul comitet revoluționar din Londra în 1876, planul asasinatului fiind întocmit de evreii Liebermann, Goldemberg și Zuckermann. Atentatul feroviar din 1879 n-a reușit, unul din teroriști, Hartmann, a fugit în Franța. Cerându-i-se extrădarea, francmasonii francezi stăpâni acolo l-au trecut în Anglia, unde a fost primit cu onoruri în loja "Filadelfilor". O evreică, Hesia Helfmann îl ucide cu o bombă artizanală - semnificativ - după ce inițiasse o nouă reformă progresistă - crearea unei reprezentanțe naționale consultative.

Capitalul financiar evreiesc stăpâna Rusia cu începere de la Războiul Crimeii. Între 1869-1883 datoriile Rusiei față de băncile evreiești au crescut de la 1,9 miliarde ruble la 3,2 miliarde. Alexandru al III-lea s-a constituit în ținta evreimii ruse fanatizată de ură. De la blestemele rituale în sinagogi, la seria de atentate în lanț, țarul a fost supus tuturor manoperelor anarhiste de compromitere și lichidare fizică. A fost otrăvit la Livadia, lângă Ialta, de medicul evreu Zaharin. Comandantul garnizoanei Moscova, generalul Trepov a fost asasinat de evreica Vera Sasulici, ministrul de interne Sipiaghin a fost asasinat de evreul Bogalepov; Stolîpin, primul-ministru, un reformator conservator cu o viziune largă în problema țărănească, inamic al războiului împotriva Germaniei, a fost asasinat în teatrul din Kiev de evreul Mordkov Herșcovici-Bogrov la 1 septembrie 1911. Reiese limpede din această succesiune de asasinate comise de anarhiștii evrei asupra țarilor și conducătorilor Rusiei că țara fusese aleasă drept teritoriu și leagăn al revoluției universale. Nenorocirea a fost că Rusia s-a lăsat condusă de străini și că abia spre sfârșitul vieții lui Stalin, acesta a dezevreizat parțial uriașul aparat de partid și de stat evreiesc care a aruncat Rusia în marasmul iudeo-comunismului. Închei această mult prea sumară trecere în revistă a rădăcinilor iudeo-masonice a "marii revoluții din octombrie", citându-l pe un prieten apropiat al părintelui comunismului, evreul Karl Marx, la 17 noiembrie 1845 devenit membru al lojei anarhiste *Le Socialiste* din Bruxelles. Prietenul se numește Baruch Levy și transcriu din ceea ce a publicat în *Revue de Paris*, 1835, II pag. 574: *Poporul evreiesc, în totalitatea sa, va fi Mesia el singur pentru sine. Dominația sa asupra lumii va fi realizată prin unirea celorlalte rase umane, prin înlăturarea frontierelor și a monarhiilor care sunt pavăza particularismului (n.n. citește naționalismului) și prin înființarea unei rebeliuni mondiale care va da pretutindeni drepturi civile evreilor. În această nouă organizare, fiii lui Israel, care de pe acum sunt răspândiți pe întreaga suprafață a globului, vor fi fără vreo rezistență, pretutindeni elementul conducător, mai ales dacă le reușește să subordoneze masele muncitorești conducerii câtorva evrei. Guvernele națiunilor care constituie republica mondială vor ajunge toate ușor pe mâna evreilor, cu ajutorul biruinței proletarietului. Proprietatea particulară va putea fi atunci oprimată prin guvernele de rasă evreiască, care vor administra pretutindeni averea publică. Astfel se va îndeplini promisiunea talmudului, că evreii, când va veni vremea lui Mesia, vor avea cheile pentru bunurile tuturor națiunilor pământului.*

Primul război mondial, mai ales intrarea Rusiei în război împotriva Germaniei (contrar voinței țarului Nicolae al II-lea) a fost opera iudeo-masoneriei care bazându-se pe anarhiile preconizate a planificat bolșevizarea Rusiei, Germaniei și a Imperiului Austro-ungar. Închidem paranteza. Ne întoarcem la ajutorul dat de finanța internațională iudaică evreilor din Rusia pentru bolșevizarea țării și instaurarea dictaturii proletarietului, de fapt a iudaismului internațional, un prim pas pe calea dictaturii universale.

Leon de Poncis a scris și tipărit o carte interesantă tradusă în germană sub titlul: *Hinter der Kulissen der Revolution*. Berlin 1929, în care găsim în partea a doua la pagina 32 și următoarele un raport al șefului serviciului de informații francez din Washington pe care îl reproduc parțial:

7-618-6

Marelui Stat Major al Armatei

Np. 912-SR2, Biroul II

...În luna februarie 1916, s-a aflat pentru prima dată că se pregătea o revoluție în Rusia.

Următoarele personalități și societăți participaseră la această operă distructivă:

1. Iakob Schiff, evreu

2. Kuchn, Loeb et Cie - bancă evreiască sub direcțiunea evreului Jakob Schiff, Felix Warburg, evreu; Otto Kahn, evreu, Martimer Schiff, evreu

3. Guggenheim

4. Max Breitung

5. Ziarul FORWARD din New York

Rețeaua internațională a financiarilor evrei îl sponsorizase pe Troțky-Bronștein via Stockholm. Spațiul nu ne permite să extindem relatările asupra tuturor brațelor uriașei caracatițe iudeo-masonice care se încolăcise pe trupul Rusiei vlăguite de război. Deci, din Statele Unite, din Anglia și Franța rețeaua iudaică își concentrase forțele pentru a face din Rusia baza revoluției universale. John Clayton, corespondent special, în THE CHICAGO TRIBUNE, citez: *Troțky conduce pe radicalii jidovi spre stăpânirea lumii. Bolșevismul este numai un instrument pentru acest plan*⁴⁸.

Gazete și mari reviste ale vremii, printre ele numesc și THE CRISTIAN SCIENCE MONITOR⁴⁹, dezvăluie adevărata față, adevărații conducători și adevăratele scopuri ale revoluției bolșevice din Rusia. Troțky a fost instruit și finanțat de mafia iudaică din Statele Unite, fiind eliberat din închisoarea Halifax la intervenția guvernului dominat de evrei. Să ne lămurim în continuare folosind surse neacademice. Revista evreiască CRONICLE - Londra - 1919⁵⁰ ... *în faptul că așa de mulți evrei sunt bolșevici, în faptul că idealurile bolșevismului în multe puncte conforme cu cele mai înalte idealuri ale iudaismului*. Tot în CRONICLE -1920, scriitorul evreu Israel Zangwill îl amestecă pe Troțky-Bronștein printre evreii care au ocupat posturi înalte în guvernele britanic și cel bolșevic unguresc, făcând elogiul rasei semite: *care a produs un Beaconsfield, un Reading, un Montagu, un Klotz, un Kurt Eisner, un Troțky...* Alt scriitor evreu, Bernard Lazare... *Evreul ia parte la revoluțiuni și el participă la ele într-u atât întru-cât el este un evreu, sau mai corect, într-u atât întru-cât el rămâne un evreu...* Rabinul Judah Leon Magnes în JEWISH FORUM - februarie 1919 New York: *...evreul devine în Germania un Marx și un Lassale, un Hans și un EdwardBernstein; în Austria el devine un Victor Adler și un Friedrich Adler; în Rusia un Troțky...* Revista rusească SPRE MOSCOVA, septembrie 1919: *poporul evreu constituie adevăratul proletariat, adevărata "internațională" care nu are țară*. Kohan în gazeta COMUNISTUL⁵¹ din aprilie 1919 (n.n. am tradus numirea gazetelor): *..Fără exagerațiune trebuie să se știe că marea revoluție socială rusească a fost întradevăr înfăptuită cu mâinile evreilor. Ar fi fost oare în stare masele ignorante și asuprite ale lucrătorilor și țăranilor ruși să scuture jugul burghezimei prin ele înșile. Nu au fost tocmai evreii care au condus proletariatul rusesc spre aurora Internaționalei și nu numai că l-a condus, dar chiar conduc acum cauza sovietelor care rămâne în mâinile lor sănătoase? Noi putem fi liniștiți atâta timp cât comanda supremă a Armatei Roșii se afla în mâinile tovarășului Leon Troțky. Este adevărat că nu există evrei când este vorba de combatanți, dar în comitete și organizațiunile sovietelor, ca comisari, evreii conduc în mod vitejesc, masele proletariatului rusesc la victorie. Nu este nelogic faptul că în timpul alegerilor pentru toate instituțiunile sovietelor, evreii au reușit cu o majoritate copleșitoare... Lacrimile evreiești vor reieși din aceasta îmbrăcate în picături de sânge...*

Dacă Kohan explică limpede și cu dispreț că masele poporului rus nu erau în stare să înfăptuiască revoluția fără a fi conduse de evrei, el izbucnește într-o sinistă profetie criminală: *"lacrimile evreiești vor ieși din revoluție îmbrăcate în picături de sânge"*...⁵² Rusia și Ucraina au fost teatrul unor progromuri crâncene împotriva exploatatorilor evrei. Revoltele populare, căzăcimea au masacrat la răstimpuri pe cârciumarii și negustorii evrei care sugeau stanițele, satele și orașele rusești și ucrainene.

Guvernele țării au reprimat iudeo-masoneria și iudeo-anarhia. De aici ura de moarte a evreilor ruși împotriva rușilor și a statului lor național. De aici crimele în masă împotriva poporului rus și ucrainean, începând de la vârful până la mușchii de rând. Acesta este tâlcul sângeros, criminal și monstruos al citatului din Kohan. Teribilele CEKA și GPU sunt invenții diabolice ale iudeilor, conduse de iudei, având drept scop exterminarea fizică a tuturor inamicilor revoluției iudaice din Rusia.

RUSIA MARTIRĂ. Ura străveche a iudeilor împotriva creștinilor sintetizată în PROTOCOALE, ura evreimii ruse împotriva marelui popor rus și fraza prea puțin criptică a celui Kohan talmudic pomenit mai sus s-au tradus în realitate prin transformările fostului imperiu țarist într-un imens abator uman al creștinilor și musulmanilor, în care au fost asasinați prin torturi bestiale milioane de oameni, alte milioane luând calea lagărelor de exterminare fiind supuse celor mai crâncene metode de dezumanizare. Deocamdată câteva motivații "teoretice". Unul din cei mai bestiali călăi, M. I. Lazis în cartea DOI ANI DE LUPTĂ PE FRONTUL INTERN - Editura de Stat - Moscova 1920: *"Noi nu luptăm împotriva unei persoane individuale. Noi distrugem o clasă. Nu căutați în motivarea sentinței, vreodată dovadă că acuzatul ar fi combătut prin cuvinte sau fapte puterea sovietică. Cea dintâi întrebare pe care o punem noi acuzatului este, care este clasa căreia îi aparține, care este profesia și originea lui. Aceeași întrebare hotărâște soarta lui. Iată sensul teroarei roșii"*. Se exceptează rabinii și evreii de orice profesie. Câteva cifre pentru perioada 1917-1923 după Sovoski: TRINITATEA ROȘIE, 1931, pag. 278. Au fost executați: 25 episcopi, 1 215 preoți, 6 075 profesori, 8 800 medici, 54 850 ofițeri, 260 000 soldați, 10 500 polițiști, 40 000 jandarmi, 19 850 funcționari, 344 250 alți intelectuali, 815 000 țărani, 192 000 muncitori, în principal au fost lovite instituțiile naționale fundamentale: școala, biserica, armata și clasa de bază a statului rus, țărăimea. Nu a fost distrusă nici o sinagogă, împotriva preoțimii creștine s-a dezlănțuit cea mai sălbatecă represiune, punându-se în aplicare cerințele PROTOCOALELOR. Conform ziarului francez LE MATIN din 26 august 1927, până la acea dată numărul episcopilor asasinați s-a ridicat la 31, iar al preoților la 1550. Mitropolitul Vladimir al Kievului a fost torturat în altar spre a mărturisi unde ține tezaurul. Apoi, legat de coada unui cal, a fost târât în galop pe străzile orașului, după care legat de un stâlp de telegraf a fost ars de viu, primind moarte de martir. Mitropolitul Veniamin al Petrogradului a fost târât prin oraș, legat de un automobil, după care a fost stropit cu gaz, legat de poarta unei clopotnițe și i s-a dat foc. Pe episcopul de Tobolsk, Hermoghen l-au martirizat, legându-l de cârma unui vapor. A murit înghețat. Arhiepiscopul de Perm, Andronic, după tortură, a fost îngropat de viu. Lista se poate lungi cu martirizarea episcopilor de Astrahan, Belogorod, Cernicov și a altor înalți ierarhi ruși și ortodocși. Nici un rabin n-a fost ucis. Nici o singură sinagogă n-a fost transformată în magazie, în grajd, în depozit așa cum au fost transformate mii și mii de biserici creștine și moschei musulmane, unele opere de artă orientală văzute de mine la Samarkand și Buhara, la Dușanbe și Tașkent în stare de semiruină.

În Rusia iudeo-bolșevică s-au pus în practică dezideratele PROTOCOALELOR după cum urmează:

Protocol 4: .... *trebuie să subminăm credința, să smulgem din mintea creștinilor adevăratele principii despre Dumnezeu și spirit și să înlocuim aceste concepții prin calcule matematice și poftă materiale.*

Protocol 5: .... *Când vom priva masele de credința lor în Dumnezeu, autoritatea stăpânirii va fi târâtă în șanț unde va deveni proprietate publică și noi vom pune mâna pe ea.*

Protocol 14:.... *Când vom deveni stăpâni vom privi ca indezirabilă existența oricărei religii afară de a noastră proprie, proclamând un singur Dumnezeu de care este legată soarta noastră de popor ales... Pentru aceste motive noi trebuie să distrugem toate celelalte religii.*

Numărul victimelor iudeo-bolșevismului din Rusia martiră între anii 1917-1940 se ridică la milioane de oameni. 99% din aceștia, creștini. În loc de concluzie, citez din Apelul Ligii Evreiești Internaționale - Secția Petrograd, găsit asupra comisariatului de batalion Zender din trupele roșii care invadaseră Estonia.

... Fii ai lui Israel! Se apropie ceasul victoriei noastre definitive. Suntem în ajunul stăpânirii noastre mondiale. Ceea ce am văzut până acum doar în vis, a devenit acum o realitate. Acum câtva timp eram slabi și neputincioși. Astăzi ne înălțăm cu mândrie capetele, căci lumea a fost clintită din temelii...⁵³

"DICTATURA IUDAICĂ". Până după al doilea război mondial, spre sfârșitul vieții lui Stalin, Rusia, apoi U.R.S.S.-ul au fost conduse în mod dictatorial și terorist de către evrei care au ocupat în mod majoritar, câteodată cu majoritatea absolută, toate instituțiile noului stat. La congresul bolșevicilor din august 1917, prezidiul a fost compus de trei ruși, 1 georgian de origine maternă incertă - Stalin - și 6 evrei. La ședința decisivă a comitetului central din 23 octombrie 1917 au luat parte: Ulianov - Ziderblum zis Lenin, evreu pe jumătate; Svedlov - evreu; Leon Braunstein zis Troțky - evreu; Apfelbaum zis Zinoviev - evreu; Rosenfeld zis Kamenev - evreu; Dugajvili zis Stalin - georgian, pe linie maternă evreu; sau osetin, Urițki - evreu; Dzerjinski - polonez; Kolontay - evreu; Babnov - rus pentru coloratură. Iată cine a dispus de soarta Rusiei. Organul represiv, înspăimântătoarea CEKA (comisia extraordinară pentru combaterea contrarevoluției, a speculei ilicite și a sabotajului) a fost patronată de polonezul sadic Dzerjinski, având conducerea formată în exclusivitate din evrei; adjunctul lui Dzerjinski, evreul Sachs; în celelalte funcții evreii Urițki, Josilevici, Iagoda - Jehudo; Messing, Unschlicht, Moghilevski, Artusov, Katznelson, Triliser, Kogan, Breslau.

Baia de sânge, rusesc, ucrainean, belarus, tributul cumplit dat de popoarele mahomedane se înscriu în dosarele acestei instituții iudaice care plătește rușilor cu vârf și îndesat marginalizarea de veacuri a evreilor khazari.

Alte nume din conducerea fostei Uniuni Sovietice arhicunoscute în epocă: Gubelmann zis Iaroslowski; Epstein zis Iakovlev; Finkelstein-Wallach zis Litvinov; Kalmanovici (președinte Banca de Stat); Rosengoltz (comisar al aprovizionării) și desigur Lazăr Moiseevici Kaganovici, cel mai puternic reprezentant al iudaismului despre care ziarul TOG din New-York din care a reprodus ziarul evreiesc MOMENT - Varșovia nr. 260 B din 19 noiembrie 1934 scria: *Rețineți numele și întipăriți-l în memoria voastră: Lazăr Moiseevici! El e un om mare acest Lazăr Moiseevici - el va stăpâni odată împărăția țarilor.* Au fost patru frați și trei surori Kaganovici. Toți au funcții de primă importanță în partid și în stat. Fiica lui Lazăr Moiseevici - Roiza, a fost un fel de soție a lui Stalin, care îl avea medic personal pe talmudistul Weissbrod. Este semnificativă lista evreilor din comisariatul poporului pentru finanțe spre sfârșitul perioadei antebelice: Goldenberg, Seidlin, Rifkin, Kogolman, Kogan, Lichtenstein, Ris, Smucler, Sifman. Controlul politic și administrativ al Armatei Roșii a fost în epocă 99% în mâinile evreilor. Comisari politici: Moscova, Weissmann zis Veclicev; Caucazul de Nord, Ghermanovici; Extremul Orient, Aaronstamm; la 28 noiembrie 1935 sunt numiți comisari de corp de armată: Grunberg, Gruber, Horoș și comisari divizionari: Bargher, Bauser, Seldovici, Rabinovici, Pismanic, Weineross. Evoluția înaintării evreilor la posturile cheie din Armata Roșie și la gradele și comenzile supreme sunt urmărite cu atenție de evreimea internațională și mai ales de cea din Statele Unite. Exemplu: ziaristul evreu Segal în revista lojei masonice B'NAI B'RITH din Cincinnati; nr. 10/1935: *...Comandanții de armată evrei generalul Rapaport și generalul Țeitlin au fost decorați cu ordinul Lenin, suprema decorație a Uniunii Sovietice. Nu vrem să ne delectăm cu onorurile militare ale evreilor, dar imaginația noastră ia în seamă cu plăcere anumite posibilități care rezultă din faptul că doi generali evrei excelenți fac parte din armata rusă*⁵⁴ (n.a. citiți cu atenție ultima parte a frazei).

Dictatura iudaică s-a manifestat sângeros față de toate clasele sociale. A atins limitele monstruosului față de țărănimea înstărită, așa-zișii culaci: Statul major al distrugerii culacilor, cel care a elaborat și directiva din care reproduc câteva fragmente, a fost compus din Lazăr Moiseevici Kaganovici și colaboratorul lui, Baumann. Executantul planului: Iagoda - Herșel Iehuda. Între 1929-1930 sunt distruse 5 milioane de gospodării țărănești. Peste satul rusesc, peste stanițele căzâcești se revarsă ura de veacuri a khazarilor mozaici. Numai 5 membri de familie să fi fost, înseamnă că iudeii bolșevici au asasinat, deportat sau distrus 25 de milioane de țărani aparținând masei vitale a poporului rus.

Declanșarea pogromului împotriva țăranilor este făcută de Stalin la 27 decembrie 1929 într-un discurs când a spus: *"în ultimul timp am trecut de la politica limitării tendințelor exploatare ale culăcimii, la politica lichidării culacilor ca clasă socială.* În cartea sa *Bauern unter dem Sowjetstern* apărută în Blut und Boden - Verlag, Goslar prof. dr. K. Michael scrie că s-au constituit trei categorii de culaci și că metodele de lichidare a clasei sunt cuprinse în circulara concepută de Kaganovici. Citez: *...din prima categorie trebuie să facă parte toți culacii cunoscuți ca fiind contrarevoluționari clandestini. Toți cei care fac parte din această categorie vor fi arestați imediat și împușcați, din ordinul autorităților executive locale, fără a se întreba forurile centrale. Această măsură va avea loc fără șovăire, căci misiunea sa este de a preveni încercările de revoltă ale culacilor și de a se priva răscoalele de conducătorii lor probabili acolo unde vor izbucni ele...*⁵⁵

Din cea de a doua categorie făceau parte culacii care angajau simbriași. Acestora li se confiscă pământul, casa și acareturile, ei și familiile lor erau exilați în regiunile nordice la muncă silnică. Zice circulara: *...la construcția șoselelor în Taiga, lucrări de terasament, muncă silvică, muncă în mine.* A treia grupă, culacii care nu fac parte din primele două. Li se confiscă averea, casa, obiectele casnice și sunt alungați din raion. Au voie să ia o pereche de cisme și un schimb de rufe. Se dă liber denunțului, abuzului sadic, tâlhăriei, crimei în masă. Încep sinucideri în masă. Familii întregi sparg gheața râurilor și se aruncă în copci. Tripleta sângeroasă Kaganovici-Baumann-Iehuda exemplifică la superlativ esența răzbunătoare a Talmudului și a Protoalelor.

Rusia iudeo-bolșevică a fost cea mai crâncenă experiență iudaică din complexul de experiențe și tatonări pentru realizarea Republicii Universale prin distrugerea tuturor componentelor NAȚIONALULUI. Cum nu facem aici procesul iudeo-bolșevismului și al kominternismului, trecem la o altă experiență iudaică la fel de sălbatecă și nimicitoare pe calea bolșevizării Europei care se numește:

• UNGARIA

La 2 martie 1919 Lenin-Ziderblum a convocat la Moscova un congres internațional comunist-bolșevic și la 4 martie a luat ființă Internaționala a III-a iudeo-bolșevică, prilej ca Lenin să declare: *Victoria revoluției proletare este sigură. Întemeierea republicii sovietice mondiale a început*⁵⁶. Iudeo-bolșevicii au încercat să invadeze Finlanda, Estonia, Letonia, Lituania și Polonia, fără succes. În Europa Centrală însă agentura iudeo-bolșevică a avut succes în Ungaria și mai la nord-vest în Bavaria. Nu facem istoricul Ungariei anului 1918, a francmasonilor în Cercul Galilei, a guvernării contelui Mihali Karoly. Lovitura de stat iudeo-bolșevică din 31 octombrie 1918 pe lângă dezlănțuirea hoardelor de asasini și teroriști a avut un obiectiv precis: asasinarea patriotului și omului de stat, contele Tisza Istvan. Se știe că încă de la 16 octombrie 1918 deputații evrei Keri Paul, Korvin Klein-Otto, dr. Laszlo și dr. Landler au ratat asasinarea lui Tisza, asasinul desemnat, evreul Lekai-Leitner lanos dând greș. La 31 octombrie contele Tisza este împușcat acasă la el de către asasini conduși de evreul Keri Paul. La 19 noiembrie sosesc de la Moscova doi evrei care se căliseră în misiuni de represalii, Aron Kohn zis Bela Kun și Szamuelyi Tibor care reorganizează partidul comunist. La 22 martie 1919 în Ungaria se declanșează "teroarea roșie". Szamuelyi brăzdează Ungaria cu așa-zisul tren al morții. Două vagoane Pulman de mare lux unde stă satrapul, două vagoane de clasă I pentru teroriști, două vagoane de clasa a treia pentru victime. Un abator uman pe roți. "Bandiții lui Lenin" - hoarde de adolescenți evreiucid tot ce nu aparține unui anume proletariat. Dintre cei 32 de comisari ai republicii sovietice ungare, 25 sunt evrei. Iată câteva nume: Kohn zis Kungsi; Lukazs (fiu de milionar); Diener Zoltan. Și comisarii, intitulăți cinic "ai poporului": Gruenbaum zis Garhai; Bienstock zis Bostanzi; Rozenstenczk zis Ronai; Weichselbaum zis Varga; Weinstein zis Vince; Eisenstein zis Moritz Erdely; Salzenberg zis Bela Vago și Bienstock zis Viro Bela. Teroarea iudeo-bolșevică durează 134 de zile, timp în care Aron Kohn zis Bela Kun stoarce populația de 3 miliarde de coroane pe care le va trece mai ales în Austria. La pavoazarea străzilor nu se admiteau pe lângă steagurile roșii decât steagurile alb-albastre ale sioniștilor. Este de notat că primind asigurarea lui Lenin că-l va sprijini cu Armata Roșie care va ataca România la

Nistru, Aron Kohn zis Bela Kun a dezlănțuit în noaptea de 19 spre 20 iulie 1919 atacul generalizat împotriva Armatei Române aflată pe Tisa. Revenind, notăm schimbul de telegrame între guvernele Rusiei iudeo-bolșevice și Republicii Sfaturilor Ungare iudeo-bolșevice în urma cărora Starul Major al Armatei Roșii ucrainene a planificat ofensiva împotriva României pe două direcții: prin Bucovina spre a face legătura cu armatele lui Aron Kohn și peste Nistru spre a încercui forțele românești în Basarabia. Replica Armatei Române a însemnat sfârșitul regimului iudeobolșevic în Ungaria, fuga lui Aron Kohn la Moscova și mai târziu lichidarea lui, fizică de către Stalin. Contraofensiva Armatei Române începută la 24 iulie se sfârșește la 3 august 1919 când trupele românești au intrat în Budapesta, redând pacea Ungariei martirizată de bandele sângeroase ale lui Aron Kohn zis Bela Kun.

DIN NOU GERMANIA: Pe ruinele Germaniei wilhelmiene gruparea marxistă Spartakusbund se transformă în ianuarie 1919 în partid comunist. La Berlin, în Germania centrală, în Ruhr și în Braunschweig au loc tulburări sociale. Munchenul și împrejurimile lui cad sub stăpânirea iudeo-bolșevicilor conduși de evreii Ernst Toller, Levin, Levine-Nissen, Axelrod. Levin și Levine-Nissen erau și membrii ai lojei "La steaua care răsare lângă Isar". Se dezlănțuie teroarea roșie la Munchen, în 1920 bandele de teroriști ai lui Max Hilz bântuie regiunea Vogthand. Iudeo-bolșevismul se cramponează de Germania, așa cum s-a cramponat de Rusia, punând semnul egalității între cele două state, fără să ia în considerare stadiul diferit de dezvoltare economică, socială și culturală. Reacția poporului german este național-socialismul. Am mai spus-o. După cum reacția în Ungaria este horthysmul.

IUDAIZAREA STATELOR UNITE ALE AMERICII – NAȚIONAL ȘI INTERNAȚIONAL

Am afirmat că fenomenul evreiesc ca fenomen suprastatal internaționalist, nu poate fi analizat decât global. Iudaizarea Europei a fost interdependentă și conjugată în timp cu iudaizarea Statelor Unite. Fenomenul s-a dezvoltat în proporție geometrică în Statele Unite și în proporție aritmetică în Europa. Cauza principală a acestei deosebiri în viteza de propagare a iudaismului pe cele două continente, ca și deosebirea de escaladare a evreimii la toate dimensiunile și ierarhiile financiar-economice, politice, sociale, culturale și propagandistice stă în deosebirea radicală a structurilor statelor europene față de statele americane. Europa este continentul multirasial al statelor naționale care și-au edificat structuri socio-politice, economice și culturale specifice tendințelor interne și valorilor unei etnii bine consolidate vreme de milenii într-un spațiu geografic perfect delimitat, fapt care a dat naștere unor popoare și națiuni politice cu istorii specifice, cu limbi, obiceiuri, credințe, morale, culturi și arte originale, cu mecanisme de semnificare specifice și originale care prescriu un fel de regulă conduită în Spania ibero-arabă să zicem și alte reguli de conduită în Norvegia vikingilor sau la geto-daci. Pe măsură ce popoarele europene au devenit națiuni politice și-au creat sisteme de valori care le-au orientat opțiunile și deciziile politice având ca element social, dinamic și revelator apărarea și promovarea NAȚIONALULUI. NAȚIUNILE POLITICE au devenit imense laboratoare de creativitate istorică. Unul din rezultatele principale ale acestei creativități este PATRIOTISMUL, formă superioară de apărare și conservare a națiunii, bun spiritual și moștenire istorică de suprema valoare morală, însumând de la zestrea mitologică până la cea religioasă întregul sistem de valori al națiunii respective. Europa s-a prezentat imperialismului sionist ca o structură de celule vitale, ca un țesut dens de nuclee de creativitate politică, economică, socială, culturală, spirituală, de valorificare intensivă a zestrei naționale în granițele naționale și pe teritoriul specific care a influențat prin datele lui fundamentale, de la peisaj la climă, de la bogățiile solului și subsolului la numărul de zile însorite dintr-un an, la floră și

faună, a influențat în mod original și specific națiunea, celula vitală respectivă. Una este arta gotică, alta cea bizantină. Exemplele ar coborî discuția în sfera didacticismului. Alcătuite, dezvoltate și consolidate prin munca, creația și jertfele sutelor de generații, națiunile Europei se constituie în tot atâtea fortărețe, cu atât mai greu de cucerit cu cât majoritatea populației statului respectiv se ocupă cu agricultura fiind legată de pământ și de mitologia respectivă, în uriașul laborator al națiunilor la nivel multiseclar s-au diversificat funcțiile acestora, s-au asimilat experiențe proprii zonale și continentale și întregul complex sistemic s-a valorizat dialectic prin lupta dintre vechi și nou, momentului unității contrariilor, deci al echilibrului, urmându-i în mod dialectic, momentul dezechilibrului. Aici cititorul este obligat să aprecieze că o NAȚIUNE alcătuieste un SISTEM, adică un ansamblu de elemente aflate în interdependență și interacțiune, cu proprietăți specifice și funcții proprii. Privită sistemic, deci ca un sistem, NAȚIUNEA se caracterizează prin câteva proprietăți principale cum ar fi: *integralitatea* - adică apartenența componentelor la ansamblu. (clasele și păturile sociale, instituțiile fundamentale, rețeaua transporturilor, a comunicațiilor, industria, agricultura, comerțul, sistemul bancar-financiar); *autoreglarea* deci capacitatea sistemului de a-și autocorecta efectele perturbatoare; *autoorganizarea* adică posibilitatea sistemului de a reveni de la o stare de dezechilibru; *ierarhizarea*, ceea ce înseamnă că poate conține părțile sale componente și dacă hotărăște, poate intra în componența altui sistem superior cum ar fi o alianță multinațională, să zicem.

Cu cât NAȚIUNEA ca sistem constituie un tot integrat al elementelor și subsistemelor sale, cu o interconexiune activă, puternică și fluentă a acestora, cu atât ea se prezintă ca o unitate cu o structură solidă care dinamizează însușirile și activează legile sistemului. Pentru evreime, prin excelență factor nedefinit ca SISTEM NAȚIONAL, ci ca SISTEM INTERNAȚIONAL, SUPRASTATAL, caracterizat doar printr-o religie comună și prin posesiunea finanțelor suprastatale, supranaționale, NAȚIONALUL constituie inamicul cel mai puternic care barează drumul spre realizarea Republicii Universale.

Am văzut cum atacând din interior câteva Sisteme Naționale din Europa, iudaismul a încercat să transforme continentul într-un sistem supranațional dominat de evreime. Obstacolul principal după iudaizarea Occidentului l-au constituit statele naționale socialiste din Europa de Est aflate sub scutul militar al Uniunii Sovietice.

Al treilea război mondial declarat de iudeocrația mondială cu centrul de putere în Statele Unite a câștigat câteva bătălii împotriva blocului socialist al statelor naționale din Est, fără însă să câștige și războiul. Dimpotrivă...

La argumentele de mai sus se adaugă faptul că în toată Europa, mai ales în evul mediu, minoritățile evreiești din statele feudale au avut un regim restrictiv nu atât din motive religioase, cât mai ales din motive economice și politice, majoritatea cămătarilor, a negustorilor, a speculanților în toate domeniile aparținând comunităților evreiești care au creat un fenomen de respingere din partea maselor autohtone. În unele state naționale din Europa s-au declanșat fie persecuții și expulzări în masă, ca în Spania medievală, fie pogromuri spontane ca în Rusia țaristă, atunci când specula și cămătăria evreiască revolta populația unei anumite zone, sau când autoritățile luau măsuri represive împotriva anarhiștilor și teroriștilor evrei, ca în Rusia ultimei jumătăți a secolului trecut. Vreme de sute de ani s-a cimentat în statele naționale din Europa o anumită viziune asupra evreimii, defavorabilă acesteia din punct de vedere religios, spiritual și filozofic. Europa catolică, ortodoxă și protestantă a respins mozaismul sectar, habotnic și rasist. Statele naționale europene s-au dezvoltat clădindu-și civilizațiile pe muncă productivă în agricultură și mai târziu în industrie. Comunitățile evreiești s-au dezvoltat și îmbogățit pe comercializarea și specularea muncii productive a popoarelor pe teritoriile cărora s-au așezat, constituind de la început cadrul unei formațiuni suprastatale, neasimilându-se, nestabilind nici un fel de legături spirituale de continuitate istorică sau de solidaritate cu popoarele respective.

Relația evreilor cu Statele Unite este exact la polul opus celei cu Europa. Rezultat al unei emigrații europene masive alcătuiind un conglomerat de etnii, religii, limbi, culturi, obiceiuri care au intrat în interdependențe unificatoare fără structuri statale consolidate, fără o religie de stat, coloniile din Lumea

Nouă au fost deschise penetrării capitalului evreiesc, fără opreliști. Ne reamintim că prima colonizare masivă au făcut-o englezii care între 1607-1733 au format 13 colonii; că aceste colonii protejate și ajutate de Anglia au luptat cu stabilimentele franceze din Canada și Louisiana și că abia între 1775-1783 prin războiul de independență purtat împotriva Angliei, cele 13 colonii au constituit Statele Unite ale Americii sub președinția lui George Washington care a deschis era președinților francmasoni. Emigrația europeană și mondială spre America de Nord a cuprins și loturi masive de evrei care au întâlnit o societate în formare, neconsolidată, deschisă, având toate datele spre a putea fi subordonată economic capitalului financiar și politic celor care posedau acest capital financiar. Nu facem aici istoricul emigrației evreiești în Statele Unite începând cu fuga evreimii braziliene la New York unde guvernul olandezul Peter Stuyvesant care le-a interzis intrarea în servicii publice și să deschidă prăvălii. Mituind, corupând, infiltrându-se evreii au făcut din New York-ul interzis de Stuyvesant, cel mai puternic centru evreiesc din lume.

El este numit de evrei *Noul Ierusalim* iar S.U.A., Țara Făgăduinței prezisă de profeți. În 50 de ani comunitatea evreiască din S.U.A. a crescut de la 50 000 de suflete la 3 300 000. Începând cu teatrul și terminând cu domeniul bancar-financiar, majoritatea industriilor și a comerțului aparține evreilor. Tot evreii stăpânesc cinematografia, audio-vizualul și presa scrisă. Iudaizarea statului american și subordonarea lui intereselor iudaismului internațional începe odată cu înființarea lojei masonice exclusiv iudaice *B'nai B'rith* la New York în 1843, care în 1921 avea peste un milion de membri și 726 de lojii răspândite în toată lumea, Terra fiind împărțită în 11 districte. Spre sfârșitul secolului trecut și începând cu secolul XX, *B'nai B'rith* a dictat politica internă și externă a S.U.A. președintele Clinton fiind emanația evreimii americane, principalii lui colaboratori politici și privați fiind evrei. Doi dintre președinții Statelor Unite aflați la conducerea acestora în două momente cheie ale istoriei mondiale, primul și al doilea război mondial: Wilson și Roosevelt au fost francmasoni supuși lojei *B'nai B'rith* și Alianței Universale Israelite, Roosevelt însuși fiind evreu și reprezentând interesele puternicului centru de presiune al evreimii new-yorkeze. Dacă până la 1843 evreimea, din S.U.A., s-a mulțumit să cucerească sistemul economic de vârf al S.U.A., de prin 1870 a trecut la cucerirea posturilor cheie din administrație. La început indirect, odată cu Wilson direct, prin numiri de evrei în posturi cheie ca acel Morgentau cu misiuni identice emisarilor evreo-americani din ultimele trei administrații, însărcinați cu construirea cadrului juridic, economic și politic al Republicii Universale. Morgentau a fost numit ambasador în Turcia, apoi în Mexic, a fost trimis ca intermediar în conflictul turco-armean, apoi Wilson l-a trimis în chip de anchetator în așa zisa problemă a pogromurilor din Polonia împotriva evreilor. Odată cu Wilson și prin intermediul lui Wilson, centrul de putere iudaic din S.U.A. dobândește statut de arbitru internațional și dirijează politica externă a S.U.A. funcție de interesele și strategiile Alianței Universale Israelite. Exemplul cel mai tipic este crearea și susținerea necondiționată a statului Israel, ca și raporturile de subordonare ale S.U.A. față de acesta; ca să nu amintim deocamdată de construirea Ligii Națiunilor (autor Wilson) și a Statelor Unite ale Europei, operă la care trudește din greu iudeocrația internațională spre a elimina inamicul principal care blochează drumul spre Republica Universală: Statele Naționale Europene și Asiatice. Un scriitor filosemit Wernert Sombart în cartea *EVREUL ȘI CAPITALISMUL MODERN* scrie: ... *Dacă America continuă să se dezvolte în aceleași condițiuni ca generația trecută, dacă statisticile imigrărilor și proporția nașterilor la toate naționalitățile rămâne aceeași, putem să ne imaginăm Statele Unite peste 50 de ani (n.a. asta înseamnă deceniile 7 și 8) sau 100 de ani ca o țară locuită numai de slavi, negri și jidovi, între care jidovii vor ocupa natural situațiunea de conducători ai vieții economice*⁵⁷.

Câștigul de cauză al evreimii americane în concurența cu celelalte grupe etnice ale emigrației europene, se datorează sprijinului financiar dat de conaționali și finanța iudaică europeană, majoritatea emigrației creștine fiind săracă sau aparținând unei categorii sociale supusă în țările de baștină persecuțiilor politice sau religioase. Din start majoritatea emigrației evreiești a acaparat principalele mijloace financiar -bancare, pe când emigrația creștină, săracă, a trebuit să-și clădească bunăstarea

muncind din greu, vreme de câteva generații, fie în teritorii virgine, fie în ateliere și fabrici. Statisticile americane îi indică pe evrei ca pe stăpânii a 70% din clădirile și afacerile americane. Tot Wernert Sombart în aceeași lucrare: *...eu susțin aserțiunea mea că Statele Unite (mai mult poate ca oricare țară) este plină până la creștet de spirit jidovesc. Acest fapt este recunoscut de cele mai multe cercuri, mai cu seamă de acelea care sunt mai în măsură de a forma o opinie asupra acestui subiect... Față de acest lucru nu este oare nici o justificare pentru părerea că Statele Unite datorează însăși existența lor jidovilor? Și dacă este așa, noi putem afirma cu atât mai mult că influența jidovească a făcut Statele Unite ceea ce ele sunt, adică americane. Deoarece ceea ce noi numim americanism nu este altceva decât, dacă se poate zice astfel, spiritul jidovesc rafinat*⁵⁸.

Louis D. Brandeis în *Justiția Curții Supreme a Statelor Unite*, citez: *... Să ne organizăm, să ne organizăm, să ne organizăm până ce fiecare jidov se va găsi deasupra...* ZIONISM pag. 113 -114..⁵⁹ Se știe că în Statele Unite francmasoneria a făcut progrese repezi la vârful piramidei sociale. Avem obiceiul de a spune greșit că demnitarul este francmason, în loc să spunem că X este demnitar pentru că este francmason. Scriitorul Eduard Drumont despre francmasonerie: *...Pentru cel care nu se pătrunde de ideea că francmasoneria nu este decât o luptă inventată de evrei pentru a cuceri lumea și a-și realiza vechiul lor vis de dominație universală, francmasoneria rămâne o enigmă de neînțeles*⁶⁰.

În 1930, Casian definește francmasoneria după cum urmează: *... O asociație de societăți secrete suprapuse care urmărește ca prin distrugerea civilizației creștine ariene actuale și înlocuirea ei cu o civilizație naționalistă atee, având știința și rațiunea drept religie, să stabilească dominațiunea universală a rasei semite*⁶¹.

Nu pot face un inventar de definiții; dar din suma documentării reiese limpede că francmasoneria, gradele, anul ei calendaristic, anumite ritualuri și simbolistica ei sunt în totalitate ebraice. Pe lângă capitalul financiar, evreimea stăpânește Statele Unite și prin francmasonerie. Primul președinte al Statelor Unite, George Washington, a fost francmason. Francmasoni au fost și președinții Taft, Wilson, Hoover, F.D. Roosevelt, Truman, Johnson, Gerald Ford. Cel mai puternic dintre ei, F.D. Roosevelt, a cedat experimentului comunist, frate al francmasoneriei, popoarele Europei de Est. în revista L'EXPRES nr. 214 din 9 ianuarie 1992 sub titlul FRANCMASONII și CUCERIREA ESTULUI se scrie: *...Principiile fundamentale ale comunismului sunt principiile francmasoneriei, iar fenomenul comunist nu este altceva decât aplicarea pe teren a ideilor pe care francmasoneria le-a formulat timp îndelungat în tainițele lojelor.*

Din Statele Unite a plecat Troțki cu recomandări speciale și tot de acolo, de la marii capitaliști evrei, i-au venit ajutoare masive în bani spre a pune în practică teoriile masonului Karl Marx, comunismul, primul pas spre Republica Universală. Spre începutul celui de-al doilea război mondial evreii din Statele Unite reprezentau 3,50% din totalul populației, în schimb stăpâneau 70% din presă, 90% din confecțiuni și din comerțul cu blănuri, 50% din comerțul cu mobilă, teatrul le aparținea, din 3 medici și 2 avocați unul era evreu. Scriitorul Emil Ludvig (Kohn), într-un interviu din L'HUMANITE nu cu mult înainte de a se sinucide: *Noi suntem în Statele Unite o realitate. Din cele șase rase mai importante care alcătuiesc nu numai populația, dar și structura politică și economică a Americii noi suntem una de care se ține seama... avem cuvânt hotărâtor în toate pulsațiile de viață ale noului continent*⁶².

Ziaristul evreu Isak Markosson, la un banchet dat de AMERICAN LUNCHEON CLUB în relatarea ziarului belgian LA PATRIE: *... Războiul nu este decât o întreprindere de afaceri colosale. Fără noi războaiele nici nu s-ar putea face, fiindcă le-ar lipsi spiritul de organizare și mijloacele financiare. Pregătirea tehnică o facem noi, finanțarea războiului ne aparține exclusiv, în trusturile de arme deținem 73%; în cele alimentare 67%; în consorțiile de echipament militar 92%; în materiale de drum de fier, pe șantierele navale sau în uzinele de avioane de la 50% la 94%. Puterea noastră în aceste trusturi - fără să vorbim de cele financiare fără de care nu se poate mișca nimic în lume - este de 87% în medie în tot ce privește pregătirea și susținerea războaielor. ...Cu aceste arme în mână putem spune că de soarta războaielor hotărâm noi și, în consecință și de destinele națiunilor respective*⁶³.

O SISTEMATIZARE NECESARĂ. Nomazi din țară în țară, din imperiu în imperiu, din Chaldeea în Egipt, în Asiria și Persia, pretutindeni înrobiți, batjocoriți, huliți și izgoniți din pricina spoliei la care supuneau autohtonii, combinată cu dorința de a-i stăpâni politic, evreii s-au răspândit pe tot globul atunci când Titus, Adrian și Sever au încorporat imperiului roman patria lor biblică. Istorie tragică începând cu 2 000 de ani înainte de Hristos.

În imperiul bizantin comunitățile evreiești au trecut printr-un lung șir de persecuții. Au cunoscut liniștea în lumea musulmană, în imperiul german sunt cunoscute colonii evreiești ocupându-se cu comerțul pe la anul 1 000. Când expulzați, când masacrați în timpul Cruciadelor, când plătind taxe speciale, când ghetoziați în condiții inumane ca în acel *Judengasse* din Frankfurt, când declarați sclavi perpetui cum a făcut-o Frederic al II-lea în 1231, evreii europeni au adunat o ură istorică împotriva statelor naționale. Matei Corvin i-a izgonit, Maria Tereza le-a interzis intrarea în Imperiul habsburgic, abia sub Iosif al II-lea se emancipează prin Edictul de toleranță din 1782. În Prusia câștigă emanciparea la 1812. Abia în a doua jumătate a secolului trecut, după iudaizarea Franței, dobândesc libertăți civice în statele germane.

În Franța au trăit aceeași experiență contradictorie, de la raporturi tolerante sub regii franci la expulzări sub merovingieni; în Anglia lui Richard Inimă de Leu și Ion Fără de Țară sunt obligați să poarte semne distinctive, comerțul le este îngădit și supus unei fiscalități excesive.

În 1264 sunt uciși în masă de către poporeni sătui de jaful lor cămătăresc; cei scăpați sunt expulzați în 1290. Prima sinagogă se ridică la Londra abia în 1701. În Peninsula Iberică cunosc teroarea înainte de epoca hispano-musulmană, arabii îi tolerează și prosperă vreme de trei secole, după Reconquistă se instaurează cenzura cărților ebraice, și din 1391 călugărul Fernando Martinez își începe campania anti-iudaică urmată de masacre și distrugerea unor comunități întregi. În timpul unirii Castiliei cu Aragonul prin Ferdinand și Isabela, evreii creștinați cu sila, marranii, dovediți nesinceri, sunt arși pe rug. La 30 martie 1492 Sfântul Oficiu emite edictul de prescriere generală, prin care li se confiscă avutul și li se interzice să ia cu ei aurul și argintul. La 1497, Emanuel I expulzează din Portugalia aproape 300 000 de evrei, iar în 1498 sunt expulzați din regatul Navarrei. Statele și cetățile italiene au primit refugiații din Peninsula Iberică. În Polonia trăiesc în deplină libertate până sub Albert I, când sunt strânși în ghetouri, iar în 1498 sunt expulzați din Lituania. Secolele XVI și XVII sunt benefice pentru evreimea financiară din Polonia; dar la 1648 căzăcimea răsculată sub buzduganul hatmanului Bogdan Hmielnițki trece comunitățile evreiești prin foc și sabie.

Am făcut această scurtă incursiune istorică spre a lămuri cauzele urii nutrite de evrei statelor naționale, în care, vreme de veacuri au suferit fie reperesiunea organizată a acestora pentru a-și proteja supușii de specula cămătarilor, negustorilor și cărciumarilor evrei; fie pogromurile populațiilor din anumite regiuni stoarse nemilos de către aceștia.

Reacția comunităților evreiești a fost organizarea, schimbul rapid de informații, dictatura vârfurilor religioase și financiare care au dirijat comunitățile cu mână de fier, capitalizarea finanței, constituirea organismelor iudaice suprastatale, inițierea acțiunilor convergente pentru subordonarea guvernelor naționale, construirea cadrului mondial pentru instaurarea puterii iudaice suprastatale.

BIBLIOGRAFIE

1. Almanahul național iudeu pentru anul 5682 Buletinul anti-iudeo-masonic, vol.7-8 București, 1930.
- 2-13. **SCRIITORI EVREI**, colecția Pistorius, fără an. Denis Saurat. **LITERATURĂ ȘI OCULTISM**, ecl. Rieder, Paris, 1929. **ÎNFRUNTAREA JIDOVILOR**, Neofit (Haham renegat), IAȘI, 1872.
14. Anastase N. Hâciu, **EVREII ÎN ȚĂRILE ROMÂNEȘTI**, pag. 550-551, Cartea Românească, 1943, București.
15. Theodor Herzl, **UN STAT EVREIESC**, apud **JIDOVUL INTERNAȚIONAL -Problema Mondiala Capitala**, voi. I, culegere din revista americana **THE DEARBORN INDEPENDENT** - București, 1927.
16. **JIDOVUL INTERNATIONAL**, pag. 82.

- 17-25. PROTOCOALELE ÎNȚELEPTILOR SIONULUI, Roger Lamhelin - Paris, Editions Bernard Grasset, 1933.
26. Giovanni Papini - GOG.
27. PROTOCOALELE.
28. Theodor Herzl, JIDOVUL INTERNAȚIONAL, pag. 72, 73.
- 29-30. Ibrahim Ben Daud, SEFERHA-KABBALAH, Cronici evreiești medievale, ed. Naubauer I, 79; Arthur Koestler, AL TREISPREZECELEA TRIB: KHAZARII, ed. Nagard, 1987, p.65-75.
31. JIDOVUL INTERNAȚIONAL, PAG. 89-90.
32. BULETINUL ANTI-IUDEO-MASONIC, voi. 3, pag. 103-107, București, 1930.
33. Albert Malet, LES TEMPS MODERNES, Hachette, Paris, 1919, pag. 510-518.
34. Copin Albancelli, LA DRAME MACONNIQUE, La conspiration juive contre le mond chretien, ed.III, 1909.
35. A.N. Hâciu op. cit. pag. 550-551; BULETIN ANTI-IUDEO-MASONIC, nr. 12, 1930, pag. 347-348
- 36-40. Ibidem
41. MEMOIRES DU CHANCELIER PRINCE DE BULOW etc., vezi pag. 32, alineat 1.
- 42-44. JIDOVUL INTERNAȚIONAL, voi. I, pag. 24-32.
45. GEORGE PITTER WILSON, THE GLOBE, 1919, Londra.
46. JIDOVUL INTERNAȚIONAL, pag. 228-229 și Bernard Lazare, L'antistautisme, Paris, ed. Chailleg, fără an.
47. LEO DEUTSCH, DIE ROLLE DER JUDEN IN DER RUSSISCHEN REVOLUTION, Berlin, 1924.
- 48-50. JIDOVUL INTERNAȚIONAL. 51-52. COMUNISTUL, aprilie 1919, Moscova.
53. Johann von Leers, PRIMEJDIA MONDIALĂ, UNIUNEA SOVIETICA, 1943, Buchdruckerei Frickert et. Co., Berlin.
54. JIDOVUL INTERNAȚIONAL.
55. Prof. dr. K. Michael, Bauern unter dem sowjetstern, Blut und Boden-Veriag, Goslar, fără an și Johan von Leers, op. cit.
56. V. I. Lenin, OPERE COMPLETE, vol. 38, ed. Politică, București 1968, Mircea Mușat - Ion Ardeleanu, DE LA STATUL GETO-DAC LA STATUL ROMÂN UNITAR, ed. Științifică Și Enciclopedică, București, 1983.
- 57-58. Vernert Sombart, EVREUL ȘI CAPITALISMUL MODERN, apud JIDOVUL INTERNAȚIONAL.
59. Louis D. Brandeis, JUSTIȚIA CURȚII SUPREME A STATELOR UNITE, Zionism pag. 113-114, apud Jidovul internațional
60. Eduard Drumond, LA FRANCE ENJUWIE.
61. Spovedania lui N.Casian fost francmason grd. 33 în Marea loja zisă națională, Biblioteca Anti-Masonică no.I, 1930 București
- 62-63. JIDOVUL INTERNAȚIONAL.

NOUA ORDINE MONDIALĂ

DE LA LIGA NAȚIUNILOR LA STATELE UNITE ALE EUROPEI

(PREAMBUL)

Încă din zorii istoriei, atât în antichitate cât și în feudalismul timpuriu s-a emis ideea federalizării comunităților umane și a popoarelor. Marile imperii antice au fost expresia acestei gândiri federalizante la nivelul de înțelegere a epocii respective izvorâte din stratificarea socială și din interesele claselor dominante. Același fenomen s-a petrecut din feudalismul timpuriu până-n epoca marilor imperii coloniale contemporane, fenomen conținând dialectic o înverșunată luptă a contrariilor dintre forța federalizantă și interesele ei și dorința de libertate a comunităților federalizate prin mijloace militare, economice și politice. Exemplele sunt la îndemâna fiecărui cititor. De la istoria imperiului roman și a tipului de stat federal sclavagist creat de acesta și de cel macedonean creat de Alexandru Macedon la istoria imperiilor bizantin și arab; de la imperiul lui Carol cel Mare la imperiul spaniol; de la imperiul britanic la cel otoman, de la cel țarist la cel habsburgic, tipic pentru unul de tip federal, descoperim două constante istorice fundamentale: una reprezentând interesul de dominație al unei minorități și a doua reprezentând interesele vitale ale unei majorități compuse dintr-o puzderie de entități etnice având limbi, culturi, religii, structuri psihologice și sociale, mentalități și interese deosebite, care se opun legii intereselor minorității dominante. Această lege fundamentală a istoriei a funcționat implacabil, dezintegrând imperiile, fie ele și de tip federal, exemplul cel mai recent fiind cel dat de U.R.S.S.; ca să nu mai vorbim de tragedia Iugoslaviei, stat multinațional de tip federal. Din uriașul laborator al imperiilor prin procese subtile de dialectică istorică s-au separat și individualizat, s-au structurat și dezvoltat popoare, societăți și națiuni politice care și-au asumat rolul de a-și făuri destinele în cadrul statelor naționale.

Evreimea ca popor și națiune suprastatală folosind o gamă largă de mijloace culturale propagandistice, organizatorice, financiar-economice, politice, unele oculte, altele uzuale, a preluat ideea federalizării mondiale pusă în slujba și sub dominația ei, din momentul în care și-a câștigat supremația în Statele Unite ale Americii și în câteva state importante din Europa, întreaga gamă de mijloace a fost aplicată simultan în zone geo-politice și geo-economice fixate într-un plan strategic general pe timp îndelungat, desfășurarea lor operațională fiind controlată riguros după ce Alianța Israelită Universală s-a lansat în politica mondială ca organ politic suprem al evreimii.

LUNA DE MIERE. IDEOLOGIE, DOCTRINA, PROPAGANDA!

Pentru a putea construi un supratat, o Republică Universală este nevoie să se câștige la idee adeziunea vârfurilor politice, financiar-economice, artistice, filozofice și culturale ale națiunilor; sau, dacă acestea se dovedesc refractare, retransante în sfera naționalului; prin revoluții să se manevreze masele proletare. Conducerea suprastatală iudaică a folosit cele două variante în mod simultan, după iudaizarea bazelor strategice: Franța, Anglia și Statele Unite. Ofensiva ideologică, doctrinară și propagandistică ia forme acute odată cu primii ani ai secolului XX, cu centrul de greutate pe provocarea revoluției în Rusia țaristă și solidarizarea proletariatului european cu iudeo-bolșevismul. În același timp se construiește abil alternativa Păcii Internaționale și se lansează lozinca Noul Ordin Internațional, fără a se preciza dacă această Nouă Ordine va fi comunistă sau capitalistă: așteptându-se rezultatele experienței din Rusia. Folosesc ca îndreptar cronologic, cronologia lui Denis L. Cuddy,

publicată parțial în revista *Europa*, ca și bibliografia dedicată Ligii Națiunilor și francmasoneriei acestui secol.

În 1910, deci după primele seisme din Rusia, se înființează în S.U.A. Fundația Carnegie pentru Pacea Internațională cu toate că în culisele politicii europene și americane se puneau premisele declanșării primului război mondial pentru reîmpărțirea coloniilor și a sferelor de influență. Fundația rezistă de 84 de ani, militează astăzi pentru un guvern mondial, are relații cu O.N.U.

1912. Un Edward Mandel House, consilier și confident al marelui francmason Woodrow Wilson, președinte al Statelor Unite, sub aparența unei cărți de literatură (Philip Dru¹: Administrator) lansează ideea răsturnării guvernelor și a înlocuirii cu regimuri socialiste. Acest Mandel House va fi omul lui Wilson care va contribui la formarea Ligii Națiunilor, prima formă organizatorică din cadrul larg organizatoric al Republicii Universale.

1913. Președintele Woodrow Wilson în *The New Freedom: De când am intrat în politică, mulți oameni mi-au încredințat opiniile lor. Unii din cei mai importanți oameni din S.U.A. se tem de ceva sau de cineva. Ei știu ca există undeva o putere atât de organizată, atât de solidă, de atentă, de concretă, universală, încât preferă să vorbească în șoaptă atunci când își exprimă dezaprobarea*².

Consider că mărturisirea lui Wilson, președinte al Statelor Unite, este cheia acestei cărți. Deci, în 1913, Statele Unite erau la cheremul oculte universale, celor mai importanți oameni americani fiindu-le teamă de a vorbi clar despre ea.

Din ce în ce mai evident, ziaristi, scriitori, politicieni, bancheri evrei sau aflați în subordinea iudaismului, abordează și construiesc ideologia Noii Ordini Universale. Wilson ca expresie politică a oculte iudaice lucrează la planificarea lumii postbelice din 1917, anul revoluției iudeo-bolșevice și al intrării S.U.A. în primul război mondial. Curioasă coincidență, menită să zdrobească Germania în Vest spre a da mână liberă iudeo bolșevismului în Est, politică repetată fără nici o imaginație în al doilea război mondial, când ieșirea S.U.A. din neutralitate a decis victoria iudeo bolșevismului în Europa și a comunismului în China, Coreea și Vietnam, începând cu *New York World*³ din 1918, presa din Statele Unite sprijină revoluția iudeo bolșevică, nu se ridică întru apărarea drepturilor omului călcate sub cizmoacele pline de sânge ale comisarilor iudei - asasinarea celor 5 milioane de culaci, a milioanele de ruși o lasă rece, ba dimpotrivă un director al băncii FEDERAL RESERVE scrie în anul marilor masacre din Rusia în ziarul sus citat: *Rusia ne arată drumul spre mari și impetuoase schimbări ale lumii... mă bucur că se întâmplă așa...*⁴ Același "colonel" House care reorganizează Institutul de Afaceri Internaționale sub numele de Consiliul pentru Relații Externe, susține la 15 decembrie 1922 ideea unui guvern mondial, pe care o actualizează în revista; FOREIGN AFFAIRS, Philip Ker care-și sfârșește pledoaria așa: ... *adevărata problemă este astăzi cea a unui guvern mondial*⁵. Ofensiva ideologic-propagandistică se desfășoară pe planuri largi cu începere din 1928. Doctrinarii, ideologii, filozofii, sociologii, esteticienii iudei sau în solda iudaismului încep să precizeze conceptul de Noua Ordine Mondială. H. G. Wells, socialist fabian în THE OPEN CONSPIRACY: BLUE PRINTS FOR A WORLD REVOLUTION: ... *Lumea politică a Conspirației Deschise trebuie să slăbească, să încorporeze sau să înlăture guvernele existente ... va fi o religie mondială ... întreaga populație a lumii să devină o nouă comunitate umană*⁶.

1932. F.S. Marvin publică THE NEW WORLD ORDER, deci Noua Ordine Mondială în care spune că Liga Națiunilor este prima încercare de Noua Ordine Mondială.

1933. Apare Humanist Manifest, John Dewey face apel la o sinteză a tuturor religiilor și la o ordine economică socialistă și cooperativizată. 1939 revista PEACE NEWS⁸ din 19 mai publică *Planuri pentru o federație mondială democratică, nemilitară și atotcuprinzătoare*. 28 octombrie 1939, celebrul în epocă John Foster Dulles propune public ca S.U.A. să conducă tranziția, (să fim atenți) spre o nouă ordine de state mai puțin independente, suverane, strânse într-o ligă sau uniune federală.

Anii 1939-1945 cu tot războiul mondial care face ravagii pe glob sunt anii în care se esențializează doctrina și ideologia Noii Ordini Mondiale - adică a Republicii Universale. Așa cum revoluțiile

europene au dus la emanciparea socio-politică a evreimii, războaiele mondiale au dus la îndatorarea statelor naționale la Fondul Monetar Internațional și la subordonarea acestora intereselor guvernului universal iudeu, punând premisele dominației lui universale.

În 1939, Lionel Curtis publică un volum masiv de 985 de pagini: WORLD ORDER⁸ - Ordinea Mondială în care preconizează organizarea lumii într-o comunitate de națiuni, în 1940 H.G. Wells revine cu THE NEW WORLD ORDER în care propune un stat mondial colectivist, o nouă ordine mondială care să cuprindă și democrațiile socialiste și, din nou, atenție, o recrutare universală pentru muncă, înclinând individualismul naționalist care este maladia lumii.

Hitler, Mussolini, Stalin propun și ei modele ale unei Noi Ordini Mondiale și, spre deosebire de ideologia iudeo-americană care nu suflă o vorbă despre cei destinați să conducă acel guvern universal, aceștia indică limpede pe conducătorii planificați.

Ca pretutendeni în natură, istoria omenirii cunoaște "vârstele" fenomenelor socio-politice. Fenomenul artificial al federalizării universale inițiat de iudaism în cele două variante: iudeo-bolșevismul și iudeo-capitalismul s-a dezvoltat concomitent în prima jumătate a secolului XX, într-o intercomunicare și interacțiune benefică pentru inițiatori. Din 1920 până în 1945 marea finanță evreiască din S.U.A. și Europa a susținut revoluția iudeo-bolșevică din Rusia, atât financiar, cât și propagandistic. Referirile teoreticienilor occidentali ai Noii Ordini, mai ales a celor iudei americani se fac și se raportează la "socialism" și "socializare universală". Este epoca propagandei internaționale, a internaționalelor, a kominternului, a războiului civil spaniol, al doilea câmp de experiențe iudeo-comuniste, a revoluției comuniste chineze, coreene, vietnameze cu puternice tente naționale - care se îndepărtează de modele unice și nu acceptă o conducere suferințistă, un centru unic de conducere. Ajutorul american masiv dat Rusiei lui Stalin, ca și distrugerea bazei logistice a Germaniei lui Hitler de către aviația strategică anglo-americană, opera iudeului francmason F.D. Roosevelt au salvat iudaismul mondial, iudeo-bolșevismul din Rusia, precum și revoluțiile național-comuniste din Asia.

Această etapă a unei luni de miere prelungită pe o jumătate de secol ia sfârșit în clipa când iudeocrația mondială își dă seama că toate speranțele de dominație universală printr-o revoluție proletară condusă de evrei, folosind Rusia ca forță de izbire este o utopie, că în Rusia postbelică comunismul se naționalizează, că devine rusesc, că evreimea pierde controlul instituțiilor statului; ba mai mult, că se naște o reacție anti-iudaică rusească și începe, voalat, o nouă epocă de prigoana. Rolul de superputere mondială înșușit de Rusia sovietică, expansiunea militaro-economică a acesteia pe tot globul, folosirea ideologiei comuniste în interesul imperiului sovietic, aflat pe drumul unei rusificări masive, abolirea dominației iudeo-bolșevice în statele din Estul Europei, emanciparea lor economică, ofensiva comunismului național din China, Coreea și Vietnam au activat la superlativ varianta capitalistă a Noii Ordini Mondiale, declarând război atipic Uniunii Sovietice și așa-zisului lagăr socialist și război tipic Chinei, Coreei de Nord și Vietnamului. Desigur, campioana luptei anticomuniste a fost inițiatoarea comunismului mondial: iudeocrația. Arma, forța de șoc, a fost S.U.A. și mai puțin țările Europei Occidentale încorporate în noile organisme internaționaliste create de iudeocrație după al doilea război mondial.

DIVORȚUL. Cronologic, divorțul dintre comunism și capitalism se produce în timpul celui de-al doilea război mondial, când creația iudeo-bolșevismului, Rusia sovietică, devine o superputere conștientă de forța sa și când mișcările comuniste din China, Coreea de Nord și Vietnam întrunesc adeziunea maselor, abolesc regimurile de tip feudal - colonial și instaurează regimuri național-comuniste, lezând direct interesele oculte financiare care spre a-și păstra privilegiile în Extremul Orient declanșează o serie de războaie, unele sub flamura noului internaționalism capitalist cu participarea simbolică a unor state subordonate Statelor Unite, având ca forță principală de izbire armata americană.

Încă din perioada deceniului 3 când lupta în Manciuria împotriva imperialismului japonez care invadase Coreea, Kim U Sung sau Kim Ir Sen, tânăr comunist, a combătut stângismul comunist și ororile lui ca și directivele aberante ale Internaționalei comuniste, la fel ca una dintre cele mai

remarcabile personalități ale comunismului național din Asia, conducătorul mișcării de eliberare națională și socială din Vietnam, Ho Și Min. Naționalizarea comunismului în Extremul Orient este una din cele mai grele lovituri date oculte internaționale iudaice și planurilor ei de dominație mondială. Prin anii 1933 Kim Il Sung nega sovietul - formă iudeo bolșevică a Kahalului evreiesc, preconizând un guvernământ revoluționar popular.

Când conspirația iudeo bolșevică pierde puterea în Uniunea Sovietică, când evreimea este sortită fixării într-un spațiu geografic limitat, un fel de republică sovietică evreiască, de fapt un ghetto mai întins, când începe emigrația în masă și când apare disidența intelectualității evreiești în Rusia, iudeocrația internațională activează până la paroxism varianta internaționalismului capitalist și declanșează războiul rece împotriva lagărului socialist, sincronizându-l cu războaiele locale clasice pe întreaga planetă, având drept scop oprirea influenței sovietice, înlocuirea regimurilor prosovietice, îngrădirea influenței comunismului național, crearea de centre de putere proiudeocrate, precum Israelul, întreaga strategie aseasonată cu răcoale, lovituri de stat și asasinat politice. Imediat după război iudeocrația creează și finanțează o puzderie de ligi, asociații și societăți pacifiste, umanitariste, de apărare a drepturilor omului cu caracter suprastatal, activând prin intermediul lor propaganda pentru un guvern mondial, de data asta de factură capitalistă.

În 1947, Asociația americană pentru educație cheamă profesorii la: *stabilirea unei adevărate ordini mondiale, în care suveranitatea națională să fie subordonată autorității mondiale*⁹.

Federaliștii unei lumi unite vor guvern mondial în același an, 1947. Iudeocrația își demască planurile în PRELIMINARY DRAFT OF A WORLD CONSTITUTION în care Robert Hutchins, Mortimer Adler, Rexford Tugwell concep o federalizare regională, preambulul federalizării mondiale și a guvernului mondial. Constituția inventată de suporterii iudeocrației ar avea un "Consiliu Mondial", o "Cameră a Gardienilor" însărcinată cu menținerea ordinii mondiale, cere națiunilor să-și predea armamentul guvernului mondial și... punctul nodal al pledoariei: dreptul Republicii Federale Mondiale de a prelua întreaga proprietate privată pentru uz federal. O traducere mai neîndemânică a PROTOCOALELOR nici că se putea.

26 iulie 1949. 18 membri ai senatului SUA sprijină Rezoluția 56, cerând ca ONU să fie restructurată sub forma unei federații mondiale. Iată că reintră în scenă, dar cântând o altă partitură decât în 1917 familia bancherilor iudei Warburg, cei care-1 sprijiniseră masiv cu bani și muniții pe Troțky-Bronștein de la care așteptau înfăptuirea revoluției mondiale și a Republicii Universale condusă de evrei.

La 17 februarie 1949, James P. Warburg, fiul bancherului Paul Warburg, fondator al Federaliștilor unei lumi unite, declară: *... marea problemă a timpului nostru nu este dacă putem crea o lume unitară, ci dacă această lume poate fi creată prin mijloace pașnice. Vom avea un guvern mondial indiferent că vrem sau nu. Problema este doar dacă acest guvern va fi instaurat prin consens sau prin cucerire*¹⁰.

1954. Prințul Bernhardt, soțul reginei Iuliana a Olandei - există o lungă listă a capetelor încoronate din Europa slujind francmasoneriei - regii nordici mărșăluind în front cu toată pompa, deci prințul creează *Bilderbergerii* sau asociația *cetățenilor planetari* în care se înscriu rapid politicieni ca Dean Acheson, Christian Herter, Dean Rusk, Robert McNamara, George Ball, Henry Kissinger, Gerald Ford. Mulți din Bilderbergeri sunt evrei, iar contribuția lui Kissinger la politica externă a S.U.A. ca expresie a intereselor iudeocrației este bine cunoscută¹¹.

1961. Departamentul de stat construiește un plan de dezarmare a tuturor națiunilor și de înarmare O.N.U. în 1962, alt bancher, Nelson Rockefeller, fost guvernator al New York-ului publică THE FUTURE OF FEDERALISM¹², afirmând că evenimentele cer cu stringență o nouă ordine mondială.

Citez: *Există o febră a naționalismului... însă statul-națiune este tot mai puțin capabil să-și îndeplinească sarcinile politice internaționale.* Richard Nixon și Robert Kennedy nu ies din tiparul NOII ORDINI MONDIALE; iar în 1968, Richard Gardner, fost asistent delegat al Secretariatului de Stat spune: *... Sfârșitul dă târcoale suveranității naționale, erodând-o fărâcă cu fărâcă, provocându-ne mai puternic să făurim o ordine mondială.*

În 1974 Agenția S.U.A. pentru dezarmare, militând pentru eliminarea totală a armamentelor și a forțelor armate, militează concomitent pentru: *a întemeia și dezvolta o forță de pace a Națiunilor Unite, care, în momentul când planul va fi dus la îndeplinire, va fi atât de puternică, încât nici o națiune nu o va putea ataca*¹³. Iată deci cum oculta internațională își făurește și instrumentul militar prin care-și va impune din ce în ce mai vizibil și sfruntat voința politică, intervenind sub titlul demagogic de *forță de menținere a păcii*, acolo unde o cer interesele și, în aceiași ani, același bancher Nelson Rokefeller, con-form unui raport ASSOCIATED PRESS, reafirmă că va lupta pentru crearea unei noi ordini mondiale.

Cu începere din deceniul 7 al secolului XX se activează la nivel mass-media mondială controlată de iudeocrație propaganda pentru Noua Ordine Mondială, de data aceasta capitalistă. Sloganele ei se articulează pe *drepturile omului*. Atunci când CEKA și NKWD-ul iudeobolșevic ucideau bestial milioane de creștini și musulmani nici gând ca presa iudaizată să invoce drepturile omului. Când evreimea din Uniunea Sovietică și țările socialiste a fost detronată, când n-a mai putut monopoliza puterea, atunci s-a lansat campania de protejare și apărare a drepturilor omului. În 1973 bancherul evreu David Rokefeller își organizează un nou corp privat, ca prim director al comisiei îl alege pe Zbigniew Brzezinski, mai târziu să fim atenți -consilier cu probleme de securitate națională și îl invită pe Jimmy Carter să devină membru fondator. De la președintele Trumman la președintele Clinton continuitatea în problema Noii Ordini Mondiale în politica mondială a SUA este perfectă, indiferent dacă președintele a fost alesul unui partid sau al altuia. Nixon, Ford, Carter, Bush au jucat așa cum a dictat forța aceea uriașă pe care a amintit-o primul ei slujbaş fidel, președintele Wilson. Intr-un raport anual (1975) al Fundației Rokefeller, președintele ei John Knowles nu numai că dorește să controleze economia mondială dar, zice el: ... *Este necesar și un control al ratelor fertilității pentru a atinge cât mai repede nivelul zero al creșterii populației*; politică practică în România după lovitura de stat din 1989, pentru a schimba raportul demografic dintre români și minorități în vederea unei federalizări viitoare, când românii vor fi minoritari în propria lor țară. În 1977 președintele Carter îi numește pe susținătorii Noii Ordini Mondiale în pozițiile cheie ale administrației. În 1979 un senator în retragere, Goldwader scrie despre creatorii Noii Ordini Mondiale: ... *ca manageri și creatori ai sistemului, ei vor conduce viitorul...*¹⁴ În sfârșit! Evreul Apă de aur (Goldwater) a tras cortina. Problemele Noii Ordini Mondiale alunecă din sfera politicului și a militarului, în sfera cheie stăpânită de ocultă: economicul, în 1980, Națiunile Unite, instrument al Fondului Monetar Internațional, într-o sesiune specială încearcă să pună bazele Noii Ordini Economice Internaționale.

1985, Norman Cousins, președinte de onoare al Bilderbergerilor - președinte al Federaliștilor Mondiali, în săptămânalul HUMAN EVENTS - Washington¹⁵: ...*Guvernul mondial apare. Este inevitabil. Nici un argument favorabil sau nefavorabil nu poate schimba acest fapt.*

1987. O primă etapă a Războiului rece ia sfârșit ca urmare a uriașei bătălii economice și propagandistice finanțată de iudeocrație. Capitaliștii evrei care au stat în spatele așa-zisei revoluții proletare din Rusia țaristă și-au ucis opera care nu mai corespundea țelurilor Republicii Universale realizată prin proletariat. Proletariatul este aruncat din nou în lanțurile robiei capitaliste. Mihail Gorbaciov publică PERESTROIKA, un fel de a vrea teoretic socialism, dar prin mijloace capitaliste. Efectul: prăbușirea aparentă a U.R.S.S.-ului.

1989. Președintele Bush, invita U.R.S.S. să se alăture Ordinii Mondiale.

1990. Războiul din Golf este decretat ca un triumf al Noii Ordini Mondiale. Adică strivirea NAȚIONALULUI de către SUPRA NAȚIONAL. La **11 septembrie** Bush adresează Congresului un text fără echivoc: *criza din Golful Persic este o rară oportunitate de a evolua spre o perioadă istorică de colaborare*¹⁶.

MIJLOACE. CADRUL ORGANIZATORIC. În evul de mijloc Petrus de Bosco preconiza federalizarea tuturor statelor creștine sub numele REPUBLICA CHRISTIANA, teorie cuprinsă în DE RECUPERATIONE TERRAE SANCTAE. Replica evreiască vine peste secole, se numește

REPUBLICA UNIVERSALĂ sau NOUA ORDINE MONDIALĂ, primul ei cadru organizatoric poartă numele de SOCIETATEA NAȚIUNILOR de la care vor purcede și mijloacele necesare: STATELE UNITE ALE EUROPEI ca structură geopolitică complementară Statelor Unite ale Americii și mai apoi parte componentă a Republicii Universale. Președintele Wilson a fost exponentul, liderul și purtătorul de cuvânt al unei hotărâri luată de Alianța Universală Israelită înainte de primul război mondial în vederea construirii Europei postbelice pe cele două variante: iudeobolșevismul și iudeocapitalismul. La Versailles în 1919 principalele state europene ieșite victorioase n-au făcut decât să ratifice o structură gândită de francmasoneria iudaică vreme de o jumătate de secol, în 1864, Lewy Bing scrie în *Les archives israelites*¹⁷: "*Nu este oare natural și necesar de a vedea curând un TRIBUNAL SUPREM însărcinat să descurce plângerile dintre NAȚII și NAȚII - judecând în ultimă instanță - și al cărui cuvânt să fie impus lumii întregi?...* Partea interesantă, pe deplin lămuritoare este cuprinsă în fraza care urmează. Citez: *Și acest cuvânt este cuvântul lui Dumnezeu, pronunțat prin fiii săi întâi născuți, (n.n. evreii) și în fața căruia se va închina cu respect... Universitatea oamenilor?!* Este un răspuns iudaic la REPUBLICA CHRISTIANA lui Petrus de Bosco, care dorea o federalizare a statelor creștine pe când Lewy Bing dorește un Tribunal Suprem evreiesc care să conducă tot pământul cu biciul.

În 1884 ideea este dezvoltată în *L'ALMANACH DES FRANCMACONS*: ... *Când Republica va fi stabilită peste tot în bătrâna Europă, ea va forma STATELE UNITE ale acestui vechi continent*¹⁸. În plin război mondial constructorii iudei ai viitoarei Europe postbelice îi desenează planurile în interiorul lojilor francmasonice în vreme ce creștinii reprezentând statele naționale se măcelăreau pe toate fronturile europene, iar în Rusia se pregătea abatorul roșu. La 5 martie 1916, fratele Moch vorbește în loja LES TRINITAIRES despre Pactul Societății Națiunilor. 8 noiembrie 1916, profesorul F. Aulard: "*O imensă speranță a străbătut lumea: Societatea Națiunilor, idee a Revoluției franceze*"¹⁹. La 14 și 15 ianuarie 1917 se ține la Paris conferința oculte, care decide **convocarea Congresului francmasoneriei națiunilor aliate și neutre** pentru stabilirea mijloacelor construirii Societății Națiunilor. Din scopurile fixate Congresului: **1. Să prepare acțiunea STATELE UNITE ALE EUROPEI. 2. Să prepare crearea unei AUTORITĂȚI SUPRANAȚIONALE care să rezolve divergențele dintre națiuni. 3. Agentul de propagandă al conceptelor va fi francmasoneria.**

La sfârșitul lui iunie 1917 sus-amintitul Congres are loc la Paris, a fost prezidat de generalul Peigne - mare maestru al Marii Loji a Franței, s-a prezentat și s-a votat statutul viitoarei Societăți a Națiunilor, ratificat și de conventul Lojei Marelui Orient al Franței. Congresul Partidului Socialist din Bordeaux - Octombrie 1917 - decide să se realizeze măsurile de preparare a Societății Națiunilor.

***SOCIETATEA NAȚIUNILOR** a fost inaugurată la 10 ianuarie 1920, ca un prim mijloc al oculte internaționale de a știrbi suveranitatea statelor, de a instaura un guvern supranațional, de a realiza obiectivele economice, politice, culturale și militare suprastatale ale Sanhedrinului universal. Conventul Marii Loji a Franței din 1920 constată că Adunarea generală a Societății Națiunilor este primul sâmbure al unui parlament internațional²⁰.

Atrag atenția cititorului asupra celor ce urmează, ca și a faptului că nu de puține ori reproduc textele aflate în documente, lucrarea de față fiind o sinteză documentară și nu o carte de beletristică unde originalitatea este una din condițiile fundamentale. Să fim atenți! Conventul din 1922 ale mai sus pomenitei loji propune să se dea supraguvernului internațional de la Geneva și *direcția economică a vieții popoarelor...* Iată-ne ajunși la punctul cheie, știind noi cine dirija în epocă finanțele lumii. Același convent francmasonic elaborează planul creării unei BĂNCI INTERNAȚIONALE, bazată pe mult dorita "mobilizare" a proprietății funciare publică și privată. Dacă în Rusia iudeobolșevică se "mobiliza" proprietatea funciară cu mitraliera și lagărele de exterminare, varianta capitalistă a internaționalizării voia să treacă proprietatea funciară în subordinea Băncii internaționale. Banca internațională ar fi dispus de o MONEDĂ INTERNAȚIONALĂ până la concurența de 1 600 miliarde²¹.

Evaluarea făcută de francmasonerie avuției statelor europene în vederea trecerii ei de sub autoritatea și beneficiul național sub autoritatea suprastatală și în beneficiul plutocratici iudaice suprastatale este

foarte aproape de adevăr și mărturisește public scopul final al Societății Națiunilor. Conventul acestei loji agresive nu se mulțumește cu atât. Dorește o limbă internațională, formarea Statelor Unite ale Europei, o FEDERAȚIE A LUMII și o ARMATĂ INTERNAȚIONALĂ.

În 1925, Convenția Marelui Orient al Franței cere ca ordinele Societății Națiunilor să fie executate ca niște legi de stat, fără să fie supuse parlamentelor naționale spre aprobare.

Opera oculte internaționale iudaice, SOCIETATEA NAȚIUNILOR a falimentat în perioada interbelică datorită opoziției statelor naționaliste ca Italia; Germania, Japonia, ca și a Uniunii Sovietice care vedea altfel înfăptuirea Republicii Universale și radicalizarea proletariatului mondial. Reluată în forță după cel de-al doilea război mondial, având ca bază de operații și forță de șoc Statele Unite ale Americii, ideea Republicii-Universale se realizează prin intermediul organismelor internaționale contemporane care, reluând structurile și tezele Societății Națiunilor le-au dezvoltat și aplicat realităților postbelice. ONU, CONSILIUL DE SECURITATE, NATO, FONDUL MONETAR INTERNAȚIONAL, COMUNITATEA STATELOR EUROPENE, PIAȚA COMUNĂ, PARLAMENTUL EUROPEAN, constituie cadrul organizatoric, juridic, economic, financiar și militar al REPUBLICII UNIVERSALE condusă de Sanhderinul iudaic, căruia politicienii subordonați puterii oculte pomenită de Wilson îi spun eufemistic NOUA ORDINE MONDIALĂ.

PRACTICA ARMELOR ÎNTRUNITE. Pentru a-și atinge scopul, oculta internațională iudaică, vârfurile ei conducătoare au folosit vreme de veacuri o seamă de arme psihologice, ideologice, spirituale, culturale, economice, sociale, pe care le-au adaptat deceniu după deceniu și secol după secol condițiilor geo-strategice, geo-politice, geo-economice zonale și mondiale, ca și progresului tehnico-stiințific mondial. De la blestemul ritual aruncat asupra lui Spinoza până la războiul psihologic dus prin intermediul mass-mediei mondiale, oculta iudaică a folosit abil, succesiv sau simultan grupări de arme sau armele întrunite, realizând obiectivele fixate prin PROTOCOALE: dezbinarea societății creștine și anularea forței statelor naționale.

ARMELE folosite izolat, pe grupări sau întrunite, au forță de penetrație și distrugere pe întreaga gamă a structurilor umane individuale, colective, naționale. CORUPȚIA, ȘANTAJUL, ÎNDOIALA, DEZINFORMAREA, INTOXICAREA INFORMATIVĂ, FALSIFICAREA ISTORIEI ȘI A REALITĂȚII CONTEMPORANE, MANIPULAREA INFORMAȚIILOR, PORNOGRAFIA, COMPROMITEREA IDEILOR, A PERSONALITĂȚILOR ISTORICE SAU CONTEMPORANE, DEZAGREGAREA FAMILIEI ȘI A INSTITUȚIILOR NAȚIONALE FUNDAMENTALE: BISE-RICA, ȘCOALA, ARMATA, CONFLICTUL SOCIAL, CREAREA ANTISEMITISMULUI, MONOPOLUL MASS-MEDIEI, FINANȚELOR, CONTROLUL ȘI DIRECȚIONAREA OPINIEI PUBLICE, A JUSTIȚIEI, STĂPÂNIREA DIRECTĂ SAU INDIRECTĂ A GUVERNELOR, COMERȚULUI, INDUSTRIEI, CRIMA POLITICĂ conform poruncii talmudice *Toh șebegoim harog* (pe cel mai bun dintre creștini, ucide-!), LOVITURA DE STAT, alcătuiesc arsenalul armelor folosite de oculta internațională pentru distrugerea societăților creștine tradiționale și a statelor naționale.

A exemplifica înseamnă a relua și a tălmăci istoria Europei prin prisma războiului dus împotriva ei de secole de-a rândul de către națiunea suprastatală a evreimii. Dau un model de armă psihologică având efect de masă, cu nimic deosebit de procedeele Inchiziției. Scoaterea în afara legii, excomunicarea acelor evrei care nu se supun Kahalului. Se știe că Baruh de Espinoza, filozoful cunoscut sub numele de Spinoza, este autorul unui sistem filozofic care încalcă legile Talmudului. Prima armă folosită a fost CORUPȚIA, așa cum a fost folosită și împotriva filozofului român Vasile Conta. I s-au oferit lui Spinoza 1 000 de florini anual, cu condiția să nu-și mai publice ideile și din când în când să frecventeze sinagoga. Spinoza n-a acceptat. Atunci s-a hotărât excomunicarea. Sinagoga plină. Zeci de lumânări negre aprinse. Un vas cu sânge la îndemâna marelui rabin, fostul dascăl și prieten al excomunicatului. Elemente de scenografie, efecte sonore menite să cutremure spectatorii. Și textul excomunicării, după Pollok: *Viața lui Spinoza* și relatări de I.K. Hosmer: Jidovii; Lewes: Istoria biografică a filozofiei. Citez... *După judecata îngerilor și a sfinților, noi excomunicăm, alungăm, blestemăm și*

*anatemizăm pe Baruch de Espinoza, cu consimțământul bătrânilor și al acestei sfinte adunări, înaintea cărților sfinte: prin cele 613 precepte care sunt scrise înăuntru, cu anatema cu care Josua a blestemat pe Iericho, cu blestemul pe care Elisha l-a aruncat asupra copiilor și cu toate blestemele care sunt scrise în lege. Blestemat să fie el în timpul zilei și blestemat să fie el în timpul nopții. Blestemat să fie el când doarme și blestemat să fie el când e treaz; blestemat când se duce și blestemat când se întoarce. Domnul nu-i va ierta lui. Mânia și furia domnului se vor aprinde de azi înainte contra acestui om și va arunca asupra lui toate blestemele scrise în Cartea Legilor. Domnul va distruge numele lui sub Soare și îl va scoate din toate triburile lui Israel... Și vă atragem atenția că nimeni nu trebuie să mai vorbească cu el nici prin cuvinte, nici prin scris, nici să-i arate vreo favoare, nici să șadă sub același acoperiș cu el, nici să se apropie de el la mai puțin de patru palme...*²²

După blestem, lumânările negre au fost stinse în vasul cu sânge în strigătele de groază ale asistenței. Comunitățile evreiești de pretutindeni au fost anunțate. Efectul moral, psihologic și social în sânul acestora a fost cel scontat: crucificarea trădătorului în conștiința triburilor lui Israel.

Citez fragmente din Instrucțiunile trimise lui Garibaldi, idolul italienilor și eliberatorul Italiei, de către mai marii săi întru francmasonerie: "... făgăduința atotputernică cu care noi am stabilit puterea noastră înseamnă: **a) Frăția în francmasonerie pentru a constitui un STAT ÎN STAT**, cu mijloace și cu o funcțiune independentă de stat și necunoscută Statului; **b) Frăția în francmasonerie pentru a constitui un STAT DEASUPRA STATULUI**, cu o unitate, un cosmopolitism, cu o universalitate care fac francmasoneria să fie superioară Statului și să-l conducă; **c) Frăția în francmasonerie pentru a constitui un STAT ÎMPOTRIVA STATULUI**, atâta vreme cât vor mai exista armate permanente care sunt instrumente de apăsare, principii de parazitism, piedică a oricărei înfrățiri²³.

Și ceva din jurământul suprem pentru gradul 33: **... Jur de a nu vedea altă patrie decât patria universală... Jur de a combate fără cruțare întotdeauna și pretutindeni hotarele națiunilor... Declar că profesez negațiunea lui Dumnezeu și a sufletului...**²⁴ Desigur, jurământul este mult mai lung.

Răspunsul celor care l-au primit: **Și acum, frate, după ce Națiunea, Religia și Familia au dispărut pentru totdeauna pentru tine în imensitatea operei francmasoneriei, vino în brațele noastre prea Puternice, prea Ilustre și prea Scump frate, să împărți cu noi autoritatea fără margini și puterea fără îngrădire pe care o exercităm asupra umanității**²⁵. Noua Ordine Mondială și Republica Universală își găsesc în acest răspuns francmasonic întreaga lor justificare.

În capitolele DOCTRINA IMPERIALISTA și PARANOIA REPUBLICII UNIVERSALE am transcris fragmente din PROTOCOALELE ÎNȚELEPȚILOR SIONULUI, care, de fapt, nu sunt decât ARME ale iudaismului în lupta milenară de a distruge restul religiilor și de a înfăptui Republica Universală sub conducerea aleșilor "poporului ales". Iată alte fragmente-arme din PROTOCOALE:

Protocolul 1: *... Libertatea politică este o idee, nu un fapt. Este necesar să știi cum trebuie întrebuințată această idee, când este nevoie ca printr-o momeală dibace să se câștige sprijinul poporului pentru un partid, dacă acest partid și-a luat sarcina de a distruge alt partid care deține puterea.*

Protocol 5: *...Pentru a stăpâni opinia publică este necesar în primul rând de a introduce confuzia prin exprimarea unor opinii care se bat cap în cap și care vin din diferite direcții, așa încât creștinii se vor pierde singuri în acest labirint și vor ajunge la concluzia că este mai bine de a nu avea nici o opinie în chestiunile politice... Acesta este primul secret. Al doilea secret constă în a spori și intensifica lipsurile în obiecte de primă necesitate pentru popor... încât nimeni să nu mai fie capabil de a-și reveni din haos și în consecință poporul să fie adus în situația de a nu mai pricepe nimic. Aceste măsuri ne vor servi nouă pentru a introduce învrăjbire între toate partidele, în a dezagrega toate acele forțe colective care n-au voit încă să se supună nouă și în a descuraja toate inițiativele personale care se pot pune în calea planului nostru.*

Protocol 13: ...*Pentru a distraje poporul atât de neliniștit de la discutarea problemelor politice, noi vom scoate acum la iveală noi probleme, în aparență în legătură cu poporul - probleme referitoare la industrie.*

Protocol 9: ... *Poporul de orice opiniune și cu orice doctrină este în serviciul nostru, fie că sunt restauratori ori monarhici, demagogi, socialiști, comuniști... Noi i-am pus pe toți la lucru. Fiecare dintre aceștia, din punctul său de vedere, subminează ultima rămășiță a autorității și se silește să răstoarne întreaga ordine existentă. Toate guvernele au fost torturate prin aceste acțiuni. Dar noi nu le vom da pace până ce ele nu vor recunoaște supra -guvernarea noastră.*

Una din armele principale ale iudaismului este IDEEA CA OTRAVĂ. IDEEA care DISTRUGE ȘI DIVIZEAZĂ.

Protocol 9: ...*Noi am rătăcit, năucit și demoralizat tinerimea creștinilor prin mijloacele de educație cu principii și teorii cu totul false pentru noi, dar pe care le-am inspirat lor.*

Protocol 10: ... *Inspirând pe fiecare cu idei... noi, vom sfârâma influența familiei creștinilor și importanța ei educativă.*

Protocol 2: ...*Notați succesele pe care le-am obținut prin darwinism, marxism, nietzscheism. Efectele demoralizatoare ale acestor doctrine asupra spiritelor creștinilor sunt evidente cel puțin pentru noi.*

Protocol 17: ... *Presa noastră contemporană va expune afacerile de guvernământ și religioase și incapacitatea creștinilor, întrebuițând întotdeauna expresii atât de defăimătoare încât să se apropie de insultă, arta de a le întrebuița fiind atât de bine cunoscută rasei noastre.*

Protocol 14: ... *În țările numite înaintate noi am creat o literatură absurdă, murdară și dezgustătoare. Puțin timp după ce vom pune mâna pe putere, vom încuraja existența ei în așa fel încât să iasă bine în relief contrastul dintre ea și dintre producțiunile scrise și vorbite care vor emana de la noi.*

Vom stăruii mai mult asupra celei mai puternice arme din dotarea oculte internaționale iudaice: PRESA.

Protocol 7: ... *Noi trebuie să forțăm guvernele creștine să adopte măsuri care să înlesnească executarea vastului nostru plan care se apropie deja de ținta sa triumfătoare, exercitând o presiune asupra opiniei publice ațâțate și care a fost organizată de noi prin ajutorul așa numitei MAREA PUTERE A PRESEI. Cu puține excepții, ea este deja în mâinile noastre (n.n. deja este un iudaism cu circulație largă).*

Protocol 12: ... *toate știrile sunt primite prin diferite agenții în care ele sunt centralizate din toate părțile lumii. Aceste agenții sunt propriile noastre instituții și vor publica numai ceea ce noi permitem.*

Protocol 2: ... *Deși noi am reușit să influențăm (presa), noi stăm în umbră. Datorită acestui fapt noi am adunat bogății, deși aceasta ne-a costat torente de sânge și lacrimi.*

... *Noi vom trata presa în felul următor: ... vom pune șaua pe ea și vom ține strâns frâiele. Vom face același lucru și cu celelalte publicații, căci cum am putea noi scăpa de atacurile presei dacă am rămâne expuși criticii prin pamflete și prin cărți?.. Poporul nu va primi nici o știre care să scape de sub supravegherea noastră... titeratura și jurnalismul sunt două din cele mai importante forțe educative și în consecință guvernul nostru va deveni proprietarul celor mai multe jurnale. Dacă noi admitem zece ziare private, noi vom organiza 30 proprietatea noastră și așa mai departe. Aceasta nu trebuie să fie observată de public pentru care motiv toate jurnalele publicate de noi vor fi în aparență de opinie și tendințe cu totul contrarii, câștigând astfel încrederea și atrăgând pe adversarii noștri care nu pot bănuii nimic si care, astfel, vor cădea în cursa noastră și vor fi făcuți inofensivi.*

Winston Churchill înainte de a intra în francmasonerie, fost ministru de război pe timpul primului război mondial în cabinetul prezidat de Lloyd George și înainte de a prezida el însuși guvernul britanic în cel de-al doilea război mondial și a vinde România lui Stalin în octombrie 1944. Opinia lui despre "conjurația universală" sintetizată în francmasoneria Marelui Orient, în SUNDAY HERALD, 1920: *Din vremea lui Spartacus până la Karl Marx, apoi până la Troțki (Rusia), Bela Khun (Ungaria), Rosa*

*Luxemburg (Germania), Emma Goldman (SUA), această conjurație universală organizată cu scopul de a distruge civilizația și de a o reconstrui pe bazele întreruperii sale și a unei egalități nerealizabile este azi în continuu progres*²⁶.

Tot Churchill după ce a ajutat și susținut acțiunile militare antibolșevice ale amiralului Kolceak și ale generalului Denikin, voind să stârpească bolșevismul prin folosirea gazelor toxice, bolșevism pe care-l caracteriza drept **barbarie animalică**, în ILLUSTRATED SATURDAY HERALD din 26 ianuarie 1920: ²⁷ ... **Comunismul este o epidemie mult mai periculoasă decât ciurma sau tifosul**. În THE TIMES, la 10 noiembrie 1920: **Politica pe care o voi preconiza întotdeauna față de Uniunea Sovietică este aceea de răsturnare și distrugere a acestui regim criminal**²⁸.

Nicolae Baciuc în opera lui excelentă de restituire a adevărului istoric în ceea ce privește vinderea României pe taraba marilor puteri care-au hotărât soarta lumii după cel de-al doilea război mondial, reproduce în volumul AGONIA ROMÂNIEI 1944-1948 texte englezești aparținând lui Churchill din epoca antebelică, din care transcriem câteva caracterizări ale iudeobolșevismului și comunismului rusesc: ... **acest puhoi de barbarie roșie venind de la Răsărit ... Bolșevism înseamnă: sânge și masacru în masă. ... Egal: dușmanul de moarte al omenirii. ... Bolșevicii sunt: vampiri setoși de sânge. ... Politică bolșevică: combinație nebună de criminalitate și animalitate...** Conducătorii bolșevici: **o ligă de ratați, criminali și dăunători ... Lenin, Troțki, Stalin și compania de Jew commissars (comisari evrei) sunt criminali și asasini de drept comun...**²⁹ În SUNDAY CHRONICLE din 27 iunie 1937: ... **Comunismul este tot atât de periculos, rău și criminal ca și nazismul lui Hitler**³⁰.

Același Winston Churchill după ce a fost cumpărat de francmasonerie și a ajuns prim-ministru. Moscova, 11 octombrie 1944. Ambasada britanică înșesată de soldați și ofițeri ruși din paza lui Stalin. Banchet monstruos care a încununat tratativele Stalin-Churchill prin care acest fost apostol al anticomunismului îi cedase **criminalului sânge** Europa de Est și destinul a 120 de milioane de oameni, renunțând până și la dragostea lui: Polonia. România fusese cedată integral **bolșevicilor asasini, temnici, vampiri setoși de sânge, ratați**, și noul lor prieten Churchill, la sfârșitul banchetului, îl binecuvântează pe marele criminal Stalin, rivalul lui Timur Lenk, anticristul, spunându-i: **God bless you!**³¹

Periplul politic, moral, etic, uman parcurs de Churchill de la epoca în care a reprezentat interesele Angliei la epoca în care a reprezentat interesele francmasoneriei și ale iudaismului suprastatal este exemplar pentru înțelegerea în profunzime a acestei cărți și a pericolelor mortale cu care oculta internațională încercuiește România spre a o sili să renunțe la independență, suveranitate, integritate teritorială, dezvoltare economică și s-o transforme în semicolonie.

BIBLIOGRAFIE

- 1-20. Cronologia lui Denis L. Cuddy - revista Europa, nr. 127 și următoarele, 1993, Organizațiile secrete și puterea lor în secolul XX, O călăuză în rețeaua lojilor, a înaltei finanțe, politică, Comisia Trilaterală Bilderberg, C.F.R. (Council of Foreign Relations), O.N.U.; editura Ewert, 1993, D. -49705 Meppen.
21. Presa mondială și națională din 12, 13, 14 septembrie 1990.
22. Buletinul Anti-Iudeo-Masonic, vol. I, pag. 22.
- 23-26. Ibidem. Jidovul Internațional
27. Jidovul Internațional, pag. 157, 158.
- 28-31. Prof. univ. dr. I. C. Cătuneanu, Buletin Anti-Iudeo-Masonic nr. 1, ianuarie 1930, Churchill și Bolșevicii, Nicolae Baciuc, Agonia României 1944-1948, ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1990, pag. 117-118.

BIBLIOGRAFIE COMPLEMENTARĂ

G. Batault, Le probleme Juif, Paris, 1921; G. Michel, Dictature de la Franc-Maconnerie en France, fără an; Dr. Ansonneau, Les Puissances occuhes contre la France, fără an.

CARTEA A II-A

ROMÂNIA ȘI EVREII. CONTRAREVOLUȚIA

ROMÂNIA CA O PRADĂ. O VIZIUNE SISTEMICĂ

În volumul I din culegerea de articole publicate de revista americană THE DEARBORN INDEPENDENT, proprietatea marelui industriaș Henry Ford, tipărit în România în 1927 după originalul american sub titlul JIDOVUL INTERNAȚIONAL, la pagina 159, rând 24, scrie: ...Chestiunea românească este de asemenea o chestiune jidovească și toți românii vorbesc de Statele Unite ca de o "Țară Jidovească" din cauză că ei au cunoscut, prin oamenii lor de stat, teribila presiune care a fost exercitată de jidovii americani contra țării lor, o presiune care se extinde asupra chestiunilor celor mai necesare pentru trai și care au constrâns România să semneze tratate care sunt tot așa de umilitoare ca acelea pe care le pretindea Austria de la Serbia și care au provocat războiul mondial.

B'nai B'rith (I.O.B.B.) sau "Fiii Legământului", lojă francmasonică exclusiv evreiască a fost înființată în 1843 la New York. În 1921 avea 426 de loji pe întreg pământul care a fost împărțit în 11 districte; în 1925 s-a schimbat președintele comitetului executiv după 25 de ani de exercițiu activ: Adolf Kraus. În locul lui a venit un Alfred M. Kohn. Patru din membrii executivului și-au avut reședințele la Berlin, Viena, București și Istanbul. În 1925 Terra a fost împărțită în 15 districte. Primele 7 în S.U.A., districtul 8 în Germania, districtul 9 în România. Deci al doilea district ca importanță europeană. Un Schweig a scris în 1917 (românii erau în plin război de reîntregire a neamului) o broșurică: Indicatorul instituțiilor și organizațiilor evreiești din România. La pagina 8, acest Schweig scrie: Toate lojile din țară sunt supuse jurisdicțiunii acestui comitet ... Adică comitetului lojei din România a I.O. B'nai B'rith. Tot Schweig numeste Sanhedrinul evreiesc din România care în acel an se identifica lojei B'nai B'rith și se compunea din : dr. Adolf Stern, președinte; dr. M. Beck, vice-președinte; dr. H. Erdreich, mentor; Josef Sterian, secretar; B. Bercovici, casier; dr. I. Niemerower, B. Branișteanu, Leo Gheller, consilieri; M. Bucov, secretar ajutor.

Prima lojă B'nai B'rith din România a fost creată de consulul Statelor Unite la București, francmasonul iudeu Benjamin Peixotto în 1872, trimis în misiune specială spre *"a ameliora soarta evreilor persecutați"*¹. Peixotto determină chiar intervenția ministerului de externe al S.U.A. în favoarea evreilor prin intermediul francmasonului Simon Wolf. Marele Orient al României creat după 1918 a fost înființat tot prin funcționari ai ambasadei S.U.A.

În 1927 Districtul IX România al lojei B'nai. B'rith era compus din 14 loji după cum urmează: "Fraternitatea" Nr. 380-București, "Peixotto" 381-Brăila, "Bien" 382- Galați, "Viitorul" 387-Buzău, "Egalitatea" 393-Ploiești, "Concordia" 394-Moinești, "Lumina" 534-București, "Samoil" 583-Iași, "Menorah" 395-Piatra Neamț, "Orient" 669-Cernăuți, "Salom" 1025-Cluj, "Humanitas" 1080-Bacău, "Ahava" 1081-Brașov, "Progresul" - Roman. În martie 1930 dispăruseră lojile B'nai B'rith: "Caritatea" - Vaslui, "Meimonide" - Huși, "Instrucțiunea" - Focșani, "Luptătorul" - Craiova, "Dr. Stern" - Tr. Severin, "Montefiore" - Pitești, "Goodhart" -Târgoviște, "Cremieux" - Bacău, Botoșani, Bârlad. Iată și câteva nume din "Ilustrul Sanhedrin" ales în mai 1927: dr. I. Niemerover mare președinte, Max Seidman și avocatul Filip Chefner - vicepreședinți, Karl Kliiger, mentor, B. Bercovici - trezorer și alți evrei secretari și membri².

Acest paragraf se raportează la opinia justificată exprimată în primul paragraf de către THE BEARBORN INDEPENDENT.

Josepf Berkovitz, președintele Lojei Noua Fraternitate din București, director politic al ziarului L'INDEPENDENCE ROMAINE corespondent la LE TEMPS, a spus la adunarea generală din 27 mai 1927 a lojilor exclusiv iudaice B'nai B'rith: *Dumnezeu a făcut România Mare pentru ca patru feluri de evrei sa devină o unitate*³.

Leon Goldștein - Buletinul Marei Loji Zion nr. 9, pagina 76: *...din inițiativa Lojilor să se înființeze în toate orașele bănci evreiești, cu capitaluri evreiești, cu acționari evrei, cu consilieri, administratori și cenzori evrei pentru ajutorarea comerțului evreiesc.*

Protocol 15: *...Până sa ne ridicam la putere noi vom crea și înmulți lojile masonice în toate țările din lume; noi vom atrage în ele pe toți aceia care sunt sau ne pot fi agenți eminenți. Aceste loji vor forma principalul birou al informațiilor noastre și mijlocul cel mai influent al activității noastre. Noi vom centraliza toate aceste loji într-o administrație cunoscută numai de noi singuri care va fi compusă din înțelepții noștri... Proiectele politice cele mai secrete ne vor fi cunoscute și vor ajunge în stăpânirea noastră din ziua apariției lor.*

Dr. W. Filderman, președintele U.E.P. și al consiliului central evreiesc din România afirma în 1937 că pe consângenii săi nu-i interesează Palestina, căci rolul lor poate fi mai bine îndeplinit în România (atenție, cititori): *ÎNCĂ UN PĂMÂNT NEDEPLIN OCUPAT, căci nu cuprinde nici pe departe pe kilometru pătrat numărul limită de locuitori*⁴.

Avocatul Mișu Weissman recunoaște existența unei probleme evreiești în România și Polonia, dar afirmă că nu este locul a se vorbi de un surplus de populație evreiască pentru motivul că România este departe de a fi atins gradul de densitate a populațiilor din țările occidentale ⁵.

SUNDAY EXPRESS (1938) publică o teorie a unui evreu din Cernăuți conform căreia Rusia, Polonia și România ar trebui să cedeze câte 30-40.000 km² care să alcătuiască viitorul stat evreiesc care să cuprindă o parte din Bucovina, Basarabia, Galiția și Ucraina, cu capitala la Odessa. Cele trei țări cedante ar fi obligate să înscrie un buget necesar acestei țări a lui Israel.

Petre Șchiopul - domnul Munteniei, 1568: *...Jidovii vin în țară și împrumută sătenilor cu dobânzi mari ce nu pot plăti... Pentru că iau prin camătă sângele raialelor și unde merg fac mii de supărări sub cuvânt de bani*⁶.

Referatul comisiei însărcinată de generalul Enzenberg să studieze problema evreilor din Bucovina: *...aici, în țară, jidovii obișnuiesc a cumpăra țăranului dinainte puiul din ou, mierea în floare, mielul în pântecele mamei pe un preț mic și prin această camătă a suge cu totul pe locuitori și a-i aduce la sărăcie, așa încât țăraniii împovărați astfel de datorii și pentru viitor nu află alt mijloc de mântuire decât să fugă din țară...*⁷

Generalul Enzenberg, guvernatorul Bucovinei a răspuns comunității evreiești după expulzarea cămătarilor și cârciumarilor: *...Până acuma n-am văzut jidan la plug, nici pe unul îndeplinind munca țărănească, dar am văzut arând pentru jidovi și anume câmpurile cele mai roditoare pe care jidanul arendaș le ține pentru el și bietului țăran îi dă, desigur, cele mai rele* ⁸.

M. Kogălniceanu, răspuns la nota lui La Valette, ministrul de externe al Franței iudaizate: în legătură cu aplicarea art. 10 din Legea poliției rurale, în 1869: *...De aceea, nu numai astăzi, dar din toate timpurile, sub toate regimurile, domnii și bărbații de stat ai României și, în general, toți aceia care se interesează de această țară, s-au preocupat de necesitatea de a împiedica exploatarea poporului român de către un alt popor care îi este străin, de către evrei* ⁹.

La prima vedere, mozaicul de citate și informații de mai sus contrazice subtitlul O VIZIUNE SISTEMICĂ. Spunem la prima vedere, deoarece, în fond, mozaicul poate fi ordonat ca element într-o structură a sistemului pe care-l formează România ca stat care-și afirmă de secole năzuința spre independență, suveranitate, integritate teritorială și liberă dezvoltare a națiunii și tot de secole este

supusă unor tendințe imperialiste aparținând ca elemente organice unor alte sisteme statale, economice sau financiare care au considerat și încă consideră România ca o pradă.

A dezvălui conținutul și sensul evoluției societății românești și al statului național unitar România între 1848-1994, a face analiza unor laturi esențiale ale existenței sociale și ale progresului social, a identifica factorii care au determinat esența vieții sociale în etapele devenirii comunității naționale până la Războiul de Independență - după acest război până la marile răscoale țărănești din 1907, precum și a Războiului balcanic din 1913, a radiografa lupta de interese contrarii intereselor națiunii în perioada primului război mondial, în cea interbelică, în perioada celui de-al doilea război mondial, apoi în cea kominternistă, a , socialismului național și în cea a contrarevoluției, înseamnă a aborda sistemic tema noastră de cercetare: ROMÂNIA CA O PRADĂ. Cu specificarea că ne vom ocupa numai de unul din elementele perturbatoare ale istoriei noastre moderne, evreimea, care la rândul ei formează un sistem încheiat, compus dintr-o diversitate de elemente corelate și interdependente, de stări diferite ale conexiunilor acestora și de o structură cu totul deosebită și antagonică structurii statului național România.

Să ne precizăm: evoluția legică a statelor românești Țara Românească, Moldova și Transilvania a vizat doctrinar și practic unirea lor într-un singur stat național, eliberat de orice asuprire străină, perfecționarea cadrului statal, a instituțiilor fundamentale, eliberarea socială, perfecționarea societății, trecerea avuției naționale din beneficiul străinilor care o acaparaseră în epocile cât au stăpânit Țările Românești, în beneficiul românilor și al statului lor național.

Evoluția legică a comunității evreiești din Țările Românești și România, de subordonare suprastatală, cu interese religioase, doctrinare, economice, spirituale suprastatale, a venit în contradicție cu interesele naționale considerate de supra-statul iudeu ca forța principală de rezistență la instaurarea Republicii Universale. Comunitățile și mai târziu comunitatea evreiască din România s-au bucurat de sprijinul masiv diplomatic, politic, financiar și mass-media al Alianței Universale Israelite, al statelor occidentale iudaizate: Franța, Anglia, S.U.A., al francmasoneriei, reușind ca pe o bună parte a istoriei moderne a românilor să realizeze dezideratele fundamentale ale francmasoneriei, adică:

- să constituie un STAT ÎN STAT;
- să organizeze un STAT DEASUPRA STATULUI;
- să arunce în luptă acest STAT ÎMPOTRIVA STATULUI ROMÂN.

Strategia pe timp scurt, mediu și lung adoptată de Alianța Universală Israelită față de Țările Românești și mai apoi de România a fost rezultatul unei analize complexe de ordin psiho-social, economic, demografic, politic, în care au intrat în calcul gradul de ocupare al teritoriului (unul din elementele cheie al strategiei pe termen lung); stratificarea socială, raporturile de clasă; situația economică, așezările omenești, comerțul, resursele naturale. ***Abia la începutul secolului XX ideologii evreimii și doctrinarii Republicii Universale destăinuie în lucrările lor faptul că și-au fixat drept obiectiv strategic transformarea unei părți din teritoriul românesc în parte componentă a unui viitor stat iudeu în estul Europei***, pentru a canaliza aici întreaga emigrație mozaică din Rusia, Ucraina și Polonia, mutând pe Nistru și Nipru vechiul imperiu al khazarilor de la gurile fluviului Volga.

Abia după constituirea Uniunii Sovietice și trecerea ei sub despotismul iudeu, România a fost disputată de iudeo-bolșevism care a acționat în spațiul social al proletariatului și de iudeo-capitalism care prin intermediul francmasoneriei și al finanței a acționat în spațiul social al clasei politice și posedante, ambele direcții urmărind același scop: subordonarea României intereselor lor economice și politice, desființarea statului național, acapararea puterii și stăpânirea resurselor materiale în scopul înfăptuirii Republicii Universale: fie în varianta iudeo-bolșevică, fie în varianta iudeo-capitalistă.

Pentru a-și realiza obiectivul strategic în România, Alianța Universală Israelită și toate structurile ei subordonate au folosit tactici corelate stării generale europene, stării specifice estului european, profitând de războaiele zonale sau mondiale spre a obține avantaje deosebite pentru comunitatea evreiască de pe teritoriul țării noastre. Cele mai importante tactici folosite în a doua jumătate a secolului trecut, corelate la evenimentele europene fabricate de francmasonerie ca organ executiv al

Alianței Universale Israelite, au fost obținerea Emancipării Evreilor prin revoluțiile de la 1848 conduse în majoritate zdrobitoare de francmasoni; INVAZIILE SUCCESIVE ale evreilor ruși și galițieni în Moldova și Basarabia, cu o infiltrare masivă, subterană în Muntenia, Transilvania, Maramureș și Banat; obținerea ÎMPĂMÂNTENIRII sau a INDIGENATULUI sub presiunea diplomației europene aflată în subordinea finanței iudaice și, sub aceeași presiune, obținerea DREPTURILOR CETĂȚENEȘTI care, prin sprijinul finanței suprastatale au făcut din evreimea rezidentă în România, puterea economică dominantă, cu o influență majoră în sfera politicului.

INVAZIILE. **STATISTICI, CIFRE, ADEVĂRURI**

Până în secolul al XVIII-lea prezența evreilor în Țările Românești este ne semnificativă. Cămătari, creditori ai unor domni, neguțatori de robi veniți în Urdu Alai - coloanele nesfârșite care urmau armatele turcești, nu sunt menționați în documente, nici în descrierile călătorilor străini, cu toate că o sumă de istorici, scriitori și gazetari evrei au încercat să acrediteze teza anteriorității lor în spațiul dacic, înaintea formării poporului român.

De la Bernard Stambler cu a sa L'HISTOIRE DES ISRAELITES ROUMAINS ET LE DROIT D'INTERVENTION; la J.B. Brociner cu CHESTIUNEA ISRAELIȚILOR ROMANI și Elias Kapsali, există o întreagă literatură evreiască fabricată spre a servi drept bază istorică și juridică tezei colonizării României cu evreii din Europa de Est și înființării unui stat iudeu, dacă nu pe tot cuprinsul Țărilor Românești, măcar în Bucovina și Basarabia.

Întemeietorul școlii istorice a anteriorității evreimii pe teritoriul dacieniu este întâmplător un iudeu elvețian, Geneva fiind un centru puternic al francmasoneriei, al studiilor rabinice și al Alianței Universale Israelite. El se numește dr. Johann Gaspard Bluntschli, avându-i drept discipoli pe M. Schwartzfeld, Sincerus, M. Halevy, Stambler, E. Schwartzfeld, Joseph Berkowitz, un Iacob Psantir-Lăutarul, un Samuel Marcus din Smirna. Lucrările lor apar pe timpul bătăliei pentru împământenire și câștigarea drepturilor politice. Bătălie susținută de întreaga diplomatie iudaizată din Europa și S.U.A., ca și de corul mass-mediei mondiale de sub conducerea Mantei Universale Israelite, demonstrându-se astfel interesul major pentru ROMÂNIA. Iată câteva titluri: OCHIRE ASUPRA ISTORIEI EVREILOR ÎN ROMÂNIA - 1887¹⁰ (a se citi cu atenție titlul: evreii în România); EXCURSIUNI ISTORICE ASUPRA ISTORIEI EVREILOR ÎN ROMÂNIA DE LA ÎNCEPUT PÂNĂ LA MIJLOCUL ACESTUI VEAC - 1888¹¹; KHAZARII ȘI EVREII DIN ROMÂNIA¹². Aceiași corifei înființează societatea istorică "Iuliu Barasch" în ședințele căreia acești istorici improvizați își citesc lucrările spre a constitui precedentele necesare presei evreiești mondiale și a furniza centrelor de putere politice și economice o justificare "științifică" a presiunilor exercitate asupra României.

Samuel Marcus din Smirna:... *e posibil ca românii de azi să. fie urmașii khazarilor evrei.*

Bernard Stambler în introducerea tezei de doctorat susținută la Paris: *Două popoare ale aceleiași națiuni (n.n. românii și evreii) își disputau dreptul primului ocupant la finele secolului ultim*¹³.

Nicolae Iorga afirmă că nu există nici o mențiune documentară despre evrei până la 1500. G. Reicherstorfler, ambasador austriac la curtea lui Petru Rareș, care a bătut toată Moldova, nu-i pomenește printre ceilalți străini, cu toate că pe la 1330 erau câțiva evrei tătari la Cetatea Albă, fiind obligați să trăiască în afara zidurilor orașului. La 1412 călătorul francez Guillebert de Lennoy nu-i mai pomenește. Evrei turcești apar la Chilia căzută sub Imperiul otoman cam pe la jumătatea secolului al XVI-lea, când apar și evrei spanioli concurați în neguțătoria de vite - geleplakul - de evreii polonezi

care făceau contrabandă, ocoleau vămile domnești și pe cele ale târgurilor, deci practicau evaziunea vamală, silindu-1 pe Petre Șchiopul, acum domn în Moldova, să-i expulzeze la 8 ianuarie 1579.

Marile centre de emigrare evreiască spre Moldova sunt Imperiul țarist cu Galiția și Ucraina, și Bucovina ocupată de austrieci. În ambele imperii, țarist și habsburgic, au loc manifestări antiuudaice - fie sub formă de pogromuri, dărâmări de sinagogi, înrolări în armată, expulzări, fie sub formă de legi drastice ca acel JUDEN ORDNING - Regulamentul Evreilor - edictat la 28 decembrie 1776 de către împărăteasa Maria Terezia prin care se limita numărul căsătoriilor, al locuitorilor evrei din orașe, al negustorilor evrei. Spre pildă, în Timișoara nu puteau trăi mai mult de 49 familii de evrei, dintre aceste familii nu puteau fi decât 8 negustori și doar 6 negustori de vechituri.

În Bucovina, trup moldovenesc, trăiau înainte de răpire cam 200 familii de evrei, la care în 1774 s-au adăugat încă 300 venite pe urmele armatei rusești de ocupație. În 1778 recensământul militar austriac găsește 800 de familii, în 1782 sunt 1 050 familii, din care generalul Enzenberg a expulzat 372 familii. La 1780 majoritatea era formată din *Betteljuden*, evrei cerșetori. La 1871 guvernatorul îi obligă să muncească pământul, fapt care i-a determinat să fugă în Moldova, așa că din 714 familii au mai rămas numai-175 - fenomenul se va repeta în România socialistă, când prin naționalizarea întreprinderilor, comerțului, sistemului financiar-bancar, rămânând fără stăpânirea mijloacelor de producție au emigrat în masă. Când autoritățile austriece le-au cerut să aibă un capital de 250 florini, au părăsit Bucovina, fugind în Moldova.

Alianța Universală Israelită prin emisarii săi, conform obiectivelor strategice fixate, a acționat propagandistic în comunitățile est-europene, dirijându-le emigrația spre Basarabia și Moldova. Când au anexat Basarabia la 1812, rușii au găsit aici în jur de 5 000 familii evreiești stabilite pe parcursul unei jumătăți de secol, ca urmare a emigrărilor succesive din Ucraina și Rusia. Conform manuscrisului Swinin ei erau: *...lipsiți de orice cultură, foarte bigoți, rapaci și vrăjmași ai celorlalte neamuri... locuiau în mulțimi compacte prin orașele și târgurile Basarabiei unde se ocupau cu comerțul și cămătă, iar la graniță cu contrabanda*¹⁴. Prin sate erau cârciumari, speculanți ai țărănimii, precupeți. Autoritățile țariste au vrut să-i scoată din orașe și să-i fixeze în sate ca agricultori. Au fost create 16 sate de evrei cu 10 589 de suflete în 1 082 gospodării. Experimentul a fost ratat, majoritatea "agricultorilor" fugind înapoi în orașe și târguri. Cei care-au rămas, fie că au ruinat gospodăriile, fie că la adăpostul lor au făcut cămătărie sau negustorie, în 1858 s-a cunoscut un spor considerabil al evreimii prin noi valuri de invazie, 78 751 de suflete, din care 41 525 erau bărbați și 37 260 femei, revenind 11,3 evrei la 100 de locuitori. Numai la Chișinău trăiau 19 329 evrei; la Hotin 20 307; la Soroca 13 824; la Balți 9 816 - asta explicând fenomenul evreiesc antistatal, bolșevic de după Marea Unire, ca și urmarea acestuia la materializarea pactului Ribbentrop-Molotov. Actele oficiale rusești dau pentru perioada 1858-1871 următoarele date demografice: români - 692 000; ruteni -120 000; evrei 78 750, după care urmează bulgarii, cu abia 48 750 locuitori și, în ordine descrescătoare rușii, germanii, țigani și armenii. Autoritățile rusești de ocupație stabilesc că evreii fug de orice recensământ, putând recenza în 1891 numai 141 175 evrei din totalul celor existenți, în anul 1860 la Chișinău locuiau 16 324 evrei. Creșterea spectaculoasă a numărului de evrei în Basarabia are motive obiective și în afara propagandei Alianței Universale Israelite. Încă de la 1830, sub țarul Nicolae I, evreii sunt persecutați cu strășnicie în Rusia, fiind izgoniți de prin târguri și orașe; dar la 26 septembrie 1830 se emite un ucaz imperial prin care li se acordă privilegiul de a se așeza în Basarabia, fiind scutiți de biruri și impozite pe doi ani. Mai mult. Ca să scape de plaga evreimii din Polonia ocupată și din guvernământul Herson, țarul acordă evreilor polonezi și hersonegi scutire de impozite pe 5 ani de îndată ce vor trece Nistrul și se vor așeza în Basarabia¹⁵.

Este prima manevră țaristă de a scăpa de evreimea care năpădisese orașele rusești. A doua manevră a țarului Nicolae I este ucazul care prelungeste cu încă trei ani scutirea de impozite a evreilor așezați în Basarabia, privilegiu căruia țarul Alexandru II îi adaugă un altul: comercianții evrei din Basarabia plătesc pentru dreptul de patentă mult mai puțin decât comercianții ruși. Invazia evreimii podoliene în

acest rai țarist a fost provocată și din motivul de a deznaționaliza Basarabia și de a face din români o populație minoritară, de privilegiile evreilor bucurându-se mai târziu toți negustorii străini; iar în 1832, printr-un alt ucaz, se acordă țăranilor ruși pălmași sau iobagi eliberați de stăpânii lor, dreptul de a se așeza în Basarabia. În 1892 Chișinăul număra 7 832 de case, un templu israelit, 30 de case evreiești de rugăciune.

Care erau caracteristicile etno-sociale ale acestor mase de invazie, migrând spre raiul basarabean și moldovenesc, conduse de rabinii care aveau instrucțiunile emisarilor Alianței Universale Israelite? Să-i consultăm pe contemporani. Internunțiul papal la 1794: *...Evreii așezați în Moldova sunt evrei miserabili, pe care austriecii nu voiau mai de mult să-i țină în Bucovina*¹⁶... Conte de d'Hauterive, fost secretar al domnitorului Alexandru Mavrocordat (1785-1780): *...numai datorită nemților ei n-au rămas cei mai mari șarlatani și au căpătat preferință pentru lucrările de tâmplărie, de croitorie, de ceasornicărie, pe care le execută de altfel destul de prost... au cea mai extraordinară figură care se poate vedea în vreun colț al lumii: cu capul pătrat sus, ascuțit jos, acoperit cu o căciula din blană neagră ale cărei fire stau ridicate ca niște țepi de arici, de sub care atârnă doi zuluși de păr cât sunt de lungi, în timp ce spatele capului le este ras, ei mai au pe deasupra și un cioc mic la vârful bărbiei, ceea ce le dă înfățișarea unor capre de Angora*¹⁷.

Viceconsulul francez la Iași, Viollier, la 1829: *...miserabili boccegi, cea mai mare parte fără domiciliu, vagabonzi plini de datorii, băgați în afaceri suspecte de mizeria vieții... sau: ...Neam speculativ, viclean și șarlatan, care a dus populația română la mizerie*¹⁸. Thibault Lefebvre: *...Ei trec ca setoși de câștig, nimic nu-i demoralizează, nici o vorbă nu-i descurajează, nici o aroganță nu-i jighește. Ei acceptă cu umilință sau cel puțin în tăcere observațiile cele mai severe, asprimile cele mai tari... Ei solicită cu umilință o comandă de la cel care i-a gonit cu un minut mai înainte și un nou refuz nu-i va descuraja, pentru că persistența lor va înfrânge repulsia clientului... Aleargă din producător în producător căutând marfă, stabilind prețuri, făcând târguri, totul cu o ardoare, cu o îndemânare și o pricepere surprinzătoare... Toți aceia care cumpără de la evrei trebuie să verifice cu îngrijire cântarul de care se servește, greutatea mărfii, banii pe care îi numără, facturile... Prețurile pot fi exagerate, cântarul fals, greutatea măsluite, socoteala greșită... Țăranii sunt victimele lui de predilecție pe care îi înșală la tot: la monedă, la socoteală, la greutate, la balanță și la mai cine știe ce*¹⁹... Pouqueville, un foarte învățat consul al lui Napoleon Bonaparte, în volumul III din VOYAGE DANS LA GRECE, ed.II, libre IV, chap. IV, p. 340-350, în care descrie ravagiile ciumei în Thesalia: *...Câțiva turci fataliștirămaseră la Lansa cu evreii care, traficând ultimele lucruri ale celor morți, răspândiră datorită acestui comerț - sacrilegiu, ciuma până la Salonic, unde mai mult ca 15 000 persoane muriră în acest an funest pentru Grecia.*

Războiul ruso-turc din 1828-1829 cu ocuparea Țărilor Românești de către armatele țariste până la 1856 constituie prilejul unei noi invazii masive de evrei din Galiția, Podolia, Ucraina, sudul Rusiei și Basarabia, fie slujitorind armatele de ocupație, fie trecind Prutul nepăzit, în contingente masive.

La recensământul executat în Moldova la 1803 din ordinul domnitorului Al.C. Moruzi, se găsesc 544 capi de familie evrei așezați prin sate și 2 389 la orașe și târguri, rotund 3 000 capi de familie evrei față de 151 549 creștini, sau cca 12 000 evrei față de 604 000 creștini, sau 12% evrei față de 98% români și câteva minorități neimportante numeric. Numai după un an, în 1804 divanul domnesc se alarmează, din pricina infiltrărilor masive de evrei. În 1820 domnitorul Mihai Șuțu ordonă un nou recensământ. Numărul familiilor evreiești a crescut la 4 728, din care 984 la sate și 3 744 la orașe și târguri, însumând 18 912 suflete, adică o creștere de 58,33% în 17 ani sau 3,43% pe an. În 1827 cifrele sunt și mai explicite, în satele Moldovei existau 1 200 cărciumari evrei; în târguri și orașe, trăiau 3 602 evrei, iar la Iași, 1 256; adică 6 078 capi de familie, cu o creștere de 1 350 familii, rata invaziei pe 7 ani fiind de 26,32%, sau 3,76% pe an. Față de anul 1803, rata invaziei evreiești a fost în 1827 de 100%.

Între 1786-1892 evreii din Iași plătesc contribuții de 4 000 lei, cota negustorilor creștini fiind de 18 107,60 lei, adică evreii 18% - creștinii 82%, asta explicând raportul numeric între negustorii evrei și cei

creștini, în 1803 Iașul număra 652 familii de evrei, ca în 1822 să numere 1 099 familii, adică o creștere de 53% în 19 ani. La 1820 în Bârlad sunt numai 20 de case evreiești, la Roman existau în același an dughenile Bercului Jidov, la Botoșani după un izvod din 1828, la 24 negustori erau 18 negustori evrei. La 1820 în Dorohoi erau 232 familii evreiești, în Herța 339, în Suceava 229, în Botoșani 511.

Pentru București, consilierul de legăție Klausewitz dă următoarele date în 1824: 80 000-90 000 locuitori între care 4 000 germani și 6 000 evrei; majoritatea supuși austrieci, francezi și ruși. Sub ruși, Bucureștiul este invadat de evrei. Catastiful haham-bașei Haim Hereș notează că în 1813 au intrat în București venind din Austria și Turcia peste 1 000 de evrei.

În cursul războiului ruso-turc din 1827 evreii din Iași invadează Bucureștiul, silindu-1 pe marele spătar Al. Ghica să nu îngăduie decât așezarea străinilor care se ocupă cu plugăria.

Programul invaziei Țărilor Românești, mai apoi a Principatelor Unite și României de până la 1916, se execută minuțios, cu tenacitate și folosește două metode: una ilegală, trecerea granițelor în mod clandestin, așezarea în comunitățile constituite, apoi mituirea funcționarilor publici pentru acordarea actelor necesare și una legală, mult mai puțin uzuală, făcându-se apel la consulatele străine aflate la ordinul centrelor de presiune iudaice. Dacă cifrele și procentele date mai sus demonstrează o invazie lentă, dar susținută an de an, cele patru recensăminte din 1859, 1860, 1899 și 1912 certifică faptul că invazia a atins cote maxime și că România era pe cale să ajungă acel Pământ al Făgăduinței, obiectivul fixat de Alianța Universală Israelită.

Recensământul din 1859 stabilește o creștere de 22% a evreilor în Moldova față de anul 1831, comunitățile evreiești însumând 119 000 suflete, ca în 1899 evreii să ajungă la 195 887 suflete, adică 10,15% din totalul populației, numai la Iași trăind 39 441 evrei față de 38 626 creștini. Cu alte cuvinte, Iașul devine un oraș evreiesc, capitala unui județ în care trăiesc 46 646 evrei și 145 132 creștini, în cele 66 de târguri și orașe ale Moldovei trăiau la 1899: 41 467 evrei; în cele 6 orașe nereședință, 12 272, iar în sate 16 019. Interesant este că numai 11 sate din Moldova de nord nu aveau cârciumari și arendași evrei, în 1912 numărul evreilor din Moldova scade la 167 590, cei lipsă găsindu-se în Muntenia, Oltenia și Dobrogea, după cum urmează: în Muntenia 68 852 evrei din care 66 438 așezați în capitalele de județ, în orașe și târguri, 1 456 și la sate 958, cu 1,71% din totalul populației, în Dobrogea se stabiliseră 4 276 evrei, iar în Oltenia 4 906. La 1910, în Bucovina se înregistrau 102 919 evrei la o populație de 795 719 suflete, asta însemnând o rată de invazie pe 54 de ani de 731%²⁰.

Unul din ținuturile românești fixat ca obiectiv principal al emigrației din Galiția și Bucovina este Maramureșul. Alegerea nu este întâmplătoare! Considerat ca o cetate naturală, bogată, cu populație puțin densă, Maramureșul constituie a doua placă turnantă a emigrației evreiești din estul continentului spre centrul și vestul acestuia, ca și baza de operații pentru infiltrarea în Transilvania, Crișana și Banat. De unde înainte de 1857 evreii nu se ridicau dincolo de 14 581 de suflete, în 1900 ajung la 96 150 suflete. Valea Izei, a Vișeuului, cercul Sighetului devin obiective principale ale infiltrărilor prin trecătorile din nord.

Statisticile maghiare din anul 1910 atestă că în Transilvania trăiau 118 179 evrei, 11,30% dintre aceștia fiind stabiliți în așezările urbane, iar în Banat ajunseseră la cifra de 19 501²¹.

De la Ernest Desjardins care a vizitat Principatele în 1867, dând un număr de 400 000 evrei trăitori aici, din care nici 200 000 nu erau născuți pe teritoriul invaziei, trecând prin MEYER'S LEXICON, LA GRANDE ENCICLOPEDIÉ; UNIUNEA EVREILOR PĂMÂNTENI²², studiile lui B.P. Hașdeu, Iorga, I. Codrescu, A.C. Cuza, J. Tanoviceanu, Jean Levy și Eminescu, luând în considerare lucrarea DIE JUDEN IN ROMANIEN a dr. Arthur Ruppin, aprecierile crâncenului dușman al românilor Isidore Lpeb, articolele din REVUE DES DEUX MONDES, până la statisticile oficiale din Ungaria, Rusia, Austria și România, am putea stabili că în anul 1910 trăiau pe teritoriul nostru național 823 740 evrei și că datorită sporului anual, la 1918 când se realizează visul de aur al românilor, în România Mare și-au dat mână cu mână un număr de 1 275 000 evrei, certificând afirmația lui Joseph Berkovitz reproducută la

începutul acestui capitol: *Dumnezeu a făcut România Mare pentru ca patru feluri de evrei să devină o unitate.*

Planul strategic pe termen lung al Alianței Israelite Universale care viza transformarea României într-un nou Israel își atinsese primul obiectiv: constituirea masei de manevră dintr-o populație evreiască puternică numerică, capabilă să joace rol determinant în economie și politică prin sprijinul internațional financiar, diplomatic și de mass-media, pe fondul existenței celor două mari centre de putere internaționale: iudeo-capitalismul și iudeo-comunismul.

RĂZBOIUL JURIDIC

Eminescu, în TIMPUL din 17 decembrie 1881: *...Chestiunea de căpetenie pentru istoria și continuitatea de dezvoltare a acestei țări este ca elementul românesc să rămâie cel determinant, ca el să dea tiparul acestei forme de stat, ca limba lui, înclinările lui oneste și generoase, bunul lui simț, c'un cuvânt geniul lui să rămâie și pe viitor norma de dezvoltare a țării și să pătrundă pururea această dezvoltare.*

După obiceiul pământului, evreii nu aveau dreptul de a depune mărturii împotriva creștinilor, nu se puteau căsători cu cei de alte religii, norme consemnate în Condica lui Caragea și Codul lui Callimachi.

Hrisovul din 30 iulie leat 7272 (anul 1764) dat de Ștefan Mihail Racoviță: *... Așisderea hotărâm Domnia Mea, nimenea din străini, afară de moldoveni, ce se vor așeza aici în țară să nu aibă voie a cumpăra, aici, moșie, nici vie, nici casă, nici moară, prăvălie, nici nimic alte lucruri nemișcătoare²¹.*

Constantin Moruzi pedepsește cu ștreangul pe evreii care iau pământ în arendă, deschid cârciumi și se așază prin sate (1778).

La 24 noiembrie 1782, Alexandru Mavrocordat interzicea evreilor să locuiască la sate și să țină acolo cârciumi. Ca urmare a referatului - în termenii timpului *anaforeaua* - divanului care consemna: *...că breasla jidovilor care s-a obișnuit cu acest fel de urmări a cumpăra cu anul moșiile și de a ține arende prin sate, nu puține supărări și pagube pricinuiau nu numai la stăpânii de moșii, dar și la locuitorii acelor sate, căci mai întâi de tocmelele ce făceau ei cu stăpânii moșiilor și cu zapisele lor ce le dau pentru tocmeli, niciodată nu le țineau, ci fel de fel de pricini și amestecături arătau spre păgubirea stăpânilor moșiilor. Și în loc unde era să se folosească stăpânul de venitul moșiei sale, păgubi și supărări aveau... pe săteni îi îndatorau cu bani din vânzările băuturilor și unde de pe băuturi rămânea cineva dator câte cu ceva, ca niște înșelători îi încărca și îi năpăstuiă mai mult, îndoit și întreit, din care cei mai mulți din locuitori se sărăceau cu totul. Și alte multe sărăcii și pagube se făceau și se pricinuiă și la stăpânii moșiilor și la, locuitorii satelor, de vreme ce ei cu totul sunt porniți a cerca chipuri cu care ar putea să înșele, să năpăstuiască, ori pe stăpânii moșiilor cu tocmelele ce fac, ori pe locuitori să-i încarce la datoriile ce rămân de pe băutură. ...Aceste urmări ale lor fiind știute și nesuferite de către toți, au silit domniile din trecut să hotărască ca să lipsească jidovii de prin sate²³.*

Din experiență, spre a proteja comerțul, meșteșugurile, viața socială în general, în Țările Românești a existat un cadru juridic restrictiv față de invaziile pașnice ale evreilor; cadru care limita, împiedica și controla sever activitatea comunităților evreiești, bazate pe arendă, cârciumărit, camătă, negoț ambulant și alte îndeletniciri speculative. Paralel cu invazia Țărilor Românești, mai apoi a Principatelor Unite, a Regatului României, României Mari, Republicii Populare Române, Republicii Socialiste Române și României post-decembriste, Alianța Universală Israelită, prin mijloacele ei financiare, economice, diplomatice și politice a dus vreme de două secole o campanie statornică de a sili domnia, guvernele, conducerea statului să dea drepturi depline evreimii, s-o împământenească, să-i acorde privilegiile și să facă din ea un suprastat, subordonat Sanhedrinului universal. Lupta pentru acordarea de drepturi cetățenești invadatorilor evrei este declanșată fâțiș de oculta internațională odată cu instalarea tutelei

puterilor europene asupra Principatelor, și sub o formă sau alta, mereu tinzând să facă din evreime forța conducătoare a statului, se prelungește până în actualitatea la zi. Războiul juridic declarat împotriva statului românesc face parte din ansamblul loviturilor menite să subordoneze România intereselor istorice ale evreimii mondiale.

TÂRGUIELI. Războaiele austriaco-turco-ruse duse pe pământul Țărilor Românești, urmate de ocuparea lor când de austrieci, când de ruși, au fost expresia politică a unor necesități economice: piețe de desfacere în Est pentru Austria, cucerirea Strâmtoarelor de către Rusia și stăpânirea bogățiilor noastre ajunse legendare.

Dimitrie Bantas-Komenski apreciază la 1808 că Bucureștiul este... *cu puțin mai mic decât Moscova*²⁴. Amiralul Ciceagov (memorii 1812) scrie că Muntenia este: *...poate regiunea cea mai roditoare din Europa*²⁵. În cartea *CĂLĂTORI RUȘI ÎN MOLDOVA ȘI MUNTENIA* de Gheorghe G. Bezviconi, la pagina 349, unul dintre aceștia călătorind între Macin și Giurgiu, scrie: *...Partea aceea e bogată în roade și cereale, îndestulată de toate bunătățile, cu adevărat rai dumnezeiesc, adăpată de Dunăre și de râuri mai mici, de izvoare ce curg din munți și păduri, bogată în pești și în toate roadele și păduri și lanuri de grâu și vite și stupi cu albine*²⁶. Generalul rus Jeltuhin, raport secret Armata a 2-a, 31 iulie 1829: *... Toată întinderea dintre Prut, Dunăre și lanțul Munților Carpați ocupată de Principate cuprinde pământul cel mai fertil, brăzdat de diferite râuri flotabile. ... Nu mă voi referi aici la avantajul graniței noi, formată de Dunăre și Munții Carpați, nu voi lămurii folosul dat de posibilitatea ca în timp de război să se organizeze aprovizionarea armatei într-o țară îmbelșugată în locul stepelor actuale din Basarabia și Novorosisk, nu voi pomeni avantajele în caz de război cu turcii, de a avea linia de operații pe Dunăre și de a muta teatrul de război pe malul drept: toate aceste avantaje sunt perfect cunoscute guvernului și de aceea eu îmi îndrept atenția spre celelalte împrejurări locale. ...pe calea instituțiilor comerciale să se egalizeze profiturile provinciilor noastre din sud cu foloasele Principatelor, căci altfel independența acestor țări față de Rusia, în condițiile organizării ocârmuirii interne, va avea drept urmare concurența cea mai păgubitoare pentru noi în lucrările de care depinde aproape în mod exclusiv comerțul nostru din Marea Neagră*²⁷.

- Mihail Kogălniceanu, 24 noiembrie 1843, cuvânt de deschidere a cursului de istorie națională, Academia Mihăileană - Iași despre Tudor Vladimirescu: *...în Valahia, steagul național vestind românilor că vremea venise pentru ca țara să scuture stăpânirea străinilor, să depărteze abuzurile care o rodeau și să dobândească guvern național...*

- În Proclamația de la Padeș și în cele de la București se impun ideile de revendicări sociale, de neatârnavă internă, de drept inalienabil al națiunii de a înlocui cu forța o autoritate a cărei legitimitate nu emana de la ea.

- Raportul ministrului Celor Două Sicilii la Istanbul, Giovah Battista Navon, din 10 martie 1821, subliniază că Tudor Vladimirescu urmărește să pună capăt abuzului, să frâneze ilegalitățile domnilor fanarioți, să ceară principe național și constituție emanată de la realitățile și nevoile țării.

- "Audiența" lui Tudor la Udritzki, cancelarul Agenției austriece - 22 martie 1821, Tudor Vladimirescu spune: *...Eu nu voi înceta de a cere cu glas tare restaurarea drepturilor și pronomiilor Țării Românești. Tot Tudor Vladimirescu: ...românii trebuie a dobândi de la turci cu forța ceea ce n-au putut dobândi cu binele*²⁸.

- Agentul austriac de la Iași, Iosif von Raab, trimite informații cancelarului Metternich în care comunica acestuia că principiile subliniate de Tudor sunt: *lăudate în mod public*. Agentul austriac din București, von Hakenau, raportează teribilului cancelar intrigant: *...spiritul de libertate și nesupunere insuflat de la slugerul Tudor va cuprinde ca o boală contagioasă pe românii din Transilvania care nici ei nu sunt tratați cu blândețe de stăpânii lor domeniali*²⁹.

- De la 1393 la 1877, Muntenia, Moldova și Transilvania au plătit Imperiului Otoman 1 066 305 780 lei-aur sau 341 021 kg. aur.

- Imperiul habsburgic a ținut sub ocupație Transilvania între 1687-1918; Banatul între 1718-1918; Oltenia între 1718-1739 și Bucovina între 1775-1918 storcând impozite, contribuții militare și produse în valoare de 2.450 000 000 lei aur sau 857 500 kg. aur, deci stăpânind numai 231 ani Transilvania și 100 de ani Bucovina, a jecmănit de două ori mai mult decât turcii care au stăpânit 484 ani Țările Românești.

- În perioadele de ocupație rusească dintre 1769-1854, Muntenia și Moldova au fost stoarse de armatele de ocupație de 200 000 000 lei-aur, egal 64516 kg. aur, numai în 85 ani, cu întreruperile respective, fără să socotim stoarcerea Basarabiei.

- - un leu aur = 0,3225 grame de aur;

- În 1792 armatele țariste invadează Polonia, în 1793 Polonia este împărțită între Rusia și Prusia, în 1795 Polonia este împărțită între Rusia, Prusia și Austria care dictau politica central-est europeană împotriva Turciei aflată în plin declin militar, economic și politic. În lupta dintre Rusia și Turcia, între Austria și Turcia pentru hegemonie la Dunărea de Jos, Marea Neagră și Strâmători, românii pierd cetatea Hotinului la 1713, transformată în raia de către turci care, fără nici un drept, cedează Bucovina Austriei la 1775 și Rusiei, Basarabia la 1812, Austria anexând temporar Oltenia între 1718-1739.

- Între 1711-1812 au loc șase războaie între cele trei mari puteri cu o durată de 23 de ani, purtate în bună măsură pe teritoriile Moldovei și Munteniei.

- Tratatul de pace de la Focșani între ruși și turci - iulie august 1772. Delegații munteni notifică plenipotențiarului austriac Thugut: *...Principatele moldo-valahe au stăut totdeauna slobode supt domnii lor pământeni. ...Cerem din nou vechile noastre drepturi și a ne pune într-o stare de neatârnavă...*³⁰

- Preliminariile păcii de la Șiștov - 1791, divanul Țării Românești către plenipotențiarul ruși și austrieci: să se restituie hotarul de la linia Dunării, să se desființeze raialele, domnul să fie ales de către toți reprezentanții țării, independența și suveranitatea să fie garantate de Rusia și Austria, cu plata unui tribut fix către Poartă.

- 1807, moldovenii îi solicită lui Napoleon Bonaparte unirea celor două țări românești și îndepărtarea protecției oricărei puteri străine. *...Unirea într-o... Dacie sau Valahie Mare ca și o reșezare a organizării interne sub forma unei republici aristo-democraticești*³¹. Moldovenii care se adresează lui Napoleon nu știau că la 7 iulie 1807, la Tilsit, se încheia un tratat secret de alianță între ruși și francezi prin care aceștia se înțeleg să "sustragă" Imperiului otoman toate țările cucerite de acesta în Europa. Conform acestui tratat secret, speranța românilor, Napoleon Bonaparte, în septembrie 1808, la Erfurt, întâlnindu-se cu țarul Alexandru I, își dă consimțământul ca acesta să anexeze Moldova și Muntenia. Iată textul: *...Înaltele părți contractante se angajează să considere drept condiție absolută a păcii cu Anglia ca ea să recunoască Finlanda, Țara Românească și Moldova ca făcând parte din Imperiul rus. Din articolul 8: ...Împăratul Napoleon recunoaște numita reunire și hotarele Imperiului rus în această parte extinse până la Dunăre*³²...

- Rusia, în propunerile de pace făcute Imperiului otoman- 1810: *...Principatele Moldova, Valahia Mare și Mică și Basarabia se alipesc prin acest tratat de pace, pe veci, Imperiului rus cu orașele, cetățile și satele, cu locuitorii acestora de ambele sexe și cu averea lor. Fluviul Dunărea va fi de acum înainte granița între cele două imperii*³².

Iminența războiului cu Napoleon îl face pe țar să lase din pretenții, mai ales la sfaturile unor oameni politici și comandanți militari. Amiralul Mordvinov a fost cel mai radical, încercând să-l convingă pe autocrat că: *...buna stare a Imperiului rus nu cerea anexarea Moldovei și Valahiei, că nu este necesară cucerirea de teritorii noi, ci de îmbunătățirea celor existente*³³. Negociatorul care ne-a răpit Basarabia este generalul Kutuzov, comandantul armatelor țariste de la Dunăre, în complicitate cu negociatorii turci mituiți prin intermediul lui Manuc bey și anume fanarioții Dumitrache Panaiot Moruzi și alți doi frați Moruzi care au ascuns sultanului scrisoarea trimisă de Napoleon prin care-1 vestea că începe campania împotriva Rusiei.

- La 16/28 mai 1812 se încheie Pacea de la București prin care Rusia încorporează Basarabia.
- Istoricul basarabean Leon Kasso dezvăluie planul rusesc de cucerire a Principatelor și de împărțire în patru gubernii. Posesiunea Basarabiei i-a costat pe ruși: 200 milioane ruble și viețile a 150 000 de oameni, acel Kasso arătându-se mulțumit că Rusia s-a apropiat de Peninsula Balcanică și că avea un picior solid la Dunăre³⁴.
- Amiralul Ciceagov, care l-a înlocuit pe Kutuzov în mai 1812, a fost împotriva ocupării Basarabiei și a cerut țarului împoterniciri să renunțe la acest teritoriu.
- Karl Marx despre Tratatul de la București: *...Turcia nu putea ceda ce nu-i aparținea, pentru ca Poarta otomană recunoscuse acest lucru, când la Karlowitz, presata de poloni să cedeze Moldova-Vlahia, ea răspunsese că nu are dreptul de a face cesiune teritorială, deoarece capitulațiile nu-i confereau decât un drept de suzeranitate*³⁵.
- CARTEA DE LEGE-KANUNAME eliberată de sultan în 1792 glăsuiește: *Țara Românească și Moldova fiind din trecut și până acum slobode în toate privințele, prin separare la cancelarie și prin interzicerea călcării lor cu piciorul, toate dările și arenzile se află pe seama voievozilor*³⁶.
- Perioada cumplită pentru români cuprinsă între deceniul 7 al secolului al XVIII-lea și deceniul 6 al secolului al XIX-lea ia sfârșit odată cu Războiul Crimeii când occidentalii intervin cu armele în ajutorul Turciei, silind indirect Rusia să-și retragă armatele din Principate, operație care se încheie în iulie 1854. La Conferința de la Viena, din 15 martie 1855, la care au participat Anglia, Franța, Austria, Rusia și Turcia, marile puteri garantând integritatea Imperiului otoman, condiție a echilibrului european, se discută situația Principatelor care, după aprecierea diplomaților prezenți: *atingea foarte de aproape interesele obștești ale Europei*³⁷. Astfel, ia sfârșit protectoratul rusesc înlocuit cu un protectorat colectiv al puterilor participante la Conferință, fapt care impunea schimbarea organizării lor interne și pune problema unirii lor care devenise o problemă europeană de rezolvare a căreia depindeau interesele economice și politice ale marilor puteri implicate în Războiul Crimeii.
- Punctul de vârf al bătăliei duse de marile puteri pentru a-și asigura supremația în bazinul Mării Negre, pentru a stăpâni Strâmtoarele, gurile Dunării și a libera navigația pe marele fluviu, bătălie dusă cu mijloace economice, diplomatice și militare a fost Războiul Crimeii. Principatele române au beneficiat parțial de acest amplu conflict european, poziția lor geo-strategică ca și faptul că puteau deveni o excelentă piață de desfacere pentru industriile și manufacturile occidentale atrăgând atenția asupra lor și implicându-le de aici încolo în absolut toate problemele esențiale ale Europei.
- După eșuarea Conferinței de la Viena, lucrările s-au mutat la Constantinopol în ianuarie 1856, fără nici un rezultat, fapt care a condus la Congresul de la Paris deschis la 28 februarie 1856, având drept scop principal restabilirea echilibrului european. Au participat: Anglia, Franța, Austria, Turcia, Rusia, Sardinia și Prusia. În ședința din 8 martie, Franța, prin ministrul său de externe, Walewski, investit cu funcția de președinte al Congresului, ridică problema Unirii Principatelor. Nu stăruim asupra dezbaterilor. La 30 martie se semnează Tratatul de Pace. În ceea ce ne privește acesta stabilește: - desființarea protectoratului Rusiei stabilit după pacea de la Adrianopol; Principatele sunt scoase de sub tutela Turciei și sunt puse sub garanția celor 7 Puteri; sultanul, în colaborare cu ambasadorii puterilor semnatare va întocmi un firman electoral care să convoace în cele două Principate adunări menite să-și exprime opțiunile politice: pro sau anti-unioniste, care vor fi consemnate de o comisie specială de informare formată din reprezentanții Puterilor semnatare cu sediul la București; dacă liniștea publică în Principate va fi tulburată, înalta Poartă nu putea interveni cu trupe fără aprobarea Puterilor. Articolul XXI prevede reanexarea la Moldova a județelor Cahul, Bolgrad și Ismail, a Deltei Dunării și Insulei Șerpilor. Articolul XXVI stabilește constituirea forțelor armate naționale pentru menținerea securității interne și paza frontierelor.
- Invit cititorii să facă singuri trimeri la anii 1944-1945 când Rusia își ia revanșa tot la Paris, ca și la decembrie 1989 cu întreaga țesătură de interese mondiale care au vizat și vizează România. Încheie acest subcapitol citându-l pe unul din mulții susținători francezi ai Unirii, precum Jules Michelet, Edgar

Quinet, Thibault, și anume J.A. Vaillant care, încă din 1854 a scris în gazeta LA ROUMANIE:... *Dintre toate popoarele creștine legate Imperiului turcesc, moldo-vlahii au luptat mai bine de trei sute de ani pentru independență și dacă sunt încorporați și tributari, ei nu sunt nici subjuogați, nici supuși. Țara lor este tot a lor și, prin toate vicisitudinile istoriei lor, ei și-au păstrat dreptul la autonomie. Ei vorbesc toți aceeași limbă și această limbă este germele unei naționalități deja puternică*³⁸.

Această naționalitate puternică, stăpână pe pământul țării, având bresle de meșteșugari și neguțători rămase în urma dezvoltării capitaliste din Occident, adânc tulburată de lupta marilor puteri pentru stăpânirea Estului, a intrat în strategia Alianței Universale Israelite ca obiectiv principal pentru instalarea maselor evreiești dislocate din Polonia și Rusia. Pentru asigurarea protecției juridice a acestor mase de emigranți clandestini, Alianța Universală Israelită a folosit cu succes:

CONSULII ȘI CONSULATELE DIN PRINCIPATE. În urma prevederilor de la Kuciuk-Kainargi (un sat din sudul Dobrogei), se instalează în Principate consulatele străine de la Iași și București având ca obiect al activității supravegherea aplicării tratatului sub raport economic, social și politic. Consulii ruși se instalează la 1782, cei austrieci la 1783; ai Prusiei la 1785, ai Franței la 1798 și ai Marii Britanii la 1803. Conflictele latente sau subterane dintre aceste puteri, lupta lor de interese de toate genurile se reflectă în activitatea acestor consuli care supralicitează protecția străinilor stabiliți în Principate aflați sub jurisdicția lor ca cetățeni ai țărilor respective, numiți la noi *sudiți*, impunând pentru aceștia un regim juridic de excepție, un regim supra-național și anti-național împotriva căruia a luptat diplomația și politica românească vreme de un secol și jumătate. Jocul de interese al Alianței Universale Israelite se face prin intermediul consulilor occidentali, îndeosebi prin cei ai Austriei, fără ca francezii sau britanicii să facă excepție. Până la instalarea consulatelor, străinii erau supuși unor norme restrictive care apărau comerțul și producția de mărfuri autohtonă. Consulii, interpretând clauzele tratatului așa cum le dictau interesele sau cum li se dicta de către diplomația căreia îi aparțineau, și-au supralicitat atribuțiile, exercitând presiuni asupra domnilor fanarioți și asupra organelor administrative și judecătorești, impunând un nou regim de capitulațiuni, ilegal, de care, în 90 la sută din cazuri, au profitat masele evreiești emigrate din Galiția și Bucovina, făcând apel la cetățenia lor austriacă sau rusească. Alexandru C. Moruzi acordă monopoluri și protecție sudiților evrei după cum urmează: *...Io Alexandru Constantin Moruzi Voievod... Dumneata Vel Spătar și Dumneata Epistat al Agiei, fiindcă ne-am înștiințat Domnia mea pentru breasla evreilor care cu voia Domniei au fost și sunt primiți a sălășlui în politia Domniei mele București, care petrec cu orânduiala lor, făcându-și alișverișul și hrana, fără de vreo urmare împotriva, că unii alții din prăvăliași și din orașeni îi supără a nu-și face alișverișul lor, feluri de chipuri îi înjură și le batjocorește copiii cu vorbe hulitoare... poruncim Dumneavoastră că să dați strașnică poruncă de înștiințare*³⁹... în continuare fanariotul dă poruncă ca evreii să fie protejați așa cum i s-a cerut de consuli, care prin ambasadorii de la Constantinopole puteau influența pe marele vizir spre a-l mazili. Citez: *...și așa să aibă odihnă ovreii a petrece în orașul Domniei mele nesupărați, ca niște primiți care-și plătesc dajdia la visteria Domniei mele, a se hrăni în pace*...⁴⁰

Iată un act juridic care acordă protecție evreilor emigranți, nu celor pământeni, pentru ca fanariotul specifică în pitac ca sunt "primiți". Alt fanariot aflat sub dictatul consulilor, Constantin Hangerli, bine mituit de evrei, dă celor din Focșani, la 6 septembrie 1798, dreptul de a avea un ceauș, deși erau foarte puțini. La numai două zile, la 8 septembrie 1798, numește staroste al ovreilor pe David sin Moisi, scutește pe ovrei de toate dările în afara de cele de ruptoare și face chemări către cei din Galiția și Rusia să se așeze cât mai mulți în țară. Ca acte juridice îndreptate împotriva țării, pentru a câștiga bunăvoința consulilor austrieci și ruși, Hangerli organizează o administrație evreiască independentă de administrația de stat, dând liber comerțului cu produse alcoolice, iar printr-un pitac din 13 octombrie 1798 dă dreptul evreilor de a fi meșteșugari, ceaprazari și legători de cărți, scutindu-i de orice dări. Același joc îl face fanariotul Constantin Ipsilante, corupt de finanța evreiască și aflat la ordinul consulilor, care la 1802 recunoaște invazia evreilor dând invadatorilor drepturi depline, ca să nu mai

vorbim de fanariotul Mihail Șuțu care poate fi socotit întemeietorul bugetului comunității evreiești din Moldova, baza materială a statului în stat alcătuit de comunitatea iudaică din Moldova. Prin hrisovul din 11 martie 1820 li se acordă autorizația de a înființa "gabela", taxă obligatorie la fiecare oca de carne cușer. La 16 iulie 1815 fanariotul Scarlat Calimah acordă evreilor zarafi un regulament prin care se pot constitui în breaslă, urmare a articolului 3 din Tratatul de la București, încheiat la 16 mai 1812 între ruși și turci, despre care am mai vorbit și prin care ni s-a răpit Basarabia.

În vreme ce în Rusia se instituise serviciul militar obligatoriu pentru evrei și se pusese un bir de 50 de ruble pentru portul caftanului tradițional și 25 de ruble pentru perciuni, măsuri care au făcut să emigreze zeci de mii de evrei care-au luat calea Principatelor, consulii ruși și prevederile Regulamentului Organic au făcut ca masele de emigranți evrei să fie protejate în Principate și să fie împământenite. Domnul Mihail Sturdza aprobă întemeierea coloniilor evreiești pe moșiile boierești contra unei mite substanțiale. Așa se nasc târgușoarele sordide Drăgușanii Covurluiului, Podul Iloaiei, Frumușica Botoșanilor este transformată într-o cloacă, idem Negreștii Vasluiului.

În Muntenia, cu toate insistențele consulilor lucrurile stăteau altfel decât în Moldova, în 1831 nu există evrei în sate. Peste voința consulilor se ridică rezistența țăranilor și neguțătorilor autohtoni. În 1849 Ministerul de Interne dă ordin prefectilor să nu tolereze așezarea evreilor prin sate în calitate de arendași, de hangii și cârciumari și să-i silească pe cei aciuiți pe teritoriu să plece în termen de 15 zile. În 1835 prințul Ghica recomandă Consiliului Administrativ să nu permită intrarea evreilor în țară, iar cei cu pașapoarte de tranzit să nu primească autorizație de ședere decât maximum o lună.

Revoluționarii de la 1848, foarte mulți dintre ei francmasoni, însușindu-și ideile cu bătaie lungă ale francmasoneriei franceze dirijată de oculta iudaică, bântuiți de romantism politic, au crezut că un stat național se poate întemeia prin încetățenirea tuturor aluviunilor minoritare rămase pe solul Principatelor în urma seismelor socio-politice din ultima sută de ani. Așa se face că Grigore Ghica permite evreilor să țină cârciumi prin sate și modifică legea recrutării astfel că la sfârșitul lui 1854 recrutul evreu, plătind, poate fi înlocuit cu un recrut moldovean ⁴¹.

O SINTEZĂ NECESARĂ

Din fragmentele subcapitolelor TÂRGUIELI ȘI CONSULII ȘI CONSULATELE DIN PRINCIPATE cititorul poate lesne deduce că, față de problema evreiască din Țările Românești, s-au consolidat în cursul timpului istoric două atitudini traduse în acte juridice, după cum urmează: o atitudine de respingere a emigranților evrei și de îngrădire a posibilităților de a se stabili și a specula și, în epoca fanariotă, a Revoluției de la 1848 și a domniei lui Al. I Cuza, o atitudine binevoitoare, tolerantă. Prima atitudine demonstra responsabilitatea istorică față de națiune în ansamblul ei; cea de-a doua izvora fie din interese meschine, ca mita, fie sub presiunea centrelor de putere, fie dintr-un romantism politic care anula perspectiva istorică de dragul unor lozinci umanitare în spatele cărora, foarte concret, acționa Alianța Universală Israelită spre a cuceri poziții cheie în Principate.

REGULAMENTUL ORGANIC se ocupă și de NAȚIUNEA EVREIASCA în articolul 94, Anexa P, după cum urmează: I-Îi este oprit, după vechile obiceiuri, de a lua în arendă pământuri locuite; XX - Se reglementează modul de a-și procura carnea; I II - Se reglementează dreptul de a lucra în distilerii prin sate; I III, cum se percep taxele datorate statului asupra cărnii și păsărilor prin adjudecare în sinagogi; I IV felul cum copiii evreilor pot fi admiși în școlile publice, cu condiția să poarte același costum ca ceilalți elevi. Tot în articolul 94 se stabilea ca recensământul să fixeze situația fiecărui evreu ca cei vagabonzi să fie extrădați⁴².

În 1835 se interzice tribunalelor de a legaliza contractele de arendă cu notificarea că judecătorii care contravin să fie destituiți și judecați

Regulamentul din 1 iunie 1839 - guvernul Sturdza - articolul 4, cuprinde măsuri severe și amănunțite cu scopul de a împiedica invazia evreilor și a interzice vagabondajul lor prin țară.

Decizia Consiliului Administrativ din 11 martie 1840 recomandă să nu fie excepția de la prevederile Regulamentului din 1839 nici evreii vagabonzi născuți în țară.

Am vorbit despre Conferința Ambasadorilor de la Constantinopol, de după Războiul Crimeii, fără să subliniem că Franța și Anglia masonizate au introdus în Protocolul de la 11 ianuarie 1856 două articole privind-i pe evrei, trecuți sibilin sub titulatura de *străini* și, atenție, *clasa a populațiunii*, dreptul de a posedea bunuri nemișcătoare în amândouă Principatele și, fără nici o deosebire de naștere sau cult, de a se bucura de egalitatea drepturilor civile și în mod particular de dreptul de proprietate sub toate formele, cu condiția ca exercitarea drepturilor politice să fie suspendată pentru indigenii supuși unei protecțiuni străine - sudiții. Articolele XV și XVII strecurate prin fraudă de francmasoneria anglo-franceză nici n-au fost discutate la Congresul de la Paris; iar atunci când comisarii britanic și francez au încercat să le impună, comisarul rus s-a pronunțat împotriva. Citez: *...Starea morală și socială a evreilor în Moldova este de așa natură că admiterea lor de a se bucura de drepturi politice și suprimarea anumitor restricțiuni legale ce îi privesc pot aduce mari neajunsuri*⁴³.

Iată că împotriva presiunilor exercitate de Alianța Universală Israelită, Conferința de la Paris, în 14 august 1859 stabilind cu de la sine putere dispozițiile generale ale unei Constituții a Principatelor, stipulează clar în chestiunea evreiască, citez din articolul 46: *Moldovenii și valachii de orice rit creștin se vor bucura deopotrivă de drepturile politice; exercițiul acestor drepturi va putea fi extins și la alte culte prin dispozițiuni legislative*⁴⁴.

Concesia făcută presiunii iudeo-francmasonice este cuprinsă în acest *va putea fi extins*, termen folosit de evreime în gigantica ei bătălie pentru cucerirea României. Primul pas orchestrat de Alianța Israelită Universală a fost publicarea la Paris a broșuricii lui I. Barasch: EMANCIPAREA ISRAELIȚILOR ROMÂNI, broșurică prin care presa iudaică euro-americană a făcut motiv de agitație mondială. Ion Heliade-Rădulescu, Ion Brătianu, rareori Kogălniceanu au militat pentru teza lui Barasch fie din oportunism politic, fie din diplomație, având nevoie de sprijinul Franței; cel mai îngăduitor, a cărui îngăduință a avut efecte dezastruoase pe termen lung fiind Al.I. Cuza.

ALEXANDRU IOAN CUZA ȘI EVREII.

Nimic nu știrbește rolul istoric al marelui nostru domnitor, creatorul României moderne, asta neînsemnând să împiedicăm exercițiul judecării critice de dragul clișeelelor, al schemelor și al lipsei de informații. Domnitorul Al.I. Cuza secondat de Kogălniceanu sunt autorii secularizării averilor mănăstirești, ai legii rurale și împrumutării țăranilor, ai organizării statului modern prin legile: comunală, a consiliilor județene, a contabilității publice, a Curții de Conturi, a Consiliului de Stat, a Camerelor de Comerț, a sistemului de măsuri și greutate metrice, a învățământului, apoi a adoptării Codului civil, Codului penal și de procedură penală. Tot ei inițiază sprijinul marilor comunități românești din sudul Dunării, vizând o politică românească grandioasă pe întregul areal locuit de români, ca să nu mai vorbim de Transilvania. Dar prietenia lui cu directorul general al Poștelor și Telegrafului, Cezar Librecht, vechile lui legături francmasonice l-au făcut să nu ia nici o măsură împotriva invaziei evreiești în plină recidivă, împotriva stabilirii evreilor în satele Moldovei și a exercitării comerțului cu băuturi spirtoase; ba, mai mult, în 1860, cât și în 1865, anunță și pune în practică un program de emancipare graduală a evreilor, cu toate că în virtutea art. 46 al Conferinței și Convenției de la Paris, Codul Civil din 1864 permitea numai înpământenirea individuală prin Consiliul de Stat, după 10 ani de la prezentarea unei petiții către Domn. Le dă egalitatea drepturilor civile, dreptul de a se înrola în armată. Xenopol scrie că a doua zi după ceremonia întronării a spus unei deputațiune evreiești: *Nu vreau să văd în Principatele Unite nici creștini nici jidani, ci numai români*⁴³.

TRATATUL DE LA BERLIN, ADOLPHE CREMIEUX, ALIANȚA ISRAELITĂ UNIVERSALĂ ȘI CAMERELE DE REVIZUIRE

O scurtă rememorare. După revoluția lui Tudor Vladimirescu se încearcă o reformă progresistă și în domeniul constituțional. Cărvunarii moldoveni, boieri de treapta a doua și a treia, înainte ca Ion Sandu Sturza să fie numit domn, alcătuiesc un proiect de constituție la 1822, în care se consfințesc drepturile omului, se schițează organizarea puterilor statului, se stabilesc impozitele și se accentuează caracterul ei de clasă, principiul egalității aplicându-se numai boierilor. Proiectul *Cărvunarilor* este respins de Turcia suzerană și Rusia protectoare fiind prea progresist și "revoluționar". Regulamentul Organic se apropie oarecum de noțiunea, cadrul și funcționalitatea unei constituții aristocratice, menținând privilegiile boierilor, dar organizând administrația, finanțele, justiția, miliția națională. Regulamentul Organic se aplică în Muntenia la 1831, în Moldova la 1832, durează până la 1858 când este înlocuit cu Convenția de la Paris, iar aceasta este înlocuită cu Statutul lui Cuza care funcționează până la adoptarea Constituției votată la 30 iulie 1866. Domnitor era principele Carol I de Hohenzollern-Sigmaringen, venit în țară la 8/20 mai 1866, debarcat la Turnu-Severin, după ce călătorise de la Dusseldorf sub identitatea cetățeanului Carol Hettingen din Thal, circumscripția Unterherenthal, cu pașaport elvețian, spre a evita interdicțiile Austriei aflată în termeni ostili cu Prusia. Carol I depune jurământul la 10/22 mai 1866 și Constituția se votează la 30 iulie 1866.

În cei 7 ani de domnie ai lui Vodă Cuza, Alianța Universală Israelită își realizase aproape integral planul de invazie a Principatelor, rata anuală a invaziei fiind în jurul a 25 000 suflete.

Ofensiva internațională și internă pentru emanciparea evreilor vizează legiferarea acesteia prin constituție. Iuliu Barasch scria la 1861 în EMANCIPAREA ISRAELIȚILOR DIN ROMÂNIA: *...noua Constituțiune a Principatelor va ține drept onoare de a înscrie marele principiu al egalității religioase, civile și politice, care este primul semn al libertății unei națiuni și sânguința progresului și a prosperității sale...* Statutele Societății Israelite din Iași își propun la 1864 să câștige drepturi cetățenești pentru evrei. Gazeta ISRAELITUL ROMÂN, proprietate a lui Iuliu Barasch și A. Levy, propovăduia principiile toleranței și egalității.

Pe măsură ce se lucrează la elaborarea Constituției sau se discută problema Constituției, se agravează conflictul ideologic între Alianța Israelită, filialele sale din Principate și patrioții români. În 1863, în gazeta VIITORUL din Iași, marele patriot român A.D. Holban replică dur la presiunea iudaică internă și internațională, iar D. Popassu, diplomat al Universității din Halle, publică broșura SUNT SAU NU SUNT EVREII FOLOSITORI PRINCIPATELOR UNITE? din care citez: *...Sau noi respingem cu energie și dispreț impertinentele pretențiuni ale evreilor și ne silim a scăpa prin mijloacele cele mai nimerite și mai urgente chiar de jidanii pe care îi mai avem din nenorocire sau noi renunțăm la independență, ba chiar la existența statului și a națiunii române pentru a deveni sclavii, iloții disprețuiți de jidani⁴⁵.*

Uniunea Israelită din Iași răspunde prin președintele ei, dr. Silberzweig. Polemica atinge cote înalte. Atunci când se apropie convocarea Constituantei, Alianța Universală Israelită intervine în forță prin chiar președintele și fondatorul ei, Adolphe Cremieux, cel care a dus Franța la ruină și la înfrângerea de la 1870. Cum Alianța Universală Israelită socotea Principatele Unite ca pe un posibil Israel, cum se străduise să cazeze aici masele evreiești dislocate din Rusia și Polonia, cum sosise momentul să se legifereze sau nu condiția cetățenească a evreilor intrați clandestin în Principate, Adolphe Cremieux sosește la București și, după învățăturile PROTOCOALELOR, încearcă să corupă însuși statul, oferindu-i un împrumut de 25 milioane franci cu dobândă mică, în schimbul acordării de drepturi politice coreligionarilor săi. Guvernul, bucuros de pomană, fără să judece consecințele actului pe termen lung, formulează articolul 6 cu următorul conținut: *...confesiunea nu constituie în România o piedică la naturalizare.*

Reacția populară atinge dimensiunile unei răscoale, întru atât exploatarea evreiască trezise ura maselor. Semnalul se dă în Moldova, ajunsă colonie evreiască, tulburările întinzându-se în țară, cuprinzând Bucureștiul și trăgând un semnal de alarmă la Cameră. Se devastează prăvăliile evreiești, se dărâmă o sinagogă abia zidită, se maltratează evreii. Textul articolului 6 propus de guvern este înlocuit cu celebrul articol 7, care va face obiectul atacului Alianței Universale Israelite la Tratatul de la Berlin și va dezlănțui o luptă politică dură, internă și internațională pentru abrogarea lui.

ARTICOLUL 7 din Constituția votată la 30 iulie 1866 anulează toate beneficiile legii din 1864 prin care evreii puteau fi naturalizați individual la 10 ani după depunerea cererii către domnitor, și specifică: ... Singuri streinii de rit creștin vor putea obține naturalizarea.

Votarea articolului 7 și a Constituției a însemnat o înfrângere internațională a Alianței Universale Israelite și un vot de blam pentru președintele ei Adolphe Cremieux.

Reacția s-a manifestat în întreaga presă europeană de sub controlul finanței iudaice care a acoperit România și poporul român cu insulte, făcându-l pe Eminescu să intre în luptă și să publice un lung șir de articole privind problema evreiască în România. Eșecul lui Cremieux în România a condus la adoptarea unui plan strategic mult mai amplu, pregătindu-se României o lovitură indirectă. Formal, România era vasala Turciei. Vechile capitulații nefiind încă abolite, Alianța Universală Israelită finalizează inițiativa evreilor din Anglia strânși în *Anglo-Jewish Association*, convocând o conferință europeană a tuturor asociațiilor evreiești din Europa, spre a cere Turciei să acorde evreilor drepturile care se propun a se acorda creștinilor. Informația apare în INDEPENDENCE BELGE, care scrie că: ... **Evreii din România trebuie să aibă partea lor din aceste beneficii...**

Iată riposta lui Eminescu în CURIERUL DE IAȘI, din 5 decembrie 1876: ... **Puterile europene au recunoscut însele că pretențiile evreilor din România sunt neîndreptățite. Austria și Rusia au încheiat tratate în acest sens cu România... Conferința (n.n. a Alianței Universale Israelite) se va oferi desigur de a amesteca în discuții cestiuni care să le complice și mai mult. Cât pentru români, egala îndreptățire a 600 000 de lipitori și precupeți este pentru ei o cestiune de moarte și viață și poporul nostru cred că ar prefera moartea repede prin sabie decât moartea lentă prin vitriol... dar când în țară avem 700 000 de lucrători care produc, țărani, nu înțelegem alături de aceștia 600 000 de speculanți ai productelor, încât fiecare evreu să trăiască din precupețirea muncii unui singur țaran român. Drepturile d-nialor civile și publice nu-nsemnează decât dreptul de a exploata poporul nostru în bună voie.**

Între 1866 și 1877, în primul deceniu al domniei lui Carol I, Alianța Universală Israelită pune în mișcare presa europeană care montează un scenariu uriaș împotriva României, difuzând cele mai fanteziste știri despre persecuția evreilor, declanșând un război psihologic mondial, cam în genul războiului rece și al campaniei mondiale împotriva lui Nicolae Ceaușescu.

• Eminescu în articolul de mai sus: ... **Pana atuncia să mai fie încă șapte alianțe, ca cea universală, care să conspire cu ușile închise în contra nației românești, noi vom ști să le arătăm totdeauna lungul nasului, căci nu ne spăriem nici de înjurăturile presei jidovești, nici de declamațiile oratorilor idealști, pe câtă vreme e vorba de existența poporului nostru.**

• Eminescu, în EVREII ȘI CONFERINȚA, articol în CURIERUL DE IAȘI, 9 ianuarie 1877: ... **O seminție care câștigă toate drepturile fără sacrificii și muncă e cea evreiască ... deputații țărani din Adunarea ad-hoc s-au plâns prin memoriile lor că acești oameni (n.n. evreii cârciumari) le otrăvesc băuturile ... Astăzi când un prefect oprește de la acest trafic pe un evreu, PESTER-LLOYD, organ redactat de evrei și după el JOURNAL DES DEBATS (item) descriu scene sălbătice din Turkestan ca petrecându-se în România.**

Momentul ales de Alianța Universală Israelită spre a impune României naturalizarea evreilor este cel al Congresului de la Berlin care a urmat războiului româno-ruso-turc din 1877, conferință care urma să ratifice statutul independent al României și deplina ei suveranitate. Sprijinită de Bismarck, cancelarul de fier, care era vădit ostil domnitorului Carol, îndeosebi de plenipotențiarul francez

Wadington, influențând reprezentanții Italiei, Angliei, Alianța Universală Israelită, prin presiunea marii finanțe, reușește să influențeze marile puteri astfel încât în Tratatul de la Berlin din 28 iulie 1878 se condiționează recunoașterea independenței statului român de acordarea de drepturi politice evreilor. Articolul 44 impus de Alianța Universală Israelită puterilor semnatare stipula că: **... naționali tuturor puterilor, comercianți sau alții, vor fi tratați în România fără deosebire de religie, pe picior de perfectă egalitate...** Deci, toți evreii ruși, polonezi, germani, austrieci intrați clandestin în țară. Adică peste 600 000 de imigranți. Zadarnice demersurile lui I. Brătianu și Kogălniceanu care invocă principiul de neamestec în treburile interne ale țării. Bismarck bate cu pumnul în masă, ba și amenință cu invazia, cerându-i domnitorului, la presiunea bancherilor evrei de la Berlin, ca România să răscumpere căile ferate, fapt cunoscut ca afacerea Strousberg. Congresul de la Berlin este triumful Alianței Universale Israelite și al Rusiei care ajunge din nou la Gurile Dunării. Alianța Universală Israelită câștigă emanciparea politică a evreilor din Bulgaria prin art.5; din Turcia prin art. 20 și 62; din Serbia prin art. 35 și din Muntenegru prin art. 27.

Reacția din țară este aproape de răscoală, împotrivirea pornește de la Iași. Marile puteri au cerut modificarea art. 7 din Constituție și această modificare nu se putea face decât de către Corpurile legiuitoare: Camera și Senatul. Deschiderea sesiunii 1878-1879 are loc abia a doua zi după ce trupele române iau în stăpânire Dobrogea, adică la 15 noiembrie 1878, întreaga sesiune va fi furtunoasă, chestiunea israelită devenind nodul discordiei între guvernul Brătianu, care era obligat să aplice art. 44 al Tratatului de la Berlin, condiție obligatorie pentru a ni se recunoaște independența și opoziție care nu voia să audă de revizuirea articolului 7, revizuire care până la urmă a avut efecte nefaste pentru România. A.D. Holban adresează o PROTESTAȚIE domnilor reprezentanți ai Camerelor de Revizuire, având anexate tabele cu un mare număr de semnături, prin care respingea încetățenirea în masă a evreilor. Rețin din PROTESTAREA lui A.D. Holban un adevăr de mare și dramatică actualitate: **...bătrânii noștri Domnitori, în epocile critice, au preferat să sacrifice formele vane ale politicii externe pentru a conserva fondul real al independenței lor naționale**⁴⁶.

Înainte de a analiza situația creată prin articolul 44 al Tratatului de la Berlin, o scurtă paranteză asupra rolului nefast al Franței iudaizată în chestiunea evreiască din România. O bună prietenă a domnitorului Carol la Paris era doamna Cornu care i-a scris alarmată încă , din 1867 că în Franța, datorită politicii anti-evreiești a lui Brătianu, opinia publică este din ce în ce mai antiromânească... Desigur, nu mai subliniez rolul presei iudaice în formarea opiniei publice franceze și europene. Carol I, personalitate publică proeminentă, de mare acuratețe morală, îi răspunde că pretinsa cestiune evreiască a fost exagerată peste măsură, Brătianu nefăcând altceva decât să aplice o măsură administrativă în contra evreilor care deschid în mod ilegal cârciumi prin sate, măsură sprijinită pe ordine vechi. Iată că însuși împăratul Napoleon al III-lea la presiunea Alianței Universale Israelite și a lui Cremieux, îi telegrafiază domnitorului Carol în aceeași problemă, ridicată de presa evreiască la rang de problemă capitală a umanității. Textul telegrammei: *...Nu trebuie să las în neștiință pe Alteța Voastră cât de mult opiniunea publică se mișcă aici de persecuțiunile ale căror victime se zice că sunt israeliții din Moldova. Nu pot crede că guvernul luminat al Alteței Voastre să autorizeze măsuri atât de contrare umanității și civilizațiunii*⁴⁷.

Carol I răspunde prin telegrama din 12/26 mai 1867. Citez din text: *...Măsurile ce guvernul a crezut că trebuie să ia n 'au nimic excepțional și intră în dreptul comun. Iată și ceva din textul scrisorii care completează telegrama: ...Suntem acuzați din nou, în ziare, că persecutăm pe evrei, pentru că noua lege a licențelor oprește pe evrei de a deține debite prin sate. Dar aceasta este o măsură înțeleaptă și suntem hotărâți a respinge orice reclamațiune sau intervențiune în acesta privință. Trebuie să cunoască cineva satele din Moldova pentru a putea să aprecieze ce acțiune vătămătoare exercită evreul asupra populațiunii de la țară cu rachiul său falsificat...*⁴⁸

• E. Drumont în LA FRANCE ENJUIVI scria că Franța, grație lui Wadington, juca rolul lipsit de noblețe al unui jandarm care a legat mâinile națiunii române slabe, pentru a permite jidovului să intre cu tăria vitriolului pe gâtlejul muribundului.

În cele ce urmează ne ocupăm de reacția națională la chestiunea israelită impusă prin intermediul Tratatului de la Berlin. La lucrările Camerei de revizuire participă vârful personalităților din epocă: Vasile Alecsandri, Vasile Conta, Titu Maiorescu, P.P. Carp, Mandache Kostache, G. Mârzescu, I.C. Negruzzi. Se formează două curente de opinie. Unul radical și intransigent avându-l ca lider pe filozoful Vasile Conta, al doilea pentru o revizuire condiționată propusă de A.D. Holban în a sa **PROTESTARE**. Pentru a lămuri motivele curentului radical, antirevizionist, iată câteva din stările de lucruri care l-au generat.

Registrele regimentelor care au luptat în Războiul de Independență consemnează că în tranșee a murit un soldat evreu lovit de o schijă și că alți trei soldați evrei au murit de tifos la croitorii și bucătăriile de etapă.

Incepând din 1848, marii bărbați de stat ai românilor își asumă istoria ca responsabilitate supremă, căutând să construiască structura juridică a țării, să creeze instituțiile care să definească și să promoveze viața economică națională și să asigure românilor poziția suverană în toate domeniile vieții sociale, economice, politice și culturale. În acest proces complex de edificare a statului național modern, aflat sub dublă stăpânire: a înaltei Porți și a Puterilor garante, ca să nu mai vorbim de interludiul stăpânirii rusești, era firesc ca lupta pentru promovarea intereselor naționale să ducă la un sistem de legi cu caracter limitativ față de puzderia străinilor aciuți ilegal în Principate. Cei care au reacționat vehement, cu ecou în presa europeană și transatlantică având sprijinul brutal al Alianței Universale Israelite au fost evreii.

I. C. Brătianu, în drum spre Paris, are la Berlin o întrevvedere cu Cohen, președintele Alianței, care-l amenință că România fără sprijinul evreiesc este pierdută. Legea din 1864 pentru constituirea Corpului avocaților permitea numai intrarea românilor și a străinilor naționalizați în acest corp. Aceeași interdicție pentru evrei în comerțul de drogherie. Actul care a stârnit ecouri în presa europeană și americană a fost Circulara din 24 aprilie 1867 dată de I.C. Brătianu în calitate de ministru de interne, prin care se expulzau toți evreii vagabonzi de prin sate, circulară care completa Circulara nr.2296 din 5 septembrie 1866 a ministrului de interne N. Crețulescu, prin care se cerea prefectilor să nu mai tolereze așezarea în țară a evreilor supuși sau nu unei protecțiuni străine ca hangii, cârciumari sau arendași.

Se explică expresia "sunt supus austriac". Ion Brătianu declara la 1877 că fiecare evreu venit în conflict cu autoritatea, spre a ieși bazma curată se declara supus austriac. *Din zece contravenienți la impozite, 9 sunt evrei*, declara I.C. Brătianu ⁴⁹.

Expulzarea a zece evrei vagabonzi prin Galați și a altor 25 din satele Bacăului i-a adus lui I.C. Brătianu un potop de injurii în întreaga presă iudeo-europeană și americană. Plutocrația iudaică *Geld Judentum* l-a determinat pe Napoleon al III-lea să-i dea prințului Carol I telegrama pe care am reprodus-o în acest capitol.

SESIUNEA DRAMATICĂ 1878-1879. Sesiunea Corpurilor Legiuitoare 1878-1879 este exemplară pentru istoricul parlamentarismului românesc. Parlamentarii aveau ca temă revizuirea articolului 7 din Constituția impusă de Puterile europene care reprezentau interesele marii finanțe evreiești și pe ale Alianței Universale Israelite, cele mai puternice centre de presiune fiind Franța, reprezentată prin împăratul Napolexon al III-lea și diplomatul Wadington și Germania, reprezentată de cancelarul Bismarck. Puterile impuneau României acordarea de drepturi civice și politice masei de imigranți evrei intrați clandestin în țară, ceea ce reprezenta un pericol național date fiind ocupațiile speculative ale evreilor și faptul că se constituiseră ca stat în stat. Guvernul I.C. Brătianu se afla între ciocan și nicovală. Independența obținută cu armele pe câmpul de luptă trebuia recunoscută de Puterile europene cu condiția revizuirii articolului 7, majoritatea parlamentară având suportul opiniei publice

era împotriva revizuirii. Holban mergea până la a renunța la recunoașterea independenței *daca era sa o răscumpere cu un preț așa de sângeros. A avea răbdare, așteptând ca Europa mai bine luminată asupra propriilor ei interese să devie mai echitabilă către noi, care reprezentăm în Orient ideile, cultura, instituțiunile și interesele sale*⁵⁰. Vasile Conta depune o moțiune antirevizionistă, semnată de C. Ghica, E. Ghica, I.C. Negruzzi, P. Cazimir, C. Ciupercescu, N. Blaremburg, B. Conta și D. Rossetti-Tetcanu. În replică, Alianța Israelită din România încearcă să-i ofere 70 000 lei spre a-și retrage moțiunea. Se constituie un centru de putere moldovenesc antirevizionist condus de Vernescu, care i-a pus condiții zdrobitoare lui I.C. Brătianu. Cu o abilitate diplomatică și politică de mare subtilitate începe jocul tergiversărilor care va exaspera Puterile, le va uza răbdarea, uzând și demolând virulența și consistența articolului 44 din Tratatul de la Berlin, astfel că la 6 octombrie 1879 când articolul 7 revizuit a fost votat de Adunarea Deputaților, el era redactat conform intereselor naționale și departe de ceea ce impuseseră Marile Puteri.

Câteva citate din scrisorile domnitorului Carol I adresate tatălui său, principele Carol Anton de Hohenzollern, pe care-l informa asupra actelor sale politice, pe care-l consulta și pe care-l ruga să medieze la Berlin chestiuni în litigiu. Scrisoarea datată București, 5/17 noiembrie 1878. Citez:... *Numai după deschiderea Camerelor și după schimbarea ministerului, absolut necesara, ținând seama de rezolvarea chestiunii evreiești, vom avea o situație limpede în afacerile interne... Puterile Mari cred că exercită prin întârzierea recunoașterii independenței noastre opresiune asupra țării; se înșală, însă, în privința aceasta, pentru că păzirea lor produce numai îndârjire față de străinătate. Regularea chestiunii evreiești nu se va face din cauza aceea nici mai curând, nici mai târziu, și bărbații noștri politici declară că vor alege timpul care li se va părea mai potrivit. Adevărat că eu mi-aș putea exercita influența; cred, însă, că e mai prudent dacă nu voi insista, pentru ca să se potolească surescitarea maximă*⁵¹.

Scrisoarea datată București 16/28 februarie 1879: ... *Din afară e Rusia care ne apasă în tot felul, aflând un sprijin în Germania; înlăuntrul e chestia evreiască, care, după cum am prevăzut chiar din anul trecut, produce cele mai mari dificultăți și nu va putea fi rezolvată așa de curând... după Paști se vor face alegerile pentru noua Constituantă care va avea să rezolve definitiv chestia evreiască ...se vor dezlănțui toate patimile ... discuțiunile în Constituantă se vor prelungi până la vară și eu am puțină speranță că soluțiunea ce o așteptăm va mulțumi Europa*⁵².

Scrisoarea datată București 3/15 aprilie 1879: ... *am trecut norocos peste prima parte a campaniei primejdioase care mi-a fost impusă prin tratatul de la Berlin, țara a recunoscut necesitatea schimbării articolului 7 din Constituție ... Nu trebuie să ne ascundem însă îngrijorarea că e vorba de o întreprindere îngreunată încă din cale afară prin iritația de care e cuprinsă mai ales întreaga Moldovă. Am discutat în timpul din urmă cu mulți bărbați influenți de acolo, care au în privința chestiunii evreiești o judecată obiectivă; cu toate că le-am atras atențiunea asupra primejdiilor ce ne amenință din străinătate, ei vedeau totuși piedici de nevăzute și se temeau de neorânduială. Cu Mitropolitul din Iași am vorbit două ceasuri, conjurându-l să predice pace și concordie și să se arate mai tolerant decât toți ceilalți. Când mi-a răspuns că Moldova creștină nu trebuie să fie dată pe mâna evreilor, i-am atras atențiunea cât este de primejdios de-a alimenta astfel de idei... Mai este încă o chestiune grea... răscumpărarea căilor ferate, pentru care negociem deja de un an, dar fără rezultat din cauza condițiunilor apăsătoare ale bancherilor din Berlin. Chestiunea evreiască și răscumpărarea căilor ferate sunt două probleme așa de mari, încât abia se pot rezolva în același timp. În amândouă chestiunile se afirmă influența lui Bleichroder. Mă duc pentru câteva zile la Iași, unde e centrul agitațiunii contra evreilor și unde aceștia din urmă încă sunt din când în când provocatori.*⁵³

Scrisoarea datată București 1/13 iunie 1879 începe după cum urmează: *Ne aflăm acum cufundați până în gât în chestiunea evreiască, a cărei rezolvare se va mai amâna ... Brătianu zice: de cerem prea puțin de la Camere, vom avea Europa contra noastră; de vom cere mai mult, vor respinge Camerele. - în Consiliul de ieri am fost de următoarea părere: 1) să se șteargă fără discuție articolul respectiv din*

Constituție; 2) să se acorde evreilor născuți în țară și anume din părinți care s-au născut tot în țară și nu s-au bucurat niciodată de protecție străină, drepturile cetățenești pe lângă următoarele condițiuni: a) să fie făcut serviciul militar; b) să plătească birul personal; c) terminarea unei școli românești; d) exercitarea unei meserii în țară... Ar accepta Camerele aceasta? Mai că m-aș îndoi ... în Camere se manifesta chiar de pe acum o rezistență pasivă care e greu de înfrânt, printre moldoveni se arată o iritațiune care crește și o indispoziție așa de mare pentru concesiuni față de evrei...⁵⁴

Scrisoarea datată București 20 iunie/2 iulie 1879: am cerut ca guvernul să se declare hotărât în chestiunea evreiască... Guvernul caută să influențeze Camerele ca să acorde unei categorii anumite de evrei drepturile cetățenești, nu află însă ascultare... Nici amenințările Europei nu fac impresiune... La Berlin sunt hotărâți să intervină... să ne prescrie ce drepturi să dam evreilor. Un astfel de pas se înțelege că ar mării iritațiunile în țară... Italia se mulțumește cu ștergerea articolului 7 din Constituție, tot așa cum Anglia cu naturalizarea câtorva evrei. Wadington. însă cere o soluționare radicală, iar la Berlin se insistă pentru... răscumpărarea căilor ferate în condițiunile cerute de bancherii d'acolo⁵⁵.

Scrisoarea datată București 16/28 iulie 1879 începe așa: Nenorocita chestiune evreiască a devenit o adevărată luptă uriașă care trebuie purtată cu țara și cu străinătatea... Pe când țara mă prezintă ca un apărător al drepturilor evreiești, străinătatea se plânge că nu le respectez destul... Mă cred însă îndreptățit a pretinde de la Reprezentanții poporului ca să afle pentru chestia evreiască o soluțiune care să apere înainte de toate interesele economice ale țării și să ofere Marilor Puteri posibilitatea de a se declara mulțumite. Dacă am putea înconjura criza prin naturalizarea unui singur evreu, eu aș fi cel mai fericit!... Intrarea lui Kogălniceanu ca Ministru de Interne am declarat-o ca absolut necesară, din cauza agitațiunilor vehemente din Moldova... Cea mai mare iritațiune a produs în țară, îndeosebi în Moldova, propunerea de a se da drepturi civile la anumite categorii de evrei: petițiuni, monstre, scrisori amenințătoare adresate mie, părea că se vor înscena demonstrațiuni mai mari. .. Puterile mari au obosit în afacerea aceasta, devenind, prin multe amânări și dificultăți, mai puțin exigente, așa că se vor declara mulțumite cu propuneri echitabile⁵⁶.

Rezistența națională la dictatul Marilor Puteri a învins. Articolul 7 din Constituția de la 1866 a fost modificat după o luptă politică care a durat 16 luni. Adunarea Deputaților a votat articolul 7 revizuit în ședința din 6 octombrie 1879 cu 132 de voturi pentru, 9 voturi contra și 2 abțineri. P.P.Carp și C. Bobeica. Vasile Alecsandri se pronunță în Senat împotriva revizuirii, spunând în discursul său: ... Regret de a constata că evreii din Moldova, afară de foarte puține excepții, s-au arătat vecinie nepăsători de soarta României, ba pot zice chiar ostili propășirii noastre naționale. Unirea Principatelor a fost pentru ei un doliu!... **Independența Română, o emigrare, și lupta românilor pentru acea independență un motiv de a scumpi banii, de a crește camătă și a specula asupra mizeriei obștești**⁵⁷.

Articolul 7 modificat acorda evreilor dreptul de a cere naturalizarea în mod individual printr-o cerere adresată Camerelor și de a obține naturalizarea ca și ceilalți străini, fără dreptul de a avea imobile rurale, drept de care se bucurau în exclusivitate numai românii. Iată și conjurația internațională care a impus României modificarea articolului 7 din Constituția de la 1866: Germania, prin cancelarul Bismarck, Austria prin contele Andrassy, Anglia prin lordul Beaconsfield-Disraeli, reprezentantul finanței evreiești și prim-ministru, Franța prin Wadington, Italia prin Conti.

883 de evrei care într-un fel sau altul serviseră în armată sau serviseră armata au fost împământeniți în bloc.

EFACTE. CONSECINȚE

Modificarea articolului 7 din Constituția de la 1866, ratificată de Senat la 11/23 octombrie 1879 a avut consecințe grave pentru România, deschizând țara valurilor succesive de invazie evreiască, acordarea drepturilor politice conducând la acapararea, economiei, băncilor și finanțelor, astfel încât în preajma celui de al doilea război mondial 70% din economia națională aparținea străinilor, în majoritate absolută evrei. În perioada 1879-1939 România devine pentru evreimea mondială DAS

JUDENLAND PAR EXCELENCE, adică țară evreiască prin excelență, construită prin mijloace politice, economice și propagandistice de către Alianța Universală Israelită conform planului strategic pe termen lung care viza transformarea României în NOUL ISRAEL. Perioada de vârf a dominației economice și politice evreiești în România antebelică se realizează în timpul domniei nefaste a regelui Carol al II-lea, condus de amanta sa Elena-Grunberg-Wolf-Lupescu și prin ea de oculta financiară evreiască și de francmasonerie, fapt care a născut legic reacția națională prin Mișcarea Legionară și prin introducerea în sfera politicului a formulei NUMERUS VALACHICUS, aparținând omului politic Al. Vaida-Voievod.

Perioada 1879-1939 se caracterizează prin lupta pentru supraviețuirea naționalului care continuă invarianta fundamentală a Istoriei românilor; variantele deznaționalizării și colonizării aparținând factorilor externi de agresiune care și-au disputat România: catolicismul și iudaismul în cele două variante: iudeo-capitalismul și iudeo-comunismul. Invarianta fundamentală a istoriei românilor: lupta pentru supraviețuire și consolidarea naționalului se caracterizează în perioada amintită prin efortul bărbaților politici de a organiza, fundamenta, consolida și a da continuitate statului național și independent România. Aspectul juridic al cadrului statal într-o Românie abia eliberată de sub dominația politică a Porții și a Puterilor garante alcătuia temelia edificiului în construcție. Revizuirea articolului 7 a fost doar începutul acțiunilor destabilizatoare inițiate de Alianța Universală Israelită spre a nu permite organizarea și consolidarea statului național român, după Protocoale, statul național fiind dușmanul de moarte al supra-statului evreiesc. Legea pentru crearea Bursei de comerț din 1881; legea de constituire a Camerelor de comerț din 1886; codul de comerț din 1887 care conținea dispoziții privitoare la componența etnică a consiliilor de administrație; legea pentru exploatarea cailor ferate din 1889, care prevedea că străinii vor fi angajați numai în lipsa specialiștilor români; legea învățământului primar din 1893; a învățământului profesional unde străinii erau primiți numai ca auditori și numai cu consimțământul ministrului, în școlile de arte și meserii în proporție de o cincime din locurile vacante, în școlile comerciale contra unei taxe anuale; dar mai ales legea pentru încurajarea industriei naționale din 1887 care impunea ca două treimi din lucrători să fie români în termen de 5 ani de la înființarea fabricii, au stârnit protestele presei iudaice din țară, din Europa și Statele Unite. Alianța Universală Israelită a contracarat violent procesul de consolidare a statului național prin creația juridică, invocând persecuții inexistente, pogromuri, apelând la conducătorii marilor puteri, conjugând focul injuriilor, pe al calomniilor îndreptate asupra bărbaților politici, cu mișcarea rapidă a emisarilor trimiși în România sa supravegheze aplicarea articolului 44 al Tratatului de la Berlin căzut în moarte naturala încă din 1879. Ținta calomniilor Alianței și ale presei subordonate au fost I.C. Brătianu și Mihail Kogălniceanu.

Articolul 7 din legea rurala prin care se interzicea înstrăinarea proprietății țăranului a fost motivul unei campanii împotriva lui Brătianu. Când Kogălniceanu în calitate de ministru de interne și în temeiul articolului 10 din legea asupra poliției rurale din 1868, dă ordin prefectilor ca primarii să uzeze de dreptul de a acorda sau refuza autorizația de a se așeza în comună a oamenilor fără căpătâi (vagabonzi, negustori ambulanti); comunitățile evreiești din țară stârnesc o furtună în presa iudaică și se plâng Alianței, invocând persecuțiile la care sunt supuși evreii de către autoritățile românești sălbatice. Alianța trage sforile marionetelor ei din guvernul iudeo-francez și marchizul La Valette îi dă ordin agentului diplomatic francez de la București, Mellinet, să adreseze guvernului o notă de protest împotriva expulzării din sate a evreilor (vagabonzi) fapt care lezează dispozițiile Constituției. Kogălniceanu răspunde demn și ferm spunând că în România chestiunea evreiască este, citez: *o chestiune națională și totodată o chestiune economică... Atât guvernul cât și națiunea, avem dreptul de a fi îngrijorați de progresele acestei națiuni străine care trăiește în mijlocul nostru și al cărei număr crește nepregetat prin imigrarea evreilor din Galiția și din Podolia, provincii ale vechii Polonii, limitrofe cu România...*⁵⁸.

Când în 1895 se aplică legea poliției rurale de către partidul liberal revenit la putere, altă furtună de calomnii și proteste "europene", care culminează atunci când guvernul închide jumătate din cârciumele

evreiești de la sate, aplicând legea monopolului băuturilor spirtoase din 1873 prin care numai electorii sătești puteau beneficia de licențe pentru cârciumărit, Alianța Universală Israelită a cerut chiar intervenția diplomatică a Puterilor. Altă vânzoleală europo-americană când pentru a apăra economia națională, în 1883 se promulgă legea împotriva comerțului de loterie și în 1884 legea împotriva comerțului ambulant, ambele practicate de evrei, loteria slujind bancherii evrei din Lipsca și Hamburg. Ciclonul protestelor euro-americe este format în deceniul 7 al secolului 19, crește în intensitate în deceniile 8 și 9, în proporție geometrică față de rata consolidării juridice a statului național România, ca ochiul lui să atingă Bucureștiul în 1902 când se votează legea meseriilor care dădea dreptul de practică numai acelor străini care puteau dovedi că în țara lor, cetățenii români se bucurau de reciprocitate. Nu puteau dovedi, li se putea elibera o autorizație în condiții speciale, de către Camera de comerț și industrie. Alianța Universală Israelită mobilizează presa și diplomația. Statele Unite ale Americii intră în alertă. Subsecretarul de stat Haye emite note către puterile semnatare ale Tratatului de la Berlin. România a călcat în picioare articolul 44. Deci România trebuie să pedepsită.

Invariantele fundamentale a istoriei românilor: crearea Statului Național Unitar, Alianța Universală Israelită, prin masa de manevră a evreilor aduși în România, îi opune prin mijlocirea puterilor străine și a finanței supra-statale programul de transformare a țării în Noul Israel.

RĂZBOIUL DEMOGRAFIC

Atât dr. W. Filderman, președintele Uniunii Evreilor Pământeni (U.E.P.), cât și avocatul Mișu Weissman lansaseră teoria pământului românesc neocupat, capabil să primească mase de evrei până să atingă gradul de densitate al populației din Occident. Pe această teorie s-a bazat strategia Alianței Universale Israelite pentru a motiva invazia și a schimba raportul demografic al Principatelor în favoarea evreilor, fixându-și ca bază experimentală, Moldova. În capitolul INVAZIILE. STATISTICI, CIFRE, ADEVĂRURI am dat cifre și statistici care demonstrează punerea în practică a strategiei demografice pentru crearea masei de manevră puternică numerică, capabilă să joace rol determinant în economie și politică prin sprijinul oculte internaționale. Războiul demografic dus de evreime împotriva României s-a desfășurat pe câteva teatre principale de operațiuni, fiind susținut de războiul economic, în principal vizând distrugerea fibrei biologice a poporului român, scăderea negativă a ratei natalității, creșterea ratei mortalității în comparație cu creșterea excesivă a natalității la evrei și scăderea ratei mortalității. Acestui spor demografic i se adaugă rata sporită a invaziei, ambele componente făcând ca în 7 decenii, masa de manevră israelita pornită de la câteva mii, să ajungă la peste 1 275 000 dintre care 70% posedau mai bine de 70% din averea națională.

Date oficiale ale natalității și mortalității în anul 1875 pentru Moldova:

Botoșani	ortodocși	născuți 571; morți 811
	evrei	născuți 720; morți 677
Dorohoi	ortodocși	născuți 237; morți 250
	evrei	născuți 377; morți 255
Iași	ortodocși	născuți 1224; morți 1775
	evrei	născuți 1903; morți 1213
Neamțul	ortodocși	născuți 369; morți 181
	evrei	născuți 368; morți 188
Suceava	ortodocși	născuți 132; morți 326
	evrei	născuți 234; morți 206

Cifrele demonstrează că în a doua jumătate a secolului trecut românii au trecut printr-o gravă criză demografică, cu o rată negativă a natalității și cu o rată mare a mortalității, fenomen care se repeta după

lovitura de stat și contrarevoluția din decembrie 1989 având aceleași cauze economice, sociale și spirituale; în vreme ce masele de imigranți evrei au cunoscut în epoca o detentă demografică menită să realizeze planul Alianței de a domina Moldova. De aici ostilitatea presei mondiale evreiești împotriva unirii principatelor care schimba raportul de forțe demografice în favoarea românilor. Creșterea rapidă a maselor evreiești a schimbat fizionomia unor târguri și orașele moldovenești, pervertindu-le aspectul arhitectural și a creat implantații evreiești autonome pe teritoriul Moldovei, cam în genul coloniilor israelite din teritoriile arabe cucerite.

Câteva cifre care reflecta procesul de iudaizare al Basarabiei, secvența anului 1902. Populația totală din acesta zonă: 2 143 000 suflete din care: 1 323 151 români; 247 000 evrei; 572 849 coloniști ruși, bulgari, germani, găgăuzi, ruteni, lipoveni, cazaci și alții. Iată fizionomia târgurilor și orașelor:

Oraș	Total locuitori	Români	Evrei
Cahul	7 900	1 850	3700
Bălți	21 000	4300	8700
Hotin	31 800	4500	12000
Orheiu	14 800	5000	7000
Tighina	35 400	10000	8000
Călărași-Târg	2 345		1 018
Chișinăul	131 000		60 000 ⁵⁹

În primul deceniu al secolului 20 în Moldova erau 546 006 evrei. Recordul îl deținea Bucovina. La Sadagura, din 4 836 locuitori, în 1880 erau 3 888 evrei; la Vijnița din 4 156 locuitori, 3 795 erau evrei, în Cernăuți, în același an 1880 erau 14 449 locuitori din care 4 816 evrei, ca în 1890, numai după 10 ani, numărul evreilor să se ridice la 17 359 la o populație de 51 171 locuitori.

Același spor demografic prin invazie și nașteri se constata în Maramureș, Crișana, Banat și Transilvania. Am mai notat că până la revoluția din 1848 în tot Ardealul nu erau decât 15 573 evrei, ca în 1910, după statistica maghiara să fie 118 179; fără Maramureș cu 60 878 și Banat cu 20 643⁶⁰.

Pentru Iași în perioada 1869-1876 evreii înregistrează un plus de 3 251 suflete, ortodocșii un deficit de 5 415. Între 1881 -1890 se nasc la Iași 11.623 copii creștini, față de 14 737 copii evrei. Folosim noțiunile ortodocși și creștini, evidența născuților și a morților, fiind ținută după obiceiul vremii în catastifele bisericilor; iar la evrei de către rabini. În perioada amintită mortalitatea creștinilor este mai mare la Iași decât a evreilor: au murit 13 204 creștini, față de 10629 evrei, în cele 13 județe ale Moldovei mortalitatea ortodocșilor depășește natalitatea cu 891; în vreme ce la evrei natalitatea depășește mortalitatea cu 1 388. În 6 județe din Moldova: Bacău, Iași, Putna, Tecuci, Tutova și Vaslui evreii au crescut între 1839 - 1892 cu 1000% prin invazie și nașteri. La București în august 1890 se nasc 431 de copii creștini, dar mor 370 creștini; la evrei se nasc 61 de copii și mor 37 evrei; în octombrie sporul de evrei este de 30%⁶¹.

În perioada 1870-1893, Muntenia dă un excedent de 14 721 evrei la un total de 33 914 copii născuți; față de un excedent de 17 943 ortodocși la un total de 382988 copii născuți, din care rezultă slabul spor demografic al muntenilor față de sporul demografic al coloniilor israelite; oricum o demografie pozitivă față de cea negativă a moldovenilor. În ultimii 5 ani ai secolului trecut excedentul evreilor la nașteri a fost de 17,60% față de al ortodocșilor rămas la 13,50% asta în Vechiul Regat; în vreme ce peste munți, în întreaga Transilvanie, între 1890-1900 evreii cresc cu 9,50% românii numai cu 6,1%.

Marea Unire constituie în România anului 1918 o masă de manevră economică și politică evreiască de 1 275 000 suflete, așa cum am notat mai sus ⁶².

După primul război mondial în care România a făcut parte din coaliția țărilor Aliate și Asociate învingătoare, dând jertfe care au însumat 800 000 de morți și suma fabuloasă de 72 miliarde lei aur, Marile Puteri aliante i-au aplicat același regim discriminatoriu ca la Tratatul de la Berlin în 1879. Sub influența Alianței Universale Israelite care-l manevra pe președintele Statelor Unite, marele

francmason W. Wilson, dar deopotrivă pe președintele Franței, Clemenceau, prin manevre de culise și atitudini dictatoriale i s-au impus României condiții drastice pentru a fi înrobită finanței internaționale. O paranteză lămuritoare: din martie 1919 a luat ființă Consiliul Șefilor de State sau Consiliul Celor Patru, sau Cei Patru Mari - THE BIG FOUR, adică Anglia, Franța, S.U.A. și Italia și Consiliul Miniștrilor de Externe sau Consiliul Celor Cinci, sau Cei Cinci Mici THE LITTLE FIVE: Anglia, Franța, S.U.A., Italia, Japonia, marile puteri autonomându-se autoritatea suprema a Conferinței pentru pace. În această calitate dictatorială au mers atât de departe cu obrăznicia, încât națiunilor mici asociate nu li s-a permis să examineze textele proiectelor Tratatelor de Pace, fiind puse în fața faptului împlinit. La instigațiile secrete ale Alianței Universale Israelite, Franța iudaizată a împins lucrurile spre ruptură, voind să trateze România ca pe un stat *neutru* și nu *aliat*.

Andre Tardieu: *...Am dus lupte dure pentru a face să i se recunoască lui Brătianu și României calitatea de aliat. Eu aveam împotriva mea pe Clemenceau care nu-i ierta armistițiul sau, pe Wilson care declara că nu ține cont de tratatul nostru de alianță din 1916... În concluzie, în numele dreptății, se comite o mare nedreptate vrând să se pedepsească România pentru nefericirile sale de care sunt responsabili aliații săi...*⁶³.

Contele de Saint-Aulaire, ambasadorul Franței în România în timpul războiului, în volumul CONFES- SION D'UN VIEUX DIPLOMATE: *...După acest război al dreptului, România care, dintre toți aliații noștri a avut cel mai mult de suferit, era cea mai prost tratată.. Evidenta dreptate a cauzei sale și presiunea opiniei publice europene impresionate de imensitatea sacrificiilor acestei țări au triumfat...*⁶⁴.

I.I.C. Brătianu: *...Din nefericire adversarii noștri politici exploatează aici(n.n. la Paris) împotriva noastră neîncrederea și cupiditatea oamenilor de afaceri și influența lor asupra hotărârilor politice. Sau în telegrama din 3 iunie 1919: ...situația aici s-a precipitat și s-a agravat foarte tare... în tratatul prezentat Austriei, România nu figurează decât pentru a-și vedea impuse condițiuni care-i jignesc independența politică și compromit grav libertatea economică*⁶⁵.

Care era cheia în condițiile ce trebuiau impuse României? Protecția minorităților, termen larg și subtil, care viza în special protecția evreilor pământeni, dar mai ales a celor în tranzit de afaceri și acordarea liberului tranzit pentru toate mărfurile, mijloacele de transport și supușii Puterilor Aliate și Asociate, fără nici un fel de vamă, în condiții cel puțin egale cu cele ale supușilor români... De fapt, anularea independenței și transformarea țării în colonie a capitalului străin. Din nou Alianța Universală Israelită încearcă să impună un regim preferențial și privilegii pentru israeliți prin Berthelot, președintele comisiei pentru garanțiile acordate minorităților, căruia I.I.C. Brătianu îi scrie la 27 mai 1919: *...Țara asigură egalitatea în drepturi, libertăți politice și religioase tuturor cetățenilor...*

*România nu va admite intervenția guvernelor străine în acțiunea de aplicare a legilor sale interne*⁶⁶.

I.I.C. Brătianu se referea direct la Decretul-lege 2085 din 22 mai 1919, art. 1 care hotăra: *Locuitorii israeliți din Vechiul Regat, majori, născuți în țară sau, din întâmplare, în străinătate, din părinți domiciliați în țară, care nu au fost supuși nici unui stat străin, sunt cetățeni români și se vor bucura de toate drepturile cetățenești dacă manifestă această intenție.*

Același joc ca în 1879. Și urmările lui pe teatrul de operațiuni demografic. Perioada 1914 -1939 s-ar putea împărți din punctul de vedere al creșterii demografice evreiești în România, funcție de evenimentele europene care au ridicat noi valuri de invazie israelite, mânăndu-le spre teritoriul salvator care a fost România aceluși timp și anume:

- valul de emigranți evrei din Galiția stârnit de ofensiva generalului rus Brusilov, val care și-a scurs câteva zeci de mii de israeliți în Maramureș și câteva mii în Moldova (1916);
- după unirea Basarabiei, alt val stârnit de revoluția bolșevică, evrei posedanți fugiți de furia populară sau agenți cominterniști veniți de peste Nistru, care a scurs în Basarabia și Moldova alte mii de emigranți (1918-1919);
- războiul ruso-polon;

- masacrele lui Bella Khun în Ungaria, apoi represiunile sângeroase ale amiralului Horthy au pornit valuri succesive de emigranți evrei spre Crișana, Arad și Transilvania (1919);

- 1933 venirea lui Hitler la putere în Germania, ridică o puternică emigrație evreiască care-și găsește adăpost în România;

- Alipirea Austriei la cel de al treilea Reich, invazia Cehoslovaciei de către aceasta, ca și invazia Poloniei, stârnesc cele trei valuri de invazie israelită care își aștern masele emigrante în România.

Generalul Averescu în legătură cu guvernarea sa în 1924: *...În timpul guvernării mele, populațiunea evreiască din Volhinia și Podolia, gonită de bolșevici, s-a îngrămădit la Nistru și mi-a cerut, prin coreligionarii din țară, să le dau permisiunea să intre în Basarabia. Călăuzit de un sentiment de umanitate, am dat învoirea cerută cu condiția ca șederea lor la noi va fi vremelnică... Am constatat, însă, cu regret, că mulți evrei, prin fraudă și falsuri, au căutat și caută încă să rămână în țară*⁶⁷.

Acordarea pașapoartelor NANSSEN refugiaților politici evrei în 1922 fără o evidență riguroasă; în 1936 guvernul acordă drept de azil unui număr de 20.000 evrei emigranți din U.R.S.S., fapt pentru care M. Ebner îi mulțumește în ziarul CZERNOWITZER ZEITUNG; falsificarea actelor de încetățenire începând cu grefierul Negrea, avându-i complici pe notarii din Rohoza și Jucica Veche - Bucovina plus samsarul Isac Condesberg, banda de falsificatori de pașapoarte evrei din Cernăuți, asociația Wecsler a ziaristului Moritz Wecsler alias Puiu Vereea traficând autorizații de ședere în țară a supușilor străini (1935); acțiunile frauduloase de înscriere în registrele de cetățenie operate de avocatul Elias Blumenfeld zis Puiu; cei 60 000 de evrei cu acte false descoperiți în Maramureș când generalul Polizu a confiscat un vraf de bilete de identitate false, un stoc de ștampile false, acțiunile oculte ale Uniunii Evreilor Români prin care au obținut încetățenirea zeci de mii de emigranți evrei au făcut ca numărul evreilor din România Mare să cunoască o nouă creștere vertiginoasă după primul război mondial, beneficiind de protecția directă și indirectă a Alianței Universale Israelite.

Față de noul pericol al invaziei, Cabinetul 2 instrucție cere primului procuror la 28 noiembrie 1935, verificarea tuturor certificatelor de încetățenire eliberate în puterea decretului-lege Nr. 2085 din 22 mai 1919. Revizuirea certificatelor de încetățenire se face de către ministerul de justiție și rezultatul ei se publică în Monitorul Oficial Nr. 273 din 24 noiembrie 1939; din cei 617 396 solicitanți fiind recunoscuți 392 174, unui număr de 225 222 solicitanți anulându-li-se titlul de naționalitate română uzurpat prin fraudă.

Consultând statisticile românești și străine ale deceniului 3, rețin următoarele date referitoare la creșterea demografică a evreilor în România Mare:

- Arthur Ruppert, profesor de sociologie, universitatea din Ierusalim: 834 344;

- Wiesel, cu 300 000 mai mult decât poate suporta România;

- JUDISCHES LEXICON: 1 130 000.

- N. Popp, după o analiză pluridisciplinară în care include și recensământul din 29 decembrie 1930: din populația totală de 19 325 951 locuitori ai României Mari, evreii numără 1 986 368 suflete. Este cifra cea mai exactă, cunoscând că numai din Ungaria și Galiția, în timpul și după primul război mondial s-au scurs în România peste 500 000 evrei.

În perioada celui de al doilea război mondial numărul evreilor din nord-estul Transilvaniei a fost împutinat prin deportările în masă și uciderile săvârșite de regimul horthyst de ocupație; iar cel de pe teritoriu prin emigrările în Palestina, deportările în Transnistria și pierderile suferite în zonele unde s-au purtat operațiuni militare pentru eliberarea Basarabiei, Herței și Bucovinei. Asupra cifrelor pierderilor evreiești autorul păstrează o rezervă totală, ele fiind dublate sau triplate din motive propagandistice, fiind transformate în mijloace de presiune pentru a sili România să plătească daune și compensații sub diferite forme, repetându-se șantajul de după Războiul Independenței prin conținutul articolului 44 al Tratatului de la Berlin din 1878; mai apoi șantajul economic de după primul război mondial, culminând cu șantajul de după lovitura de stat din 1989, când partea evreiască a indicat fantastica cifră de 400 000 evrei victime ale "holocaustului" inexistent în România.

Intre anii 1945 și 1989 în perioada de valahizare a structurilor politice și administrative ale statului socialist-totalitarist, s-a întâmplat un fenomen opus invaziei din ultima sută de ani. Masele evreiești pierzând controlul economic și politic al țării au emigrat în valuri succesive, fie în Israel, fie în Occident, după cifrele date de Cultul Mozaic din România, în anul 1994 rămânând pe teritoriul țării circa 35 000 evrei, cifră nereală, mulți din emigranții postbelici întorcându-se fie cu dublă cetățenie, fie reluându-și cetățenia de baștină, fie sub formă de investitori în societăți cu capital mixt de stat sau privat.

EFECTE. CONSECINȚE

Invazia evreiască în România, exploatarea acesteia vreme de un secol, intenția de a o transforma în *Judenland*, în Noua Palestina, apoi părăsirea României în masă este una din cele mai tragice lecții pe care istoria a dat-o românilor după stăpânirea fanariotă.

Războiul demografic dus împotriva României de Alianța Universală Israelită a îmbogățit masele evreiești de emigranți, a păgubit sectorul forestier, agricultura, comerțul, industria în folosul evreimii care a scos peste hotare o mare parte din valorile produse în țară, a creat tensiuni sociale și a afectat cultura și spiritualitatea națională, demonstrând la scara istoriei că:

- Evreii au fost și sunt o națiune aparte, suprastatală, neasimilabilă, care nu s-a identificat cu istoria și devenirea legică a poporului român, excepțiile făcând notă discordantă cu tendințele majorității absolute, marcând pozitiv domeniul în care au activat.

- Eminescu: *O seminție care câștiga toate drepturile fără sacrificii și munca, e cea evreiască. La orice popor drepturile publice și private au fost rezultatul unei munci seculare și a unor sacrificii însemnate... Ce servicii a adus omenirii îndărătnicul și egoistul neam evreiesc?... Apoi sunt totdeauna o armă a străinilor în contra noastră... Evreii sunt o armie economică, o rasă de asociați naturali contra a tot ce nu e evreu.*⁶⁸

RĂZBOIUL ECONOMIC

Războiul economic dus de invadatorii evrei împotriva poporului român a trecut prin mai multe faze istorice, în directă interdependență cu evoluția economică mondială și cu procesul de stăpânire a acesteia de către finanța evreiască, definindu-se ca instrument principal al războiului total prin care se urmărea transformarea României în *Judenland*. Atragem atenția cititorilor că împărțirea războiului total într-o sumă de războaie cu caracter limitat este o operație arbitrară, impusă de necesitatea esențializării problemelor abordate și că războaiele juridic, demografic, economic, cultural, politic, psihologic s-au purtat simultan în conexiune strânsă cu evenimentele interne și internaționale, cu evoluția mondială a Alianței Israelite Universale și obiectivele acesteia, cunoscând o evoluție ascendentă pe două direcții convergente de ofensivă strategică: 1 - direcția capitalistă și 2 - direcția comunistă.

După opinia autorului războiul economic dus împotriva poporului român de către evreime se poate împărți în două etape istorice distincte. Prima etapă aparține epocii invaziei primitive de dinaintea formării și consolidării Alianței Israelite Universale când conducerea centrală israelită nu avea controlul mondial total al comunităților evreiești; etapa a doua aparținând epocii în care Alianța Israelită Universală s-a transformat în guvernul suprastatal al evreimii mondiale, punând în aplicare planul strategic pe termen lung de stăpânire a planetei, cunoscut sub numele de Republica Universală.

Autorul recunoaște cu mâhnire că atât în etapa primitivă a războiului economic, cât și în etapa modernă, complicii conștienți sau inconștienți ai evreilor la cucerirea economiei românești au fost unii domnitori, mai ales fanarioți, o parte însemnată din marea boierime și a înaltului cler și, masiv, funcționăria coruptă de toate gradele din conducerea tuturor instituțiilor celor două Principate,

începând cu primăriile și terminând cu ministerele României Mari. Procesul istoric de cucerire economică a României de către evreime a culminat în perioada interbelică sub domnia nefastă a regelui Carol al II-lea de Hohenzollern Sigmaringen condus de evreime prin intermediul amantei sale Elena-Grunberg-Wolf-Lupescu, fiind reluat sub alte forme în epoca iudeo-kominternistă de după război, ca să falimenteze în epoca de construire a statului socialist-administrativ, când întreaga economie națională a țării a slujit exclusiv interesele poporului român. După lovitura de stat din decembrie 1989 războiul economic purtat de evreime împotriva României s-a reactivat prin mijloacele clasice ale penetrării capitalului evreiesc pe piața românească, sub protecția diplomatică și politică a Statelor Unite ale Americii și a aliaților ei occidentali și sub presiunea mortală a Fondului Monetar Internațional.

EPOCA PRIMITIVĂ. Invităm cititorii la un efort de imaginație făcut din carlinga unui elicopter care ar zbura la punct fix la câteva mii de metri deasupra centrului geometric al României. Suntem în posesia formulei conform căreia potrivit doctorului Nikolai Kozârev, timpul este o formă de energie, formulă prin care îl putem face reversibil, cu toate că dicționarele de astronomie îl definesc ca pe o formă fundamentală de existență a materiei în mișcare, exprimând simultaneitatea și coordonarea succesivă logică a evenimentelor obiective, fiind ireversibil. Suntem în epoca lui Constantin Brâncoveanu și pe tot teritoriul României vedem sub noi conacele boierești sau castelele feudale, pășunile montane pline de turmele de oi, cele de câmpie saturate de cirezi și herghelii, vedem târgurile și orașele cu ulițele stăpânite de breslele meșterilor-neguțatori, vedem șleahurile pe care se scurg chervanele neguțătorilor, harabale uriașe cu coviltir pline de mărfuri, unele vin din statele germane sau austriece, altele din Polonia, altele din Balcani, altele de la ucrainieni și tătari, în porturile dunărene forfotă, se încarcă și descarcă galioanele și caicele, dubasurile și șeicile în strigătele cărcașilor și ale armatorilor. Alte chervane pleacă din țară spre cele patru puncte cardinale. Distingem clar caracteristicile economiei feudale, moșiile boierești și clericale care produc grâne, vite mari, porci, păsări, miere, ceară și pește; țarinile obștiilor sătești, atelierile meșterilor breslași, prăvăliile lor, dughenile neguțătorilor, totul sub puterea legilor pământului care protejau cu strictețe economia națională, stabilind ce și când pot vinde neguțătorii străini, cât pot sta în țară; la ce târguri, ce vamă plătesc, cine are dreptul la pietre de moară, cine la vamă la vaduri. Tabloul dinamic văzut de sus în ansamblul lui, pitoresc, plin de viață și culoare este un tablou național căruia neguțătorii străini, raguzani și turci, tătari și leși, unguri și sași, nemți și venețieni, levantini și arabi îi adaugă culori vii, mișcare și nota specifică târgurilor internaționale.

• Giulio Mancinelli în LA VITAR DEL PADRE: ... *morunul de Dunăre e mare cât omul... întrânsul se găsește câte un butoi de icre*⁶⁹.

• Vlad Țepeș a tras în țepă neguțătorii sași care, împotriva poruncilor, au făcut concurență neloială neguțătorilor români.

• Matei Strykovski; cronicar polon și călător la noi între 1572-1575: *acolo, muntean, sârb, grec, italian, lume amestecată*⁷⁴.

• Pavel Strasburg, trimisul lui Gustav Adolf la Țarigrad, despre București la 1632: ... *piața orașului, era plină de mărfuri de preț pe care negustorii italieni, greci, armeni și turci le scosese spre vânzare*⁷⁰.

Ne-am întors la Constantin Brâncoveanu pentru că atunci se semnaleză prezența bancherilor David Jidovul, Juda Musabac Jidovul și Mentesi Avram Jidovul, care-și aveau sediile la Țarigrad și care îi dădeau împrumuturi voievodului, extinzându-și aria operațiunilor cămătărești la boieri și negustori. Dobânzile ajungeau la 24%-26%. Un Jidovul Silitraru îi furniza Brâncoveanului, silitra. Iarba sau praful de pușcă.

Este infiltrația la vârf. Pentru a-și plăti datoriile, domnitorii dau în arendă bancherilor și zarafilor evrei strângerea diferitelor biruri sau le acordă monopoluri comerciale. Este începutul războiului economic. Setea de bani peșin pentru a-și satisface nevoia de lux, îi îndeamnă pe marii boieri spre pierzanie prin împrumuturi. Cel dintâi cărciumar evreu care vinde horilcă se stabilește pe moșia

Popricani, pe Jijia, a vistiernicului lordache Cantacuzino. Cârciumarul se numea Moscu Jidovul, s-a așezat pe vremea domnitorului moldovean Gheorghe Ștefan (1654-1658) și avea dreptul de a scoate peștele din heleșteul moșiei și a-l vinde la Iași. Reținem termenul de ORÂNDAR, de fapt cârciumar, căruia îi adăugăm alte două profesii speculative primitive: ARENDAȘ și CĂMĂTAR.

Primul orândar - cârciumar evreu la Iași este semnalat în 1663. În 1670 un Lazâr Jidovul își făcuse casă și pivniță la Stoești. Se prefigurează desenul strategiei evreiești. Specula. Se pun bazele celor două direcții de atac la sistemul economic național și la fibra biologică a maselor țărănești. Evreimea va ataca legile breslelor, legi protecționiste față de pământeni, spărgând unitatea acestora și pe parcursul unui secol înlocuind comerțul, manufactura și industria națională cu posedanții evrei; în paralel aplicând politica lor internațională față de stăpânii pământului, care prin această stăpânire erau și stăpânii țării, politică prin care au încercat să le ia locul fie prin arendarea moșiilor, fie prin legea uzurii, când la un credit ridicol, prin procedeul dobânzilor la dobânzi au scos la vânzare proprietatea țărănească pe care și-au însușit-o pe sume mici. Prin cârciumarit și fabricarea băuturilor alcoolice fie din bucate stricate, fie prin amestec cu spirt metilic au atacat fibra biologică a țărănimii și a târgoveților, sporind rata mortalității și diminuând alarmant rata natalității așa cum am demonstrat-o cu statistici în capitoul precedent.

Războiul economic dus de evreime împotriva românilor a vizat cele două mari obiective socio-economice: moșia împreună cu satele dependente de ea, deci proprietatea funciară și orașul.

Moșia și satul au fost atacate prin crâșmari, arendași și cămătari.

Orașul a fost atacat prin cămătari, crâșmari, negustori și micii meseriași. Schema este valabilă pentru epoca invaziei primitive. Ea se va îmbogăți cu trecerea fiecărui deceniu, astfel încât spre sfârșitul secolului al 19-lea majoritatea comerțului, a meseriilor, a profesiilor liberale, a creditului, a finanțelor, a arenzilor, deci 80% din economie va fi în posesia evreilor.

ROLUL NEFAST AL BOIERILOR ȘI AL CLERULUI. În 1741 și în anul următor căpitanul de Soroca se plânge domnitorului că boierii de margine vând toate vămile jidovilor, ca și răzeșii când au un petic de moșie la vadul Nistrului: *...caută să pună orândari pe la vaduri și au făcut luntre de umblă în vad, pentru Sradina și fac ce li-i voia jidovii pe la vaduri de se petrec oameni fel de fel peste Nistru... Mă rog Măriei Tale să scrii carte la cei cu moșiile, să nu fie marginea în voia jidovilor, că de nu se va ridica aceasta, eu nu pot da samă de margine*⁷¹.

Este limpede cum și prin intermediul cui s-au deschis porțile Moldovei invaziei evreiești.

Prin 1726 evreii iau în arendă Răreanca, sat al mănăstirii Slatina, apoi Borhești, pescuitul la Calafendești, heleșteul de pe moșia marelui logofăt, asta tot în 1741, după care arendează în lanț heleștee, casării, cumpără iarmaroace, poduri și vaduri ale boierilor. Un Isac Sara își așază casării la munte, cumpărând brânză de oi și vaci cu bani peșin, zahăr și colane de fir. Vaduri au cumpărat la Soroca, Orheiu, Moghilău, Chișinău, Lăpușna și Vijnița.

Între 1764-1766 evreii se așază pe pământul mănăstirii Neamț, târguind locul de casă cu egumenul astfel încât să aibă drept de moștenire: *... iară eu să nu vândzu casa nimăru, numai eu să trăiesc într'ânsa și după mine copiii mei, plătind pe an două oca de ceară sau zece orți egumenului*⁷².

La 1741 doi evrei din Suceava erau orândari ai mitropoliei.

La 1775 Alexandru Ipsilanti înălțându-l la rangul de staroste pe evreul Pilat care-l subvenționa, îi dă un hrisov pentru evrei în care se scrie: *...să țină povarnele pe care le-am făcut cu cheltuiala lor în București pe locul ce li s-a dat de la Domnie și sinagoga lor*⁷³.

Grigore Ghica dă în martie 1777 un hrisov asemănător pentru Marcu Jidovul pe care-l înalță la rangul de harambaș: *... peste toți jidovii care se află atât în orașul Iassi, cât și pe afară la sate și târguri*⁷⁴.

În 1767 la Bârlad era: *... un rând al dughenilor jidovești*⁷⁵. În 1817 cuceresc comerțul ambulant. Tot pe atunci cumpără dughenile mitropoliei din Iași ca stoleri, croitori, cârciumari, pitari și olari. Se disting ca contrabandiști: scoteau din țară monezi de aur în calupurile de ceară, obligându-l pe Moruzi

să dea un pitac ca la vremea topitului cerii să se cheme vel vameșul care să supravegheze operația și pecetluitul vaselor.

În 1784, vistiernicul Ienachi Cantacuzino vinde lui Solomon Moisăi Leibă, jidov din Bălți, venitul satelor lui din Soroca: bezmenul pe case, dijma, moara de la heleșteu, moara cu cai, pe 1250 lei/aur. Același boier de origine grecească dă pe un an altui evreu:... *orânda băuturii satului Căbujți, cu moara de acolo și a partilor din moșia Toleşții din acest ținut al Sucevei, ale dumisale Ianache Cantacuzino, biv vel vistier*⁷⁶.

În 1827 aga Constantin Conta dă evreului Smil Focșăneanu, supus austriac, în arendă pe 7 ani, moșia Săvești.

Am consemnat că de la mijlocul secolului al 18-lea li s-a interzis evreilor să țină cârciume prin sate din pricina dezastrului demografic, economic și moral produs prin falsificarea băuturilor și sărăcirea țăranilor prin polițe false și învoieli înrobitoare. Prin presiuni, mită și ajutorul consulilor opreliștea este ridicată la 1804. Rezultatul: în 1820 sunt în satele Moldovei 984 capi de familie cârciumari și arendași, ca în 1827 să fie înregistrați 1200 de cârciumari.

În capitolul RĂZBOIUL JURIDIC am citat din poruncile domnești date de Ștefan Mihail Racoviță, Constantin Moruzi și Alexandru Mavrocordat împotriva evreilor orândari și cârciumari, semnați ca un pericol național încă din 1782. Din documentele analizate și publicate parțial în acest volum se desprind două atitudini clare și contradictorii față de războiul economic ascuns sau fățiș declarat de evrei poporului, român; o atitudine de respingere, îngrădire și supraveghere strictă a activităților economice evreiești, având drept atitudine compensatorie protejarea activităților economice desfășurate de românii atitudine mereu contracarată de interese străine prin regimul consulatelor, francmasoneriei și bancherii-câmătari care și-au subordonat o parte din domnitorii fanarioți, din marea boierime și clerul înalt și o atitudine de cooperare, sprijin și stimulare a activităților economice evreiești, cu îngrădirea românilor, la care au concurat toți factorii externi și interni amintiți, mulți domnitori fanarioți, boieri și clerici fiind corupți și primind mită pentru a-i favoriza pe evrei.

- Pentru atitudinea NAȚIONALĂ am mai cita pe Alexandru Moruz: ... *Evreii au făcut tributare toate valorile ca și toate clasele societății, de la cei mai bogați proprietari, la cei mai săraci țărani*⁷⁸.

- Domnul Ion Sandu Sturza în plângerea adresată sultanului: *unii dintre evrei vin în țări în calitate de sudiți, înșală locuitorii, după care dau falimente frauduloase și mănâncă banii raialelor*⁷⁹. Domn al Moldovei între 1822 și 1828 el cere sultanului, cu adresă directă la evrei: ca supușii străini să nu mai țină prăvălii și case de locuit cu chirie; să nu mai cumpere imobile orășenești, grădini și vii; să nu mai poată lua moșii în arendă pe viață și pentru tot neamul lor, să nu poată da împrumuturi împovărătoare, speculând asupra cursului schimbător al banilor, astfel încât pot cumpăra pământuri pe mai nimic.

- Vodă Al. Moruzi, protectorul economiei naționale trimite la 18 mai 1804 cărți circulare tuturor isprăvnicilor, cu un conținut exemplar, alarmat de nemulțumirile țărănești, care vor izbucni în marea răscoală de la 1907. Cităm: ... *Din slobozenia ce până acum au avut jidovii a cumpăra venituri de moșie aici în țară, cu care prinzând locul stăpânului moșiilor și puterea stăpânirii asupra venitului, nu puține asuprelnice plângeri se văd. Deci această urâtă urmare ce din nebăgare de seamă nu s-au socotit, fiind cu totul împotriva legii creștinești și a Domniei noastre bunăvoință, de a avea jidovii prin chipul acesta stăpânire asupra creștinului, mai mult nu s-au putut suferi ce am hotărât ca totul să se oprească și jidovi cumpărători moșiilor să nu fie*⁸⁰.

- Codul lui Scarlat Callimachi, domn al Moldovei, rămas în vigoare între 1817-1865 prevede la articolele 1340, 1342-1346 măsuri amănunțite împotriva cămătarilor evrei, cu sancțiuni mergând până la pierderea dreptului de a lua dobânzile legale. Articolul 1430 le interzice acestora de a cumpăra pământuri.

- Pentru atitudinea ANTINAȚIONALĂ cu urmări grele pentru un secol și jumătate de istorie românească, dăm câteva exemple definitorii.

• La 6 septembrie 1797 Hangerli Vodă deschide seria pitacurilor domnești favorabile evreilor care cotizau la visteria lui particulară, dând evreilor din Focșani dreptul de a avea un ceauș. La 8 septembrie 1798 îi scutește pe evrei de toate dările și îl încurajează pe starostele lor David sin Moise să cheme în țară cât mai mulți evrei. Toată breasla ovreiască să fie scutită de: *toate alte orânduielei ce vor ieși pe altă țeară fără de ruptoarea numai să o dea*⁸¹. Constantin Hangerli organizează breasla jidovilor, ca stat în stat. La 13 septembrie, în urma altui bacșiș, dă un pitac prin care acordă evreilor dreptul de a practica unele meșteșuguri ca legătoria de cărți și ceaprâzăria, fără a plăti nici o dare.

• Un alt corupt de evrei și mitarnic, Constantin Ipsilante, acordă evreilor tot ce aceștia îi cer începând cu intrarea liberă în București. La Focșani unde sunt numai șase familii evreiești obligă măcelarii să taie vite după ritul mozaic și prin 1804 evreii se puteau face pământeni printr-un hrisov domnesc.

• Mihail Șuțu este întemeietorul bugetului comunității evreiești din Moldova prin hrisovul din 11 martie 1820; iar în Muntenia, același lucru îl face fanariotul Ion Caragea.

• Economia națională este torpilată mortal la 27 iunie 1820 când consulul austriac silește divanul să egalizeze drepturile supușilor străini cu cele ale pământenilor, fără însă a avea obligațiile acestora.

La 16 iulie 1815, cu cinci ani înaintea acestei lovituri mortale, Scarlat Callimachi acordă zarafilor evrei un regulament prin care se constituiau într-o breaslă aparte.

ASALTUL PROPRIETĂȚII FUNCiare. DATORIILE IPOTECARE. Epoca primitivă a războiului economic purtat de evreime împotriva poporului român se caracterizează printr-o ofensivă dusă pe mai multe direcții și anume:

1. Direcția principală de ofensivă a vizat pământul și proprietarii de pământ.

2. Direcțiile secundare au vizat spargerea unității breslelor, cucerirea pieții creditelor prin bancherii și cămătarii evrei, câștigarea unor monopoli în comerțul de import-export, stăpânirea comerțului ambulant.

3. Mijlocul folosit permanent a fost specula.

Pe direcțiile secundare de ofensivă evreimea a acționat prin mită și corupție, prin speculă mărunță, prin scumpirea mărfurilor de proastă calitate, născând o aversiune generală sintetizată plastic de moșii Apusenilor în versurile:

Iancule, fecior de Moș

Fă-mi o bătă de trei coți,

Să omor jidovii toți...

• Iată câteva aprecieri ale unor contemporani: Fr. J. Sulzer: *prosperă prin fabricarea rachiului și prin comerțul de tot felul și sunt cămătari având asupra moralității și culturii poporului aceeași influență vătămătoare ca în Polonia*⁸². Cunoaștem dintr-un capitol precedent opinia generalului Enzenberg guvernatorul Bucovinei, despre evreii din această provincie românească.

• Parant, consulul francez la Iași raportează în 1798: *... numărul evreilor este considerabil, cu toate că sunt mai disprețuiți decât ceilalți supuși. Sunt cu toate acestea, câteodată menajați de guvern, căruia îi procura mulți bani. Acest soi de oameni fac bandă aparte și se ocupa de afaceri mercantile... eiucid comerțul și descurajează pe pușinii negustori cinstiți care ar vrea să-l vadă înflorind*⁸³...

Pe direcția principală de ofensivă: PĂMÂNTUL ca producător de arendă, deci mijloc de speculă rurală și prin sărăcirea claselor stăpâne de pământ, în special prin ruina boierimii și înlăturarea ei din domeniul politic al conducerii statului, evreimea a obținut succese remarcabile. A folosit setea nehibzuită de lux a boierimii, obiceiul de a trăi în străinătate, ambele cerând bani peșin, iar față de țărani a folosit vinderea pe datorie, dobânzi la dobânzi, speculându-i pe seama alcoolului. Mecanismul speculei fondului funciar este excelent analizat de Eminescu în suita de articole publicate în ziarul Timpul din mai-iunie 1879 și republicată în ediția îngrijită de Prof. I. Crețu sub titlul CHESTIUNEA ISRAELITĂ (dat de Eminescu) în volumul I: M. EMINESCU - OPERA POLITICĂ, editura Cugetarea-Georgescu Delafraș; 1941.

CHESTIUNEA ISRAELITĂ cuprinde patru articole - document: I - UZURA; II. REZULTATE ALE UZUREI ÎN ROMÂNIA; III. INDUSTRIE ȘI COMERȚ; IV. REGULAREA RELAȚIUNILOR EVREILOR ÎN PRUSIA.

În esență este vorba de liberalizarea dobânzilor și urmările ei în Europa centrală și estică, când numai în 1874 și-au pierdut averile peste 10 000 de țărani din provinciile austriece. Mecanismul primitiv al capitalismului sălbatic funcționa în felul următor: cămătarul evreu fie că avea agenți în teritoriu, fie că era crâșmar, împrumuta țăranului o sumă de bani cu dobândă și termene scurte, în general o săptămână sau o lună. Sau i se avansau mărfuri pe credit. Creditul cu dobândă și pe același termen scurt. Țăranul debitor nu putea plăti datoria și dobânda la termen. Crâșmarul sau cămătarul adaugă o dobândă la dobândă. Când creditul primitiv la care s-au adăugat dobânzi la dobânzi s-a rotunjit, creditorul își aduce debitorul în fața autorității locale și obține o poliță sau un act. Alianța Universală Israelită reușește în 1867 să obțină dreptul ca evreei să posedze imobile, în 1868 se liberalizează dobânzile. Tot în acest an încep vânzările silite ale debitorilor care au semnat acte sau polițe. Exemplele date de Eminescu pentru Galiția și Bucovina sunt înspăimântătoare. Anii cu recolte proaste lichidează proprietatea funciară în folosul cămătarilor, cârciumarilor și bancherilor evrei. În Bucovina anulul 1864 s-au efectuat 57 de vânzări silite; după intrarea în vigoare a liberalizării capitalului și a dobânzilor, în anul 1875 se fac 253 de vânzări silite; în 1876, 375; în 1877, 817. În Galiția vânzările silite sporesc cu 65% în 1868; cu 273% în 1873; cu 525 % în 1874 și cu 814 % în 1875.

Dr. Rydzowsky, în raportul către Cameră:... *folosul capitalistului din Galiția întrece de 3,4,5, și de 10 ori câștigul ce-l poate avea agricultorul sau industriașul... Sunt cazuri când datoriile primitive de 300 sau 400 de florini, în urma prelungirilor, a adăugirii dobânzilor la dobândă și a clauzelor penale, s-au urcat după trei ani la suma de 15 000 sau 20 000 florini, cazuri în care pentru 60 de florini s-a dat o poliță de 600 de florini de plătit după 6 luni*⁸⁴.

Alarma este dată de raportor în cazul vânzărilor silite pentru plata unor creanțe în sumă ridicolă de 2 florini și 69 de krețari sau 3 florini și 30 de krețari. Evreei migrați din Galiția în Bucovina speculează sângeros capitalul: în 1875 se vinde silit un imobil în valoare de 250 de florini pentru o datorie de 90 de krețari.

• Ziarul LENBERGER ZEITUNG face o statistică în care confirmă că în timp de 5 ani s-a publicat în Galiția vânzarea silită a 800 000 mici imobile situate în 6371 localități cumpărate de cămătarii respectivi.

• Platter, citat de Eminescu dă pentru Bucovina anulul 1869 o populație de 82,65% români și ruteni, 8,02 germani și 9,33 evrei. Din 1189 debitori expropiați în anii 1876 și 1877 sunt 1 059 români și ruteni - adică 89,60%. Proporția evreilor creditor era de 82,9% în 1876. Din 1029 urmăriri silite, creditorii evrei la un martor de 10 000 au efectuat 177% urmăriri; românii și rutenii la același martor doar 3,7%; iar germanii 7,3% urmăriri silite⁸⁵.

Același lucru se întâmplă în Moldova până la Unirea Principatelor și până la adoptarea Codului civil din 1859. Cămătarii evrei neputând executa vânzări silite de imobile, iau în contul datoriilor și al dobânzilor recoltele, ceara, mierea, vitele, carul și plugul debitorilor țărani; iar de la boieri și cler obțin în arendă vaduri, iarmaroace, siliști pentru clădit târguri, dughene în jurul bisericilor, monopol asupra dărilor și mai ales arenze de moșii pe timp limitat. Spre a-și scoate creditele și dobânzile acești arendași prin tocmeli agricole secătuiesc țăranimea care plătea pentru pământ și produse, dobânzile de 84,90% până la procentul zdrobitor de 300%. Pentru 2 lei împrumutați, arendașul cerea dobândă de 30 de bani pe o lună și o zi de muncă.

• Epoca primitivă⁸⁶ a războiului economic dus de evreime împotriva poporului român se finalizează prin crearea unor largi baze de operații cămătărești, comerciale și arendașești pe teritoriul Principatelor, îndeosebi în Moldova, prin monopopolizarea în salturi a importurilor de mobilier, îmbrăcăminte și obiecte

de lux, prin spargerea unității breslelor naționale și specularea sângeroasă a țărânimii, principalul producător al mărfurilor agricole.

EPOCA MODERNĂ⁸⁷ Considerăm epoca modernă a războiului economic purtat de evreime împotriva României, epoca următoare înființării Alianței Universale Israelite, a Ligii Națiunilor, a Organizației Națiunilor Unite și a Consiliului Europei. Spațiul nu ne îngăduie să stăruim în amănunt pe diversele perioade ale acestei epoci în care finanța evreiască cucerește Terra, dezlănțuie războaie locale sau mondiale, impune condițiile păcii, redactează tratate internaționale și montează operațiuni pedepsitoare, fie militare, fie economice, mergând până la blocadele parțiale sau totale ca în cazul Cubei, Irakului și Iugoslaviei. De la pătrunderile evreiești lente în spațiul economic al Principatelor până la sfârșitul secolului al 18-lea; iată că în primele decenii ale secolului al 19-lea, Alianța Israelită Universală a reușit să-și performeze strategiile și să dea o atenție deosebită obiectivului: Țările Românești. Conform recensământului din 1831 în 12 centre urbane din Moldova se găseau 204 corporații însumând 5784 firme creștine, în procente de 63,34%; și 3342 firme evreiești, adică 36,66%; însă în diferite branșe evreii sunt în majoritate zdrobitoare.

Câteva cifre: neguțători lipscani - 263 evrei, 53 de creștini; vânzători de lichioruri -245 evrei -117 creștini; telali - 753 evrei - 624 creștini; croitori - 561 evrei - 263 creștini; bijutieri - 15 evrei - 1 creștin; argintari - 24 evrei - 36 creștini; samsari 42 evrei - 6 creștini; zarafi 71 evrei - 1 creștin; povarnagii 42 evrei - 2 creștini; căciulari -109 evrei - 18 creștini; engros fierărie 2 evrei - 0 creștini; bancheri: 6 evrei- 1 creștin; măcelari: 101 evrei - 87 creștini; șelari și cufelari: 78 evrei -18 creștini. Este o enumerare incompletă dar edificatoare. La intervenția consulilor subordonați masoneriei și cercurilor financiare evreiești din țările lor, domnii fanarioți și descendenții lor "pământenii" au spart breslele; iar evreii până la sfârșitul secolului practicând în principal cămătăria, arendășitul, cârciumăritul și negustoria ambulantă își încep ofensiva pe întregul spațiu economic românesc.

Raportul economic al vremii este net împotriva românilor. Din cele 5784 firme "creștine", doar 3757 sunt românești. Armenii dețin 487, greco-bulgarii 633 și alți străini, 907. Deci existau 3757 firme românești la 3342 firme evreiești sau 3 757 firme românești la 5369 firme străine.

- Din 1839 până în 1859 ofensiva economică evreiască, sprijinită financiar de peste hotare, reușește să-și îmbunătățească performanțele și să schimbe în favoarea evreilor, raportul de forțe în Principate. Statistica contribuabililor urbani și rurali din Moldova în 1839 spune că din 21,536 posesori de patente, deci contribuabili, 11 121 erau creștini și 10 415 evrei, adică 51,64% creștini și 48,36% evrei, în 1846, numai după 7 ani, sunt 30 550 patentări din care 14 833 creștini și 15 717 evrei adică 48,55% creștini față de 51,45% evrei. Cifrele sunt edificatoare. Se adaugă notația că foarte mulți evrei, negustori ambulante, practicau evaziunea fiscală, scăpând oricărei statistici.

- Cârciumăritul sătesc rămâne și în secolul al 19-lea una din direcțiile ofensivei evreiești împotriva poporului român, atât pe teatrul de operațiuni economic, cât și pe cel de slăbire a fibrei biologice, în 1831 sunt în Moldova 1240 de familii de cârciumari. În ținutul Herța, la 2803 familii existau 111 crâșmari.

- Datoriile țăranilor moldoveni în 1834, majoritatea către crâșmarii și cămătarii evrei, însumau 15 milioane lei vechi, adică de două ori bugetul Moldovei care în 1832 era de 7 425 962 lei vechi sau aproape cât bugetul Țării Românești.

- Situația din Muntenia sub aspectul ofensivei economice evreiești este radical alta decât în Moldova, ponderea evreilor în economie fiind neglijabilă până la Unirea Principatelor. Există în București un fel de bursă la "Hanul cu Tei", influența zarafilor nefiind semnificativă. Câțiva bancheri evrei la București ca Halfon în 1830; frații Elias în 1837; Hilel Manoah în 1847 care în relația cu Alianța Israelită Universală și francmasoneria ar fi finanțat revoluția de la 1848 atât de necesară evreimii pentru câștigarea drepturilor și libertăților civice și politice; au concurenți bancheri autohtoni sau levantini care le îngrădesc teatrul de operațiuni, numindu-l noi pe cel mai puternic dintre ei, Băltărețu, ajuns figură legendară prin câștigurile sale fabuloase.

- Începând dinspre sfârșitul primei jumătăți a secolului al 19-lea, evreimea din Moldova încearcă să devină stăpână pe averea imobiliară prin intermediul instrumentelor de credit și reușește să torpileze întemeierea Băncii Naționale care ar fi reglat și ordonat circulația financiară și ar fi pus bazele unei instituții naționale de credit; spre paguba cămătarilor și bancherilor evrei. Prin instrumente de credit și ipoteci, evreii au reușit să-și subordoneze în Moldova o bună parte din marea proprietate funciară boierească.

PAȘOPTISMUL, UNIREA PRINCIPATELOR ȘI NOUA FAZĂ A RĂZBOIULUI ECONOMIC⁸⁸

La 27 martie/8 aprilie 1848 revoluționarii moldoveni, foarte mulți dintre ei aparținând francmasoneriei dintr-un idealism romantic, fără-să cunoască relațiile de subordonare ale acesteia față de Alianța Universală Israelită, în urma adunărilor de la Iași, alcătuiesc un comitet pentru redactarea programului revoluționar intitulat PETIȚIA PROCLAMAȚIE, în fruntea comitetului a fost desemnat Vasile Alecsandri. Petiția-Proclamație a avut 25 de puncte, reformele economice stipulate de ea, benefice în substanță lor teoretică, au fost speculate de evreime în folos propriu și în dauna economiei naționale. Dezvoltarea comerțului a fost lozinca preluată de evreime din Petiția-Proclamație, fiind transformată în realitate prin dezvoltarea comerțului evreiesc sub protecția politică a Alianței Universale Israelite și cu sprijinul capitalului financiar internațional, beneficiind de o propagandă susținută prin presa subordonată din Principate și din străinătate. După revoluția de la 1848 evreimea, spre sfârșitul deceniului 5 devine principalul arendaș de moșii, ca la sfârșitul secolului al 19-lea să se organizeze în mari trusturi arendașești, pune mâna pe furniturile publice, pe perceperea accizelor și a comerțului de bancă, își întărește hegemonia în comerțul cu amănuntul și debutează în comerțul mare și în industrie. Petrolul și aurul verde - pădurile cu industriile aferente devin obiective principale ale războiului economic cu efecte devastatoare pentru țară. Nu scapă din mâini prostituția și comerțul cu carne vie.

- La Iași în 1839 la 9 bresle erau 627 breslași români, ca în 1909 să rămână 71 la 556 de evrei.

- În 1900 din totalul de 96 937 comercianți și meseriași, 62 058 erau români; 21 194 erau evrei, restul alți străini.

- În 1904 la Iași erau negustori evrei 75%; la Botoșani 75,2%; la Dorohoi 72,9%, la Tecuci 65,9%.

- În Ardeal și Banat profită de patenta imperială din 14 septembrie 1852 pentru a practica masiv comerțul ambulant, devenind marfagii și boccegii, cum erau numiți peste munți.

- Marea afacere care a făcut din evreime stăpâna economică a României a fost concesiunea. Ne-am referit la serialul lui Eminescu GESTIUNEA ISRAELITĂ capitolul III: INDUSTRIE și COMERȚ din care cităm: ... *Concesionarul caută a lua concesiunea oricum, căci știe că prin corupție, prin falsificare, prin înșelăciune va pune lucrurile pe cale bună. Aceeași preferință și aceeași procedare la darea accizelor. Astăzi mai toate accizele comunale sunt în mâinile israeliților nu numai în Moldova, dar și dincolo de Milcov. Chiar perceperea de impozite indirecte ale statului, precum ale băuturilor spirtoase au ajuns în mâinile israeliților, încât în materie de impozite indirecte israeliții au obținut și o jurisdicție... statul le-a oferit acestora puțința de a mânui capitalul public, veniturile bugetului statului, al județelor și al comunelor. Cu aceasta au fost înlesniți a-și face capitaluri cu banii publici.*

În anul bugetar 1893-1894 sumele încasate din perceperea accizelor au totalizat 5 673 773 lei.

Procentul care revine receptorilor evrei este uriaș în raport cu munca depusă și riscurile asumate. Mai mult. Evreimea reușește să monopolizeze aprovizionările pentru armată începând cu echipamentul și terminând cu materialele de toate genurile. Afacerea devine o mină de aur. Prost hrănită dar la prețurile pieții, prost echipată, prost dotată, una scrie pe hârtie, alta se dă la cazan și la magazia de echipamente, armata devine una din principalele surse de îmbogățire a furnizorilor evrei. Armata și statul român prin instituțiile publice, începând cu societatea căilor ferate.

Aici facem o paranteză. Nu evreii sunt vinovați de faptul că spre sfârșitul secolului al 19-lea au pus mâna pe mai toate concesiunile statului român, însușindu-și sume fabuloase pe care într-o formă sau alta le-au transferat în străinătate. Vinovata principală, de o iresponsabilitate egală cu înalta trădare,

având consecințe tragice pentru poporul român, a fost clasa politică și funcționăria începând cu cel mai umil conțopist și terminând cu miniștrii. Atunci ca și astăzi corupția a fost și este elementul dezintegrator al statului, evreimea devenind stăpâna științei și artei de a corupe.

ARENDAȘII EVREI ȘI MAREA RĂSCOALĂ ȚĂRĂNEASCĂ DE LA 1907. În general se cunoaște motivul pentru care boierimea și-a arendat moșiile evreilor, anulându-și astfel dreptul la proprietatea funciară câștigată în trecut pe câmpul de luptă cu sabia. Luxul nemăsurat, obiceiul de a sta în străinătate, decadența moravurilor, cereau sume mari de bani puse la dispoziție de evreul cămătar care obținea arenda cu toate privilegiile acordate boierului: dreptul de a avea cârciumă, brutărie, măcelărie, de a ține iarmaroace, de a vinde peștele heleșteelor, de a percepe taxe la vaduri și pentru pășunat, de a tăia pădurea. Prin 1903 în Țara du Sus, 399 evrei țineau în arenda 45,57% din proprietățile de peste 50 de ha. Asociați cu arendași români, evreii exploatau 48,08% din proprietatea funciară, cu o suprafață de 497 979 hectare. Tradusă în condiții de viață, arenda a fost cauza decăderii fizice, morale și spirituale a maselor țărănești, mai ales în Moldova.

• A.C. Cuza: ... îi cumpără munca pe nimic, îi măsoară strâmb, îi hrănește cu porumb stricat, îi plătește cu țidul la crâșmă, supunându-l astfel unei îndoite exploatări și îndrumându-i către patima ucigătoare a beției⁸⁹.

Spre sfârșitul secolului al 19-lea și în primul deceniu al secolului al 20-lea, evreimea care se ocupa cu exploatarea proprietății funciare se organizează în trusturi arendășești. Unul dintre cele mai mari trusturi arendășești evreiești este cel al fraților Fischer: Marcu zis Mochi, Kalman, Froim, Schoel și Avrum. În 1904 acest trust stăpânea și exploata la sânge 237 863 ha pământ arabil, iazuri și pășuni, alcătuind o feudă cu 79 de comune rurale botezată *Fischerland* pe teritoriul căreia circula moneda Fischerilor și nu moneda națională.

Frații Fischer reprezentați de Mochi reușiseră să realizeze un stat în stat, un *Fischerland* care era premergătorul *Judenland*-ului proiectat de Alianța Universală Israelită. Alți capi de trusturi arendășești: Gastiner din Botoșani, Gutman din Roman, Juster și Mendel din Brăila. Când la 6 martie 1905, D. Sturza a interpellat guvernul, a afirmat că numai Fischerii au arendat de la stat 159 334 ha și anume de la Casa Școalelor, Eforia Sf. Spiridon, de la societăți particulare și, desigur, de la particulari.

Arendășii evrei din România se subordonează rabinului Reichorn din Praga care în 1896 își alcătuisese planul de iudaizare a proprietății funciare după cum urmează: ...*În numele justiției sociale și a egalității, vom împărți marea proprietate la țărani care fiind lipsiți de mijloace de exploatare, se vor adresa nouă, devenind datornicii noștri, iar capitalurile noastre făcându-se stăpâne, noi vom fi marii proprietari și puterea va fi a noastră*⁹⁰.

Acesta este motivul de fond pentru care francmasoneria a stimulat pretutindeni reformele agrare, pândind momentul când, după reformă, țărănimea împroprietărită, lipsită de inventar agricol, trebuind să plătească diferite impozite, a apelat la capitalul cămătarilor, arendașilor, băncilor evreiești, devenind, prin polițele și dobânzile la dobândă sclava acestora. Prin legea rurală de la 1864 s-au împroprietărit în Principatele Unite aproape 468 000 familii de țărani cu 1 766 000 hectare, cu răgaz de răscumpărare de 15 ani. Marea moșierime a rămas stăpână pe 75 % din pământul Principatelor Unite.

• În 1853 patenta imperială habsburgică dată pentru Banat și Bucovina și în 1854 pentru Transilvania, recunoaște țăranilor români dreptul de proprietate asupra pământului aflat în stăpânirea lor la 1848, astfel că aceștia intră în posesia a 17% din suprafața cultivabilă, restul rămânând în posesia grofilor, a patriciatului săsesc și șvâbesc, a țăranilor maghiari și germani.

• În Basarabia timpului aflată sub stăpânire rusească, din totalul de 3 290 870 deseatine, 71% se află în proprietate mică, moșierească și orășenească; 8% în a țăranilor domeniali; 8% posedau coloniștii bulgari, 4% cei germani și 2% cazacii. Din registrele guvernamentale aflate la Chișinău, prin 1899 reiese că la 1857 se aflau în Basarabia 900 de mari proprietari dintre care 500 de boieri ereditari; 100 boieriți sub regimul țarist; 130 comercianți evrei și greci și 156 de mănăstiri.

Subliniem că în epocă, sub acoperirea Alianței Israelite Universale, se formează în Europa centrală marile latifundii evreiești, lucru neîntâmpnat în Principatele Unite din cauza vechilor rânduiești și opreliști, mai târziu din pricina articolului 7 din Constituția de la 1866. Când în Austria li se acordă dreptul la proprietate funciară, familia Rothschild cumpără numai în Boemia 1/4 din teritoriu aparținând a șase familii nobile cu vechimea seculară, ca în 1890 să posede de 7 ori mai mult pământ decât familia imperială, în 1893 evreii cumpără în Ungaria de nord prin camătă, 377 805 moșii mari și mici. În Bucovina aflată sub stăpânire austriacă, pe la 1889 posedă 22% din marea proprietate, izbindu-se în ofensiva lor funciară de Fondul Religios Bucovinean stăpân pe 30% din totalul pământului.

- Metodele arendașilor evrei, fie individuali, fie organizați în trusturi erau în general asemănătoare. O parte din moșii le subarendau țăranilor cu prețuri de patru ori mai mari decât prețul la care ei arendaseră; altă parte era exploatată sângeros folosind munca țăranilor nevoiași înrobiți prin legea tocmelilor agricole, polițe cu clauză penală și dobânzi la dobânzi. Când țăranii moldoveni de pe moșiile trustului Fischer nu acceptau condițiile, Mochi Fischer aducea muncitori agricoli ruteni din Bucovina. Al doilea nivel al exploatării consta în faptul că țăranul era obligat să-și cumpere toate bunurile de consum numai de la prăvăliile arendașului sau ale trustului, unde prețurile erau zdrobitoare. Analiza făcută de Eminescu tocmelilor agricole stabilește că dobânzile percepute de arendași începeau cu 90%, cele mai ridicate fiind de 300%. Decăderea morală a marii boierimi a mers până acolo încât unii boieri au arendat evreilor până și bisericile de pe moșiile lor, astfel încât preoții și enoriașii, spre a putea organiza și participa la slujbele religioase, la botezuri, cununii și înmormântări, trebuiau să plătească arendașului evreu o taxă suplimentară. Binențeles că lumânările se cumpărau de la prăvăliile arendașului la prețul celor din ceară, ele fiind confecționate din puțină ceară și multă osânză.

Neputând cumpăra moșii, evreii au corupt marii proprietari și mulți parlamentari care au cumpărat moșii pe banii trusturilor sau ai arendașilor și le-au arendat acestora pe vreme de 99 de ani.

- Radu Rosetti despre legea rurală din 1864 revizuită în 1872: ... *Era o lege barbară care puneă 9părți din 10 ale românilor în afara dreptului comun. Ea încuraja, uimitor, exploatarea cămătărească a țăranului prin crășmari și arendași. Multe din datoriile contractate într-un moment de beție și considerabil majorate de crășmar, erau, ca urmare, convertite în tocmeli agricole.*⁹¹

Între 1885 și 1906 producția agricolă în România crește cu 100%; dar în dauna țăranimii și în folosul arendașilor, marilor moșieri și a negustorilor de grâne. În vreme ce 4171 de mari moșieri exploatau direct sau prin arendași 3 787 192 hectare, 1 115 302 țărani munceau numai 3 319 695 hectare, fiind înrobiți economic și fizic de cei care-i exploatau. Proprietatea mijlocie între 10-100 hectare însuma 816 414 hectare. Acest raport de forțe în sistemul proprietății funciare supus legii agricole mai sus amintite care deschidea drum tuturor abuzurilor a dus la răscoala țăărănească din primăvara lui 1888. Semnalul venit din masele țăărănești n-a fost recepționat și decodificat de clasa politică românească alcătuită în majoritate din beneficiarii latifundiilor, cavalerii de industrie și intermediarii evreimii conduși energic de Alianța Israelită Universală.

- Din 1902 până în 1906 sunt recolte bogate care fac ca arenzile să crească în proporție geometrică, iar exploatarea țăranimii dijmașe să atingă zona insuportabilului. Trustul arendașesc al fraților Fischer secătuieste populația țăărănească de pe o suprafață de 2368 kilometri pătrați, cât întinderea unui județ. Pe acest *Fischerland* exista un sat cu numele predestinat: Flămânzi. Rotativa guvernamentală: conservatori-liberali se oprise în 1907 la liberali.

- *Fischerland-ul, Mendelland-ul, Gutmanland-ul* și celelalte landuri arendașești evreiești, am mai spus-o, sunt rezultatul aplicării riguroase în practica a poruncii rabinului cârturar de la Praga, Reichhorn, a planului strategic de iudaizare conceput de Alianța Israelită Universală prin mijlocirea capitalului iudeu internațional, plan strategic care a exploatat documentele programatice și de dialectica socio-politică a revoluției de la 1848. Comisia proprietății convocată de Guvernul Provizoriu al Țării Românești prin Decretul nr. 215 din 9/21 iulie 1848 a dezbătut raportul dintre țărani și moșieri; drepturile istorice ale țăranilor asupra pământului, dijma, învoielile agricole, raporturile dintre

proprietate și muncă, claca, împrumutarea prin despăgubire, islazurile, locurile pentru casă și dependențe, fundarea de ferme model, cultura mare-intensivă, cultura mica și, mai ales, cât pământ cer țărani și cât pământ pot da proprietarii. La dezbateri au participat și delegați țărani. Comisia proprietății din iulie-august 1848 întocmește un bilanț al raportului istoric al țăranului cu pământul. Al raportului social și juridic cu moșierul, în acest raport social și juridic prevalându-se de ideile generoase ale revoluției afirmate și de rabinul de la Praga: *în numele justiției sociale și a egalității, vom împărți marea proprietate la țărani, care fiind lipsiți de mijloacele de exploatare, se vor adresa nouă, devenind datornicii noștri, iar capitalurile noastre făcându-se stăpânul, noi vom fi marii proprietari și puterea va fi a noastră*⁹², afirmație pe care o repetăm, s-au interpus evreii, mutând abil prin intermediul capitalului, dependența țăranului de la moșie la arendaș. Dacă boierul mai avea scrupule cunoscându-și clăcașii din tată în fiu, fiind de același neam și de aceeași religie, arendașul evreu nu cunoaște decât o singură lege: legea exploatării sângeroase.

- Cererea de pământ a țăranimii anului 1848 a fost modestă: în Câmpia Română 14 pogoane în care se cuprind locul de casă și grădină, izlazul, arătura de toamnă, arătura de primăvară și fâneața. La baltă cere 16 pogoane, locul fiind "clisos"; la podgorie, loc îmbeșugat, cere 11 pogoane, la munte 8, pentru meșteșugarii săteni tot 8.

În Banat, domeniu al coroanei habsburgice, au loc răscoale haiducești și țăărănești cunoscute sub denumirea de "lotrie", având drept urmare reglementarea urbarială din 1780, care stabilește sesia țăărănească la 24 iugăre mari, aproape dublu decât vor cere țăranii din Țara Românească în 1848. Revoluția și războiul țăărănesc condus de Horea, revoluția de la 1848, dăduseră semnalul mutațiilor dialectice pe care istoria le impunea în sistemul proprietății funciare. Având un corp de analiști excelenți, Alianța Israelită Universală și-a formulat strategia prin care să intre în posesia latifundiilor nobiliare, astfel câștigând pondere masivă în domeniul politicului și în același timp să-și subordoneze țăărănimea. Am demonstrat mai sus că dacă manevra i-a reușit pe deplin în Europa Centrală, Galiția și Bucovina, aceasta a reușit doar parțial în Principate datorită legilor pământului, mai târziu articolului 7 din Constituția de la 1866. După revizuirea articolului 7 ca urmare a presiunilor Alianței Israelite Universale la Conferința de la Berlin din 1879, în România sporește sângeros exploatarea arendașească. Exemplu:

- La 13 iulie 1882 receptorul A. Comarnescu scoate la licitație publică la primăria comunei Odobeasca, plasa Marginea de Sus, județul Râmnicu Sărat, pentru: ... *neplata dărilor datorate din contribuțiuni directe, răscumpărarea clăcii, prestațiuni județene și altele*, următoarele: 51 de vaci, 8 boi, 88 mânzați cu mânzate, 2 cai, 15 iepe, 5 noateni, 13 capre, 5 iezi, 83 de oi, 12 miei, 3 berbeci, 5 ramatori, 1 căruță cu boi ftoua; 1 suian; 3 căzi; 2 antale; 1 car de fân și ... atragem în mod deosebit atenția cititorului la cele ce urmează: ... *28 locuitori cu brațele care se vor da cu luna sau cu ziua până la acoperirea datoriei ce debitează către stat*⁹³. Se mai licitează 455 pogoane de pământ cu diferite roade: vii, livezi cu pruni, meri, peri și fân... Ne aflăm la numai 4 ani după Războiul de Independență câștigat de dorobănțimea română la baionetă. Iată că dorobanții victorioși care au sângerat la Plevna, Rahova și Smârdan, făuritorii victoriei și ai independenței sunt vânduți la primărie ca robi, împreună cu animalele și tot avutul lor, arendașilor prezenți la licitație. Spectacolul vizualizat prin forța imaginației este cumplit.

- În 1846, deci cu 36 de ani înainte de licitația de oameni de la Odobeasca, Galiția arendașilor și cârciumarilor evrei este pustiită de o crâncenă răscoală țăărănească.

- În 1878 se iau măsuri aspre împotriva cârciumăritului la sate, vizând cârciumarii evrei, fapt care a pus pe picior de război presa mondială, în 1873 erau 22 233 cârciume; în 1874 erau 24 197; în 1878 erau 33 865. La 24 septembrie 1881 se votează o lege care reglementează cârciumăritul, astfel că în 1882 numărul cârciumelor scade la 28 615; în 1886 la 23 550; în 1903 la 21 545. Dintre cârciumarii sătești doar 10% erau români. La 21 545 cârciumari, România avea doar 3741 de învățători, accizele cârciumăritului concesionate evreilor realizau 5 673 773 lei; pentru învățământul primar cheltuindu-se

doar 4 080 798 lei. Cârciumarii evrei debitează în 1869, înainte de intervenția statului, 15 milioane litri de alcool de cea mai proastă calitate.

J. Levy în 1869: ... *Cârciumarii evrei erau un flagel pentru poporul român... Așa că țăranul român ajunsese o mină de aur pentru jidovi, evreul un fac-totum, iar țăranul exploatat până la sânge*⁹⁴.

Desjardins: ... *Cu rachiul pe care ei nu-l beau, dar pe care-l amestecă cu vitriol, înșala pe român, otrăvindu-i cu aceeași lovitură orașele și satele?*⁹⁵

Memoriul prezentat Camerei în 1868 de o grupare de 31 de deputați: ...*Posesorii unor sume imense, ovreii s-au datat la cămătărie fără nici o rezervă și pe o scară așa de întinsă încât au desființat și ruinat mii de familii bogate. Camătă a devenit o plagă teribilă... care seacă izvorul forțelor vii ale națiunii. Această monopolizare a capitalurilor e cauza cea mai naturală a crizei monetare care bântuie țara de ani de zile*⁹⁶.

În 1865 proprietatea funciară era grevată cu peste 267 milioane sub titlul de ipotecă; dobânzile socotite numai la 20% echivalau cu valoarea întregului export al țării calculat între 1862-1866, fiind mai mare decât valoarea întregii producții de grâu pe acești 4 ani. Bancherii evrei din Brody s-au oferit să dea un împrumut statului român, asigurându-l cu ipotecarea moșiilor statului.

• În 1863, după strânsul recoltei, s-au vândut silit în Moldova, moșii în valoare de 8 354 664 lei pentru datorii de 6 989 069 lei; iar după un an, în 1864 s-au vândut silit moșii în valoare de 17 116 655 lei, fără să se poată acoperi datoriile de 17 820 913 lei; tot atunci vânzându-se de bună voie moșii în valoare de 22 303 869 lei. Este vremea înstrăinării pământului românesc din pricina jocului cămătăresc și arendășesc.

• Prin 1992, Radu Theodoru a primit de la inginerul Dan Florin Chirițescu din Galați o lucrare masivă a tatălui său, avocatul Gheorghe Chirițescu din Iași (1897-1986) intitulată: 1907 DIN PUNCT DE VEDERE JURIDIC, ECONOMIC, și SOCIAL, de fapt teza de doctorat prezentată la Facultatea de Drept și Filologie a Universității din Iași, căreia i-a adăugat: AMINTIRI DESPRE VIZITA MAREȘALULUI ANTONESCU LA IAȘI ÎN 1944 - Gheorghe Chirițescu însoțindu-l pe Mareșal în calitate de ajutor de primar al Iașului și AMINTIRI DESPRE IONEL TEODOREANU CA AVOCAT. Cu toate stăruințele, Radu Theodoru nu a găsit editor pentru prețioasele lucrări mai sus-amintite. Cum inginerul Dan Florin Chirițescu îl autorizează pe Radu Theodoru să facă publice lucrările tatălui său, folosește în cele ce urmează câteva date inedite din teza de doctorat, subliniind că autorul ei, copil sărac de țăran din județul Iași, a făcut Școala Normală, ca învățător și-a luat licența în drept, apoi doctoratul în științe politice și economice după care a practicat avocatura. Consider această teză de doctorat, documentată pe viu în zonele răscoalelor, în afara unei bibliografii de excepție, ca pe unul din documentele fundamentale privind tragedia țărănimii române în 1907.

Răscoalele țărănești din martie 1888 despre care am amintit tulbură județele Ilfov, Ialomița și Buzău. Sunt înăbușite de către armată. Spuneam că moșiile de peste 100 ha însumau 3 810 361 ha din care 1 516 390 ha erau cultivate în regie, restul de 2 293 964 ha deci 50,2% erau arendate. Arendașii români dețineau 1 445 285 ha; deci 2/3 din suprafață; străinii țineau în arendă 846 676 ha sau 1/3 din suprafață din care 423 338 ha erau arendate de bulgari și greci și cealaltă jumătate de 423 338 ha era arendată de evrei. 72% din moșiile de peste 5000 ha erau arendate, în proporție de 73% erau arendate moșiile între 3000-5000 ha; cele între 1000-3000 ha în proporție de 59%; iar cele între 500-1000 ha în proporție de 57%, ceea ce înseamnă că moșierii mai mici își lucrau singuri moșiile în proporție de 43%, în vreme ce numai 27% din marii moșieri își vedeau de moșiile lor.

• Prințul Sturdza locuia în Franța la Dieppe. Își arendase moșia trustului Fischer. Trustul Juster concurează trustul Fischer și vor să pună mâna pe moșia Sturdza. Juster face o călătorie costisitoare la Dieppe și-i oferă prințului cu 60.000 lei mai mult decât arenda plătită de Fischer, făcând contract legal cu Sturdza. Mochi Fischer pleacă și el la Dieppe și-i oferă descendentului de domn cu 60 000 lei peste oferta lui Juster, stipulând în contract că ia asupra sa toate cheltuielile procesului inerent cu Juster. Sentința tribunalului îl obligă pe Mochi Fischer să plătească 1 milion ca despăgubiri lui Juster. Deci doi

capi de trusturi arendăsești evreiești se luptă pentru a obține în arendă moșia unui descendent fanariot, pământ românesc ținut cu munca, jertfa și sabia de țărani români. Războiul arendașilor îi aduce lui Mochi Fischer o pagubă de 1 milion de lei la care se adaugă 120 000 lei anual plusul de arendă. Mochi Fischer trebuie să scoată de pe moșia Sturdza, din primul an o arendă de 1 120 000 lei și ceva în plus pentru el.

- Pe moșia Mavrocordat-Dângeni se scădeau la plugărie sărbătorile și zilele ploioase, pe moșia Fischer-Ripiceni se scădeau numai sărbătorile. Fischer, Gostiner și Hecht arendau falcia cu 40 de lei. În județul Iași existau 118 moșii, cultivate de 19 proprietari și 99 de arendași din care 44 erau români, 73 evrei, o moșie fiind lucrată de stat. Trusturile Fischer și Juster exploatau 15 moșii.

- Analizând prețurile arenzilor la falcia de moșie, am onestitatea de a sublima că prețurile stabilite de arendașii evrei se corelează cu prețurile stabilite de ceilalți arendași și de moșierii care-și exploatau singuri moșiile, existând între aceștia un contract mutual spre a ține țărănimea în dependență absolută.

- Răscoala țărănească a izbucnit în Moldova, pe moșia Flămânzi exploatarea de trustul Fischer și a avut de la început un caracter puternic antisemit din pricina nemulțumirilor acumulate vreme de decenii de către masele țărănești exploatare de cârciumarii, cămătarii și arendașii evrei. Am marcat pe hartă direcțiile de afluire ale grupărilor răsculaților, centrele de adunare și obiectivele atacurilor, asta în Moldova. Rezultatul a fost edificator. Țărănimea răsculată a năvălit în târgurile create și locuite de evreime ca Hârlău, Târgul Frumos, Podul Iloaiei unde au devastat prăvăliile și cârciumile evreiești, după care s-au revărsat asupra conacelor moșierilor și sediilor arendașilor.

- Avocatul Chirițescu și-a făcut documentarea de teren și la Flămânzi, a stat de vorbă cu martori oculari și participanți la răscoală, remarcă pe unul din capii ei, învățătorul Maxim care pe lângă relatarea firului răscoalei al cărei inițiator a fost, i-a povestit și câteva antecedente din care reproducem întâlnirea delegației satești cu prințul Sturdza, venit să ridice arenzile în anul 1903. Deci învățătorul Maxim, preotul și primarul în audiență la prințul Gr. M. Sturdza. Obiectul: să ceară pământ și lemne pentru un local de școală, cam 15-20 de prăjini. Maxim:... *s-a ridicat de pe divan, s-a apropiat de noi, a pus piciorul pe un scaun și ne-a întrebat - ce vești îmi aduceți?... Am început să-i spun eu, că nu avem local de școală, că sunt mulți copii care rămân fără învățătură, abecedarul măcar. Că avem 480 de elevi după recensământ și că numai 120 frecventează... -120!... merg regulat la școală, bre domnule profesor ... face speriat prințul proprietar... Dar cine ne mai mână plugurile bre, dacă or merge toți la școală? ... Explicațiile pe care am încercat să le mai dau, am înțeles că erau de prisos. Ne-a spus că pământ nu ne poate da că are și el puțin (avea 25 000 fălci); că lemne iarăși nu ne poate da pentru că pădurile sunt arendate laolaltă cu moșia lui Mocni Fischer. A scos doar din buzunar și ne-a dat 100 de lei. Am plecat de la curte mâhniți..⁹⁷*

- Răscoala prinde țara și parlamentul dezbate: A.D.Sturdza și Ionel Brătianu interpelaseră guvernul în chestiunea arendașilor și trusturilor arendăsești. Răspunde Gh. Cantacuzino președintele consiliului de miniștri: ... *Precum am avut onoarea să declar în adunarea deputaților, acapararea moșiilor prin arendă în mase mari și compacte de către trusturi puternice, constituie un pericol economic și național de o gravitate însemnată... Soluțiunea acestei chestiuni nu este ușoară prin multiplicitatea intereselor ce o înconjoară, pentru că ea ridică o sumă de greutăți judiciare în dezlegarea ei și se lovește neconținut de chestiunea importantă a drepturilor câștigate.*

Cantacuzino reprezenta partidul conservator și făcea aluzie la drepturile câștigate de evrei prin revizuirea articolului 7 din Constituție.

- În ședința consiliului de miniștri din 9 martie 1907, regele Carol I cere guvernului să vină negreșit cu o lege împotriva trusturilor arendăsești.

- La 12 martie 1907 cade guvernul conservator, înlocuit de un guvern liberal prezidat de Dimitrie Sturdza. La interne, Ionel Brătianu. La război, generalul Averescu.

- Ionel Brătianu în interpelarea mai sus amintită din ședința Camerei - 3 martie 1907:... *starea populației rurale, în genere, necesită imperios o grabnică și eficace îndreptare, în ultimii ani o nouă*

împrejurare a îngreuit tare această stare în multe localități. O mână de oameni, străini de interesele mari ale dezvoltării noastre economice și sociale, s-au făcut stăpâni prin arendare, pe întinderi tot mai mari de suprafață cultivată a țării. O singură familie asociată (n.n. Fischer) posedă o întindere superioară multora din districtele țării. Sute de mii de hectare și deci sute de mii de țărani stau sub dominația monopolistă a câtorva indivizi care n-au nici o grijă de starea în care vor rămâne localitățile ce le stăpânesc după sfârșirea contractelor lor, servindu-se de influențe puternice pe care le dau relațiile plătite de care dispun, pentru a nesocoti cele mai elementare noțiuni de dreptate. Ei nu exploatează atât forțele secundare ale naturii, cât exploatează, cămătărește munca și nevoile țăranimii.

• Gazeta VOINȚA NAȚIONALĂ din 9 martie 1907, articolul RĂSCOALA ȘI GUVERNUL:... *Trustul fraților Marcu, Kalmat, Froim, Șoil și Avrum Fischer ține în arendă 69 de moșii... în ultimii doi ani arenzile au fost urcate de două ori... ca să vedeți că de unde era răul mai mare de acolo a pornit mișcarea, observați că în punctele unde s-au întâmplat primele răzvrătiri și nu uitați că aceste mișcări sunt contagioase - acolo sute de mii de suflete erau încinse de cercul de fier al trusturilor de arendași străini, care le speculau cu lăcomie așa cum voiau... Dacă nenorociții țărani încercau să iasă din acel cerc, la dreapta sau la stânga, în sus sau în jos, zeci de kilometri se izbeau de aceiași exploatare și dacă încercau să emigreze și mai departe, găseau alți arendași care ispitiți de câștigurile cele mari, ale trusturilor profitau, de învoielile cele exagerate, îi exploatau tot atât de rău, astfel că nenorociții nu găseau nicăieri nici o ușurare.*

• În final citez din Manifestul studenților bucureșteni în chestiunea țărănească publicat în UNIVERSUL din 2 martie:

ROMÂNII!

Țăranii din județele Dorohoi, Botoșani, Iași și din tot nordul Moldovei, ajuns la sapă de lemn - se agită și cer pământ... cei ce au datoria de a veghea asupra intereselor acestei țări, au lăsat ca trustul străin să acapareze toate moșiile și acum, stăpân pe pământ, voiește a slei și a înmormânta populația noastră rurală. Satele Moldovei au fost inundate de străini, care fără să fie întrebați de unde vin și ce scopuri urmăresc, au devenit exploatareii sătenilor noștri.

Adaug, în numele adevărului istoric nemăsluit, că răscoala din Moldova a fost o mișcare socială; dar și antisemită. Iată dovezile: UNIVERSUL din 26 februarie 1907: ... *Iași24... Sătenii sunt foarte îndârjiți și par a fi hotărâți la acte de violență. Mai mulți evrei și arendașul unei moșii învecinate au fugit.* UNIVERSUL din 28 februarie 1907, prin telefon... *La Bădeni țăranii au atacat moara și au alungat pe evrei de acolo. Țăranii persistă în cererea lor să lise dea fâlcia de pământ cu 25 de lei precum și alungarea arendașilor evrei (n.n. fâlcia de pământ ajunsese la 80 de lei)... Târgul Frumos 26: Țăranii din Cepelnița, Bădeni, Cotnari și Hodora au făcut ca toți evreii de acolo să fugă, lăsând avutul lor în prada rebelilor. Au fost maltratați și numeroși comercianți evrei.* UNIVERSUL joi 1 martie: *Solidaritatea studenților din Iași cu țăranii revoltați.* CONSERVATORUL 2 martie: ... *De la Podul Iloaiei sosesc știri grave... După câteva ceasuri s-au întors vreo șapte sute, provocând scene violente, spărgând și devastând casele mai multor arendași evrei.* UNIVERSUL 2 martie Reportaj de la Tg. Frumos: ... *Am stat de vorbă cu locuitorul C. Bucătaru din Bălțați... Iată ce-mi spune el... Se auzise pe la noi că înspre Flămânzi, Hârlău și Bădeni țăranii s-au ridicat împotriva evreilor arendași, cerându-le pământ mai ieftin. In ziua aceea la Tg Frumos (n.n. omul venise după târguieli) un negustor evreu vinde niște brânză unui sătean de pe la Brăiești și în loc să-i dea un kilogram îi dă numai 800 de grame. Întâmplător era acolo și Petrache Azoichi, tot din Bălțați, om mai deștept și cu știință de carte, care îndată ce vede pe om că se plânge de cântăreala strâmbă, se duce, cântărește și el și când vede că omul avea dreptate, îl ia la bătaie pe evreu. Evreul fuge din prăvălie în casă. Din stradă vin și alți săteni, strică geamurile, desfundă butoaiele cu vin și rachiu ...se duc și la alte prăvălii, pârjol în târg.*

• Pe fondul unei tensiuni explozive generate de cămătarii evrei, un negustor evreu nu-și poate înfrâna obiceiul de a fura la cântar. De aici, pârjolul. Aidoma cu izbucnirea tumultului de la Câmpeni

din 24 mai 1784 când moții se ridică împotriva arendașilor de băuturi armeni Martin "Bosniacul" și Martin "Patru bani" prăpădindu-le butoaiile de băutură și slugile înarmate, tot la un târg de țară. Scânteia care a stârnit vâlvătaia răscoalei și a războiului țărănesc condus de Horea.

EFECTE. CONSECINȚE. Ceea ce n-au rezolvat partidele politice și guvernele din pricina intereselor de clasă, a presiunii uriașe diplomatice, economice și financiare a Alianței Universale Israelite și a presei mondiale pusă în slujba ei, a rezolvat țărănimea cu bâta, securea și focul, jertfindu-și alte 11 000 de suflete, după jertfele făcute în Războiul Independenței. Arendat pe 90 de ani de trusturile străine în care evreii dețineau jumătate din suprafața moșiilor, pământul țării era în primejdie să fie vândut la mezat străinilor. Trustul Fischer ar fi jucat în România rolul baronului Rothschild în Boemia. Cu un instinct milenar al naționalului, țărănimea a rezolvat dilema clasei politice, plătind din nou cu sânge și suferințe eliberarea moșiei țării de sub jugul cămătăresc, răsturnând prin foc și pară strategia Alianței Universale Israelite care-și fixase ca obiectiv cucerirea posesiunii pământului românesc, astfel încât înlocuind boierimea națională cu evreimea arenda să și cămătărească, să poată transforma România prin unirea *Fischerland-urilor*, într-o *Judenland*.

Având motivația răscoalei, guvernul liberal desființează trusturile arendașești. Arendașii individuali pot ține în arendă până la 4000 ha. După răscoală, în 1907 și 1908 corpurile legiuitoare votează o serie de legi privitoare la agricultură: legea învoielilor agricole, a pășunilor comunale, legea obștiilor și a casei rurale. Se desființează munca la tarla sau boierescul, se legitimează "dijma de-a valma", consiliul superior al agriculturii, se impune "libretul", un fel de carnet de servaj, se desființează plățile în natură, plocoanele și rușfeturile. Proprietarii au fost obligați să dea 1/8 din pământ pentru formarea islazurilor comunale. Se înființează obștiile de arendare, formate din țărani care au dreptul prioritar prin lege de a arenda moșiile statului. Se înființează Băncile populare la care învățătorii sătești stimulați de ministrul învățământului Spiru Haret, au avut o contribuție hotărâtoare. Casa rurală cumpără moșiile puse în vânzare de proprietari, le parcelează și le vinde țăranilor, instituind asupra procedeelelor un privilegiu ipotecar. Jumătate din capital aparținea statului, jumătate acționarilor, începutul operațiunilor având asigurat un capital de 10 milioane lei.

Răscoala din 1907 impune politici, politici culturale, opiniei publice și spiritualității românești problema țărănească, problemă care devine fundamentală pentru România în tot secolul al XX-lea.

STRUCTURI MODERNE ECONOMICO-FINANCIARE ȘI HEGEMONIA IUDAICĂ

• Alexandru Moruz un mare economist al secolului al 19-lea românesc în opera sa de căpetenie *Progres et Liberte*: „V-ați gândit vreodată la izvorul tuturor averilor evreiești realizate în acești 25 de ani din urmă? Care din noi nu-și amintește de Leiba-Kahane, Mayer Hoffer și o sută alții, al căror capital monetar nu trecea de 50-60 ducați, astăzi sunt de zece ori milionari. Aceasta, pentru că într-o țară lipsită de monedă națională, ei au speculat asupra monedelor străine, evaluându-le peste valoarea lor, într-o țară lipsită de credit public ei au știut să tragă toate câștigurile posibile din creditul lor privat; apoi au avut în mâinile lor agiul și schimbul tuturor monedelor în circulație și în uz la noi; în fine, în afara de camătă, au apăsător asupra societății și asupra nevoilor ei cu toată puterea intereselor lor ... Atâta timp cât nu vom întreprinde creditul, vom suferi pretențiile bancherului evreu.”⁹⁸

• I.C. Brătianu în discursul la mesaj din 10 ianuarie 1861 cere înființarea unei bănci naționale de scont și circulație spre a pune capăt speculei cămătărești evreiești. Din textul scrisorii lui către Petre Mavrogheni, publicată în ROMÂNUL: *...Unei națiuni cucerite de tăișul săbiei, îi rămâne dreptul de revendicare și mijlocele de descoperire, pe când, din contră, o națiune cucerită prin mijloacele economice este nimicită pentru totdeauna în drept și în fapt.*⁹⁹

- Între 1857 când se înființează Banca Națională a Moldovei cu capital străin în concesiunea financiarului prusian Fredrich L. Nulandt (care a dat faliment în 1858) și până în 1881 când începe să funcționeze Banca Națională a României fondată prin lupta neostoită a lui I. C. Brătianu ajutat de Eugeniu Carada, s-a dat o luptă de culise crâncenă între cămătarii și bancherii evrei reprezentând capitalul financiar suprastatal și naționaliștii români, având drept miză crearea instituțiilor de credit și moneda națională. Autorul recunoaște meritele de înalt patriotism a celor care au închis porțile creditului, invaziei capitalului străin înrobitor.

- La 5 aprilie 1873 s-a promulgat legea care a creat Creditul Funciar Român, instituție a marilor proprietari de pământ care au acoperit prin inscripții ipotecare un capital de 20 298 545 lei, fără să apeleze la finanțe străine.

- La 1875 ia ființă Creditul Funciar Urban prin Decretul domnesc nr. 2129 din 17 decembrie 1874.

- Mișcarea pentru creditul românesc inițiată de economiștii A.D. Holban, D.P. Marțian și Ionescu de la Brad se consolidează în 1865 prin a treia victorie a patrioților români obținută împotriva cămătarilor și bancherilor evrei: Casa de Depuneri și Consemnațiuni.

- Victoria se desăvârșește la 1 decembrie 1880 cu Banca Națională având un capital social de 12 000 000 lei/aur la care statul participă cu 4 milioane lei/aur. Capital național, administrația națională, singurul evreu care a funcționat ca cenzor doar un an a fost bancherul Hillel Manoah. Vreme de 27 de ani, Banca Națională 1-a avut ca director pe Eugeniu Carada (1883-1910) care a luptat necruțător împotriva pătrunderii capitalului evreiesc, ștergând cu mâna lui de pe tabloul scontului la sucursala de la Iași, 13 evrei care nu prezentau garanții morale.

- În mai 1889 se instituie etalonul aur.

- În 1911 se întemeiază Banca Românească. Există în România 183 de bănci cu un capital vărsat de 160 757 084 lei și un fond de rezervă de 58 324 913 lei. În decembrie 1911, deci la sfârșitul anului existau în România 197 bănci cu un activ de 2 276 005 583 lei aur. În 1918 stocul metalic al Băncii Naționale Române însuma 500 155 906 lei/aur depuși după cum urmează: 80 469 650 lei/aur la Reichsbanck Germania; 98 105 800 lei/aur la Bank of England - Anglia și 321 580 456 lei/aur vărsați la 21 decembrie 1916 la compartimentul de rezervă al Băncii Statului din Moscova, depozitați la Kremlin în 1738 de lăzi.

- Lupta oamenilor politici patrioți a fost să creeze o rețea largă de instituții de credit care să promoveze inițiativa particulară românească, să apere țărănimea de cămătarii evrei, cu un cuvânt să apere economia națională împotriva capitalului exploatare evreiesc și străin. Prin presiunile exercitate de Alianța Universală Israelită mai ales după înfrângerea suferită pe câmpul de luptă arendășesc, războiul economic dus de evreime împotriva poporului român începe să câștige bătălie după bătălie prin condițiile impuse de Alianță și francmasonerie după primul război mondial, atunci când jocurile planetare au fost dictate și coordonate de finanța suprastatală evreiască, ajunsă super-puterea unică pe Terra.

EVREII ACAPAREAZĂ PROPRIETATEA NAȚIONALĂ. Constituția din 1923 elaborată sub presiunea post-belică a Alianței Universale Israelite încă de la tratativele de pace de la Paris în 1918-1919, deschide drum liber invaziei evreiești în economia României. Bucurându-se de toate privilegiile, sub scutul Alianței și al presei mondiale evreiești, iudaismul se instalează în România ca la el acasă. Lupta naționaliștilor români apărați de articolul 7 al Constituției din 1866 pentru salvarea economiei naționale, suferă lovituri mortale. După primul război mondial evreii încep să cumpere orașele și satele românești.

În 1903, 9089 proprietari urbani evrei posedau în Moldova 31% din proprietatea funciară urbană în valoare de 113 370 436 lei/aur față de 21 121 creștini care posedau proprietăți urbane în valoare de 252 121 718 lei aur. Numai la Iași 2028 proprietari evrei stăpâneau imobile în valoare de 41 170 576 lei/aur; iar 2 659 proprietari creștini stăpâneau imobile în valoare de 61 006 778 lei/aur. La Botoșani, 1 173 evrei proprietari stăpânesc valori funciare mai mari decât 1241 creștini. Evreii: 12 500 000 lei/aur; creștinii: 12 104 000 lei/aur. La Dorohoi 657 evrei au proprietăți egale cu 51 830 650 lei/aur; 355

creștini posedă valori de 2 830 000 lei/aur, în târgul Mihăileni stăpânesc 82% din valoarea imobiliară a acestuia, la fel în Hârlău, Herța, Târgul Frumos, Fălticeni, Vaslui.

După centralizatorul firmelor înscrise în registrele Camerelor de Comerț și Industrie din România Mare a anului 1938 care însumau 229 043 firme, pe provinciile istorice și etniile română și ebraică aveau următoarea situație:

- în Basarabia:	5 902 firme românești;	18 683 evreiești
- Banat:	7 319 "	3 043 "
- Bucovina:	1 553 "	8163 "
- Crișana, Maramureș:	4 297 "	5 751 "
- Dobrogea:	5 660 "	630 "
- Moldova:	11 575	15979 "
- Muntenia:	49743 "	9636
- Oltenia:	13685 "	550
- Transilvania:	7797 "	12015 "

Singurul comentariu care se face la acest centralizator este acela care subliniază că el este numai numeric, fără să spună nimic de mărimea firmei, puterea ei economică, relațiile din țară și străinătate, notând însă că multe firme evreiești reprezintă valoarea a zeci de firme românești și stăpâneau cele mai bune vaduri comerciale având relații cu rețeaua internațională evreiască de comerț și finanțe. Un sondaj al firmelor pe orașe dă următoarele cifre: Bacău: 170 firme românești; 611 evreiești, Bălți: 50 românești; 615 evreiești, Botoșani: 100 românești; 782 evreiești, București: 8 976 românești; 4588 evreiești, Galați: 944 românești; 1027 evreiești; Lugoj: 298 românești; 100 evreiești; Orhei: 15 românești; 401 evreiești, Rădăuți: 28 românești; 399 evreiești, Tg. Mureș: 95 românești; 602 evreiești, Turnu Severin: 637 românești, 58 evreiești.

- Din 175 326 cârciumi 114 712 aparțineau evreilor și 60 614 românilor.

- Analizând "Anuarul importatorilor și exportatorilor", "Indicatorul reprezentanților de comerț din București" economiștii au tras concluzia că evreii au monopolizat comisionul, cel mai rentabil gen de comerț și fără nici un risc. Din 450 reprezentanțe în Bucureștiul anului 1938, doar 48 aparțineau neevreilor. Reprezentanții evrei serveau în jur de 2850 case străine: de produse metalurgice, articole tehnice și electrotehnice, de textile, de articole chimice, de produse alimentare, de produse de librărie și încă o gamă largă de produse de faianță, de pielărie, case din toată lumea.

- La import românii reprezintă 13% și 18% la export, evreii deținând restul până la 95%; 5% rămânând pe seama altor străini. Câteva date. Importatorii de produse alimentare: români 93; evrei 398, de textile: români 127; evrei 1436, metalurgice: români 152; evrei 1 350. La export. Produse alimentare: români 44; evrei și străini 345, lemn-cherestea: români 28; evrei și străini 460, vite și păsări: români 49; evrei și străini 287.

A face analiza raportului dintre români și evrei pe categorii de mărfuri la import-export ar însemna să scriu un volum separat: blănuri, păsări tăiate și ficat de găscă, cascavaluri și brânzeturi, ape minerale și miere, ouă și carne, nuci curățate și întregi, struguri și prune uscate, pielicele, fructe de toate categoriile, vinurile cerute în toată Europa; în 1938 la prețuri de bațjocură, adică 100 kg struguri la 300 lei; deci acest uriaș export de fructe care numai în 1938 a ajuns la suma de 6 431 810 100 lei, a fost în proporție de peste 90% în mâna evreilor.

- Comerțul en-gros a fost 90% în mâna evreilor, în plus au avut concesiuni importante numind aici doar monopolul desfacerii produselor C.A.M. cumpărat de magnații finanțelor evreiești.

- Evreii pătrund masiv în meseriile curate, rentabile și ușoare, în 1939 avem 550 de ceasornicari români și 2 900 evrei; 180 bijutieri români și 1 500 de evrei; opticieni români 50 și evrei 80¹⁰⁰.

CÂTEVA PRECIZĂRI. Adevărul istoric mă obligă să subliniez lupta dusă de marea burghezie românească, reprezentată de Partidul Național Liberal împotriva hegemoniei capitalului străin și iudaic, hegemonie pentru care Alianța Universală Israelită a desfășurat o activitate complexă, mobilizând toate

centrele de putere și presiune de care dispunea pe plan mondial. Legislația economică din anii 1923-1924 fundamentată juridic prin Constituția din 1923 a impus un sistem protecționist pentru capitalul românesc, din păcate anulat parțial prin dreptul de concesiune al statului. Astfel prin legea minelor din iulie 1924 numai statul putea exercita dreptul de proprietate asupra tuturor bogățiilor miniere ale subsolului. Fisura prin care dă năvală capitalul evreiesc se produce când este vorba de exploatarea acestor bogății, legea precizând că statul le poate exploata în regie proprie sau prin concesiune. Ori știm că la acordarea concesiunilor, corupția funcționează perfect și că în Protocoale este recomandată ca o dogmă imbatabilă în lupta pentru subminarea statelor naționale. Drepturile de exploatare a zăcămintelor subsolului se acordă prioritar societăților anonime miniere române, deci acelor care aveau cel puțin 60% capital social deținut de cetățeni români. După încetățenirile masive dintre 1879-1924 marii capitaliști evrei deveniseră și cetățeni români. Legea n-a rezistat decât un an. La presiunea Alianței Universale Israelite și a capitalului financiar suprastatal a fost modificată în 1925, acordându-se avantaje egale tuturor societăților, celor deținute de cetățeni români scăzându-se procentul de la peste 60% la 50,1%. Astfel s-au deschis porțile invaziei capitalului evreiesc și jefuirii avuției noastre naționale. Singura perioadă din istoria modernă a românilor când România n-a fost jefuită de străini și mai ales de evreime s-a situat între anii 1965-1989 în epoca socialismului totalitar-administrativ, când întreaga avuție națională a slujit intereselor și dezvoltării României.

- Anul 1924 se caracterizează prin efortul juridic al marii burghezii de a asigura un fel de NUMERUS VALACHICUS în viața economică a țării, stăpânită de evreime și de străini. Legea comercializării și controlului întreprinderilor economice ale statului acorda condiții avantajoase capitalului privat în exploatarea unor întreprinderi ale statului ca: navigația fluvială, serviciul maritim, exploatarea generatorilor de energie (căderi de apă, gaze naturale, petrol, cărbune). Legea energiei acorda avantaje substanțiale investitorilor în producerea energiei electrice, cu condiția ca 1/4 din energia produsă să se rezerve statului. Tipică pentru efortul de românizare este legea apelor care cerea ca majoritatea capitalului să fie românesc; iar președintele, directorii și 2/3 din numărul administratorilor și cenzorilor să fie cetățeni români.

În anul 1938 ramurile industriei grele: metalurgie, chimie, materiale de construcții și electrotehnică dețineau 31% din întreaga industrie prelucrătoare, fiind la egalitate cu doar trei ramuri ale industriei ușoare: alimentară, lemn și pielărie care dețineau tot 31% din producția industriei prelucrătoare. Tot în 1938, anul de referință și de vârf al perioadei interbelice, consumul de produse industriale era acoperit în proporție de 77%-78%. Industria ușoară acoperea în proporție de 85%-90% nevoile de consum ale țării care, din pricina sărăciei maselor, erau foarte scăzute în comparație cu standardele europene.

- Volumul mare al datoriei externe, acapararea unor întreprinderi importante de către capitalul străin, în majoritate evreiesc, monopolizarea de către evrei a unor întregi ramuri industriale, a comerțului au accentuat dramatic efectele marii crize economice din 1933. Dacă în 1929 venitul pe cap de locuitor era de 11 100 lei și fiscalitatea de 20%, în 1933 venitul pe cap de locuitor scăzuse la 5 300 lei iar fiscalitatea crescuse la 26,5%.

- Capitalul social al societăților industriale din România era în 1922 de 7 549 000 000 lei; iar în 1930 acest capital s-a ridicat la suma de 36 604 000 000 lei, acoperind doar 48,2% din fondurile imobilizate ale activelor lor.

- Industria petrolului s-a găsit în proporție de 75% în mâinile capitalului monopolist străin și evreiesc care jefuie bogăția principală a României, extrăgând și valorificând la export în 1932 o cantitate cu peste 65% mai mare decât în 1929, în condițiile în care prețurile pe piața mondială se prăbușiseră cu peste 60% față de 1929. Exploatarea sălbatecă a zăcămintelor a dus la epuizarea multora din ele. Capitaliștii străini, evreii și capitaliștii autohtoni au încasat în numai 3 ani, peste 8 miliarde lei, beneficii.

- Guvernul național-țăranesc modifică legea minelor în 1924, acordând monopolurilor străine în condiții foarte avantajoase perimetre petroliere vaste din proprietatea statului și participării ale acestuia

la diferite întreprinderi, în spatele acestor tranzacții pe seama avuției naționale, în majoritatea cazurilor au stat evreii.

- Datoria publică a României la 1 ianuarie 1929 era de 6 115 737 978 valută străină și aur, statul fiind îndatorat piețelor financiare franceze și engleze acolo unde dicta Alianța Universală Israelită.

- Între 1922-1928 capitalurile străine și evreiești au scos din România dividende și dobânzi în valoare de 59 300 000 lei.

- La 28 ianuarie 1933 partidul național-țărănesc subordonează economia românească monopolurilor internaționale prin Consiliul Societății Națiunilor, care aprobă colaborarea tehnică consultativă finalizată în dezastruosul "plan de asanare de la Geneva". Asta însemna, cum înseamnă și în 1994, că actele privind executarea bugetului sau legiferările în materie fiscală, bancară și monetară, nu se puteau și nu se pot efectua fără avizul, atunci al reprezentanților Societății Națiunilor, acum fără cei ai Fondului Monetar Internațional, ambele creații ale Alianței Universale Israelite în vederea realizării Republicii Universale.

- În literatura de specialitate se folosește din motive oportuniste termenul de "capital străin" fără să se specifice cine erau acei străini, ce pondere o aveau evreii; după cum nici când este vorba de capitalul românesc, nu se specifică ponderea evreilor în acest așa-zis capital românesc. Sub protecția Alianței Universale Israelite care a impus României stipulații înrobitoare în tratatul de pace, uniunile monopoliste străine-evreiești au declanșat ofensiva împotriva capitalului românesc. Din 55 societăți petroliere create după primul război mondial, prin 1928, capitalul românesc participa doar cu 22,4%; cel englez cu 26,4%; franco-belgian cu 35,8%, restul alți străini, în industria metalurgică 70% capital străin. Industria chimică: 76% străin. Societățile forestiere 45% străin. Industria textilă: 63% străin¹⁰¹.

DINCOLO DE APARENȚE. Să vedem ce înseamnă în fapt "capitalul românesc". Între cele două războaie mondiale, pentru anul 1938, Indicatorul industriei românești dă un număr de 157 țesătorii de bumbac, în și cânepă, cu un total de 14.000 războaie, țesătorii în care s-au investit 7 milioane lei în 1937. Evreul Veno Laszlo în 1925, comis-voiajor, cu capital misterios cumpăra fabrica "Ady" din Cluj care-i produce 80 milioane plasate într-o altă fabrică la București, depune sute de milioane la Pesta, își mută sediul în Palestina, ajunge mare proprietar și stăpân al unei fabrici de tuburi Bergmann. Din țesătorii, românii au până în 1940 doar 10%; evreii 50%; restul de 40% aparține "străinilor". Din 172 fabrici de spirt, 96 erau evreiești, 60 aparțineau străinilor, cele românești neechivalând ca număr de personal și capital cu fabrica de spirt și drojdie a evreului Neumann din Arad, având investiții de 100.000.000 lei. Din 46 fabrici de ciocolată, 31 erau evreiești, din 150 fabrici de pielărie, peste 80 erau evreiești (Abramovici, Perlbergher, Filderman, Klein, Gelber). Din 276 fabrici de cherestea particulare, 192 erau ale evreilor. Din 72 de fabrici în județul Ciuc, 66 erau evreiești; în Trei Scaune 30, din 32; în Brașov 15, din 22; în Bucovina 82 din 106... în personalul tehnic superior din întreprinderile forestiere erau 10% români și 50% evrei, 40% fiind alți străini. Evreii exploatau nemilos codrii din Bucovina, Maramureș, Mureș, Brașov, Odorhei, Trei Scaune, Neamț, Caraș-Severin. Consorțiile evreiești de tipul "Gothlieb, Sentler și Schraft" au jefuit patrimoniul forestier al țării, așa cum Nuhăm Weismann a jefuit pădurile date de stat societății "Letea" sau cum văduva Matilda Herșcu Țapu a prădat ocolul Vâratec. Pădurile din Negreștii-Vasluiului doborâte de așa-zisul baron Simbenbohn, alături de societățile evreiești "Valea Troțușului", "Goltz", "Foresta" și altele și altele'au devastat codrii țării. Munții Sibiului au fost tâlhăriți de întreprinderea evreiască "Mersing și Lessel" cu sediul la Viena, Munții Apuseni au fost jecmăniți de societățile "Samuel Grunstein și Fiul", "Adalbert" și "Bihoreanca". Gangsteri evrei ai pădurilor ca Kuobler, Nusbau, Tischler, Burger, Grodler au prădat munții falnici ai României Mari, au făcut miliarde și s-au dus cu ele peste hotare. Complicii la jaf, politicienii mari și mici, plevușcă administrativă locală care a aprobat sute de mii de cereri fictive de lemn de foc sau de construcții, măsluite în numele locuitorilor de către antreprenorii, evrei ca Moise Davidovici, Strul și Mayer Polak, Polăk Strul Petală care au despădurit Maramureșul. Sau Iacob Landvehr din Kutu-Polonia care în

complicitate cu Leon Scharf și Moise Burger au tăiat în 1937 pe o autorizație de 20.000 metri cubi, 48.000 metri cub molid secular de pe valea Ceremușului.

M. Manoilescu... **Pădurile n-au suferit în 18 secole... cât au suferit în 18 ani de vot universal**¹⁰².

Tragedia codrilor merge mână-n mână cu tragedia petrolului. Cele 89 de societăți petrolifere înființate până la 31 decembrie 1930 au supt din subsolul țării 3 250 000 tone țiței în 1926; 4270 000 tone în 1928; 5 740 000 în 1930; 7 350 000 în 1932 și 8 430 319 tone între 1934-1936. Din 1936 începe secătuirea rezervelor naționale de țiței, în 1937 producția scade la 7.289.015 tone, ca în 1939 să ajungă la 5 962 321 tone.

Politicienii vremii au cedat avutul și venitul statului realizate din redevențe, societății evreiești "Redevența" numită de Nicolae Iorga "una din marile fortărețe iudaice".

De detenta spectaculoasă a industriei metalurgice interbelice profită masiv evreimea. Exemplul cel mai lămuritor și tipic este dat de "regele fierului", Max Auschnitt, stăpânul absolut al Uzinelor și Domeniilor Reșița-U.D.R.; Titan-Nădrag-Călan, intimul și sponsorul regelui Carol al II-lea, confidentul și sfetnicul concubinei acestuia Elena-Grunberg-Wolff-Lupescu. Max Auschnitt se bucura de tarife vamale preferențiale, de prețuri maxime, de permise de export, de contingentări și mai ales de comenzi masive din partea statului. Avea directori alți evrei ca Filip Alter, I. Abramovici, Bercu Purcerea; doar 50% dintre ingineri erau români; din personalul tehnic-administrativ în număr de 681, doar 190 erau români. Grupul Steeg, fostul proprietar austriac al Reșiței a păstrat 40% din acțiuni. În 1930 grupul Steeg se unește cu grupul englezo-iudaic Wickers și-l impune la conducere pe Auschnitt, fiul unui negustor de fierărie din Galați. Împreună cu Malaxa dăruise regelui corupt 100 000 000 lei "din partea industriei grele", timp de 7 ani pierduse regulat sume consistente la masa de pocher a regelui, îi mai dăruise un armăsar pur-sânge în valoare de 6 000 lire sterline și cu sumele enorme scoase din țară a înființat sau a participat masiv la capitalurile unor uzine din străinătate: Vickers-Amstrong din Londra; Mandelșon din Haga; Streeg-Viena; CEPI-Monaco; Kahn-Alexandria în Egipt, demonstrând plastic modul în care s-a constituit capitalul financiar suprastatal evreiesc prin exploatarea națiunilor care au acceptat dominația economică a evreimii.

De la Auschnitt "regele fierului" la Fischer Friedrich proprietarul fabricii de geamuri, sticlărie și becuri "Putna" cu 20 442 000 lei investiții și 592 de lucrători; de la fabrica de esențe "Ciocanul" exclusiv evreiască cu venit curent anual de 38 000 000 lei, la industria încălțăminte de cauciuc stăpânită de evreii Brănișteanu, Fainsilber și Bachis; de la cartelul fabricilor de ciment avându-l reprezentant general pe evreul P. Paulig, cu personal de conducere majoritar evreiesc, care-și trece peste graniță 85% din beneficii, la trustul geamurilor deghezate sub firma societății "Soven", stăpânit de magnații Oscar Kaufmann, Bachus - evreu ungar și Saporta evreu spaniol; de la o bună parte din industria chimică la industria parazită a zahărului; de la trustul hârtiei cu al său beneficiar Hannanel la societatea evreiască S.A.R.P.I.A. stăpânită de Ira Verner, un Solomon și alți 20 de mari capitaliști evrei, România interbelică a fost o colonie iudaică.

Regimul de tăiere în abatoare, fixarea prețurilor cu amănuntul la alimentele coșniței zilnice, comerțul alimentar engros, monopolul peștelui congelat prin societatea "Frigul", cartelul patronat de Lovenshon, Davidshon, Similovici, Teofilovici, industria hotelieră unde evreul Zisu exploata hoteluri mari: "Marna", "New-York", "Nisa" și "Gociman"; iar Mișu Rosenberg exploata "Princiar", "Luvru", "Lux", "Carol", "Lido" și "Veneția", ceaprazăria și croitoria militară exploatare de 13 case evreiești, față de cele 3 românești și încă o mie de branșe comerciale, industriale, financiare au constituit statul iudeu dominant în România Mare. 80% din conducători și personalul de direcție era evreiesc și străin, românii fiind utilizați la munca brută și necalificată.

În 1936, un număr de 5 930 politicieni de toate rangurile erau pripășiți în consiliile de administrație a 1 700 întreprinderi evreiești și străine, primind bacșișuri pentru înalta trădare a intereselor naționale în valoare de 1 215 000 000 lei în jetoane, tantieme și lefuri. Pe listele bacșișurilor se găsesc de la miniștri la prefecți, de la șefi de cabinet la parlamentari, toată fauna partidelor importante ale vremii. Rolul

acestei faune politicianiste era să îndrepte către întreprinderile și afacerile evreiești veniturile statului, să asigure taxe vamale preferențiale și să protejeze administrativ pe cei în solda cărora intraseră, între 1920-1938 evreimea a stors România de peste 100 miliarde lei, având complici 865 din așa-zisele personalități politice cărora li s-au plătit tantieme în valoare de 675 000 000 în răstimpul a 8 ani.

Ca să încheiem capitolul dramatic al subjugării economice a României de către evreime, notăm că veniturile industriei de ulei extras din floarea soarelui puneau în relație 200 000 de țărani producători și 100 de industriași. Cei 200 000 de țărani produceau 18.000 vagoane de sămânță și câștigau 2% din valoarea uleiului, cei 100 de industriași, din care peste 90% evrei, câștigau 120%. Din pielicelele de Astrahan colectate de misiții evrei în număr de 800 000 pe an, la preț de achiziție 50 lei per bucată, intermediarii au realizat prin vânzarea lor în S.U.A. aproape 1 miliard lei.

EFECTE. CONSECINȚE

- Războiul economic purtat de evreime împotriva poporului român s-a bucurat de o conducere strategico-operativă centralizată, de o doctrină clară cuprinsă în PROTOCOALE, actualizată pe etape istorice de către Alianța Universală Israelită care a asigurat o parte din logistică prin finanța suprastatală și un sprijin masiv politic, diplomatic și moral prin hegemonia exercitată pe plan mondial în toate domeniile coordonate de supra-statul evreiesc al cărui contur și structură s-au realizat după primul război mondial prin Liga Națiunilor.

- Pentru cucerirea obiectivelor economice, evreimea s-a slujit de arma corupției. Boieri și clerici în faza cuceririi cârciumăritului și arendășitului, funcționari de toate gradele începând cu notarii comunali și terminând cu clasa politică, de la miniștri la rege în cadrul statului parlamentar, au fost mituiți prin diverse forme, făcându-se vinovați de cele mai odioase acte de înaltă trădare față de avuția națională, față de starea națiunii și față de viitorul ei.

- Dușmană de moarte a statului național, evreimea a folosit toate armele capabile să-l submineze economic: falsul și uzul de fals, evaziunea fiscală, falimentul fraudulos, contrabanda, furnituri de influențe, de servicii și obiecte inexistente sau irealizabile, trafic de devize, escrocherii și abuzuri de încredere. Asul furnizorilor de influențe și servicii, cu sau fără garanții pripășit pe lângă Ministerul Apărării Naționale a fost Beri Weismann. Moritz Finkelstein se ocupa tot acolo de obținerea unor pensii necuvenite pentru falși invalizi de război; Harry Levy lichida contra cost contravențiile fiscale; Frantz Mathias și George Dobrowolski escrocau naivii care doreau construcții ieftine; Solomon Appleberg era capul unei întreprinderi de plăsmuit recipisele Casei de Depuneri. Negoțul clandestin de devize care submina valuta țării era practicat de evrei, în 1938 pirații valutei naționale îl au ca șef pe Cagero Samuel. Ieremia Grosz. escroc de talie, autoproclamat îndrumător al exportului, importului, distribuitor al devizelor prin declarații false de export al petrolului. Abraham Berg, escroc în exportul de cherestea, tipic pentru faună: evreu supus american, născut în Lituania, traficând devizele țării în portul liber Danzig. Un Rappaport escroca doritorii de a ajunge vedete la Hollywood, un Goldschlaeger vindea timbre "cap de zimbru" false; Alf. Bergesen făcea contrabandă cu arme, folosind nava LOLA, regele contrabandei cu țesături de bumbac și mătase din Maramureș se numea Lebi Pinkas Raul.

Contrabanda cu aur are așii ei: Grosz Cagero, Moritz Har, Iosif Grunberg, firma Ernster care într-un singur an a trecut peste graniță 1.000 kg aur. Nuhăm Atatchii era specialist în scoaterea pietrelor prețioase, Haim Weinberger transporta aur cu mașina la Viena, via Borș. Specialist în acest gen era și rabinul Ervin Goldstein din județul Hunedoara. Exportul clandestin de devize, declarații false la export și import de mărfuri. Uriașa afacere de export clandestin de piei, fulgi și puf făcută de Solo Weingarten, alta a rabinului Selter și a unui Gottlieb din Cernăuți; sau exportul clandestin de devize cu cecuri false sau fără acoperire, afacerea dr. Ottenbreit; sau falsificarea de acceptate și certificate de opțiune, șef de bandă Samuel Linder, sau bilete de liberă trecere, șeful bandei Moritz Wexler, în viața publică apărând ca gazetarul Puiu Vereea. Traficanții spiritului negru au păgubit statul cu milioane. Doi "spirtari" Lobel și Triton au fost condamnați să plătească despăgubiri în valoare de 961 000 000 lei.

- Din capitalul bancar de 9.400 milioane lei, românii au deținut 14% și evreii 67%. Pentru a pune capăt tranzacțiilor oneroase făcute de băncile evreiești se instituie Consiliul Superior Bancar cu atribuția de a controla băncile și casele de schimb; iar în 1938 se lichidează tovărășiile evreiești de împrumut și păstrare din Basarabia. În 1938 din 3 623 contabili, 2 143 erau evrei.
  - La Bursa de efecte și mărfuri, din 192 mijlocitori, 139 sunt evrei și 3 români; iar din 118 remizieri care mânuiau și devizele, 108 erau evrei.
  - Dr. I. Rădulescu: evreii dețin în marea industrie capitaluri de 27% la petrol și derivate și 68% în industria chimică.
  - Comerțul de bani exercitat de toate băncile între 1926-1930 a înregistrat un rulaj bancar de 108 800 000 lei, cu beneficii la o dobândă de 24% de 26 200 000 000 din care românii au beneficiat de 7 650 000 000 iar evreii de 18 550 000 000 lei. Beneficiile comerțului de bancă în 1936 au fost de 1.611.000.000 din care românii au luat 26%; minoritarii 12%; străinii 5% și evreii 57%.
  - Din beneficiul comerțului, al comerțului cu cereale, cu medicamente, evreii dețineau per total mai mult decât 80%.
  - Din exportul făcut de evrei și alți străini în perioada 1919-1940 a rămas în străinătate contravaloarea de 53 753 950 000 lei, sau în medie anuală peste 2 miliarde lei. 75% din bugetul furniturilor a aparținut evreilor. Numai pentru o furnitură de medicamente în 1936 în valoare de 1 716 milioane, cota furnizorilor evrei a fost de 1 648 milioane, adică 96%.
- Datele sumare de mai sus ne conduc la concluzii dezastruoase în ceea ce privește repartizarea venitului național și anume: în anul 1927 evreii din România au câștigat 99 miliarde, românii numai 75 miliarde; în 1932 evreii au câștigat 80 miliarde, românii au scăzut spectaculos la 27 miliarde; în 1936 din venitul național total de 161 miliarde lei, evreii au câștigat 101 miliarde și românii 34 miliarde. Este epoca radicalizării mișcării legionare și a unei reacții antisemite de masă.
- Dacă se folosesc datele Institutului Central de Statistică pentru anul 1936, când sunt înregistrați oficial numai 756 000 de evrei, câștigul pe cap de evreu a fost de 133 600 lei; iar cele 13 milioane de români etnici au realizat un venit pe cap de locuitor de numai 26 000 lei. Estimez că în epocă numărul real al evreilor din România se apropia de 2 milioane. Și în acest caz evreii intrați în țară prin invaziile succesive din ultimul secol, realizau un câștig anual dublu decât al românilor care vreme de secole și-au construit țara prin jertfe necurmăte, prin munca și dăruirea a sute de generații.
  - Prin exploatarea sângeroasă a resurselor naturale ale României și a muncii poporului român, evreimea a dus statul în pragul falimentului, aruncând masele în cea mai crâncenă mizerie. Războiul economic purtat de evrei împotriva României a luat sfârșit după cel deal doilea război mondial, când la 11 iunie 1948, după un secol de la revoluția din 1848 s-a votat legea pentru naționalizarea întreprinderilor industriale, miniere, bancare, de transport și de asigurări¹⁰³.

RĂZBOIUL PSIHOLAGIC

O PUNERE ÎN TEMĂ. Cunoscut din cele mai vechi timpuri, practicat de toate armatele lumii, de toate centrele de putere pentru a destabiliza "ținta" sau inamicul, pentru a-i anula moralul, războiul psihologic s-a constituit ca o categorie bine definită de agresiune, cu doctrină, strategie, tactică, dotare și logistică proprie în timpul și după cel de-al doilea război mondial. Fiind legat de mijloacele de informare și-a perfecționat strategiile în interdependență cu perfecționarea telefoniei, radiofoniei, cinematografului, televiziunii, parapsihologiei, gazetăriei, tiparului, electronicii și ciberneticii, având ca obiectiv principal manipularea gândirii, sentimentelor, acțiunilor și comportamentelor indivizilor, unor categorii socio-profesionale alese ca ținta sau a maselor; manipulare care să destabilizeze ținta, să-i diminueze sau să-i anuleze unitatea de voință, să-i paralizeze viteza de reacție, să creeze confuzii și

panică socială, să macine unitatea națională a țintei, activând forțele centrifuge materializate prin conflicte interetnice și interconfesionale, sau prin ațâțarea rivalităților politice.

• În războiul psihotronic un rol important îl are mass-media prin posibilitatea de a depotența informația. Desigur informația în înțelesul ei științific, filozofic, dar și în înțelesul ei uzual. Adică o realitate care determină mișcarea materiei, calitatea existenței de a fi organizată și capacitatea sa de a organiza, de a ierarhiza în sisteme, după definiția academicianului Mihai Drăgănescu. A depotența informația înseamnă a dezorganiza. La nivelul stat național, societate națională, națiune, depotențarea, manipularea și demotivarea informației poate conduce la perturbații macro și micro-sociale, la anularea coeziunii, la dezorientare și demobilizare psiho-morală, la subminarea capacității de rezistență a națiunii. Exemplul tipic de război psihologic dus împotriva României îl constituie evenimentele din decembrie 1989 și întreaga perioadă care i-a urmat.

PROTOCOALELE ȘI RĂZBOIUL PSIHOLAGIC

Protocolul 14... Masele vor deveni atât de sătule de schimbările fără sfârșit ale administrației pe care noi le vom instiga printre creștini când vom submina instituțiile lor guvernamentale încât vor tolera orice din partea noastră.

Protocol 2... Există o mare forță în mâinile guvernelor moderne care pune în mișcare spiritele popoarelor și aceasta este presa... Dar guvernele sunt incapabile de a profita de această putere și ea a căzut în mâinile noastre.

Protocol 3... Ziariști întreprinzători și pamfletari îndrăzneți atacă zilnic personalul administrativ al națiunilor, abuzul lor de autoritate, prepară definitiv prăbușirea tuturor instituțiilor și acest lucru va provoca lovituri care vor veni de la populația înfuriată.

Protocol 7... Noi trebuie să forțăm guvernele creștine să adopte măsuri care vor ajuta vastul nostru plan care se apropie deja de ținta sa triumfătoare, exercitând o presiune asupra opiniei publice... și care în realitate este formată de noi prin ajutorul așa-numitei puteri a presei. Cu puține excepțiuni ea este deja în mâna noastră.

Protocol 12... Noi vom trata presa în felul următor: ...vom pune șaua pe ea și vom ține strâns frâiele. Vom face același lucru și cu celelalte publicațiuni... cum am putea scăpa noi de atacurile presei dacă am rămâne expuși criticei prin pamflete și prin cărți... Și acum ATENȚIE ROMÂNI:

Poporul nu va primi nici o știre care să scape de sub supravegherea noastră. Noi am obținut deja aceasta, în timpul de față, prin faptul că toate știrile sunt recepționate prin diferite agenții unde ele sunt centralizate din toate părțile lumii... Literatura și jurnalismul sunt două din cele mai importante forțe educative și în consecință guvernul nostru va deveni proprietarul celor mai multe jurnale... Dacă noi permitem 10 ziare private, noi vom organiza 30 proprietatea noastră... Aceasta nu trebuie observată de public, pentru care motiv toate jurnalele publicate de noi vor fi cu aparență de opinii și tendințe cu totul contrarii, câștigând astfel încrederea și atrăgând pe adversarii noștri "astfel vor cădea în cursa noastră și vor fi făcuți inofensivi"... Mai înainte de a accepta o lucrare pentru tipărire scriitorul sau editorul trebuie să obțină autorizație de la autorități. Astfel noi vom cunoaște în prealabil ce atacuri se prepară contra noastră și vom fi în stare să le contracărăm publicând mai înainte explicațiuni asupra subiectului... Printre acele organe care ne ataca pe noi vor fi organe create de noi și ele vor ataca exclusiv acele puncte pe care noi plănuim să le schimbăm ori să le eliminăm... Noi vom birui pe adversarii noștri cu siguranță din cauză că ei nu vor mai avea la dispoziția lor nici un organ de presă. Pretextul pentru a suprima o publicațiune va fi acela că excită spiritul public fără motiv sau rațiune.

Baronul Moise Montefiore... Atâta timp cât noi nu vom ține în mână presa din lumea întreagă, orice ai face este zadarnic. Noi trebuie să stăpânim sau să influențăm ziarele din lumea întreagă în scop de a lega la ochi și a amăgi poporul¹⁰⁴.

Protocol 5... **Noi trebuie să dirijăm educațiunea societății creștine în așa fel încât să pătrundă în ea slăbiciunea descurajării în fața oricărei întreprinderi care cere inițiativă.**

Protocol 9... **prin presă, libertate individuală și mai important ca toate, prin educație și cultură, noi am sfărâmat piatra fundamentală a existenței libere... ATENȚIE ROMÂNI: ... Noi am răstăcit, am năucit și demoralizat tinerimea creștină prin mijlocul unei educații cu principii și teorii false pentru noi, dar pe care noi le-am inspirat lor.**

Protocol 14... **...In țările numite înaintate noi am creat o literatură absurdă, murdară și dezgustătoare.**

Protocol 5... **În societatea creștină noi am plantat discordia și protestarea.**

OBIECTIVE. STRATEGII. Conform Protoalelor, **conform intereselor Alianței Universale Israelite de a transforma România într-o Judenland**, conform locului rezervat României în strategia cuceririi puterii mondiale atât ca bază de operații, cât și ca furnizoare de venituri substanțiale pt finanța internațională suprastatală, războiul psihologic purtat de evreime împotriva poporului român a avut două aspecte caracteristice. Unul corelat la războiul mondial psihologic purtat de Alianță, cu interdependențe zonale, regionale și continentale; celălalt aspect vizând obiectivele românești alcătuite în structurile care determinau și fundamentau sistemul statului național unitar. Alianța Universală Israelită având în România ramificații legale: Alianța Evreilor Pământeni, francmasoneria și partidul comunist a acționat strategic pe două direcții ofensive, care răspundeau perfect situației geo-strategice a țării aflată în hotar cu Rusia intrată încă de la jumătatea secolului trecut în strategia Alianței pentru realizarea revoluției mondiale și după 1917 cu Uniunea Sovietică unde Alianța experimenta varianta iudeo-comunistă a construirii Republicii Universale. Prima direcție de ofensivă viza nerealizarea Unității Naționale, ca după înfiptuirea Unirii Principatelor și a Marii Uniri să-și concentreze toate forțele pentru a destabiliza și fragmenta statul național unitar; a doua direcție de ofensivă a vizat descompunerea morală și spirituală a poporului român pentru a putea fi exploatat în cadrul sistemului capitalist, valorile exploatate fiind teaurizate în Occident, parte din ele slujind la construirea statului Israel.

- Prima direcție de ofensivă a fost dirijată spre categorii socio-profesionale ostile capitalismului, exploatate sângeros de potenții acestuia, evreii; folosind doctrine socialiste și comuniste, având ca obiectiv dezmembrarea României, sovietizarea ei; cu începere din deceniul al doilea al secolului al XX-lea folosind ca port-stindard partidul comunist condus de evrei.

- A doua direcție de ofensivă a fost dirijată spre vârfurile politico-economice și culturale spre a le anula rezistența, spre a le corupe și a le transforma în unelte servile prin intermediul cărora să poată fi stoarsă economia națională, capitalismul rămânând alternativa salvatoare în cazul când experiența comunistă ar eșua.

- Pentru realizarea scopurilor propuse de către războiul psihologic purtat de evreime împotriva poporului român, corelat cu războiul juridic, demografic și economic, strategii au numit, analizat și determinat obiectivele războiului și anume: opinia publică, cultura națională, artele, spiritualitatea, ținând cont de învățăturile lui Marx care defineau relațiile dintre clasele sociale și mijloacele de producție, precum și de complexitatea relațiilor inter-etnice, inter-confesionale, inter-culturale.

- Războiul psihologic a fost purtat fără întreruperi împotriva României de la jumătatea secolului trecut până astăzi și va fi purtat în continuare până când umanitatea sătulă de dominația feroce a capitalului financiar suprastatal va pune capăt imperiului mondial iudaic; sau, conform previziunii Protoalelor, obosită, derutată, destabilizată va accepta sclavia în imperiul universal condus de "poporul ales".

ARME. Prima și cea mai eficientă armă de atac a fost și este presa folosită să destabilizeze și să exploateze opinia publică, să compromită, să minimalizeze și să ridiculizeze cultura, artele și spiritualitatea națională, să dinamiteze ideile lor fundamentale născute pe parcursul experienței istorice specifice poporului român; să pună în practică strategia alimentării conflictelor inter-etnice, inter-

confesionale, inter-culturale, inter-sociale. O a doua armă cu bătaie lungă vizând spațiul istoric al culturii și artelor este aceea de a crea o cultură paralela culturii naționale, antagonică acesteia; de a face arte paralele artelor naționale, cu scopul de a le elimina treptat din "conștiința publică pe motivul anacronismului și primitivismului lor funciar. Aici se însușează întregul arsenal al războiului psihologic de la dezinformare la calomnie; de la persuasiune la zvon; de la discreditare la "dezvăluiri" senzationale; de la abaterea atenției opiniei publice de pe probleme esențiale și pericole reale spre neesențial, la manipularea unor factori politici, culturali, sindical; de la intoxicare psihologică la convulsia socială; de la pornografie la trivialitate și morbiditate.

PRESA evreiască din România a fost și este o anexă activă a presei mondiale evreiești, slujind cauzei internaționale și suprastatale a iudaismului mondial, împotriva statului național unitar, înainte de apariția ei în România, cu sprijin financiar internațional, evreimea din țară a purtat războiul psihologic împotriva poporului român prin intermediul presei mondiale evreiești.

• Eminescu în **INSOLENȚA GAZETELOR EVREIEȘTI: ... s-a pornit din afară asupra țării și în deosebi asupra Camerei noastre un potop de injurii. Toate gazetele evreiești din cele patru unghiuri ale lumii cu insolenta caracteristică și tradițională a neamului lor pribeag, au aruncat asupra-ne toată murdăria penelor lor nerușinate... Atunci, ca la un semnal convenit, pornește corul de insulte al gazetelor evreiești**¹⁰⁵... Reacția lui Eminescu este stârnită de ofensiva psihologică mondială declanșată de presa evreiască spre a impune României modificarea articolului 7 din Constituție, deci în sprijinul războiului juridic pentru câștigarea cetățeniei.

• Eminescu în **EVREII ȘI CONFERINȚA:... PESTHER-LLOYD organ redactat de evrei și după el JOURNAL DES DEBATS (idem) descriu scene sălbatice din Turkestan ca petrecându-se în România... Punând odată mâna pe presa europeană, care în genere nu mai are de țință luminarea, ci ațâțarea urilor între clase și popoare, ușor li-i să spună ori-ce minciună patentă. Publicul cafenelelor, bazat pe ipercultura europeană și setos de noutăți de senzație, găsește plăcere în citirea monstruoșităților ce se vor fi petrecând în România. Evreii fac din jurnalistica europeană ceea ce au făcut din băuturile spirtoase la noi - otravă**¹⁰⁶.

• În anul 1876, cu puțin înainte de Războiul Independenței, apare în revista pariziană MONDE ILLUSTRÉ, un desen în peniță, care, istoricește, declanșează atacul psihologic împotriva Armatei Române dus de atunci cu tenacitate de presa evreiască internă și mondială, ca o componentă principală a războiului psihologic, care a culminat prin 1993 cu incriminarea acesteia ca autoare a holocaustului din timpul celui de al doilea război mondial. Ca o fatalitate a dezinformării, locul presupusului barbarism este orașul Iași. După 114 ani rabinul Moses Rosen reia teza inventând pogromul de la Iași și holocaustul, teza este preluată de întreaga mass-media mondială în scopul de a șantaja România și a-i stoarce foloase. Desenul respectiv reprezintă o trupă sub arme și sub comandă aruncând cu pietre din caldarâm în niște ferestre și purta următoarea legendă: Manifestație militară contra evreilor din Iași. Nici uniforme, nici strada nu puteau fi identificate ca fiind românești. Exemplul este tipic pentru o acțiune de dezinformare și intoxicare prin presă.

• Eminescu în articolul mai sus citat: .. **Evreul care redigează PESTER LLOYD și sumuță pe Maghiari contra Germanilor și a celorlalte naționalități este acelaș care, prin NEUE FREIE PRESSE sumuță pe Germani contra Maghiarilor...**

• Când s-a înființat presa evreiască din România, aceasta a preluat o parte din sarcinile războiului psihologic având misiunea de a alerta presa mondială prin colportajul dezinformărilor și al intoxicării opiniei publice mondiale cu știri false. Astfel gazeta lui Armând Levy, L'ETOILE D'ORIENT a mistificat până la incredibil niște corecții aplicate evreilor din Cahul, Vâlcov și Ismail de către ortodocșii bulgari, ruși, greci și români din pricină că un Sielberman în complicitate cu rabinul Brandeș au furat bani și odoare sfinte din catedrala de la Ismail, parte din odoare fiind găsite în latrina rabinului. Asta în 1872. Din pedepsirea unor tâlhari de odoare bisericești, Armând Levy a făcut un holocaust,

știrea fiind preluată de presa mondială evreiască în scopul de a compromite România și a sili guvernul să dea drept de cetate evreilor.

Arma psihologică a mistificărilor, dezinformărilor cu obiect precis, a calomniilor a fost mânăuită în cooperarea presei iudaică din România - presă iudaică mondială după o sinusoidă a intereselor politice, economice și sociale evreiești pe toata perioada istorică 1850-1994, dezlănțuind campanii de presă împotriva tuturor valorilor naționale, mai ales atunci când se pregăteau asalturi asupra unor obiective de interes pentru evreime. De la Kogălniceanu la I.C. Brătianu, Ionel și Vintilă Brătianu la Xenopol, Pârvan, Iorga, Vasile Conta; de la Eminescu la Goga; de la Mareșalul Averescu la Ceaușescu, de la ideea de patriotism la cea de etnicitate, de la valorile ortodoxiei la cele ale moralei populare, nimic n-a scăpat războiului psihologic secular purtat de evrei împotriva României.

• Iată o prezentare - amenințare a Alianței Universale Israelite făcută de amintitul Armand Levy cu scopul de persuasiune psihologică: ... **Alianța Universală Israelită urmărește în înalta sa sferă umanitară o acțiune binefăcătoare (atenție!) de a fi cu bunăvoință ascultată de toate guvernele, de a lumina opinia publică și de a domina pe cei mai recalcitranți... a dezlănțui vânturile cărora nici cei mai tari nu le-ar putea rezista... ea are cuvântul repede și brațul lung...**¹⁰⁷ Deci gazetarul evreu din România, amenință guvernul și poporul cu intervenția Alianței, prezentând-o ca pe o forță universală.

• Ca orice război, războiul psihologic purtat de evrei împotriva României a cunoscut perioade ofensive, defensive, de tranșee, a obținut succese parțiale în anumite zone ale frontului; dar apreciat global, cu toată imensa desfășurare de forțe și mai ales de logistică, în pofida sprijinului mondial și al cooperării cu forțele reunite ale evreimii mondiale, a suferit o înfrângere cvasi-totală în România, cucerind doar indivizi izolați, coruptibili și declasați moral, neavând nici o influență asupra maselor țărănești care eliberându-se de sub jugul arendașesc au rămas impenetrabile la atacul psihologic al iudaismului, fortificate fiind în complexul: proprietate funciara - tradiție - etnicitate specifică - ethos -mitologie.

O ETAPIZARE NECESARĂ

• Houtson Stewart Chamberlain pe la 1900: ... **Acordați evreilor toată protecția legală pe care o acordați tuturor străinilor;... lăsați-i (deoarece nu mai puteți împiedica aceasta) să lucreze pe câmpul comercial și industrial, dar controlați-i bine cum lucrează. Nu le dați însă drepturi politice și drepturi de proprietate rurală. A face aceasta ar însemna pentru România a se sinucide. Și băgați de seamă ca evreii să nu ajungă să domine opinia publică prin gazete și mințile și inimile prin stăpânirea școlii și a producției de librărie**¹⁰⁸.

Sfatul acestui mare prieten al românilor n-a fost ascultat, în mai puțin de 50 de ani evreimea a cucerit cea mai mare parte din presa românească, tipografiile, editurile, radioul, librăriile, după 1945 întregul sistem cultural și de propagandă, cu o retragere tactică în perioada de valachizare a României și a întregului aparat administrativ-politic, ca după lovitura de stat din 1989 să reia în forța asaltul asupra tuturor mijloacelor mass-media, de la ziare și radio la televiziune, de la edituri la tipografii, să se reinfiltreze și să domine în universități și la academie, în sistemul de cercetare științifică și în cel al administrației culturii.

• Marchizul Peppoli la ședința senatului italian din 17 februarie 1879: ... **În România chestiunea evreilor este o chestiune socială. În ziua în care vor avea evreii dreptul de a poseda legalmente, tot solul român le va aparține și mica proprietate va dispărea în întregime**¹⁰⁹.

• Presa evreiască din România s-a născut calomniind țara și administrația ei, calomnia fiind una din armele puternice ale războiului psihologic prin care se încerca anularea valorilor naționale și înlocuirea lor cu valori culturale supreme, nume aparținând minorității iudaice. Evoluția, tematica, motivațiile presei evreiești au avut o planificare exactă în funcție de evoluția României și a intereselor evreiești

față de România. O schiță generală a obiectivelor și bătăliilor montate în cadrul războiului psihologic aproape secular ar însuma:

1 - Bătălia presei evreiești pentru dobândirea-cetățeniei și câștigarea drepturilor politice, în alianță cu presa evreiască mondială. Perioada istorică 1857-1914 cu maximum de elan înainte, în timpul și după Războiul Independenței și cu centrul de greutate în anii 1878-1879 pe timpul tratatelor pentru pace finalizate la Berlin în favoarea evreilor.

2 - Bătălia presei evreiești dată împotriva Marii Uniri, împotriva României și armatei sale pe timpul primului război mondial, subordonându-se intereselor germano-austro-ungare și transformându-se în cel mai fidel colaborator al ocupantului. Perioada 1914-1920 cu centrul de greutate în anii 1916-1920 în timpul ocupației Munteniei și la tratativele de pace de la Paris, când evreimea câștigă toate drepturile cetățenești și pe deasupra mari privilegii economice.

3 - Bătălia presei evreiești dusă împotriva statului național unitar România Mare, a culturii naționale, a valorilor naționale, a artelor și spiritualității românești, încercând să impună o cultură și arte paralele manufacturate în laboratoarele sioniste și comuniste. Bătălia s-a dat pe două fronturi convergente: al presei evreiești comuniste și anexelor ei și al presei evreiești slujind interesele marilor capitaliști supra-statali. Perioada 1920-1938 cu centrul de greutate în anii 1930-1938 când cu sprijinul francmasoneriei și al presei mondiale evreiești, al regelui iudaizat Carol al II-lea și al camarilei, a reușit ca în ordinea politică să înfrângă Mișcarea Legionară, mișcare net naționalistă, iar în ordine cultural-artistică și spirituală să destabilizeze unitatea acestor domenii bazată pe tradiție și dezvoltare logică în sensul primatului elementelor fundamentale ale naționalului.

4 - Bătălia presei evreizate condusă de iudeo-kominterniștii importați din Uniunea Sovietică care a încercat nimicirea naționalului în toate articulațiile sale culturale, artistice și spirituale, înlocuindu-l cu internaționalismul proletar, factor hotărâtor al construirii Republicii Universale. Proletcultismul impus cu teroarea polițienească, cu închisorile și lagărele de muncă forțată a fost opera presei condusă de evrei în perioada 1948-1960 cu centrul de greutate în deceniul 5 până la moartea lui Stalin și încă puțini ani după.

5 - Bătălia presei mondiale evreiești sprijinită de evreimea din România din perioada NAȚIONALĂ și a construcției României moderne, ca parte componentă a războiului psihologic declanșat de capitalismul mondial împotriva statelor socialist-totalitare din Europa de Est cu centrul de greutate în perioada Ceaușescu 1984-1989 când evreimea a încercat deturnarea culturii naționale prin mijloacele războiului psihologic, pregătind împreună cu evreimea mondială lovitura de stat din decembrie 1989.

6 - Bătălia evreimii din România, sprijinită masiv de evreimea internațională pentru a recâștiga pozițiile cheie în sistemul politic și a monopoliza mijloacele mass-media, de la presa scrisă la audio-vizual, de a domina învățământul universitar, editurile, tipografiile, sistemul de difuzare, librăriile; bătălie în plină desfășurare, cu rezultate notabile pentru evreime și cu urmări temporar dezastruoase pentru cultura, artele, spiritualitatea românească obligată să-și refacă unitatea. Centrul de greutate a apăsat pe anii 1990-1993, perioadă în care evreimea a distrus instituțiile fundamentale ale statului și prin import masiv de subliteratură sexo-pornografică, de apologie a violenței a reușit să creeze o diversiune morală pe termen limitat în anumite straturi mai labile ale societății noastre.

Notez că de fapt România a fost ținta celui de-al treilea război mondial, război atipic care a durat fățiș din 1945 în 1989 și că dominantă acestuia a fost componenta lui psihologică; că din 1989 la zi, România este în continuare obiectiv al războiului atipic: economic, social, politic și psihologic, această carte fiind scrisă în condiții morale, spirituale și sociale ostile, când contraofensiva iudaismului mondial încearcă să transforme țara într-o semicolonie a capitalismului suprastatal evreiesc.

PERIOADA CALOMNIILOR (1) Întemeietorul presei evreiești din România este Iuliu Barasch emigrant din Galiția la 1841, care în 22 martie 1857 împreună cu un evreu venit în misiune de la Paris, Armand Levy, editează o gazetă bilingvă în română și franceză: ISRAELITUL ROMÂN. Iuliu Barasch este caracterizat de gazetarii evrei drept: ... **ilustru om de știință... civilizatorul României... unul din**

întâii pionieri ai culturii europene, ai moravurilor europene, ai științei europene... creatorul învățământului superior român, precursorul științei române...¹⁰ Deci războiul psihologic cu armele lui: dezinformarea, denigrarea, compromiterea începe bilingv prin ISRAELITUL ROMÂN și continuă cu: GAZETA ROMÂNĂ - bilingvă în română și idiș, editor Feldmann zis Câmpeanu; TIMPUL - DIE ZEIT București 1859, bilingvă română-idiș, editori Naftali, Popper, Cahane; ETLEDABER (TIMPUL DE VORBIT) în idiș, editor Arie Sielberstein - 1865; L'ECHO DANUBIEN - în română și franceză la Galați, editor S. Carmelin, având subtitlu: comercial, agricol industrial, artistic și literar; PRESA ROMÂNĂ - Brăila; VIITORUL - Galați aprilie 1866, hebdomadă politic, moral, religios, comercial, artistic, editor Antoine Levy; L'ESPERANCE în decembrie 1866 la București, editor Antoine Levy; L'ETOILE D'ORIENT 1869 - București, editor Armând Levy agitator evreu tot francez, care în 1867 retipărește ISRAELITUL ROMÂN, este expulzat pentru calomnie și lezarea intereselor naționale și în 1887 reeditează la Paris ECHO D'ORIENT, jurnal internațional, politic, literar, artistic, financiar și comercial ca o continuare a ziarelor CONCORDE din Budapesta și ECHO DANUBIEN de la Galați. Acest împuternicit al Alianței. Universale Israelite pentru a crea presă evreiască în România pentru a agita problema evreiască și a o transmite deformată presei evreiești din Franța, reprezintă la valoare tipică instrumentul-armă sau agentul folosit în războiul psihologic. Subliniem, puzderia de gazete evreiești apărute în a doua jumătate a secolului trecut ca armă prioritară a războiului psihologic precum: RUMĂNISCHE POST -1871, mai târziu POȘTA ROMÂNĂ editor consulul american, evreu și francmason Peixotto; VOCEA APĂRĂTORULUI - Iași, 1872, organ politic, literar și comercial; editor M. Feldmann cu concursul elevilor: Schwartzfeld, Rosenblum și Ponker; PREZENTUL 1876, Bacău, editor A. L. Lobel; FRATERNITATEA 1879, București, editori I. Auerbach și A.S. Gold, acest Gold va scoate în 1880 în București APĂRĂTORUL; la Focșani în 1882 apare STINDARDUL, editor Ad. Steinberg; în 1883 CUMPĂNA, cotidian, transformat în L'INDEPENDENCE ROUMAINE; în 1890 EGALITATEA tipărită de M. Schwartzfeld; EMIGRANTUL la Galați și Focșani; în 1885 la Iași, ECOUL TINERIMII; VOCEA DREPTATEI la 1885 - tribuna liberei cugetări, editor Marcu Schwartzfeld; la București VIAȚA ISRAELITĂ tipărită de Carol Agatsein; ÎNFRĂȚIREA la București în 1886 având ca temă emigrarea în SUA; tot în 1886 la București, REVISTA ISRAELITĂ a societății "înfrățirea Zion"; în 1903 LUMEA ISRAELITĂ.

Se conturează curentul socialist evreiesc care se va transforma în iudeo-bolșevism și care între 1887-1897 va edita un șir de gazete ca: LUMINA; FRATERNITATEA; PROPĂȘIREA; EGALITATEA; ÎNAINTE; ASIMILAREA; EMANCIPAREA; DREPTURILE; PĂMÂNTEANUL; DORINȚA, sprijinind puternic campania internațională de acordare a drepturilor politice și economice evreilor.

Un Braunstein - Brănișteanu care conducea LUMINA din Iași luptă împotriva emigrării evreilor, pledând pentru dezvoltarea lor în România, țara lor de baștină. Ziariști ca Naftali, Popper, Cahane, Arie Sielberstein, Cărmelin, A.L. Lobel, Auerbach, Gold, Hurwitz, Schwartzfeld, Braunstein-Brănișteanu, Pauker, Steinberg, Agatstein, Beck, Rubinstein zis I. Rubis și Sache Petreanu, apoi Max Wexler, Ghelerter, Gheller socialiști-comuniști, apoi puzderia de gazete șoviniste care apar între 1857 și 1906 ca: ZION; ANAVATH ZION; DRAGOSTEA DE SION; VOCEA SIONULUI; DARABANA; DORUL SIONULUI; TRIBUNA SIONULUI; MACCABEUL; HAZOETZ; BAR KOSCHEBA; KADIMAH; JUDENLAND și altele, demonstrează cum s-au constituit în România bazele de atac, unitățile de șoc, coloana a V-a și instrumentele-armă ale războiului psihologic dus de evreime împotriva statului și poporului român.

• A.C. Cuza:... Căderea presei în mâinile unui neam străin și neasimilabil, element dizolvant prin excelență este o adevărată nenorocire¹¹.

• Evreii introduc anonimatul în presă și pentru a înșela opinia publică își iau drept pseudonime cele mai neaoșe nume românești, uzurpând până și numele voievozilor români.

- Aplică cu sfințenie învățăturile Alianței și ale Protocoalelor, păstrând în secret scopul și obiectivul principal, mascându-l printr-o diversiune abilă, presa lor îmbrăcând o diversitate de tematici aparent contradictorii: de la sionismul habotnic la comunismul internaționalist, în fapt lovind aceeași țintă: statul național unitar și instituțiile sale fundamentale.

- În perioada 1857-1914 presa evreiască din România a furnizat presei mondiale evreiești dezinformări despre năpustirea românilor asupra evreilor, jefuind casele și făcând să curgă sângele (Peixotto, 6 februarie 1872) și că: mii de evrei au traversat Dunărea pentru a căuta refugiu la turci...¹¹² Presa evreiască susținând că deține date din dezbaterile parlamentare a inventat mișcările sângeroase de la Vaslui¹¹³ în 1868, invenție preluată de Alianța Universală Israelită care a tipărit un apel în mii de exemplare prin care cere milă și ajutor financiar pentru 150 capi de familie alungați inuman din casele lor¹¹⁴. Adevărul prelucrat de gazetele evreiești și aruncat pe piața dezinformării mondiale a fost cu totul altul: 25 de evrei și-au deschis cârciume cu brevete pe nume false. Adevărul transformat de Peixotto într-un holocaust prin înecare în Dunăre a fost altul: evreii vagabonzi prin satele din sudul Moldovei au fost strânși la Galați, iar cei imigrați ilegal din Dobrogea sau Bulgaria aflate sub ocupație turcească, sau din Istanbul, au fost trecuți Dunărea și predați autorităților turcești. Pe câțiva dintre aceștia, probabil cu antecedente, turcii i-au aruncat în Dunăre. De aici presa mondială evreiască a transformat România într-o țară de barbari și ucigași, operă de denigrare careia deceniu după deceniu i-a adăugat noi fațete care au întregit în 1989 imaginea unui popor neguvernabil, de canibali sângeroși și de handicapați.

- Amintesc câteva din broșurile veninoase evreiești care se ocupau cu demolarea imaginii României în lume, ținând de purtarea războiului psihologic în epoca de care ne ocupăm: "La emancipation des Israelites en Roumanie" Paris -1861, autor Iuliu Barasch; "Une circulaire ministerielle ou la ignorance obligatoire en Roumanie". Henri Carmelin, evreu austriac pripășit la noi, editor de gazetă - sau cea apărută la Lemberg în 1901 sub semnătura lui Jerico Polonius, China auf des Balkanhalbinsel,¹¹⁵ gratificând România ca pe o țară de antropofagi și hotentoti sălbateci.

- În TIMPUL lui Hurwitz: ... a se nesocoti jidovii este a se nesocoti inteligența și civilizațiunea pentru că nu este nici un jidov: hamal, birjar, sacagiu etc. care să nu știe a citi în limba lui și prin urmare să nu fie civilizată¹¹⁶.

- Presa evreiască din România lansează dezinformări grave preluate de presa mondială despre masacre ale evreilor la Tecuci și mari dezordini la Giurgiu, în noiembrie 1878 țaranii apără proprietara târgului Darabani-Dorohoi împotriva evreilor turbulenți, aplicându-le o bastonadă, fără urmări grave: răniți, morți, asedii, jafuri așa cum au apărut dezinformările peste hotare. Campania calomnioasă a presei evreiești din România condusă cu dibăcie spre a intimida guvernul, parlamentul și autoritățile, spre a le șantaja în vederea obținerii unor foloase economice, politice și sociale a declanșat în Europa și SUA un val de proteste, de mitinguri anti-românești ca cel de la Londra din 1 februarie 1902 la care poetul evreu Zangwill Israel a declarat că România este iadul pe pământ pentru evrei fără să se întrebe de ce, dacă este așa, constituie în același timp un teritoriu de emigrație fascinatoriu pentru sute de mii de evrei.

- Tipică pentru metodele de dezinformare, pentru curajul de a mistifica adevărul cel mai elementar, pentru a sfida opinia publică românească, documentele istorice și a induce în eroare opinia publică mondială este "proclamațiunea" din 12 ianuarie 1897 redactată de către evreii gazetei DREPTURILE din Focșani, adresată "Bărbaților de stat ai României", tipărită sub formă de afiș și lipită pe zidurile Bucureștiului. Cităm din text: ... **50 000 de tineri evrei care si-au dat tributul lor de sânge acestei țări, cer acuma, mai mult ca niciodată, cu o insistență serioasă, în fața gravelor evenimente ce se desfășoară în Orient, ca să fie recunoscuți ca fii legitimi ai acestei țări ca și camarazii lor români**¹¹⁷.

Minciuna atinge limitele nebuniei. În tranșeele Plevnei a murit un singur soldat evreu și acela înghețat, alți trei au murit de tifos la etape, per total 4 evrei pe lângă peste 10 000 de români. În numele celor 4 morți, se cerea împământarea a 50 000 de "eroi" care pe tot timpul războiului își văzuseră de

afaceri, unii din ei prosperând pe seama furniturilor și aprovizionărilor armatei. Dezinformarea este preluată de presa mondială stând la baza documentării unei cărți apărută în SUA: THE JEW AS A PARTOUT by Peter C. Madison - New York 1903 în care se scrie negru pe alb că primii soldați care au luat cu asalt parapetele Plevnei erau evrei și că atât generalii otomani, cât și cei româno-ruși erau tot evrei.

Releul calomniilor, al dezinformărilor, al mistificărilor, pe scurt al războiului psihologic dus în acea perioadă de presa evreiască din România împotriva statului și a poporului român avea terminale la Viena, Berlin, Paris, Londra și New-York. La Paris, Alianța Universală Israelită tipărea un buletin care sintetiza campania calomniilor, buletin informativ difuzat sinagogilor și comunităților evreiești de pretutindeni, servind ca sursă documentară la editarea broșurilor pistol anti-românești.

Un alt buletin apărea la Londra în 1902: THE ROUMANIAN BOULLETIN care se ocupa cu "persecuțiile" suferite de evrei în România.. Același lucru îl făcea MONDE ILLUSTRE, Anglo Jewish Association, ca organizație politică, periodicul REVUE POLITIQUE LITTERAIRE, PESTER LLOYD; FRANKFURTER ZEITUNG; BERLINER TAGETBLATT; VORWAERTS.

- Este semnificativă reacția guvernului la 1885, împotriva publiciștilor calomniatori: expulzarea. Au fost expulzați: Elias Schwartzfeld, dr. Gaster, apoi de la BUKARESTER TAGBLATT dr. Brociner, I. Bettelheim; de la BUKARESTER ZEITUNG primul redactor Iulius Scheîn; de la HAJOETZ, M. Rosenfeld, dr. I. Auerbach, Michel Aziel și un colaborator de la VOCEA BOTOȘANILOR numit Fior.

- O mostră de scriitură calomnioasă produsă de dr. Gaster zis Ronetti Roman: ... România nu înseamnă nimic în cultură și economie. Bulgaria i-a luat-o cu mult înainte. Rolul ei în Orient este exclusiv politic...¹¹⁸

PACTUL CU INAMICUL (2) Perioada 1914-1920 se definește prin trei campanii de presă executate de evreime, toate trei vizând demolarea aspirațiilor naționale: Marea Unire și înrobirea României postbelice capitalului financiar și monopolurilor evreiești transnaționale, încă din 1914 Burăh Braunstein devine proprietarul cotidianului DIMINEAȚA pe care-l pune la dispoziția propagandei germane, contribuind din plin la intoxicarea și dezinformarea opiniei publice, prin publicarea știrilor de pe frontul apusean, confecționate de reprezentanții Germaniei la București, la început de Waldhausen, mai apoi de Von den Bushe. Acest Von den Bushe manipulând fonduri uriașe, prin intermediul unor proprietari de ziare evrei care i-au deschis calea spre Agenția Română, (de știri) a confecționat comunicate false despre victoriile strălucite ale armatei germane și ale Puterilor Centrale spre a contribui la destabilizarea opiniei publice ostilă acesteia și a o orienta spre opțiunea filogermană. Cele trei campanii de presă vizează perioada de neutralitate 1914-1916, când presa evreiască din România a militat pentru intrarea în război alături de Germania și Austro-Ungaria, gest care ar fi anulat scopul fundamental al politicii românești proclamat în revoluția de la 1848: Marea Unire; apoi perioada ocupației germane a Munteniei, când a trecut de partea inamicului și perioada preliminarilor tratatului de pace de la Paris, când a agitat problema libertății absolute a capitalului spre a oferi Alianței Universale Israelite pretextul de a-l influența pe Clemenceau, pe ministrul de externe italian, evreul Luigi Luzzati, pe președintele Statelor Unite, Wilson în favoarea evreimii din România. Cu fondurile puse la dispoziție de marii industriași germani prin Deutscher Gross-Industrieller Verband s-au cumpărat și s-au editat la București în perioada neutralității gazetele: SEARA, MINERVA, MOLDOVA, POPORUL, ȚARA, BUKARESTER TAGEBLATT, INDEPENDENȚA cu Johnson, VIITORUL cu Grossman și Brociner întors din exil. Ziariști și tipografi evrei, pe lângă războiul psihologic dus împotriva idealului național, au practicat la propriu spionajul în favoarea Puterilor Centrale; transmiterea hărților Marelui Stat Major tipărite în tipografiile lor, traficând la restaurantul nemțesc ZUM LUDVIG situat la Intrarea Zalomit știri, zvonuri și schimb de informații cu agenții puterilor străine.

Presa evreiască pusă în slujba ocupantului a dezinforma, destabilizat, demoralizat și intoxicat populația Munteniei și locuitorii capitalei, în legătură cu mersul operațiunilor militare pe frontul din

Moldova, făcându-se ecoul miilor de dezertori evrei din Armata Română și jandarmul opiniei publice, asumându-și tristul și josnicul rol de delator.

ATAAC LA FIINȚA NAȚIONALĂ (3) Primul război mondial costă România 800 000 de morți și 72 miliarde lei/aur, din care organismele Alianților îi recunosc la tratatul de pace doar 31 miliarde lei/aur. Comisia de reparații care și-a ținut conferința la Spa în Belgia a hotărât în mod arbitrar și abuziv prin reprezentantul Angliei David Lloyd George, ca România să primească doar 1% din reparațiile germane și 10,55% din cele orientale. Umilită și nedreptățită prin influența Alianței Universale Israelite și a francmasoneriei reprezentată de Wilson, președintele SUA care nu puteau uita rezistența românilor la planurile Alianței de a transforma țara în Judenland, România s-a văzut în timpul Conferinței de Pace de la Paris ținta atacurilor concentrice ale puterilor aliate care, cunoscându-i starea economică dezastruoasă, au încercat s-o transforme în colonie a capitalului evreiesc internațional. Se știe că în 21 decembrie 1916 și la 21 iulie 1917 guvernul român a trimis spre păstrare la Moscova tezaurul Băncii Naționale, depozitul Casei de Depuneri și Consemnațiuni, valori din Pinacoteca Statului, bijuteriile Coroanei, odoare ale unor mănăstiri, incunabule, manuscrise, cărți rare din tezaurul Academiei Române.

- Cu economia distrusă, cu tezaurul țării înstrăinat, cu o datorie externă de război de 2 057 972 799 lei-aur, România a trebuit să-și mobilizeze toate resursele umane și materiale spre a supraviețui războiului de întregire a neamului sub lozinca demnă și patriotică a lui I.C. Brătianu: PRIN NOI ÎNȘINE, lozincă venită în contradicție flagrantă cu planul iudaic de evreizare a României și de realizare a Republicii Universale prin intermediul Ligii Națiunilor.

- Pe acest fond de instabilitate economică, de dictat al monopolurilor iudeo-occidentale în economie, de liberalizare, evreimea din România a trecut la asaltul final al războiului psihologic dus organizat împotriva poporului român, odată cu apariția primului număr din ISRAELITUL ROMÂN. Stăpână pe cea mai mare parte din pădurile țării, evreimea a stăpânit ușor fabricarea hârtiei, de aici a pus stăpânire pe tipografiile, pe tipărirea de carte și material propagandistic, pe ziare, pe librării și pe sistemul de difuzare al presei. Pasul următor este cucerirea cinematografului, obiectivele principale în succesiunile fixate de strategia monopolizării mijloacelor mass-media sunt: agenția de știri RADOR; radioul, universitățile.

- Făurirea României Mari în bună parte opera morală, ideologică și doctrinară a intelectualității, a avut o urmare neașteptată și dureroasă în structura ideatică a acestei pătri sociale după război, supusă de evreime unui tir ideologic dezintegrator, susținut prin foloase materiale consistente; o parte din intelectualitatea umanistă, ziariști, scriitori, universitari s-a rupt de idealurile naționale, lăsându-se antrenată de curentele decadente, imorale și sub flamura libertății absolute a promovat pornografia, patologicul, exaltând până în zonele iraționalului egocentrismul, subiectivismul și individualismul. Rezultatul a fost ralierea ei directă sau indirectă la forța centrifugă creată de evreime și înregimentarea conștientă sau inconștientă ca indivizi-armă, în unitățile de diversiune cu care s-a purtat războiul psihologic interbelic. Un contingent masiv din acești intelectuali a fost format din neromâni.

Caracterizasem epoca interbelică ca pe o întetire a războiului psihologic purtat împotriva statului național unitar România Mare pe două direcții de ofensivă: una iudeo-comunistă, alta iudeo-capitalistă având același obiectiv: dezmembrarea teritorială, anularea culturii naționale, a valorilor naționale, a artelor și spiritualității, fie prin minimalizarea și marginalizarea lor; fie prin crearea unei culturi și unei arte paralele care să slujească demoralizării, dezintegrării morale, destabilizării conștiinței naționale.

Pentru a ilustra violența războiului psihologic, lupta pe tărâm ideologic între NAȚIONAL și ANTINAȚIONAL, cu urmările ei socio-politice, reproduc parțial doar titlurile și conținutul unei singure pagini din ziarul UNIVERSUL, anul al 54-lea Nr. 5 Miercuri 6 Ianuarie 1937, pagina 7.

În stânga, sus.

Titlu cu literă groasă:

CINE SUNT?

Indrumătorii, dascălii, mentorii poporului român, cei care ne dau lecții nouă, românilor, cei care injuriind naționalismul autohtonilor pregătesc României altă soartă, cei care vor să comunizeze țara ospitalieră care-i hrănește din belșug, sunt următorii "neaoși" de la "Adevărul" și "Dimineața":

Avrum Brauer Rosenfeld (zis Const. Graur)

Smil Pauker (Emil Pauker)

Saniel Labin (zis Traian Vlad, Matei Basarab)

Burah Braunstein (zis B. Branișteanu)

Ghidale Gherș Brauer (Gr. Graur)

Aișig Brauer (Alex. Graur)

Avrum Cohler (Alexandru Călin)

M. Konitz (C. Martin, Mister Walk)

Kalman Blumenfeld (Scrutător, Sever Borna)

Burah Leizarovici (Barbu Lăzăreanu)

Alter Moise sin Ghidale (Alex. Gruia)

Avrum Schuldman (A. Sandu)

Leon Rechter (Lascar Sebastian)

Samson Avramovici (A. P. Samson)

Burah Rosenberg (B. Râpeanu)

Goldner Nathan (N. Aurescu)

Ițic Rosenfeld (I. Ross)

Osias Kendler (O. Lernea)

Rosenthal (Ralea)

Nathan Kanner (N. Constantin)

Al. Finkelstein (F. Economu)

Haim Sahor (H. Soreanu)

Ana Brauer (Ana Canaradre), Ervinia Osterzetter (E. Marghita), Avrum Leibovici (A. Haralambie), I. Gliksman (Dr. Ygrec), David Fuchs (F. Dima), Artur Bergman (A. Munte), A. Falkenfluek (A. Fâlceanu), F. Brauer (F. Brunea-Fox)

I. Schwartz (I. Negreanu), Klekner Iosif (I. Petea), I. Blumenfeld (I.B. Florian), L. Blum (L. Florin), C. Shonfeld (C. Săteanu), Avrum Rosenthal (A. Ralea), Froite Adelstein (Felix Aderca), Israilovici (H. Blazian), Moritz Grimberg (Miron Grindea), Herș Critzman (H. Crețeanu).

D. Wolf, A. Fridman, Stromingher, M. Shoenfeld, L. Ettingher, Marcel Marcus, Iancu I. Segall, E. Knodt, L. Rozenfeld, Otilia Grimberg, Carola Blank, Smil Goldman, August Moritz, Schwartzenfeld, I. Berman, Bloch Heinrich, Alfons Vogel, Arthur Vogel, O. Mariovici, I. Massof, H. Sanielevici.

• Sub aceasta listă un alt titlu:

EXPULZAREA LUI MARTON HERTZ

Ministerul de interne a semnat jurnalul pentru expulzarea editorului Marton Hertz care s-a făcut vinovat de atitudine antiromânească prin răspândirea unor broșuri subversive. De ani de zile pornea din editura Hertz acea literatura imorală de fascicole, care otrăvea sufletul tineretului nostru. În urma descinderilor făcute de autoritățile civile și militare, s'a dovedit ca editura Hertz se făcuse și instrumentul de propaganda al ideilor subversive ce se răspândeau în toată țara prin sucursalele lui Marton Hertz, în urma acestui fapt, examinându-i-se și actele pe baza cărora Marton Hertz supus maghiar (n.n. evreu-maghiar) obținuse cetățenia română, s'a constatat că se folosisese de falsuri....

Cu expulzarea lui Hertz, s'a făcut începutul unei acțiuni de profilaxie socială care trebuie să se întindă asupra tuturor veneticilor pripășiți pe aceste meleaguri și care au obținut cetățenia română pe căi dubioase.

- Sub acest text, al treilea titlu:

PROPAGANDA COMUNISTĂ LA GRANIȚA DE EST A ȚĂRII

Comunism sub paravanul organizațiilor profesionale legale. 60 de procese cu peste 500 inculpați - Intelectualii evrei, principalii agenți comuniști.

Iași 3 ianuarie

În cursul anului 1936 consiliul de război al corpului 4 armată a fost aproape complet ocupat cu judecarea proceselor de comunism... Sunt procese care datează de ani de zile, datorită subterfugiilor la care recurg agenții Moscovei... Din totalul de 600 inculpați trei sferturi sunt de origine evreiască... se cuvine ca grupările naționaliste, care nu constituiesc pericol de stat, cu tot elanul lor tineresc, uneori poate exagerat și întreaga grijă să le fie îndreptată numai către cei care urmăresc distrugerea statului român.

- La mijlocul paginii cu litere de-o șchioapă:

VIAȚA POLITICĂ

Crăciunul soldatului român

... În hrubele Anei Pauker, Kalman Blumenfeld și Burah Braunstein - agenții plătiți de dușmanii țării - își înnumără argintii trădării și fac o mică parte - una suta mii lunar - tovarășului lor de pae, paravanului directorial, celui care vinde pe un blid de linte sufletele fraților săi români, masonului odios Mihail Sadoveanu... În ziua Nașterii Domnului Isus Christos, n'au avut sărbătoare soldații români, ci au fost puși să păzească la "Adevărul" și "Dimineața", infamele făpturi cari, cu o persistență atavică, pregătesc României soarta Spaniei nefericită!... **Românimea doarme pentru că altfel n-ar tolera ca agenți, dovediți ai corupției vrăjmașe, străini fără nici o legătură cu glia și neamul ospitalier, să dea îndrumări, lecții și perfide sfaturi în politica internă și externă, în viața culturală, artistică și religioasă a unui popor blajin până la tembelism.** Copleșită în barouri, medicină civilă și militară, arhitectură; strivită în presă, farmacie și în mai toate profesiile libere; desființată în industrie și comerț, românimea doarme lăsând granițele deschise sutelor de mii de conaționali roșii ai lui Kalman Blumenfeld, pribegi viermănoși, în numele cărora vorbește, masonul Mihail Jidoveanu. Românimea doarme și fiii ei păzesc speluncile camuflate ale Anei Pauker!...

- Sub acest articol, tot cu litere de-o șchioapă: Blestemata piele de șarpe a d-lui Mihail Sadoveanu
- Pe cele trei coloane din dreapta paginei alt titlu:

S'AU DESCHIS PORȚILE PUȘCĂRIILOR CA SĂ IASĂ COMUNIȘTII

Senzaționalul caz al comunistului Moise Sur

... în ziua de 30 Decembrie 1936, comunistul Moise Sur, fiul milionarului cu același nume din Chișinău, a fost pus în libertate condiționată, înainte de a fi ispășit cei 3 ani de pușcărie... Moise Sur este inginer și în străinătate activă în rândul comunistilor internaționali... El vine la Chișinău, instalează clandestin o tipografie și împănăază Basarabia, cazarmile, satele, cu manifeste comuniste și fel de fel de îndemnuri, dar mai ales, îndemnuri împotriva actualei forme de guvernământ... A agitat împotriva integrității teritoriale a statului român, punând în discuție legitimitatea frontierei dintre România și Rusia... a agitat pentru introducerea regimului sovietic în România.

Cu toate protestele opiniei publice, fiul comunist al milionarului din Chișinău este pus în libertate peste capul deciziei Nr. 173 din 16 septembrie 1936 a Curții superioare de justiție militară. Cele două direcții de ofensivă ale războiului psihologic: iudeo-comunismul și iudeo-capitalismul se completează reciproc și își manevrează în comun reperele strategice pe linii multiple interioare, sprijinite masiv de Alianța Universală Israelită.

Pentru a ilustra afirmațiile făcute de ziarul UNIVERSUL din articolul *Crăciunul soldatului român* în legătură cu asaltul dat de evreime pentru cucerirea pozițiilor cheie în întreaga suprastructură a României interbelice, dau câteva date statistice culese din lucrările de specialitate ale timpului.

În perioada 1930-1938 obțin diplome universitare 4 307 evrei și 1 679 evreice, adică 22,50% din licențiații epocii. Da! Dar din procentul de 70,50% licențiați români, în anul universitar 1934/1935 au

fost trimiși la studii în străinătate 2121 studenți din care numai 562 români și 1559 evrei, primind valută forte cu primă de 18% și 38%, plătindu-se din bugetul statului stocul de devize forte. Din 169 studenți evrei în Franța, 143 studiau medicina. În vreme de un deceniu au studiat medicina în străinătate 1505 studenți evrei, mulți intrați în conspirația mondială iudeo-comunistă.

Intr-o perioadă de 16 ani evreimea a câștigat prioritate în domeniul farmaceutic, dând 1 143 licențiați care, ca și medicii, pe banii părinților sau cu împrumuturi de la băncile evreiești și-au deschis farmacii și cabinete medicale particulare, în 1938 erau în România Mare 4 017 medici români și 3 467 evrei, 343 unguri, 512 germani și 301 alte naționalități, evreii reprezentând 40,12% din total. Prin relații medicii evrei își asigură o bună parte din conducerea instituțiilor medicale din țară: Dorna-proprietatea Fondului Bisericesc din Cernăuți - avea 5 medici creștini și 14 evrei; spitalul central din Chișinău era condus numai de medici evrei, ca și spitalul de boli nervoase Socola din Iași; serviciul tehnic al Eforiei Spitalelor Civile condus de doi evrei; din 20 de circumscripții medicale ale județului Sălaj, 15 erau conduse de evrei; ca medici de plasă în Bucovina, Basarabia și nordul Ardealului și medici consultanți la Asigurările sociale, evreii ating 40%. În Bucureștii timpului 60% din medici erau evrei. La facultatea de medicină funcționau în 1938, 10 asistenți universitari evrei, 2 conferențieri, 4 preparatori și 25 docenți evrei, facultatea fiind transformată într-o micro-Judenland.

La creșterea spectaculoasă a numărului de medici evrei au contribuit manoperele unui escroc notoriu în epocă, evreul Leonte Manevici care făcea medici pe bandă rulantă, echivalând diplome obținute prin corespondență, sau atestatul cu doi martori a unor refugiați care motivau pierderea actelor.

Dr. D. Enacovici: ... „cum vin în țară ei încep o reclamă deșăntată că vindecă toate bolile, prin firme mari ca la cârciuma, cu prețuri anunțate ca la frizerii, cu specularea țaranului care este hăgat într-o cameră întunecoasă și i se plimba un bec obișnuit pe piept și spate.”¹¹⁹

- Stomatologia și dentistica au fost monopol evreiesc. De la tinichigiul Unsim Weinberg care practica tehnica dentară în București la cei 24 de falși medici stomatologi evrei din Iași, la bărbierii, croitorii și birjarii evrei deveniți dentiști, până la stomatologi evrei adevărați, monopolul respectiv s-a consolidat prin cele 8 din 10 laboratoare dentare din capitală și celor 8 din 10 magazine de desfacere engros și endetail a articolelor dentare.

- Din totalul de 1697 farmacii conform cu GAZETA FARMACIILOR/1938; 642 erau în posesia evreilor și 601 în a românilor, restul aparținând altor naționalități conlocuitoare. Farmaciștii ofițeri în rezervă: 248 români, 402 evrei. Arendarea farmaciilor în 1937 este o lovitură sub centură dată farmaciștilor români, farmaciștii străini, scria NEAMUL ROMÂNESC: ... *ca să-și realizeze maximum de câștig, majorează înspăimântător prețurile la medicamente și le falsifică pe cât îi lasă inima*¹²⁰.

În august 1938 comisia pentru revizuirea diplomelor obținute în străinătate retrage dreptul de liberă practică unui număr de 127 farmaciști și farmaciste.

- Una din armele principale folosite în războiul psihologic a fost și este justiția. A corupe corpul de magistrați, a distruge încrederea în dreptate și instituțiile care ar trebui s-o reprezinte, a iniția legi care să favorizeze pe cei puțini în dauna celor mulți, a pierde adevărul în labirintul legilor, a târî oamenii prin sălile tribunalelor luni și ani de zile, înseamnă a aplica percepțele Protocoalelor pentru a dezorganiza din interior statul național. Cunoscând că evreii constituie un factor destabilizator în avocatură, legea din 1864 le-a interzis accesul în aceasta profesie, împotriva acestei legi, ca și a celei din 1907, numărul avocaților evrei crește spectaculos după primul război mondial, în 1926 existau 106 avocați definitiv evrei și 158 stagiați, adică 364 față de 2 394 români, ca în 1931 cifra să se dubleze: 676 avocați evrei față de 2426 români, iar în 1935 să fie 1 365 avocați evrei față de 3 595 avocați români, cifrele referindu-se numai la baroul Ilfov, în Basarabia erau 341 avocați români și 315 evrei; în Bucovina 209 români și 683 evrei; în Ardeal 670 români și 461 evrei; în Banat 210 români și 121 evrei. La Sălaj, 45 români și 44 evrei; La Lăpușna 129 români și 117 evrei; La Arad 123 români și 74 evrei, la Bihor 128 români și 135 evrei. Ca și în arhitectură, în medicină și farmacie, reacția românească este dâră împotriva iudaizării avocaturii.

Avocatul G.C. Mureșan constată că dosarele avocaților evrei înscriși în barou suferă de lipsa dovezii indiscutabile a cetățeniei române și că nu se respectă cele mai elementare forme procedurale de înscriere. S-a mers atât de departe cu sfidarea autohtonilor, încât baroul prim al țării a fost obligat să alcătuiască un regulament pentru examinarea avocaților evrei la cunoașterea limbii române. Avocații evrei din Bucovina au refuzat examenul. Ca și în presa, la baroul Ilfov pledau Cohen Simon zis Călin Sima, Zissman Bercu zis Dan Deleanu, Haimovici Sandu zis Darie Sandu, Berman zis Diaconu Vladimir Aurel, Berman Huța zis Huța P. Gheorghe, Schoenfeld Leonard zis Pajiște B., Eduard Marcus zis Ilarie Voronca (și scriitor), Zigel-Zaharia, Zweifel Carola - Hogaș Carola, Leibovici Savu zis Sandu Troțuș și alții până la numărul amintit.

- Din radiografia sumară a direcțiilor de ofensivă evreiești și a obiectivelor acestora, se desprinde limpede că războiul psihologic dus împotriva poporului român în perioada interbelică a avut un caracter total, impunând un numerus iudaicus în toate profesiile care vizau sănătatea psihică și fizică a poporului român și că reacția românească de apărare a ființei naționale a fost energică începând cu anul 1938.

- Nicolae Iorga despre presa iudaică din Bucovina: *...Maculatură infectă, scrisa de samsari și agramati într-o germana imposibilă de gheț, presa aceasta fără duh și fără limbă națională, care a împiedicat două decenii circulația scrisului românesc și a îngreunat răspândirea gândurilor de solidaritate națională românească...*¹²¹

- Hechter - Sebastian grafoman și cenaclist pripășit pe la "Fundațiile Regale": *...Pasiune, iubire, eroism, sacrificiu sunt niște "lucruri sfinte" bune de pus în ghilimele și de expus în vitrina proștiilor omenești de mare circulație*¹¹².

- Asachi și Eliade Rădulescu, Eminescu și Kogălniceanu, Alecsandri, Barițiu, Simeon Bărnuțiu devin ținta presei iudaice și cu ei valorile sacre batjocorite de Hechterii care-o scriu. Rosenthal este director la DIMINEAȚA și apoi atașat de presă la Washington; Avrum Memerle Brauer Rosenfeld - zis Constantin Graur este director la ADEVĂRUL, iar în 1937 și la DIMINEAȚA, coproprietarii fiind Smil Pauker, Samuil Labin cel zis când Traian Vlad, când Matei Basarab; Smil Honigman zis Emil Fagure este director la LUPTA, Hefter cu o condamnare de 5 ani pentru pactizare cu inamicul conducea LE MOMENT, iar Isra Israel Bercovici conducea L'INDEPENDENCE ROUMAINE.

- Ziariștii evrei se încuibează în toate sinecurile statului. Numai din fondul cultural al municipiului Iași încasează în 1937 suma de 234 500 lei. Beneficiază de gratuități la transport, pun mâna pe agențiile de publicitate, din 27 de agenții de acest gen numai 2 sunt românești. Monopolizează revistele fiscale și industriale, un Ioil Marcus devenit Iulian Marius este director proprietar la ADMINISTRAȚIA FINANCIARĂ -pentru meritul de a fi fost băcan la Buzău. Levy Haralamb, condamnat pentru că se dădea drept inspector financiar edita TRIBUNA FINANCIARA; alți doi evrei Tăreanu și Naumescu publicau INDUSTRIE și COMERȚ; GAZETA FINANCIARA și GAZETA CAPITALEI, reviste de șantaj; iar GAZETA CĂSĂTORIILOR, de fapt o foaie a prostituției era editată de cuplul Smilovici - Tanti Clara prea bine cunoscuta în epocă.

- Între 1918-1938 au funcționat în România Mare, 204 edituri din care 31 au fost românești, 53 ale minorităților și 120 evreiești, care au tipărit 816 autori. Din aceștia au fost 198 români, 204 minoritari și 432 de evrei. Din tirajul de 6 300 000 exemplare, românii au avut 765 000, minoritarii 146 700, iar evreii 4 148 000. La București din 59 de librării, evreii dețineau 37.

- Escaladarea războiului psihologic și cucerirea pozițiilor cheie în mass-media se finalizaseră prin instalarea evreului Hartig la conducerea agenției RADOR, cu un salariu anual de 24 000 000 lei. Din acest post de legătură cu mass- media internațională, Hartig a manevrat informațiile din România în dauna țării căreia i-a creat în străinătate o imagine cu totul defavorabilă, conexând războiul psihologic intern cu cel purtat pe plan mondial de Alianța Universală Israelită, operațiune reluată de evreime și de slujitorii ei în perioada războiului rece și amplificată la cote maxime după decembrie 1989.

Sucursala de la Chișinău a agenției de știri RADOR, slujind o zonă deosebit de disputată în războiul psihologic, totul începând cu propaganda și terminând cu artele și cultura, a fost condusă de evreul Abraham Kendler care lucra în serviciul sovieticilor prin secretarul agenției Buheler, în casa căruia s-au găsit materiale de propagandă comuniste și un cifru pentru benzi Hughes. Buheler a fost condamnat la 5 ani închisoare și Kendler a fugit la Paris.

- Evreii din Basarabia și Bucovina au tipărit o presă antinațională militând pentru ruperea Basarabiei și alipirea ei la U.R.S.S.; evreii din Ardeal au tipărit o presă revizionistă în favoarea Ungariei, majoritatea celor 330 de perioadice scrise în ungurește fiind conduse sau editate de evrei de limbă maghiară.

- Pentru înțelegerea profundă a efortului uriaș făcut de Alianța Universală Israelită spre a-și atinge obiectivele fixate în România pe cele două variante: iudeo-comunistă și iudeo-capitalistă este necesar să stăruim asupra contribuției la efort a mass-mediei iudaice din România, efort făcut prin contribuția finanței internaționale evreiești și a unor state interesate în destabilizarea internă a țării ca U.R.S.S.-ul aflat sub dominație iudaică și Ungaria revizionistă.

SAJTO; FRISSUJSAG; ERDELYI MAGYARORSAG; SZABADSAG; NAPLO; ARADI KOEZIDENY; ERDELY HIRLAP; REGGEL; ARADI FRISS UJSAG; TEMESVARI HIRLAP; UJ KELET; BRASSOI LAPOK; NEUISAG; iudeo-revizioniste și șovine ungurești. Iudeo-ruso-ucrainiene: 11 gazete în rusă, 5 în ucraineană, 20 în idiș și ebraică suspendate în februarie 1938 pentru activitate antistatală. Numai la București în afară de marile cotidiene ADEVĂRUL și DIMINEAȚA presa iudaică slujind în războiul psihologic înregimenta: CURIERUL ISRAELIT; CUVÂNTUL NOSTRU; RENĂȘTEREA NOASTRĂ și ÎNFRĂȚIREA scrise pentru evrei, apoi cele în limba franceză enumerate la începutul acestui capitol, completate cu: ARGUS editor Hartig; GAZETA editor Ceacăru-David sin Ițic Eulenberg; REALITATEA; ADEVĂRUL LITERAR; RAMPA; GAZETA SPORTURILOR; CREDINȚA editor Margulies; INFORMAȚIA editor Saraga; TEMPO; POPULARUL; EXCELSIOR; ÎNCOTRO; NASA RECI; ISBÂNDA; AVÂNTUL; GAZETA CAPITALEI; SEMNALUL; la care se adaugă LUMEA ROMÂNEASCĂ editor multimiliardarul Max Auschnitt și cele cunoscute ca: HASMONAEA; MÂNTUIREA; AURORA; SOCIALISMUL; PRESA; UJ KELET; La Cernăuți apar 8 cotidiene minoritare și unul românesc. La Iași evreii au 4 cotidiene: LUMEA; JURNALUL; NOUTATEA; ZIUA; pe când românii unul singur: CHEMAREA. La Piatra Neamț sunt 3 gazete evreiești. Subliniem că monopolul presei iudaice din Basarabia era condus de Moise Oresten în 1917-1918 șef de bandă teroristă bolșevică, ucigaș al patrioților Murafa și Hodorocea, de Isac Rosenthal zis Ion Plugaru și el terorist, delator și călăuză a bandelor, sau de evreul Hirsch zis Ion Duployen condamnat la Constanța ca spion. "Sindicatul ziariștilor români" era prezidat de Ițic Alterbonn zis Alexandru Terziman condamnat la 10 ani pentru insulte aduse Coroanei, iar corespondentul oficiosului sovietic ISVESTIA era Elias Kendler alias Adrian Gânda care fugit la Moscova s-a dedat la o campanie crâncenă de calomnii împotriva țării.

EFACTE. CONSECINȚE (1). Destabilizarea literaturii și artelor. Stăpânind 2/3 din presa scrisă în românește și în limbile minoritarilor, 95% din agențiile de publicitate, agenția de știri RADOR, lucrând pe filiera iudeo-comunistă cu Moscova și pe filiera Alianței Universale Israelite cu centrele de putere financiare suprastatale, dar și cu cele comuniste, cu Liga Națiunilor și organismele acesteia, cu francmasoneria; evreimea din România a constituit cel mai puternic detașament de luptă folosit în războiul psihologic dus împotriva statului național unitar România în perioada 1918-1938 când s-a pus capăt dominației ei absolute de către guvernul naționalist condus de poetul Octavian Goga.

- Nicoale Iorga: *...Zilnic în aceste foi (n.n. evreiești) toate mizeriile noastre sunt expuse, subliniate, luate în batjocură, pârâte în fața lumii pentru a ne discredită, întinse în fața noastră pentru a ne demoraliza*¹²³.

• Nichifor Crainic: *Scoborârea omului spre animalitate a fost adusă și propagată de spiritul iudaic care a substituit înălțarea prin decădere, paradisul prin pornografie... Nimeni nu se ridică împotriva originalității, ci împotriva descrierii fără rost... a porcăriilor înșirate ca mătâniile*¹²⁴.

• Toussenet: *...Porcul este emblema jidanului. Murdăria ghetto-ului este organică - acea nerușinare proverbială în care a trăit de secole. Tot ei au introdus cultul vechilor Phalaphori - acea expoziție la Roma și Atena de imagini nerușinate, ca și trecerea din gură în gură a expresiilor mai comice, fără să alătore și acea parte artistică*¹²⁵.

• Ed. Drumont în LA FRANCE ENJUIVIE pune în pagină pericolul social al pornografiei practicata de evreime, ca și cel al campaniilor antireligioase.

• Henry Popper ucenic al lui A. Steuerman: *...nu accept noțiunea de Brătescu-Voinești=limonadă dulce pentru copii, prostie și suferință față de problemele artistice*¹²⁶... în aceeași oală aruncându-i pe Cezar Petrescu și Ionel Teodoreanu . Notez că Al. Brătescu-Voinești a fost unul din scriitorii care a militat împotriva pericolului iudaic din presă, literatură și arte, figurând pe lista neagră a presei evreiești și pe cea a iudeo-kominterniștilor de după 1945, pe lângă întreaga pleiadă de scriitori patrioți începând cu Eminescu și terminând cu Radu Gyr sau Vasile Militaru.

• Octavian Goga: *...Infiltrația lui Israel a cucerit metodic țara - comerț, industrie, bănci, moșii, gazete și literatura unde a atins cel din urmă popas, intrând astfel în templu; așa ca trecerea de la gazetă la literatură s-a făcut pe nesimțite*¹²⁷.

Goga citează "antologia" celor 60 de scriitori evrei în care este lansat "Bardul național" Leopold Goldstein, cu pseudonimul Camil Baltazar. Este epoca în care sub acoperirea și în osanalele presei iudaice sau iudaizate, evreii pătrund masiv în teatru, operă, artele plastice, muzica și muzicologie, dar mai ales în care se erijează în directori de opinie încercând să monopolizeze critica literară, de arte plastice, de teatru și muzică. Fără forță, fără patul germinativ al ethosului, fără forța proteică a culturii și artelor populare, talente speculative și interpretative, evreii nu înseamnă mai nimic în domeniul creației; dar prin critică încearcă să distrugă creația națională și s-o substituie cu manufactura iudaică din România, dar mai ales de peste hotare. Că puzderia de iudeo-manufacturieri a fost regula și că excepția au format-o creatori evrei sau critici de artă, sau mari oameni de cultură profund atașați poporului român și culturii sale naționale este un adevăr care trebuie subliniat cu toată obiectivitatea, dar cum capitolul analizează războiul psihologic dus de evreime împotriva poporului român, excepția nu intră deocamdată în atenția autorului.

• Dr. A. Balotă despre literatura și artele decadente: *... o infiltrație lentă de spirocheți ce caută să paralizaze toți centri nervoși ai trupului etnic*¹²⁸...

• Dr. N. Minovici: *...ne-am ocupat de protecția animalelor, dar n'am întemeiat o societate care să pună frâu imoralității exprimata prin teatru, cinema și literatură pornografică.*¹²⁹

• Pictorul Constantin Vlădescu: *...în literatură și în artă, superficialul, meschinăria, platitudinea, grosolănia, trivialitatea, pornografia, au fost promovate pe planul marilor cuceriri ale spiritului... și ca atare cubism, dadaism, futurism, primitivism și nesfârșitul șir de rețete inventate peste noapte în laboratoarele impertinente sterile, au scos capul pe rând la lumina zilei în urlate de trâmbițe și surle, cu reclamă desfrânată în presa lor (n.n. a evreilor) complice și conștientă de valoarea distructivă a acestor atentate la bunul gust și bunul simț, la temelie edificiului moral ridicat cu pioasă râvnă în decursul secolelor de cultură și civilizație*¹³⁰.

• Sextil Pușcariu: *...aceeași sete de sensibilitate libidinoasă o găsești la țigani și la evrei când vor să facă arta*¹³¹.

• Nichifor Crainic: *...jidanii fabrică revistele pentru lectura copiilor noștri și opera de distrugere a sunetului românesc începe tocmai de la copiii de școală. Jidanii au acaparat trei sferturi din cartea didactică, ceea ce înseamnă milioane de vehicule pe an pentru a turna aceeași otrăvă iudaică în generațiile tinere, desființându-le din pruncie... Evreii dictează prin editurile pe care le dețin; prin "idealurile" de artă josnică pe care la insinuează; prin trustul criticei care susține tot ce e pornografie*

și defăima tot ce e valoare reprezentativă românească, prin reclama turbată în junii tuturor "operelor" de destrămare sufletească¹³².

- Al. Cazaban: ...casele de editura "fără perdea" se aseamănă cu casele de toleranță, unde editorul e în funcție de adevărat proxenet - făcând din literatură un fel de damă de consumație care se lăfâiește impudic în vitrinele librăriilor din centru și de la periferie¹³².

- Nicolae Iorga: ...Cartelați pentru teatre, cartelați pentru ziaristică și pentru literatură, evreii sunt azi stăpânii cinematografelor. Se poate să le convie a face o nație de nebuni, de criminali și de dezmațați, dar noi nu o putem îngădui.¹³⁴

- Din 13 teatre bucureștene, doar 4 sunt românești și din 57 de cinematografe numai 11 au proprietari români, restul aparțin evreilor, în toată țara existau 465 săli de cinematograf din care 66 aparțineau românilor. Cele 50 de case de filme au fost în întregime evreiești, fiind cartelate într-un sindicat - cartel care dispunea dictatorial de distribuirea filmelor. Cele 3 case de filme românești EDISON-film proprietar Marinescu; O.C.R.-film proprietar Dumitrescu și Stan Ionescu și B.D.C.-film proprietar N. Gâlcă aflate în minoritate zdrobitoare, abia au putut supraviețui concurenței sindicatului-cartel evreiesc.

- Violent sau insinuant, prin corupție și persuasiune, prin legături politice, evreimea a folosit toată gama metodelor oculte spre a dobândi supremația în teatru și operă. În anul 1930 la studioul Teatrului Național din piața Regele Carol s-a montat un spectacol comemorativ dedicat scriitorului francez amic al românilor, Robert de Flers. Prin manipulări de culise un rol principal a fost atribuit unei actrițe evreice, fapt care a prilejuit o manifestație studentească viguroasă, studențimea considerând că acțiunea este provocatoare... Opera Română primea o subvenție de 25 000 000 lei de la stat și 3 000 000 lei de la Municipiul București, buget tentant pentru evreimea din România. Așa se face că omul numărul unu al operei ajunge un cântăreț de mână șaptea, fluierat și huiduit de public: Ruhăm Rudolf, zis Radu Steiner care la începutul stagiunii 1929-1930 elimină din instituție artiste și artiști români ca: Alexandru Feraru, Constanța Dobrescu, Alexandra Elefterescu, Nina Botez, Edgar Istratty, V. Rabega, Stefanovici Cristescu, umplând scena cu evreii: Algazi, Leon Blum, Eugenia Babad, Arați, Bein, Rosensten. Același Ruhăm Steiner ajuns și regizor îl concediază pe maestrul Massini și în locul lui îl numește pe Leon Blum, păstrând pentru sine monopolul traducerii unor opere străine într-o românească-idiș, plină de trivialități precum în "Cavalerul rozelor", traducere și interpretare primite cu huiduieli. Notăm că excelenta solistă Alexandra Feraru este soție de ofițer, invalid de război și ar fi trebuit să cânte alături de celebrul bas Șaliapin, fiind înlocuită cu o mediocritate străină: Laura Kohanska impusă de Solomon Bisker, un evreu de influență. Protagonistii operei: G. Niculescu-Basu, Jean Atanasiu, George Folescu contrasemnează un memoriu adresat primului ministru semnat de 400 de artiști, cerând să se pună capăt iudaizării instituțiilor românești de cultură și artă.

- În 1930 directorul societății de radiodifuziune era evreul Herșcu Blazian.

- Loja în exclusivitate evreiască B'nei Brith, ședința din 26 decembrie 1925 după-amiază, intervenția "fratelui" dr. Baubergher: ... și apoi există o altă organizație de tineret: e Hașamer Hazair. Aici vin în contact studenți și elevi care au principii și care aspiră la un ideal mare și frumos. Acești tineri nu fumează, nu beau alcool și și-au impus singuri principiul abstenenței sexuale... Gândiți-vă că aici, într-un oraș ca București, există totuși tineri care luptă pentru curățenia sexuală, care renunță la alcool, căutând cu dragoste și energie către idealul vechi, ebraic...¹³⁵

EFACTE. CONSECINȚE (2). Dacă războiul psihologic total purtat de evreime împotriva poporului român, culturii și spiritualității sale a reușit să destabilizeze o parte din intelectualitate care nu a recepționat semnalele NAȚIONALULUI aflat în pericol de moarte, cedând tentațiilor oferite de evreime începând cu cosmopolitismul, continuând cu pornografia și terminând cu încercarea de deromânizare a culturii naționale; în măsură zdrobitoare el a avut un efect invers decât cel scontat, radicalizând intelectualitatea naționalistă care a creat organisme specifice culturale, spirituale și politice pentru apărarea ființei naționale. Această intelectualitate a explorat în adâncime și a exploatat în mod

superior filonul etnic de mare și inegalabilă originalitate și unicitate, îmbogățind tezaurul științelor, artelor, literaturii cu opere devenite clasice, demonstrând derizoriul pseudo-culturii și pseudo-artelor manufacturate în atelierul evreiesc. O simplă punere în paralel a numelor intelectualilor naționaliști cu cele ale evreilor slujind războiul psihologic, demonstrează nulitatea acestor agenți ca și inexistența lor în cultura românească.

• Nicolae Iorga și Brociner; Lucian Blaga și I. Blumenfeld zis I.B. Ilarion; Nae Ionescu și Herș Cutzman zis H. Crețeanu; Mircea Vulcănescu și Avrum Kendler zis A. Gândea; Octavian Goga, Radu Gyr, Mircea Eliade, Topârceanu, Arghezi, Mehedinți, C. Rădulescu-Motru, doctorii Cantacuzino și Gh. Marinescu, Camil Petrescu, Liviu Rebreanu, Brâncuși, Lupaș, Al. Lepădatu, Silviu Dragomir, Ovid Densușianu. Vasile Pârvan, Horia Hulubei, Emil Racoviță, Al. Philippide, Hortolomei, Călinescu, Petre Andrei, Gh. Bogdan-Duică, Șerban Cioculescu, Vladimir Streinu, Tonitza, Marius Bunescu, Nicolae Dărăscu, Gh. Petrașcu, George Enescu, Mariana Ventura, citez la întâmplare scriitori, pictori, oameni de știință, critici literari, filologi, actori ai NAȚIONALULUI, nu putem înscrie aici întreaga pleiadă a culturii naționale interbelice căreia i se opune Avrum Brauer Rosenfeld zis Const. Graur, Ghidale Gherș Brauer zis Gr. Graur, Burăh Leizarovici zis Barbu Lăzărescu, Alter Moise sin Ghidale zis Al. Gruia, Froite Adelstein zis Felix Aderca și așa mai departe. Manufactura evreiască, maculatură derizorie a poluat temporar și numai la suprafața cultura românească reușind două lucruri: să aducă noi câștiguri financiare evreimii și să introducă viermele îndoii în conștiințele slabe, în același timp războiul psihologic purtat de evreime împotriva românilor a radicalizat tineretul studios și conștiințele naționale care s-au solidarizat într-o uriașă mișcare patriotică de masse, Mișcarea legionară; consecință directă a încercării evreimii mondiale de a transforma România într-o *Judenland*.

FRANCMASONERIA

Nu fac aici un istoric sau o prezentare integrală a francmasoneriei, arma principală folosită de Alianța Universală Israelită împotriva statelor naționale și unealta ideologică folosită pentru construirea Republicii Universale condusă de evreime. M-am ocupat tangent de francmasonerie în capitolul NOUA ORDINE MONDIALĂ.

• Benjamin Disraeli, conte de Beaconsfield, romancier evreu și om de stat britanic: *...Oamenii de la putere n-au avut a face numai cu guvernele, cu împărații, cu regii și cu miniștrii, ci mai mult cu societățile secrete, elemente de care trebuie să țină seamă. În ultimul moment ele pot să distrugă toate aranjamentele. Ele au agenți pretutindeni, agenți fără scrupule care împing la asasinat și pot, dacă ele cred oportun, să provoace un măcel*¹³⁶...

Asasinarea Mareșalului Ion Antonescu, a președintelui Nicolae Ceaușescu, morțile misterioase ale primilor-miniștri I.I.C. Brătianu, Octavian Goga, asasinarea bestială a lui Z. Codreanu și a zeci de legionari țin de practicile curente ale societăților secrete pomenite de Disraeli, printre care francmasoneria este cea mai puternică.

• Nichifor Crainic în articolul ÎMPOTRIVA DEMOCRAȚIEI MASONICE, ziarul CURENTUL, 15 martie 1929: *...Democrația masonică ostilă Bisericii, e, în fond, ostilă sufletului românesc. Democrația masonică, având substrat ocult, e subversivă și primejdioasă, e internațională în sensul unor anumite interese nemărturisite și pentru aceasta, ruinătoare lentă a ideii de românism ...nedemnă și imorală. Urmărită de aproape în acțiunea ei la noi, ea apare solidară cu toți indivizii fărădelegii pe care îi împinge la conducerea statului, pentru a opera prin ei, în scopurile nemărturisite ce urmărește, ca pe niște instrumente docile...*

• În capitolul ROMÂNIA CA O PRADĂ, subcapitolul O VIZIUNE SISTEMICĂ am schițat istoricul înființării primei loji B'nei B'rith, exclusiv evreiască în România, ca și rolul ei de control

asupra tuturor ordinelor masonice care i se subordonează. În lojile B'nei B'rith din România s-au format agenții oculte în spiritul tradițiilor milenare, talmudice. Evreii care au format 95% din lojile Marelui Orient sau Marii Loji Naționale - numire-cursă care a atras politicieni și ofițeri, au făcut parte, în secret, din lojile B'nei B'rith, transmițând ordinele B'nei B'rithului central din SUA, rețelei francmasonice din România. Rabinul dr. H. Alferin, J. Brukăr, Carniol, "venerabilii" Goliger, Sigmund Birman, A. Harovitz, P. Spejer, Moritz, Z. Lupescu, dr. O. Silber, Iancu Lupescu, S.B. Cohn, dr. Friedman, I. Wagner, erau membrii ai lojilor B'nei B'rith și în același timp ai Marelui Orient. O foarte sumară organigramă ar desemna loja centrală B'nei B'rith din România, ca organ de legătură cu Alianța Universală Israelită și cu loja B'nei B'rith din SUA; statul major și comandamentul mișcării francmasonice universale. Marele Orient, Marea Lojă Națională, Marea Ligă Americană din România cu sediul în București, strada Nicolae Golescu nr. 1 subordonată Marii Loji din New-York și aceasta subordonată organizației "American Jewish Asociation" având în subordine Loja Română de rit american și "Redeșteptarea" de rit scoțian, lojile iudeo-ungurești care au făcut parte din Marea Lojă Simbolică din Budapesta se subordonează Marii Loji Simbolice din România, Lojile iudeo-germane se grupează în Marea Lojă Germană din România care aderă la Marele Orient al României.

Toate aceste loji centrale au sucursale în capitalele de județ și în orașele mai răsărite, țesând țara într-un păienjenis francmasonic, instrumente-armă în războiul total dus de evreimea internațională împotriva României. Am subliniat în capitolele precedente strategia evreimii în războiul psihologic, folosind abil cele două direcții sociale de ofensivă: una iudeo-comunistă care se adresa maselor și alta iudeo-francmasonică adresată vârfurilor politice, economice și militare. Ambele ofensive au fost susținute logistic de iudeo-bolșevici care stăpâneau Uniunea Sovietică și de Alianța Universală Israelită. Cum în România vârfurile claselor dominante manifestau o rezerva față de francmasonerie din pricina internaționalismului și cosmopolitismului programatic care o identificau cu comunismul, prin intermediul Ucrainei sovietice se creează în România așa zisa Marea Lojă Națională.

Arhiva Marelui Orient al Franței situată atunci în rue Cadet 16 Paris are înregistrat la No. 14406 din 5.XI.921 un document semnat de conducătorii Marii Loji Naționale, cunoscutul francmason evreu Jean Pangal și un anume V. Roată; document care face istoricul înființării acestei loji și cere Marelui Orient al Franței să intre în legătură, promițându-i ascultare și supunere. Cităm: *...l'historique de la creation de notre organisation ... este strâns legat de mișcarea masonică din Ucraina. Întâmplările făcându-ne să lucrăm pentru triumful aceleiași cauze, Prea Ilustrul Nostru Frate Jean Pangal a primit de la Venerabilul și Marele Maestru al Marei Loji din Ucraina, fratele Serge Marcotume un mandat de DELEGAT GENERAL pentru a crea ordinul masonic național-român, după ritualul scoțian antic și acceptat*¹³⁷.

Din această lojă înființată de iudeo-bolșevici făceau parte generali și ofițeri de toate gradele, scopul ei era să destabilizeze armata de sus în jos, iudeo-comuniștii încercând s-o destabilizeze la nivelul trupelor și al gradelor inferioare. Amiralul aghiotant regal Păiș, comandantul Fundățeanu, generalul Georgescu, colonelul V. Bădulescu, colonelul Maltopol, mulți ofițeri din aeronautică și marina atrași de Mihail Negru, gradul francmasonic 33, pe numele adevărat Mihel Zussman, publicist, fost "polizei-meister" al lui Makensen pe timpul ocupației germane pe care Radu Theodoru 1-a cunoscut, ca și pe câțiva din ofițerii de aviație nominalizați în tabelele date publicității prin anii 1941-1943, s-au lăsat induși în eroare de lozincile umanitare și demagogia "fraților" de lojă gen evreii Grassiany proprietar de tipografie unde s-au tipărit manifeste comuniste, dr. Friedman, Rohrllich, Goldberg, Vogelsang, David Didoi, Metzger, Ioseph Kron, Pawes, Wolf-Lupescu, tatăl amantei regelui Carol al II-lea, Goligher și așa mai departe. Trei aghiotanți regali cu grade mari în armată, cot la cot cu tatăl celei care conducea de fapt politica degeneratului rege Carol al II-lea care a înfăptuit scopul evreimii: dezmembrarea statului național unitar România Mare, fără ca armata să tragă un singur glonț. Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herța cedate Uniunii Sovietice, Transilvania de Nord-Est cedată Ungariei; Dobrogea de sud cedată Bulgariei. Francmasoneria din România a încercat și în parte a reușit să aplice armatei române

rețetarul aplicat armatei franceze cu începere de la 1870 spre lipsa de glorie a ofițerilor care au căzut în cursă.

- Împământenirea evreilor după primul război mondial a dus la dezvoltarea rapidă a francmasoneriei în România. Districtul IX al Ordinului B'nei B'rith fixat în România care este condus de sanhedrinul respectiv cu următoarea componență: președinte de onoare dr. Adolphe Stern fost deputat țărănist; președinte activ dr. J. Niemierover, gross-rabin, senator; vicepreședinți, dr. S. Wieselberger și Adolph Goldstein; mare mentor, Jacques Crețescu; mare secretar, Marcel Goldman; mare tezaurar, B. Bercovici; inspectori generali, dr. H. Solomonovici și Adolf Schwartz; membrii, dr. B. Baubergher; Max Serdman, Karl Kluger, senator și Albert Steiner. Districtul avea în subordine 23 de loji prin care-și realiza planurile strategice vizând în domeniul politic coruperea politicienilor și propulsarea evreilor la conducerea statului; în cel economic monopolizarea întregii activități comerciale, industriale, de bancă și agricole în care scop B'nai B'rith a creat Marea Bancă Marmorosch-Blank care a reușit să gestioneze 115 întreprinderi cheie; iar în domeniul cultural spiritual să monopolizeze presa spre a putea dirija opinia publică și să creeze centre de presiune, dezinformare și destabilizare cu societățile de editură, culturale, sportive, universitățile populare, ligi umanitare, de apărarea drepturilor omului, cercetășia și o gamă întreagă de oficine de propagandă iudeo-francmasonică.

- Din circulara masonică adresată potențailor evrei pentru înființarea Marii Bănci iudeo-masonice; *...Comisia însărcinată să arate Marei Loji Zion procedura de urmat, ca să ajungă la o mai repede realizare a proiectului pentru înființarea unei Bănci care va trebui să servească drept punct de plecare al unei întreg organizații de luptă economică s-a întrunit duminică 5 iunie sub președinția Fr. *** Adler. In urma discuțiilor urmate s-au stabilit următoarele preliminari...*

...4. Banca nu se va afișa ca o instituție a Ordinului...

...8. Pentru evitarea multor formalități și a șicanelor posibile... ar fi preferabil să se transforme o Instituție existentă ca Banca Marmorosch-Blank-decat să se creeze una nouă ...

... 9. Ilustrul Sanhedrin se va pune imediat în legătură cu un număr de Personalități marcante din țară, ale căror nume vor fi considerate ca o garanție de succes pentru prompta realizare a instituției ... Aceste personalități vor forma viitorul Consiliu de Administrație al Băncii...¹³⁸

Iată și Consiliul de Administrație format din *Șabăș goimi*, adică slujitori creștini: Al. Constantinescu, C. Banu, I.G.Duca, Toma Stelian, C. Argetoianu, general C. Coandă, Grigore Filipescu, M. Săulescu, Al. Vaida-Voievod, Gr. Iulian, I. Răducanu și mulți alții. În țară Banca a avut 25 de sucursale, iar în străinătate 4 agenții la Istanbul, Viena, Paris și New York.

... În 1931-1932 banca iudeo-masonilor cu figurație din clasa politica românească este descoperită de un deficit de 1 600 000 000 lei. Intervenția masonică a lui Grunberg-Wolf-Lupescu tatăl amantei regelui, îl determină pe Carol să spolieze statul român pentru a preveni falimentul bancar al B'nai B'rith. Regele trădător și degenerat obligă Banca Națională să acopere deficitul, primăria Capitalei să cumpere la un suprapreț uluitor - o jumătate de miliard, un teren al evreului Marmorosch-Blank de la Otopeni și i se concesiunează monopolul vânzării produselor R.M.S. Cum molohul iudeu n-a fost sătul, regele dispune ca statul sa preia activul și pasivul băncii Marmorosch-Blank; asta însemnând că afacerile oneroase evreiești să fie suportate de contribuabilii români. Scandalul n-a deranjat pe nimeni, membrii consiliului de administrație și-au văzut mai departe de politică și de afaceri; iar sumele uriașe care puteau subvenționa sectoarele productive au pierit fără urmă în urzeala țesută de B'nei B'rith care a dat o lovitură grea finanțelor țării, îndeplinindu-și o parte din misiunile asumate¹³⁹.

- Toate sucursalele au avut directori evrei.

- Francmasoneria a stat la originea bolșevismului rus, a finanțat ziarul IZVESTIA și înființarea partidului comunist acolo unde el a existat și există în Europa, în România contribuția evreilor la înființarea partidului comunist fiind esențială.

- Francmasoneria și-a creat un sistem de submasonerii din care cităm: Cercetășia, Liga drepturilor omului, Ordinul templierilor. Notăm că Liga drepturilor omului a fost condusă în perioada interbelică

de Internaționala a III-a comunistă și de loja Grand Orient de France, în România a fost condusă de "fratele" Costaforu având gradul masonic 33, care conducea și cercetășia.

- Anul masonic se suprapune anului ebraic.

- Printre obiectivele principale ale războiului psihologic purtat de iudeo-masonerie s-a numărat Biserica Națională. Pentru a destabiliza această instituție fundamentală a românilor, s-a trecut la atacarea și încercarea de compromitere a înaltei sale ierarhii.

Cazul tipic pentru perioada interbelică este uriașa țesătură de intrigi masonice pusă la cale de "fratele" Ullic, licențiat în cabală și științe oculte, ex-membru al consiliului inchiuzitorial de șapte, al Marelui Orient Italian; pentru compromiterea mitropolitului primat Ghenadie, slujitor devotat al bisericii, patriot luminat și om de mare probitate morală. Filiala secretă a Marii Loji Naționale de rit scoțian denumită Ordinul Speranței a organizat la rândul-i atacuri calomnioase împotriva unor înalți ierarhi, în alianță cu "cenușarii" masoni aparținând Marelui Orient și Lojei Naționale. Pe lângă aceste acțiuni destabilizatoare preluate și amplificate de presa iudaizată, atât împotriva culturii naționale, cât și împotriva bisericii ortodoxe au fost folosiți francmasonii plasați în posturi cheie ale conducerii statului. Un funcționar superior din ministerul cultelor, Stancu Brădișteanu susținea masiv sectele anti-creștine și iudaizate. Aceste secte sprijinite atât de francmasonerie, cât și de partidul comunist la ordinele Internaționalei a III-a, au dat o dimensiune agravantă războiului psihologic, atât prin publicațiile lor, cât și prin acțiunile violente de răsturnare prin forță a ordinii de stat. Mileniștii sau Studenții Bibliei, cu sediul central în București, str. Crișana 33, scriau în numărul 9 din 1920 al revistei cu același titlu: ... *În scurt timp revoluția va veni, lumea întregă terminându-se într-o confuzie teribilă și anarhică ce va răsturna și arunca toate babiloniile, sistemele eclesiastice, bisericesti și politice* ... Stiliștii, altă sectă destabilizatoare condusă de un fals călugăr, agent comunist, au provocat confruntări violente, sângeroase, încercând să răstoarne ordinea de stat. Au creat o "republică" la Albineț și tulburări grave la Piatra Neamț fiind manevrați de cuplul iudeo-masonerie, iudeo-comunism.

- Episcopul Vartolomeu al Râmnicului: ... *Dacă sufletul meu a fost, este și va rămâne în veac refractar vreunei instituții omenești, instituția aceasta este francmasoneria, în care eu am văzut deapănarea nu numai subminarea evanghelică a sufletelor, dar primejdia ordinii naționale și politice din fiecare stat.*

- La 15 aprilie 1934, în cadru solemn, s-a constituit Francmasoneria Română Unită prin asocierea dintre Marea Lojă Națională din România și Marele Orient din România, avându-1 ca Mare Maestru Federal pe Mihail Sadoveanu cu gradul *kados*, în ebraică însemnând *sfânt*.

EFACTE, CONSECINȚE (3) Fiind cea mai puternică organizație supra-statală mondială, manevrând fonduri uriașe condusă de un sanhedrin secret în întregime evreiesc, francmasoneria din România interbelică a constituit alături de iudeo-comunism cea mai puternică armă folosită de evreime în războiul psihologic dus împotriva poporului român. De la scriitori ca Mihail Sadoveanu, Victor Eftimiu, Ion Minulescu la politicieni de marcă precum C. Argetoianu și Al. Vaida-Voievod, la miniștrii și foști miniștrii ca dr. C. Angelescu. De notat că Vaida-Voievod a fost și prim-ministru și ministru de interne, că Voicu Nițescu a fost ministru de justiție dar și "venerabil" al lojei "Dreptatea" din Brașov, că Romulus Voinescu a fost șeful Siguranței Generale a Statului dar și membru al Lojei Marelui Orient din România cu sediul în București, str. Știrbei Vodă 23; corect este să spunem că cei de mai sus fiind francmasoni au fost împinși în funcțiile amintite; deci de la scriitori la politicieni și ofițeri ca generalii Moșoiu, Argeșanu, Burghelea, Capsa, T. Georgescu, C. Manolache, George Pangratti care a condus justiția militară, A. Solcanu, ca să nu mai vorbim de coloneii și ofițerii inferiori **racolați împotriva tuturor regulamentelor și a jurământului militar**; francmasoneria din România și-a îndeplinit la superlativ misiunea de destabilizare a statului național unitar.

- A ațâțat luptele politice dezmembrând unitatea ideologică a generațiilor care au înfăptuit România Mare.

- A nimicit mișcarea politică națională, scoțând-o în afara legii, asasinându-i conducătorii în mod bestial.
- A destabilizat, haotizat, terorizat opinia publică prin presa evreiască.
- A infiltrat școala și cultura cu agenții ei spre a nimic structurile naționale și a le înlocui cu cele cosmopolit-internaționaliste.
- A contribuit masiv la slăbirea Armatei, atât în planul dotărilor cu armament și echipament, cât și în planul moral printr-o destabilizare subtilă de sus în jos și prin una subversivă de jos în sus.
- A lucrat în alianță și concordanță cu iudeo-comunismul internațional pentru dezmembrarea țării.

IUDEO-COMUNISMUL

De la început fac distincția netă dintre iudeo-comunismul bolșevizant și kominternist dominant până în deceniul 3 și mișcarea muncitorească destabilizată, deturnată și intoxicată de acesta. Comunismul din România a fost o marfă evreiască de import. Lucrul reiese clar din analiza structurii conducerii partidului comunist al anului 1921; al delegațiilor acestuia la diferitele congrese organizate de Komintern, al fracțiunilor fugite peste hotare.

Se știe că în 1920 o delegație a socialiștilor români a plecat în URSS spre a participa la lucrările Congresului II al Internaționalei a III-a comuniste. La Harkov delegația s-a întâlnit cu Cristian Racovski, mare militant socialist "român" ajuns în fruntea Ucrainei sovietice și membru marcant al Internaționalei, care a încercat să impună delegației lista viitorilor conducători socialiști-comuniști din România, iar la Moscova a fost tutelată de evreul Apfelbaum zis Zinoviev și de Buharin lângă care se afla și un reprezentant al Federației Comuniste Balcanice - Șablin. Menționez că socialistul Ioan Flueraș n-a fost acceptat la discuții pentru vina de a fi participat la Marea Adunare Națională de la Alba-Iulia, la Consiliul Diligent și a fost semnatar al Tratatului de pace de la Versailles. De la început Kominternul își explică poziția față de România Mare, stat considerat imperialist, impune subordonarea socialist-comuniștilor față de Federația Comunistă Balcanică și impune lista conducătorilor comuniști, în zdrobitoare majoritate evrei, evrei-unguri și alți minoritari. Delegația formată din Gheorghe Cristescu, Constantin Popovici, A. Dobrogeanu-Gherea, Eugen Rozvan, David Fabian s-a supus servitorește tuturor poruncilor date de iudeo-kominterniștii de la Moscova.

- În 1921 la al III-lea congres al Kominternului, singurul membru din delegația pekeristă ales ca membru al Comitetului Executiv al Internaționalei comuniste a fost evreul Gelbert Moscovici. Au participat 14 militanți comuniști reprezentând un grup de emigranți aflat în URSS și alt grup fugit din țară. Iată-i: Gelbert Moscovici, Dobroceaev zis Bonaparte, Al. Starâi zis Bodeev, N. Gorniski zis Turcescu, C. Palade zis Georgescu, Saul Ozias zis Sandu, Al. Lichtblau zis Hugo și încă unul de același calibru cu numele pierdut prin arhive¹⁴⁰.

- La congresul al II-lea al PCR, Marcel Pauker a prezentat un referat în care a afirmat: *caracterul balcanic economic-politic-social al țării noastre care e un județ al Balcanilor*¹⁴¹.

- Kominternul a dat sarcină PCR-ului să acționeze pentru: *...autodeterminarea până la despărțirea unor provincii de statul existent*¹⁴².

- Cu începere din 1924 Comitetul Central al PCR, ziarele, organele teoretice de presă ale acestui partid iudaizat la vârf: SOCIALISMUL; MUNKAS; LUPTA COMUNISTĂ; LUPTA DE CLASĂ; propagă ideile Kominternului, adică România este un stat multinațional și militează pentru autodeterminarea minorităților, vizând ungurii din Transilvania și mixtura iudeo-găgăuză-rusească din Basarabia.

- Din conducerea PCR în acel timp: Elek Koblos -secretar general, Marcel Pauker, David Fabian, H. Sternberg, M. Kohane, I. Fonagy, Al. Dobrogeanu-Gherea, B. Stefanov, S. Margulies, H. Gherstein.

• Agentura iudeo-comunistă din țară acționând sub masca partidului comunist a sprijinit prin toate mijloacele politica iudeo-bolșevicilor de la Moscova de a dezmembra România Mare. La Congresul al III-lea al PCR ținut la Viena în 1924 se aprobă din nou tezele Congresului al V-lea al Internaționalei Comuniste conform cărora, citez: *...România este un stat tipic cu multe națiuni rezultat al ocupării unor teritorii străine, de unde sarcina PCR de a lupta pentru autodeterminarea până la despărțirea de statul român. Din rezoluția acestui congres iudeo-maghiar ținut sub firma partidului comunist din România dincolo de hotarele țării: ...România capitalistă prin rezultatele războiului imperialist mondial, prin "unirea tuturor românilor" și-a supus însemnate părți din națiuni dezvoltate politicește, economicește și culturalicește, și în felul acesta din stat național a devenit stat de naționalități... Partidul Comunist trebuie să lupte cu hotărâre împotriva anexării violente a Basarabiei, Bucovinei, Transilvaniei și Dobrogei și să sprijine în chip practic lupta pentru eliberarea și independența lor națională...*¹⁴³ Unul din cei care au redactat rezoluția de mai sus este și Al. Dobrogeanu-Gherea, agent evreu al iudaism-bolșevismului din Rusia, desemnat în conducerea partidului iudeo-comunist din România la congresul de la Viena alături de Elek Koblos, secretar general, Boris Stefanov, Pavel Tcacenko, Willi Roth, H. Sterberg și alți coreligionari numiți de komintern.

• La ordinul kominternului, tot în 1924 se ține la Viena conferința Federației Comuniste Balcanice cu participarea din ordin, a Ungariei, participare vizând direct România. Cităm din scrisoarea confidențială din 28 aprilie 1924 a F.W.B. Coleman, de la legația SUA din Riga adresată secretarului de stat al SUA: *...Am onoarea să va înaintez o informare confidențială (IS/2) referitoare la Conferința Federației Balcanice a Internaționalei Comuniste... Programul a prevăzut discutarea următoarelor probleme: coordonarea activității comuniste din Balcani... desfășurarea propagandei în favoarea retrocedării Ungariei a fostelor ei teritorii deținute acum de România, agitație anti-românească... Ungaria a fost desemnată pentru a participa la Federație în vederea intenției Kominternului de a începe propaganda în favoarea separării de România a ținuturilor pe care România le-a obținut după război. Această propagandă urmează să înceapă din fondurile special alocate de IKKI. Sediul Consiliului Federației va fi la Viena unde funcționează și centrul pentru propagandă anti-românească. Programul propagandei propus spre a fi discutat a fost stabilit de Biroul organizatoric al IKKI în termenii următori:*

1. - *Desfășurarea propagandei în favoarea reînțoarcerii la Ungaria a Transilvaniei.*
    - a. *printre comuniștii și muncitorii din România.*
    - b. *printre locuitorii Transilvaniei și cercurile antiromânești ale burgheziei maghiare.*
  2. - *Organizarea de greve, etc. pe baze politice.*
  3. - *Propaganda în armata română, în special printre cei născuți în Transilvania...*
- ... Kominternul a alocat 80 000 ruble-aur pentru a fi dat tovarășului Max Hammer pentru propagandă și pregătirea congresului .*¹⁴⁴

• Informarea (IS/2) făcută de la Riga de Coleman secretarului de stat al SUA este urmarea chemării la Moscova în toamna lui 1923 a șefilor agenturii iudeo-comuniste din România, cărora li s-a ordonat să înceapă propaganda pentru autodeterminare prin plebiscit a Basarabiei și Transilvaniei, cu trecerea Basarabiei în componența URSS, lucrare făcută pe față de ziarele SOCIALISMUL ȘI MUNKAS. Organizația PCR-ului din Basarabia nu se subordona acestuia, având legături directe cu Kominternul. De fapt PCR-ul anilor 1922-1924 era prin vârfurile sale iudeo-maghiare o agentură kominternistă, antinațională, care în anul 1924 a încercat să dezmembreze starul național unitar România Mare prin forță, montând o intervenție armată cunoscută sub numele impropriu de Răscoala de la Tatar-Bunar. Documentele date publicității de Institutul de istorie al PCR în perioada 1980-1986, ca și sintezele istorice afirmă că atât Elek Koblos - secretarul general al PCR, cât și conducerea organizației din Basarabia n-ar fi știut nimic despre pregătirea și execuția loviturii de la Tatar-Bunar, lucru infirmat de circulara din 20 iulie a Comitetului Executiv al Kominternului trimisă Comitetelor Centrale ale partidelor comuniste din Polonia, Lituania, Estonia, România, Cehoslovacia și Iugoslavia. După

eșuarea tratatelor oficiale româno-sovietice în problema Basarabiei, Moscova a ales calea subversiunii, a războiului psihologic care să se transforme într-un război civil susținut masiv de peste Nistru. Instrumentul-armă a fost partidul comunist din România.

TATAR-BUNAR. Războiul psihologic împotriva unității naționale a fost declanșat de partidul iudeo-bolșevic în februarie 1924. În 20 iulie Biroul Executiv al Kominternului consideră că în urma campaniei de presă iudeo-bolșevică și a acțiunilor subversive, starea de spirit din România este favorabilă declanșării unei răscoale generalizate care să conducă la dezmembrarea României Mari, în pofida faptului că poporul român dăduse 800 000 de jertfe cu 6 ani în urmă spre a-și realiza comandamentul național milenar; demonstrând încă o dată că iudaismul internațional ori sfidează istoria, ori nu cunoaște nimic din specificul etnic al poporului român. Ca întotdeauna, iudeo-bolșevismul ridică minciuna la rang de politică de stat. Cităm din sus-numita circulară: *...Comitetul Executiv al Internaționalei Comuniste se grăbește a comunica tovarășilor din partid că proletariatul rus este amenințat de complicațiuni de război din partea României...* Mă abțin de la orice comentariu care ar conduce în zonele rizibilului. Atât de tare amenința România colosul transformat în abator uman încât, cităm în continuare: *...La frontiera României în localitățile: 1) Moghilev; 2) Iarnopol; 3) Râbnița; 4) Slobodea; 5) Razbelnaia; 6) Odesa, urmează să fie date persoanele folosite activității partidului, care sunt amenințate de autoritățile locale. Aici se vor fixa puncte de primire și transportării mai departe a persoanelor ce urmează să fie ascunse. În urma rugăminții comuniștilor din Rusia Albă, Ucraina și România, Comitetul Executiv a înființat în aceste regiuni detașamente armate. În ele se vor concentra comuniștii pentru luptele cu guvernele statelor lor cu armele în mâini...*¹⁴⁵

Documentul este o dezinformare abilă menită să acopere acțiunea de forță planificată, s-o motiveze și să recruteze o "forță internațională" de intervenție.

• La 8 august 1924 se elaborează planul de declanșare a operațiunilor zise "revoluționare" din România. Președintele planificatorilor, V. Kolarov, membru al Comitetului Executiv al Kominternului. Cum consider acțiunea de la Tatar-Bunar ca pe expresia tipică a uneltirilor iudeo-bolșevice împotriva unității naționale, dezvăluind până la ultimele consecințe obiectivele războiului psihologic, citez pe larg din *Proiectul de Operație al comuniștilor din România aprobat de Comitetul Executiv al Internaționalei Comuniste la 8 august 1924*, subliniind că după părerea mea, iudeo-comuniștii din România erau implicați adânc în alcătuirea planului și aveau misiuni exacte în desfășurarea lui. Citez: *De acord și împreună cu secția comunistă balcanică, cu participarea reprezentanților comuniști de seamă, sub președinția secretarului general Kolarov, în ziua de 8 august la sediul Kominternului s-a aprobat următorul plan de acțiune în România, aplicabil în prima zi a lunii septembrie a. c. Ca principiu s-a admis că în toate acțiunile ce vor avea loc în statele din Balcani, Uniunea Sovietică să nu participe oficial. Ajutorul efectiv, cu oameni și mijloace materiale este dat numai de comuniști grupați în centre, care-și iau asupra-și responsabilitatea pentru ei.*

Planul se reduce la următoarele acțiuni: întreaga Românie este împărțită în cinci zone:

Prima zonă, sau cea de Nord, cuprinde raionul Bucovina, în care, drept focare de propagandă și centre pentru viitoarea revoluție se indică: Cernăuți, Comeanca, Beițina, Pârcani, cu direcția generală spre Iași. Ca punct central de operație apare Comeanca, întrucât grupul de acolo are îndatorirea să azvârle în aer podul de pe linia ferată Cernăuți-Paşcani fapt datorită căruia Bucovina va rămâne izolată de restul țării. De acolo, înaintarea generală de-a lungul căii ferate are direcția spre sud, în special spre Iași, unde trebuie să se facă legătura cu teritoriul sovietic și anume cu forța organizată de Znamenski, în grâнарul Basarabiei. Acest detașament urmează să treacă peste Nistru ceva mai la sud de Rașcola, distanța cea mai scurtă între Iagorlak și Iași. În fruntea detașamentului stă Maevski, cu cartierul general la Subotina.

A doua zonă e Basarabia propriu-zisă. În raionul Basarabia nu se presupune nici o acțiune de seamă. Numai la sud, aproape de vărsarea Nistrului până la gura Dunării, va trebui să aibă loc partea principală a revoluției. Drept câmp de operații apar: Tuzla, Tatar-Bunar, Vâlcov și Cartol.

În acest punct sunt pregătite de mai înainte depozite de munițiuni și ele apar ca puncte de reuniune ale prietenilor organizați, care odată uniți cu Terente (n.n. celebrul bandit) trebuie să înainteze spre Galați cu scopul de a-1 ocupa.

Ca loc de concentrare al grupurilor este indicat Ismail-Chilia-Reni de unde urmează să se dea atacul general Brăilei și Galațiului. În acest raion trebuie să aibă loc evenimente de seamă. Detașamentul de ajutor din teritoriul sovietic urmează să treacă granița în raionul Olănești-Budaki-Tusla.

A treia zonă, Sud-Răsărit, cuprinde Dobrogea românească și întreaga Silistră. Ca centru al revoluției este indicat Călărași-Silistra-Mânăstirea. In aceste puncte se concentrează detașamentele revoltate care, din raionul Călărași-Silistra-Oltenița urmează să facă demonstrație la Budești cu scopul de a amenința Bucureștiul. In acest raion acțiunea principală va fi desfășurată la răsărit de Fetești, unde trebuie să se rupă calea ferată și să se mineze podul de pe Dunăre, fapt care ar avea ca urmare izolarea ținutului de pe lângă Marea Neagră de România. In acest raion se pune mare speranță în lipoveni care au făgăduit adeziunea lor și o parte chiar au intrat în detașamentele lui Terente, conducerea acestui grup, împreună cu detașamentele sosite din teritoriul sovietic pe uscat este încredințată lui Kotovski supranumit cel Gros. Debarcarea este condusă de Godlevski-Gadilo, supranumit Gremncevski.

A patra zonă cuprinde raionul Banat și Ungaria de răsărit. Ca centru se indică: Lugoj, Simeria, Caransebeș. Aici nu este de presupus o revoluție pe față, întrucât acest raion nu reprezintă o importanță strategică. Centrul operativ se sprijină pe iredentiștii unguri, dându-și consimțământul lor la un atac comun, dar urmărind numai interesele lor naționale.

Tot astfel în zona a cincea, care cuprinde partea de Nord, Ungaria răsăriteană și Transilvania au centrul la Cluj-Dej și Oradea. Aici pot avea loc numai demonstrații, desfășurându-se numai acțiuni mici cu detașamente de lucrători și țărani.

Conducerea generală a operației în zona întâi și a cincea au luat-o asupra lor tov. Bădulescu (n.n. să fim foarte atenți, Bădulescu fiind numele conspirativ al evreului din conducerea PCR Gelbert Moscovici, fapt care demonstrează clar complicitatea Comitetului Central al PCR în 1924 la planul și acțiunile armate de dezmembrare a României) Zicinski, Rarenciuc și Koz.

In a doua zonă German, Goldstein și Griitzenberg.

In a treia și a patra, tovarășii Kalifarski, Rankevici, Mironovici Ivan, Karl Koz și Weisenbrog.

Conducerea generală a revoluției, Comitetul Executiv o încredințează troicii speciale compusă din tovarășii Bădulescu (Gelbert Moscovici), Goldstein și Kalifarski.

Aceasta trebuie să înceapă între 10-15 septembrie. Atacurile cele mai îndârjite trebuie să aibă loc în prima zonă, pentru ca reușita lor acolo să atragă atenția tovarășilor din Galiția. In chipul acesta, reușita din Bucovina să fie semnalul pentru revoluția din Galiția unde terenul este deja pregătit în proporții destul de mari.

Răscoala din zonele a întâia, a patra și a cincea trebuie să înceapă la o săptămână după desfășurarea revoluției din zona a doua și a treia¹⁴⁶.

Cu toate că Planul de Operații vorbește de la sine, că el demască intervenția brutală în treburile interne a iudeo-kominterniștilor și așa-zisul export de revoluție, îmi îngădui câteva comentarii:

1. Acțiunea a fost opera comună a iudeo-comuniștilor din România și a iudeo-kominterniștilor care au primit de la cei dintâi datele interne necesare alcătuirii planului, punându-l șef suprem pe evreul din România, Gelbert Moscovici.

2. Întregul plan slujește ruperii Basarabiei și Bucovinei de Patria Mamă în ideea că la "revoluție" se va ralia Galiția, restul operațiilor de pe teritoriu fiind doar diversivni, regimul comunist din Ungaria fiind anulat de trupele române, ca mai apoi mișcarea comunistă să fie interzisă de regentul Horthy, astfel că în Ungaria de răsărit nu existau forțe comuniste capabile să intervină.

3. Autorii Planului își trădează intențiile și prin numirea de "revoluție" a ceea ce se așteptau să se întâmple în Bucovina și Basarabia, și de "răscoală", pe restul teritoriului românesc.

4. Baza socială a "revoluției" era fixată pe evreimea numeroasă din Bucovina și Basarabia, pe lipoveni și pe alți minoritari din sudul Basarabiei, complici la ascunderea armelor și munițiilor trimise peste Nistru.

5. Logistica și comandourile erau furnizate de URSS.

DESFAȘURAREA EVENIMENTELOR. Din întregul plan al Kominternului și al iudeo-comuniștilor din România nu s-a realizat decât o înfruntare armată în sudul Basarabiei, pe restul teritoriului național neînregistrându-se nici o mișcare semnificativă. Citez din comunicatul guvernului privitor la aceste evenimente: *...În ziua de 12 septembrie, un număr de 30 indivizi veniți pe mare în sudul Basarabiei, au atacat localitatea Nicolaevsca la ora 12 din zi, izolând comuna prin tăierea firelor telegrafice și telefonice și omorând pe primar, pe soția sa, doi jandarmi și un locuitor. Aceiași cetățeni au mai prădat pe negustorii veniți la târg și, încărcând trei căruțe cu mărfuri le-au ascuns în bălțile din regiunea lacului Sași. În zilele următoare, aceiași indivizi, susținuți de complici pe care îi aveau în această regiune, au atacat satele Tatar-Bunar, Cișmele, Nerașoi și Golilești, jefuind și terorizând populația pentru a o asocia la actele lor și a o ridica contra autorităților. Trimițându-se trupe din Ismail pentru urmărirea și capturarea indivizilor, ordinea a fost pretutindeni restabilită.*

*Populațiunea locală a dat autorităților un concurs hotărât la descoperirea complicilor și restabilirea ordinii... Ancheta a stabilit că ei erau înzestrați cu arme și munițiuni introduse în mod clandestin de peste hotare...*¹⁴⁷

• Din rezoluția Comitetului regional Basarabia al P.C. din România, 12 iulie 1925: *...O condiție indispensabilă a unei asemenea acțiuni comune este însă renunțarea categorică la gândul de organizare a revoluției, dincolo de Nistru... orice acțiune care ar fi însoțită de promisiuni nejustificate, ca de exemplu intervenția Armatei Roșii așa cum a fost cazul aici, ar atrage după sine numai sacrificarea fără sens a forțelor revoluționare.*¹⁴⁸

• Din Enciclopedia sovietică moldovenească: *...Detașamentele revoluționare în frunte cu conducătorul raional de partid din sudul Basarabiei A. Kliușnikov și a tovarășilor lui de luptă I. Batișcev, L. Turcanu, I. Bejanovici, N. Lisavoi, G. Cernenko, F. Balt ș.a. au opus o rezistență dura asupritorilor. În detașamentele de răsculați luptau cot la cot ucrainieni, moldoveni, ruși, bulgari, găgăuzi... Răscoala a fost un răspuns direct la refuzul României regale de a accepta propunerea sovietică făcută la Conferința de la Viena.*¹⁴⁹

Acțiunea de la Tatar-Bunar a fost de fapt o diversiune cu scopuri multiple: să sondeze starea moral-politică a basarabenilor abia uniți de 6 ani cu Patria Mamă, să răspundă refuzului României de a organiza un plebiscit solicitat de ambasadorul URSS la Berlin, Krestinski; să destabilizeze Bucovina și Galiția, să demonstreze opiniei publice mondiale că basarabenii doresc unirea cu URSS-ul. Au fost arestate 800 de persoane; au fost aduși în fața justiției militare 287 de arestați dintre care au fost condamnați doar 85 prin sentința din 3 decembrie 1925 a Consiliului de Război al Corpului III Armată-Chișinău.

TERORISMUL IUDEO-BOLȘEVIC. Terorismul și anarhismul au făcut parte integral din războiul total dus de evreime împotriva statelor naționale, fiind concentrat pe etape asupra statelor-țintă așa cum a fost Rusia țaristă. De la țarul Pavel I strangulat de francmasoni la Nicolae I otrăvit de medicul său Mandel, evreu botezat, la asasinarea țarului Alexandru al II-lea organizată la Londra de evreii Libermann, Goldemberg și Zukerman și executată de evreica Hesia Helfman, la țarul Alexandru al III-lea otrăvit de medicul evreu Zaharin, de la comandantul garnizoanei Moscova, generalul Trepov, asasinat de evrei ca Vera Sasulici la ministrul de interne Sipiaghin asasinat de evreul Bogolepov, terorismul evreiesc în Rusia face carieră strălucită, culminând cu terorismul oficializat de revoluția iudeo-bolșevică, transformat în holocaust împotriva poporului rus, ucrainean și al tuturor popoarelor musulmane și creștine din imperiu.

În România terorismul iudeo-francmason și iudeo-bolșevic au vizat asasinatul politic la nivelul vârfurilor guvernamentale și asasinarea reprezentanților ordinii publice spre a destabiliza, înspăimânta

și imobiliza administrația, poliția, jandarmeria și armata. Nici până astăzi nu sunt lămurite morțile misterioase ale lui I.I.C. Brătianu pe care Alianța Universală Israelită și evreimea din România l-au declarat inamic de moarte și a poetului Octavian Goga după un banchet la Cluj, care în timpul scurt cât a fost prim-ministru a luat măsuri drastice împotriva presei evreiești și a rețelei monopoliste evreiești care stăpâna economia națională.

- Eugene Delahaye în volumul "UN REPORTAGE DANS LES LOGES MACONIQUES" pag. 266-267, vorbind de întâlnirile cu un francmason din înalta ierarhie: *...De multe ori îmi spunea în scrisori și în întrevederile pe care le-am avut cu el: Fiți atent asupra României... francmasoneria și-apus ochii pe România. Dădeam puțină importanță acestor recomandări repetate - când acum câteva săptămâni - citii în scrisoarea sa acest post-scriptum: V-am spus adesea să fiți atent asupra României. Rețineți ce v-am spus. Peste puțin veți auzi vorbindu-se de Brătianu... A doua zi, exact a doua zi, o telegramă ne anunță moartea aproape subită a primului ministru român.*

- Ziarul Ordinea nr. 513 an III din 22 august 1930, articol semnat Burileanu: *...Nu ne putem închipui să rămână nedescoperite anumite conciliabule de la Făgăraș, urmate de o tragere la sorți și de o execuție ce trebuia să aibă loc, dar, pe care moartea neașteptată a lui I.I.C. Brătianu a făcut-o inutilă.*

- Fluturaș electoral tipărit de Buchdrucherei GMSH- Cernowitz (Cernăuți):

Fii ai lui Israel

Alegerile pentru comună se apropie. Fiți vigilenți, ochiul să fie viu și fără cruțare (Raschi Esod 14)

Guvemul liberal al lui Brătianu, voiește să extermine Neamul Evreesc. Brătianu întreține și patronează din umbră bandele de huligani. Brătianu este criminalul nostru. Brătianu a tras sabia contra noastră, dar de aceeași sabie va muri...

...Poporul ales și cel mai vechi al lui Israel, nu a fost și nu va fi niciodată învins, iar cei care vor încerca numai să se atingă de noi, îi vom distruge fără cruțare și fără milă.¹⁵⁰

- Un evreu Max Goldstein pune o bombă în Senat.

- Justiția militară a dat 6 350 de ani închisoare între 1920-1936 celor 896 de teroriști, agenți și agitatori comuniști, dintre care 98% au fost evrei. Terorismul iudeo-bolșevic a fost întreținut mai ales în Basarabia ca o componentă a războiului psihologic după ce lovitura de la Tatar-Bunar a dat greș, spre a destabiliza întregul ținut, a paraliza autoritățile, a menține focare perturbatoare și a înspăimânta populația, infiltrându-i ideea că, de fapt, stă sub dictatura iudeo-comunismului moscovit. Până în 1936 au căzut victime actelor de terorism ca: ambuscade, asasinate, raiduri ale unor comandouri, acte concepute, organizate, sprijinite logistic de peste Nistru, bazate pe o informare complexă făcută de iudeo-comuniștii din Basarabia organizați în bande teroriste, următorii:

- 886 grăniceri căzuți în luptă cu teroriștii sau asasinați mișelește de teroriștii iudeo-bolșevici din Basarabia.

- 1259 soldați din jandarmerie

- 1197 polițiști români.

Numărul militarilor morți în lupte sau asasinați se ridică la 3342 în care intră și cei căzuți în operațiunile de la Tatar-Bunar, adică o treime din militarii români căzuți în Războiul Independenței; ceea ce demonstrează violența și gravitatea terorismului iudeo-bolșevic care amenința unitatea teritorială a țării.

- Teroarea iudeo-bolșevică din Basarabia este componenta teroarei crâncene dezlănțuită asupra țăranilor români transnistreni, numărând peste 1 milion de suflete. Comisarii iudeo-bolșevici au pustiit satele, coloane de femei, copii, bărbați și bătrâni au fost pornite spre Siberia, bisericile au fost transformate în grajduri pentru caii grănicerilor sau în magazii.

- Un episod revelator care pune în lumină complicitatea dintre bandele teroriste iudeo-comuniste din Basarabia și autoritățile bolșevice de peste Nistru, care-1 aveau comisar politic al frontierei pe evreul Saphira, în vreme ce alt Saphira, francmason de data asta era consilierul intim al regelui Carol al

II-lea ai cărui soldați erau asasinați în Basarabia. Un alt Saphira este consilierul ex-regelui Mihai I de Hohenzollern-Sigmaringen.

• Decembrie 1932. Noapte. Ger. Pâclă. Nistrul înghețat. Comuna Olănești din județul Cetatea-Albă se află între șoseaua Tighina-Cetatea Albă la câțiva kilometri de bălțile care preced Limanul Nistrului. Este un centru de atracție pentru toate satele românești din zona apropiată de peste Nistru. Mai ales din punct de vedere religios. Dangătele clopotelor din satele basarabene Olănești, Purcari, Rascăeți și Tudora se aud limpede peste Nistru, acolo unde bisericile au fost profanate. Sătenii din trei sate din Transnistria se hotărăsc, ca sub conducerea a cinci preoți rămași în ilegalitate, să treacă Nistrul spre a sărbători Nașterea Domnului cu frații basarabeni. Agenții, iscoadele, spionii iudeo-bolșevici de dincolo și dincoace de Nistru, află, vestesc grănicerii și NKVD-ul. Coloanele de români transnistrieni se întâlnesc în Noaptea de Ajun în codrii Răscăieților. Peste 600 de femei cu copiii în brațe, sănii cu moșnegi, fete și băieți; bărbați, cad în ambuscada iudeo-bolșevică. Sunt tăiați cu săbiile, împunși cu sulitele, împușcați la gura țevii. Sunt masacrați 529 de români și cei 5 preoți ale căror cadavre au fost profanate. Scapă 86 de oameni care povestesc masacrul și sunt audiați de autorități. Inmormântarea trupurilor sfârtecate barbar ține 5 zile. Ecoul măcelului din pădurile Răscăieților revoltă o țară întreagă. Autorii morali și complicitii, informatorii, agenții iudeo-comuniști scapă nepedepsiți.¹⁵¹

EFACTE. CONSECINȚE (4) Războiul total purtat de evreime împotriva poporului român și componenta lui psihologică vizibilă în procesul de acaparare a presei, de distrugere a spiritualității naționale, în francmasonerie și terorism, și-a atins doar parțial scopul final: împărțirea teritorială a României Mari în anii 1939-1940, prin pierderile suferite: Bucovina, ținutul Herța, Basarabia, Dobrogea de Sud, Transilvania de Nord-Est. Datorită subordonării României intereselor iudaice prin Carol al II-lea condus de camarila evreiască, am pierdut numai din Transilvania 43 492 km², o populație de 2 667 000 locuitori din care 50,2% erau români; 1 303 002 ha teren arabil, 1 074 466 ha fânețe și pășuni; 57 693 ha vii; 8 000 000 animale. Exploatarea resurselor de către Ungaria pe timpul celor 4 ani de ocupație a însumat 88 309 732 478 lei/1938.

Reacția românească la procesul de cucerire colonială lentă a României de către iudaism s-a manifestat prin radicalizarea naționalismului în cultură și arte; iar în politică prin partidele naționaliste conduse de A.C. Cuza; Octavian Goga și C.Z. Codreanu. În alegerile din decembrie 1937 partidul naționalist "Totul Pentru Țară" (legionar) a obținut 437 378 voturi, adică 15,58% din totalul voturilor și 66 de mandate, devenind al treilea partid ca număr de voturi și parlamentari, fapt grăitor că opinia publică a conștientizat pericolul dominației evreiești și s-a solidarizat împotriva lui, de la țărani și muncitori, la tineretul universitar și intelectualii de toate categoriile, fără ca această solidarizare să devină un centru de forță naționalist decisiv, contra - terorismul politic al Gărzii de Fier nefiind acceptat de straturi largi ale populației, dintr-o înțelegere aberantă și anti-națională a conceptului de toleranță.

• Toleranța și ospitalitatea prost înțelese au fost cauzele principale ale ușurinței instaurării colonialismului iudaic în România, fiind analizate de strategii războiului psihologic și speculate până la ultimele lor consecințe.

O PARANTEZĂ NECESARĂ: NUMERUS VALACHICUS

• Între 1920-1940 o bună parte din oamenii politici conștienți de pericolul iudaizării României, au propus programe de românizare, de valachizare a țării a cărei economie și suprastructură erau dirijate și stăpânite de evrei. În 1930 mulți dintre membrii asociațiilor profesionale din București s-au organizat în Blocul Cetățenesc pentru Salvarea Țării sub conducerea profesorului G.R. Forțu. Unul din punctele programului spune: *Sprrijinirea și preferarea elementului român în toate domeniile de activitate*¹⁵². Partidul Totul Pentru Țară (Garda de Fier): *Ștergerea datoriilor făcute de cămătari și bănci. Democrația cu sistemul său de partide este distructivă pentru unitatea națională a românilor, un sistem care transforma milioane de evrei în cetățeni români... fiind pusă în slujba bancherilor și*

capitaliștilor. Evreii reprezentau influența corupătoare în spatele politicii murdare, purtătorii ciumei capitaliste și comuniste, ei erau exploatații românilor, distrugătorii culturii românești¹⁵³.

- Al. Vaida-Voievod introduce în programul Partidului Național Țărănist adoptat în aprilie 1935, principiul *NUMERUS VALACHICUS*, principiu preluat de *Frontul Românesc* care preconiza constituirea unui stat național-autoritar, care nu putea fi național doar din punct de vedere politic, specificându-se în program că elementul românesc trebuie să fie stăpânul vieții politice, economice și sociale și să fie dominant în toate ramurile publice și de stat¹⁵⁴. Programul Frontului Românesc condus de Al. Vaida-Voievod aprecia că: *elementul evreiesc neavând o stratificare socială și existând numai ca element comercial și industrial era bine instalat în departamentele industriale și comerciale ale României, în detrimentul elementului național românesc... venitul național fiind de aproximativ 70% pentru minoritari și 50% pentru români, cifre aflate în raport invers față de numărul populației. A lăsa să se continue această situație însemna condamnarea la sărăcie permanentă a elementului național...*¹⁵⁵

- Principiul *NUMERUS VALACHICUS* elaborat de Al. Vaida-Voievod este preluat într-o formă sau alta de majoritatea partidelor românești ca: Partidul Radical Țărănesc, Partidul Național Creștin (Goga-Cuza) partid cu totul radical în privința evreilor din programul căruia reținem: necesitatea unei legi administrative care să asigure dominația politică a românilor, includerea în Constituție a principiilor unei legi a presei pentru asigurarea caracterului național și onoarei profesionale, o Românie pentru români, supremația politică, economică și culturală a nației dominante, eliberată de orice alt adaos parazitar, introducerea proporției numerice în sens etnic în cadrul tuturor întreprinderilor particulare din România și foarte clar, citez: *...Elementul evreiesc care, datorită unor impulsuri extrateritoriale, dobândirii foarte recente a cetățeniei române și contactului lor cu influențele provenite din statele cărora le-au aparținut odinioară, formează elementul dezagregator, dăunător statului român, împotriva cărui element statul român are datoria de a apăra organizarea și munca română... Pe plan cultural: conducerea și supravegherea - în sens constructiv național - a întregii mișcări culturale din România (presa, edituri, teatre, cinematografe și radio) prin crearea unui Minister al Propagandei... Româнизarea orașelor din România*¹⁵⁴.

- Găsim principiul *NUMERUS VALACHICUS* la Partidul Naționalist Democrat condus de Nicolae Iorga, la Partidul Poporului condus de mareșalul Averescu, la Partidul Agrar, C. Argetoianu, la Liga Național Corporatistă; Mihail Manoilescu, la Partidul Național Liberal.

- Reacția partidelor politice antebelice este una de principiu, fără eficiența practică, neoperațională în câmpul economic până în anul 1938 când, pe fondul mării mișcări antisemite europene având drept lideri Germania și Italia, se încearcă în România o schimbare a raportului etnic de forțe din toate domeniile vieții economice, politice și culturale. Fără un program fundamentat științific raportat la întregul sistem al structurii, schimbarea a avut un caracter formal-administrativ, permițând posedanților evrei să scoată peste hotare averi imense stoarse din munca românilor și din patrimoniul lor național.

- În perioada interbelică, întocmai perioadei 1850-1870, clasa politică se face vinovată de complicitate cu evreii în exploatarea sângerosă a țării și a poporului român, o bună parte din ea lăsându-se coruptă prin mită, participare în consilii de administrație, propulsare în posturi administrative, căsătorii cu evreice, totul sub patronajul regelui Carol al II-lea care de pe urma protecției fățișe acordată evreilor a ajuns cel mai bogat rege al Terrei.

PIERDERILE TERITORIALE ȘI EVREII

Acest capitol are o importanță deosebită pentru România contemporană datorită ofensivei mondiale evreiești care încearcă prin toate mijloacele să acuze poporul și armata română de holocaust împotriva evreilor și să ceară României despăgubiri, concesiuni economice, sociale și politice, teren larg și liber de a se manifesta în cultură și în mod deosebit de a deține monopolul mass-mediei, de la ziare la radio-televiziune.

După jefuirea României de o parte a teritoriului său național în 1941 s-a făcut o numărătoare a evreilor, ajungându-se la o cifră în jur de 400 000 de suflete, înclin să cred că cifra mai exactă ar fi în jur de 350 000 suflete, luând în considerare migrația din țările Europei Centrale, Poloniei și Germaniei care au căutat adăpost în România înainte și pe timpul celui de al doilea război mondial care au emigrat fie în Palestina, fie în U.R.S.S. În această cifră ar intra doar o parte din refugiații evrei necetățeni români, fie în tranzit, fie ascunși, fie nedeclarați autorităților; ca și cei intrați în țară ilegal. După datele statistice ale vremii se pot da următoarele cifre pentru evreii rămași în teritoriile vremelnice ocupate:

- Basarabia, Bucovina, ținutul Herța: 278 943
- Crișana, Maramureș, Transilvania de Nord-Est: 148 273
- Cadrilater: 846

Consider cifrele sub numărul real al evreilor rămași mai ales în Basarabia, Bucovina și Herța unde au emigrat clandestin comuniști și necomuniști evrei de teama prezenței trupelor germane în România.

Cifrele oficiale privitoare la structura etnică a României după pierderile teritoriale vremelnice, date la 1 ianuarie 1941 stabilesc un număr de 328 968 evrei, ceea ce face ridicolă afirmația cercurilor evreiești interesate în procesul de recucerire a României, precum că armata română și legionarii ar fi masacrat 400 000 de evrei în timpul celui de al doilea război mondial, în sprijinul afirmațiilor mele vin scrierile fostului rabin al comunităților evreiești din Cluj, mai apoi profesor în S.U.A.: Moshe Weimberger-Carmilly din mărturiile căruia citez: *...Dar mai ales, lipsește o lucrare serioasă, cuprinzătoare, despre operațiile de salvare ce au avut loc în România și cu ajutorul românilor... În 1939 cca 20 000 de refugiați evrei -10 000 din Polonia, 3 000 din Germania, 1 000 din Cehia, 6-8 000 din Slovacia -s-au străduit să ajungă prin Ungaria în România... A devenit necesară înființarea și la Cluj a unui Comitet pentru refugiați... Autoritățile române nu numai că au închis ochii, tolerând activitatea Comitetului, dar ne-au și ajutat să-i tranzitam pe refugiați spre București. La nevoie ne-au dat până și însoțitori polițiști... La începutul anului 1940, la Sulina, erau 2 500 de refugiați... autoritățile din România au socotit acțiunea de salvare a evreilor drept o acțiune umanitară și au considerat-o cu înțelegere și bunăvoință ca pe o acțiune pe deplin justificată și necesară... Permișiunea de a organiza călătoria acestui numeros grup în Palestina (n.n. a celor 2 500 de la Sulina) a fost acordată de guvernul român... Dacă avem în vedere că la consfătuirea din 6 iulie 1938 de la Evian ...nici măcar un stat nu s-a arătat dispus să acorde ajutor evreilor, atunci atitudinea României a însemnat un act de umanitate..¹⁵⁷*

Împotriva faptului că evreimea a contribuit din plin la sărăcirea poporului român, că a participat direct și indirect la asasinarea unor membri ai partidului Garda de Fier, că teroriștii iudeo-comuniști au asasinat 3 342 militari români aflați în exercitarea misiunilor ordonate, că evreii au avut contribuții absolut neînsemnate în cele două războaie care au făurit România Mare, ba dimpotrivă, le-au folosit pentru a se îmbogăți fabulos, că au dus un război psihologic, economic, politic nimicitor împotriva poporului român, acesta, în umanismul său funciar, când a fost prigonită în toată Europa, i-a acordat cu omenie ajutorul său.

Vom vedea cum a înțeles evreimea să-și plătească datoriile morale și materiale față de români și România în perioada iudeo-kominternistă și în cea de după lovitura de stat din decembrie 1989.

CEDAREA BASARABIEI ȘI TERORISMUL IUDEO-BOLȘEVIC

• Raoul V. Bossy: *...Astă noapte la ora 2, trupe sovietice masive au trecut frontiera pe toată întinderea ei; la ora 2 după amiază au fost ocupate Chișinău, Cetatea Albă și Cernăuți. Cu adâncă amărăciune trebuie consemnat că populația evreiască a acestor orașe care s-a bucurat întotdeauna de un tratament omenos sub administrația românească, a avut lașitatea de a ataca cu pietre pe soldații nostru în cursul retragerii lor forțate, în bucuria ei de a vedea sosind autoritățile comuniste, în rândurile cărora erau numeroși evrei... Exodul populației române constituie o dramă de nedescris... Locuitorii evrei organizaseră pretutindeni - și până și în Galați - o adevărată rebeliune cu jafuri și omoruri. Le țin piept corpuri de voluntari localnici.*¹⁵⁸

Prin politica trădătoare a regelui Carol al II-lea, a camarilei sale iudeo-masonice și a politicienilor corupți de evreime, România pierde fără să tragă un foc de armă, 44 500 km² cu o populație de 3 200 000 locuitori în Basarabia și 6 000 km² cu 500 000 locuitori în Bucovina de Nord.

• Comunicatul Ministerului de Interne din 30 iunie 1940: *...Populația evreiască originară din Basarabia aflată în interiorul țării continuă să treacă Prutul pe teritoriul basarabean, în cursul zilei de astăzi 7 600 de evrei au trecut prin punctele Ungheniși Cristești, 2 000 de evrei prin Galați-Reni.*

Dacă media trecerii în Basarabia a evreilor pro-comuniști a fost numai de 5 000 pe zi, în 10 zile au trecut 50 000 evrei, împrușcând substanțial numărul celor rămași în România martirizată.

• Din punctajul trimis de Carol al II-lea lui Adolf Hitler prin intermediul lui Fabricius: ...

4 - *Cu ocazia evacuării Basarabiei s-au produs incidente regretabile în care trupele noastre au fost insultate, dezarmate și împiedicate de a se retrage. A trebuit deci, o disciplină și un sânge rece deosebit ca să nu se producă un incident serios*¹⁵⁹ ...

• Din textul scrisorii generalului Ion Antonescu, adresată lui Carol al II-lea: *...Majestate, Țara se prăbușește. În Basarabia și Bucovina se petrec scene sfâșietoare. Mari și mici subunități abandonate de șefi și surprinse fără ordine se lasă dezarmate la prima amenințare. Funcționarii, familiile lor și ale ofițerilor au fost lăsate pradă celei mai groaznice urgii. Am prevenit de ani de zile în scris și în vorbit și guvernele și pe șefii militari răspunzători și pe Majestatea Ta că va veni catastrofa de azi... Am fost înlăturat prin intrigă și calomnie de acei care au dus țara unde este și de forțele oculte*¹⁶⁰ ...

• Telegrama Legației germane în România către Ministerul de Externe al Reich-ului, 9 iulie 1940.

*...Generalul Antonescu a criticat foarte aspru atitudinea regelui în ce privește cedarea pașnică a Basarabiei și Bucovinei de Nord iar el este și acum pentru lupta în locul cedării pașnice către Ungaria și Bulgaria. Din cauza acestei critici pe care a exprimat-o pe față, el a fost arestat astăzi*¹⁶¹.

• La 30 iunie 1940, Marele Stat Major întocmește o NOTĂ în legătură cu evacuarea Basarabiei de către armată, funcționari și populație. Citez: *... Evreii din Chișinău au arborat drapelele roșii manifestând pe stradă și barând străzile spre gară, pentru a nu permite refugiarea funcționarilor români... Comisarul Pascal Nicolae, Mateescu Constantin, Severin și Stal au fost executați de evrei în stradă... Evreii din Cernăuți, imediat ce au luat cunoștință de evacuare, s-au dedat la manifestațiuni antiromânești rupând și scuipând tricolorul românesc. Refugiații din Bucovina declară că la Cernăuți, înainte de intrarea trupelor rusești, populația evreiască a devastat bisericile și a executat numeroși funcționari români și ofițeri... Evreii comuniști între 15-16 ani au comis acte de barbarie, dezarmând pe unii soldați români izolați de ofițeri și pe polițiști, înfigând baioneta și armele în corpurile acestora... La Soroca, evreii au format imediat un comitet terorist, înarmați, evreii au atacat camioanele evacuării, opunându-se astfel evacuării funcționarilor și familiilor militarilor. A fost împușcat aici comisarul Murafa (de către avocatul evreu Flexef); administratorul financiar Gheorghiu, avocatul Stănescu, căpitanul Georgescu de la C.R. au fost de asemenea executați de către comuniștii evrei. Căpitanul Buruiiană s-a spânzurat... La Cetatea Albă evreii au dat foc primăriei... La Iași populația evreiască ... a arătat pe față bucuria vecinătăților bolșevicilor de la Prut și a adoptat o atitudine sfidătoare ... S-a atacat camionul cu tezaurul Administrației Soroca, furându-se cea 157 000 000 lei și asasinându-se administratorul financiar. Ofițerul ce-l întovărășea și un subofițer din cei*

*neasasinați au fost degradați și batjocoriți*¹⁶²

• Transmisiunea rezidentului serviciilor de informații român din Reni în ziua de 30 iunie 1940, ora 10:40: *...De remarcat că ofițerii și trupele sovietice se comportă foarte bine cu populația, în schimb evreii și minoritățile atacă pretutindeni atât populația, cât și militarii izolați. Evreii au format comitete, punând stăpânire pe localurile administrației*¹⁶³

• SINTEZA din 3 iulie 1940: EVREII DIN BASARABIA ȘI BUCOVINA ÎN TIMPUL EVACUĂRII.

1. COMITETELE REVOLUȚIONARE: La Cetatea Albă comitetul revoluționar local cuprinde pe evreii Miron Grosman, avocat Steinberg Pincus și Ghelberg Moritz. La Reni comitetul revoluționar este condus de evreul dr. Braunstein.

2. ATENTATE ȘI ASASINATE: La Chișinău, un număr incomplet cunoscut, de gardieni publici au fost împușcați de evrei. La Cetatea Albă funcționarii poliției au fost grav molestați de evreii Burman Alexei. Huna Karolic (librar) Feldman Saia (misit)... La Chilia Nouă casierul corporației și o învățătoare au fost legați de comuniști evrei și purtați cu mâinile la spate, purtând o pancardă cu inscripția: "de soarta lor nu se poate ști". La Bălți evreii comuniști au împușcat pe preotul Avasunov, pe șeful de gară Dumitrescu și subșeful Andreovici ... La Sculeni-Târg 4 căpitani și 3 sublocotenenți au fost loviți pe față și lăsați liberi, după ce li s-au rupt epoleții. La Bolgrad. primarul orașului a fost ucis de comuniști, în majoritate evrei... La Cernăuți, preotul bisericii catolice a fost împușcat de evrei; directorul penitenciarului, Racoci, a fost omorât de deținuții comuniști evrei. Tot la Cernăuți, secretarul Parchetului, un greșier și un gardian public de la Tribunal au fost împușcați de teroriști evrei; inginerul Galtenu, de la Direcția generală C.F.R. a fost împușcat de evrei ... Un grup de evrei condus de Sallo Brull, a atacat două escadroane române.

3. PROPAGANDĂ ȘI ACTE ANTINAȚIONALE: În afara ororilor comise de către comuniștii evrei din Basarabia și Nordul Bucovinei, aceștia s-au dedat la acte împotriva sentimentului național românesc și de batjocorire a forurilor și reprezentanților poporului român. Astfel în numeroase cazuri, tricolorul nostru național a fost terfelit și aruncat în băltoace de către evrei, bisericile au fost jefuite și batjocorite, iar ofițerilor și subofițerilor li s-au rupt gradele, după care au fost grav molestați.

În afară de aceasta, elevelle străjere evreice după ce și-au rupt insignele armatei albe, au insultat ofițerii și trupele românești în retragere, iar acolo unde acestea erau în considerabilă inferioritate numerică, le-au atacat, căutând cu perseverență să terfească tot ce putea fi în legătură cu armata și națiunea română¹⁶⁴.

• RAPORTUL DIN 4 IULIE 1940

La Chilia Nouă în calitate de șef local al G.P.U. care execută toată acțiunea împotriva populației românești este evreul dr. Rabinovici. Primar al orașului este fratele său, profesor de ebraică... La Chișinău ziarele sovietice care au apărut după ocupație SOVIETSKAIA BESSARABIA și BESSARBSKAJA PRAVDA sunt conduse de redactori evrei.

La Cetatea Albă evreii comuniști au oprit în gară un tren, încercând să dezarmeze un batalion de artilerie, renunțând la aceasta numai la intervenția trupelor sovietice, în același oraș au omorât pe protopopol Crișan Florescu, pe preotul Petru Sinita, pe șeful gării și pe ajutorul acestuia anume Ojov. Acțiunea a fost condusă de evreul Abraham Carelic ... La Volintin (Cetatea Albă) grupurile de manifestanți evrei au terorizat populația, împușcând mai multe persoane, printre care și pe greșierul Știrbu Iosif, de la Judecătoria de muncă. La Bălți, bande de evrei au atacat cu focuri de revolver populația civilă care se retrăgea, de asemenea, au rupt crucile bisericilor, arborând pavilionul roșu ...La un punct de la fortificațiile de pe Nistru un ofițer evreu a deteriorat aparatul de radio, așa încât detașamentul respectiv de lucru fiind izolat, nu a putut lua cunoștință de ultimatum, decât la apariția trupelor sovietice .. La Reni, un grup de comuniști evrei izbeau cu buzdugane improvizate pe cei ce voiau să se refugieze pe vaporul CARPAȚI care pleca spre țară. În comuna Aschița, 2 soldați care rămăseseră în urmă au fost împușcați în picioare de populația evreiască¹⁶⁵.

- Nu pot reproduce toate notele informative, declarațiile scrise ale refugiaților, militarilor, funcționarilor publici, ale sintezelor Marelui Stat Major, ale Biroului Statistic Militar care depun mărturie exactă cu locul, data, și de cele mai multe ori cu numele asasinilor și teroriștilor iudeo-comuniști care au transformat evacuarea silită a Basarabiei într-un calvar și într-un martiriu. Datele de mai sus sunt revelatoare și tipice pentru întreaga Basarabie și Bucovina de Nord.

- La prima vedere pare stranie lipsa de reacțiune a armatei la agresiunea bandelor teroriste iudeo-comuniste. Explicația constă în ordinele severe date de Marele Stat Major la insistențele repetate ale Ministerului de Externe care era informat ca sovieticii căutau un pretext spre a ocupa întreaga Moldovă.

- Al. Cretzianu înalt funcționar în Ministerul de Externe:

"Folosindu-se pe deplin faptul că - pentru a evita orice incident - soldații noștri trebuiau să respecte ordinul sever de a nu trage, unitățile sovietice avansau cu o repeziciune extremă din toate direcțiile, fără să se acorde trupelor noastre timpul de a executa o retragere ordonată. Parașutiștii au fost lansați în toate punctele unde trebuiau să treacă trupele române. Unitățile motorizate și blindate ale Armatei Roșii traversau Basarabia și Bucovina de Nord chiar din prima zi și procedau în mod activ la provocarea de dezordini printre trupele noastre, în unele locuri soldații noștri au fost dezarmați. Ofițerii și-au scos insignele și au suferit și alte umilințe din partea armatei sovietice. Peste tot, agitatorii Armatei Roșii s-au adresat soldaților noștri, indemnându-i să dezerteze și să întoarcă armele împotriva ofițerilor lor. În mai multe ocazii trupele sovietice au deschis pe loc focul împotriva coloanelor noastre în marș. Trupele noastre au fost reținute numai cu mari dificultăți să nu răspundă... Noi la Ministerul de Externe primeam un val continuu de proteste din partea șefului de Stat Major, raportând un număr considerabil de incidente, numeroase cazuri de moarte și răniri, chiar cazuri de sinucidere printre ofițerii care trebuiau să se supună fără apărare ilegalităților Armatei Roșii. Înaltul nostru comandament insista să fie revocat ordinul care interzicea să nu se tragă în orice condiții și orice împrejurări. S-a dovedit că a fost mult mai mult decât se putea cere în mod rezonabil oricăror trupe să îndure. Dar primul ministru și ministrul afacerilor străine stăruiau față de șeful de Stat Major să facă imposibilul și să se mențină ferm. Nu trebuia cruțat nici un efort pentru a evita să i se ofere guvernului sovietic chiar și cel mai slab pretext pentru depășirea liniei pe care el însuși o trăsese¹⁶⁶.

- Tot Al. Cretzianu, secretar general în Ministerul Afacerilor Externe în volumul OCAZIA PIERDUTĂ, apărut la Londra în 1957, volum din care am citat mai sus, scrie în continuare: *...Departele de a se diminua după ce România abandonase Basarabia și nordul Bucovinei, amenințarea sovietică a devenit, dimpotrivă, un factor predominant în dezordinea ce a urmat la noi. Unități motorizate și blindate au fost masate în număr crescând de-a lungul noilor frontiere. Atitudinea acestor trupe este în mod deliberat provocatoare și extrem de agresivă. S-au produs zilnic serioase hărțuiri. În momentul de față era evident că diviziile rusești erau dispuse în formație de luptă și se pregăteau de atac. În cealaltă graniță a noastră, unghiul au început de asemenea, să concentreze trupe și se întreceau cu sovieticii în mișcările lor amenințătoare fățișe...*¹⁶⁷

- Câteva nume de iudei-comuniști din Basarabia: Eta Diner, avocată la Chișinău, Fauerstein, Ferga Rabinovici - profesoara la Bălți și, desigur, Ana Pauker. Și câțiva teroriști-asisini prinși și condamnați de autorități: Grimberg Herș, Pocher Herman curieri și oameni de legătură între bande, între acestea și șefii de peste Nistru, Lerner Avram Leib, Lerner Leizer Avram, David Katz, Isac Vaise, Ițic Rotman, Zambel Meschit, Itană Cusiev, Hana Halat, Ițic Urman, Moise Nufbroh, Smil Guberman.

- Conform strategiei mondiale evreiești de a inversa rolurile de acuzat în acuzator, din inculpat în inculpat, din câștigător în păgubaș, din provocator în provocat și din criminal în victimă, președintele Federațiilor Comunității Evreiești din România, dr. W. Filderman i-a adresat mareșalului Ion Antonescu o scrisoare prin care se făcea apărătorul bietelor "victime nevinovate", evreii din Basarabia, care ar suferi represiunile trupelor române pornite în ofensiva pentru eliberarea sacrului pământ strămoșesc cotropit de sovietici. Cunoaștem răspunsul Mareșalului din documentele timpului și

reproducem fragmente din serialul DOCUMENTE ÎMPOTRIVA MINCIUNILOR EVREIEȘTI (III) publicat în revista EUROPA, numerele 167, 168 și 169 din 1994 sub semnătura lui Mihai Stratulat. Scrie Mareșalul la 21 octombrie 1941: *...Domnule Filderman, nimeni nu poate să fie mai sensibil ca mine la suferința celor mici și fără apărare, înțeleg durerea D-voastră dar trebuie, dar mai ales trebuia să înțelegeți și D-voastră, toți, la timp, pe a mea, care era aceea a unui neam întreg. Va gândiți, v-ați gândit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei și ce se petrece astăzi când zi de zi și ceas de ceas, plătim cu mărinimie și în sânge, cu foarte mult sânge, ura cu care coreligionarii D-voastră din Basarabia ne-au tratat la retragerea din Basarabia și cu care ne-au primit la reîntoarcere...*

Ce ați făcut D-voastră anul trecut, când ați auzit cum s-au purtat evreii din Basarabia și Bucovina față de trupele românești care se retrăgeau și care până atunci apăraseră liniștea și belșugul acelor evrei? Vă reamintesc eu: Înainte chiar de apariția trupelor sovietice evreii ce apărați, din Basarabia și Bucovina, au scuipat ofițerii noștri, le-au smuls epoleții, le-au rupt uniformele și, când au putut, au omorât mișelește soldații cu bâtele. Avem dovezi... Pe timpul ocupației bolșevice, aceia pentru care vă înduioșați astăzi au trădat pe bunii români, i-au denunțat urgiei comuniste și au adus jalea și doliul în multe familii românești... V-ați întrebat D-voastră de ce și-au incendiat evreii din Basarabia casele, înainte de a se retrage? Vă puteți explica de ce în înaintarea noastră am găsit copii evrei de 14-15 ani, cu buzunarele pline de grenade? V-ați întrebat câți din ai noștri au căzut omorâți mișelește de coreligionarii D-voastră, câți din ei au fost îngropați înainte de a fi morți? ...¹⁶⁸

• O precizare necesară în legătură cu așa zisul pogrom al evreilor de la Iași, din care se face unul din capetele de acuzare împotriva poporului și armatei române. Se știe din datele statistice publicate în această carte că lașul era iudaizat în proporție de 70%; că centrala iudeo-comunistă din Iași avea legături cu bandele teroriste din Basarabia și că, după ocuparea Basarabiei de către sovietici, lașul a devenit centrul războiului psihologic dus de evreimea subordonată comandamentelor militare sovietice, ca și sediul organizațiilor clandestine iudeo-teroriste conduse și asigurate logistic de peste Prut, distanța între Iași și Prut fiind de 16 km. Imediat-după ordinul istoric: SOLDAȚI, VĂ ORDON: TRECETI PRUTUL! comandourile, rezidențele, agenții evrei din Iași au trecut la executarea misiunilor ordonate. Una din aceste misiuni de noapte consta în a semnaliza luminos obiectivele militare, aviației sovietice de bombardament. După ce comandamentele române și germane au localizat și identificat locurile de unde se semnaliza, au pregătit o ambuscadă. S-a ordonat unităților de aviație de pe aerodromul Iași să pornească motoarele la ora H; la ora H-30 minute Iașul fiind prins într-un dispozitiv de supraveghere alcătuit mai ales din trupe germane. Când s-au pornit motoarele și s-au tras progresiv în plin simulând sonor o apropiere de Iași, diversioniștii evrei au fost la posturi făcând semnalele luminoase cunoscute. Au fost prinși asupra faptului, la anchetă unii au făcut mărturisiri, au deconspirat rețelele și unitățile militare au luat măsurile ce se impuneau conform legilor internaționale ale războiului. Excesele au fost făcute în nume personal.

Istoricul român de origine etnică evreiască Nicolae Minei al cărui tată a luptat în războiul de întregire a neamului din 1916-1919 fiind decorat pentru fapte de arme își alătură numele, numelor evreilor-români care fac cinste acestei țări ca Tudor Vianu și Edgar Pappu. El răspunde campaniei internaționale de învinovățire a României de presupusul holocaust printr-un memoriu adresat lui Nicolae Ceaușescu, document de mare importanță pentru restabilirea adevărului, publicat parțial de Mihai Stratulat în serialul mai sus amintit. Cităm din memoriu: *...evreii din România s-au bucurat, în 1940-1944, de un tratament incomparabil mai uman, mai tolerant, mai compatibil cu viața și demnitatea lor, decât în oricare dintre țările dominate de nașiști... ca Franța, Olanda, Belgia, Cehoslovacia... Dar omenia, căldura și (de ce să nu-i spunem pe nume) bunătatea milioanei de români m-au ocrotit pe mine și pe cei de o seamă cu mine, cruțându-ne nu numai pe noi de exterminare, ci și de majoritatea suferințelor prin care au trecut ceilalți evrei din Europa. Lor, acestor milioane de români, le-am rămas - și le voi rămâne toată viața - profund îndatorat. Una din căile prin*

care pot să-mi achit o părțică infimă din această datorie este tocmai de a scoate la lumina minunată comportare a oamenilor de pe aceste meleaguri, de a evidenția caracterul ei de unicitate în anii de tristă amintire și de a combate, pe baza datelor existente, calomniile debitate la adresa lor¹⁶⁹.

EFACTE. CONSECINȚE (5) Terorismul iudeo-bolșevic dinaintea celui de-al doilea război mondial a atins paroxismul în perioada retragerii trupelor române din Basarabia, pe timpul ofensivei armatei române pentru eliberarea Basarabiei, Bucovinei de Nord și ținutului Herța, demonstrând că masa iudaică din aceste ținuturi ai cărei părinți și bunici s-au oploșit în România fiind izgoșiți din Rusia, Ucraina și Galiția, nu numai că nu s-au asimilat, nu numai că a exploatat sângeros țărănimea și orașenii români, nu numai că bucurându-se de protecție a monopolizat principalele ramuri economice, financiar-bancare și mass-media; dar încă imediat după Marea Unire s-au transformat în principala unealtă a iudeo-bolșevismului sovietic pusă în slujba dezmembrării teritoriale a României.

- Bandele teroriste iudeo-bolșevice din Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herța cărora li s-au alăturat zeci de mii de evrei comuniști sau necomuniști din România care-au trecut legal sau ilegal în Basarabia pe timpul dominației iudeo-sovietice, fie că s-au retras odată cu trupele sovietice în timpul ofensivei româno-germane, fie că au lăsat comandouri teroriste în spatele trupelor eliberatoare, au fost pepinierele din care s-au recrutat viitorii ofițeri de securitate, anchetatorii și tortionarii care s-au datat la holocaustul împotriva poporului român pe timpul ocupației sovietice.

- Comandourile iudeo-bolșevice care au executat sabotaje în spatele frontului, propagandă antinațională, asasinate și alte acte dăunătoare operațiunilor militare au fost tratate după legile internaționale și executarea lor nu se poate numi holocaust.

- Vreme de aproape 4 decenii adevărul despre terorismul iudeo-bolșevic a fost mistificat, trădătorii iudei puși în slujba intereselor străine care au militat pentru împărțirea teritorială a țării au fost glorificați, numele lor de ocară a fost dat unor mari întreprinderi, unor străzi și sub dominația iudeo-kominternistă portretele lor ca și crimele anti-naționale au fost popularizate în manualele școlare și mediatizate ca exemple de urmat. Abia după ce principiul NUMERUS VALACHICUS început să fie pus în practică de către Gh. Gheorghiu-Dej și Partidul Comunist Român a fost valachizat în bună măsură de către Nicolae Ceaușescu, istoricii au putut dezvălui adevărul epocii, evitând din motive conjuncturale să analizeze pe larg problema evreiască în general și terorismul iudeo-bolșevic în special.

- Iudeo-bolșevicii gen Ana Pauker, Chișinevsky, Walter Neulander-Roman și întregul exod trecut la sovietici, instruiți în mod special au format armătura destinată comunizării României prin teroarea roșie.

O REMEMORARE CARE SE IMPUNE

- Presa mondială evreiască și iudaizată ca și corifeii iudaismului din România gen Zigu Ornea, ieri lideri comuniști și ideologi fanatici și șefi de școală proletcultistă, astăzi lideri ai cosmopolitismului, fac caz de participarea evreilor la Războiul Independenței și Războiul Întregirii Neamului. După o foarte minuțioasă cercetare a documentelor timpului începând cu registrele regimentelor, sintezele Marelui Stat Major, rapoartele comandanților de unități și mari unități, autorul și-a format convingeri de o cu totul altă natură. Nu revenim la Războiul Independenței unde sutele de mii de evrei au pierdut 4 morți dintre care numai unul lovit de o schijă, ceilalți trei morți de tifos la croitoriile și ciubotăriile de etapă. Drept recunoștință pentru cei 4, statul român a împământenit 800 de evrei intrați în țară clandestin și cu asta se încheie problema jertfelor evreiești în Războiul Independenței.

- La declararea Războiului Întregirii Neamului considerat de iudeo-comuniști ca un război imperialist, erau în țară în jur de 500 000 evrei declarați și alte zeci de mii clandestini. Dintre aceștia trebuiau să răspundă la mobilizare în jur de 50 000, adică 10%; românii din 7 milioane prezentând la mobilizare până în decembrie 1917: 741 399 de militari, în timp ce evreii au prezentat numai 15 959 militari. Prima concluzie: cu mult peste 50% dintre evrei s-au sustras de la mobilizare, adică 34041 evrei. Dintre cei 15 959 militari evrei prezentați la mobilizare, prin certificate medicale false, prin corupție și

protecție politică, 7 980 s-au așezat la serviciile auxiliare; din cei 7 979 repartizați la unități, 20% au dezertat înainte de a pleca pe front; iar din cei plecați pe front o bună parte au dezertat la inamic, punându-se în slujba acestuia ca tâlmaci, spioni, delatori și furnizori de alimente și furaje; alții dezertând la ruși după izbucnirea revoluției și devenind fie "revoluționari" de profesie, fie teroriști. Excepțiile sunt cei care și-au slujit țara precum tatăl istoricului Nicolae Minei.

- Regimentul 13 infanterie, Ștefan cel Mare, cu garnizoana Iași are la mobilizare 1040 de evrei. Dintre aceștia, 276 dispar fără urmă, 176 dezertează la inamic, 71 sunt necombatanți, 2 sunt condamnați pentru delict militare și după primele lupte se prezintă la regiment 161 evrei. Un deplin mister plutește peste cei 452 evrei care ar fi trebuit să fie trecuți la rubricile morți, răniți, dispăruți. Am făcut sondaje la următoarele regimente: 67/55 Bacău, regiment decorat cu ordinul "Mihai Viteazul"; din 448 evrei, 130 au dezertat, 7 au dispărut, restul s-au acuiuit pe la servicii. Regimentul 37 Botoșani a avut 359 evrei din care s-au făcut nevăzuți 135, au dezertat la inamic 59, la servicii s-au tupilat 63, s-au evacuat 68; după primele lupte s-au prezentat 108. Din regimentul 4 Argeș au fost condamnați la moarte 2 evrei din totalul de 23 dintre care 9, au dispărut, unul a dezertat la inamic și 9 s-au pitit pe la servicii. Sondajul este grăitor.

Adăugăm câteva date suplimentare. La Regimentul 2 Vâlcea au fost doar 16 evrei din care au dispărut 5, alți 2 au dezertat la inamic, unul nu s-a prezentat la mobilizare, 3 s-au acuiuit la arsenal și doar un singur evreu a fost pe front. Din Corpul de Armată de la Iași au dezertat: Schechter Burăh, ofițer medic-ajutor, Rosenzweig Moritz plutonier T.R., Ingher Iacob medic, Bercovici Iosef sublocotenent rezerva, Gaicher Iosef medic-ajutor, Goldemberg Lazăr, Rozman Isidor, Reistadt Aron, medici ofițeri, Hugo Zeigher locotenent, lista continuând pe lungi coloane dezonorante și descalificante.

- Raportul Nr. 3424 din 24 octombrie 1916 al Corpului de grăniceri Iași, adresat Marelui Stat Major: *...Am onoarea a comunica, ca în ziua de 27 septembrie a. c. un camion rusesc închis, voind a trece în Rusia prin punctul Sculeni, soldatul grănicer Cetățeanu Teodor fiind de santinelă, 1-a somat să se oprească... Șoferul rus, soldatul Gherșov Ivan n-a vrut să oprească autocamionul, grănicerul român 1-a blocat și la controlul camionului s-au găsit: ...ascunși în pânză și înveliți în saltele pe dezertorii evrei: Sfarț Bercu Haim din Reg. 34 Infanterie, David Smil Iancu din Reg. 69 Infanterie, Froim sin Iancu, Iancu sin Ițic, Avrum sin Ițic, Sloim sin Ițic din Regimentul 77 Infanterie.*

Raportul da numărul autocamionului rusesc: 15956, suma plătită de fiecare dezertor soldatului rus, 100 de ruble și unitatea șoferului: Coloana 16-a automobilistică rusă.

- Omagiez memoria evreilor care au făcut jertfa suferind alături de români, pe veteranii evrei ai Războiului Întregirii, apreciind însă la justa și semnificativa lui valoare aportul evreimii în tragedia pe care a străbătut-o poporul român în anii 1916-1919, fără să uit atrocitățile săvârșite de bandele iudeo-bolșevice asupra soldaților și ofițerilor români în campania pentru eliberarea Ungariei de sub Bela Khun, călăul iudeo-bolșevic al maghiarimii, ucis mai târziu de Stalin.

TEROAREA IUDEO-KOMINTERNISTĂ

- Lovitura mișlească dată de ex-regele Mihai, camarilă și comuniști Mareșalului Antonescu care reușise să obțină de la Stalin condiții onorabile de armistițiu, vânzarea României făcută de cei doi francmasoni, Churchill și Roosevelt, ocuparea militară a României de către sovietici, faptul că în Uniunea Sovietică partida iudeo-bolșevică era încă foarte puternică și că pe plan internațional triumfaseră iudeo-capitalismul și iudeo-comunismul, au creat premisele unei preponderențe masive a internaționalismului, asupra naționalului, atât în Europa răsăriteană aflată sub dominația sovietică, cât și în Europa apuseană aflată sub dominația capitalurilor iudaice și a francmasoneriei.

- Pentru România consecințele celui de al doilea război mondial trebuie analizate nuanțat și etapizat în funcție de evoluțiile interne ale raporturilor: mijloace de producție-proprietate; hegemonie

politică, ingerințe externe, evoluții politice în U.R.S.S., declanșarea războiului rece cu componenta lui principală: războiul psihologic, valachizarea intensivă a Partidului Comunist Român, marele exod al evreimii, constituirea centrilor de presiune evreiești din Occident, noua trădare a României făcută de evreii rămași în țară cu misiuni exacte, convertirea de la comunismul fanatic la capitalism a evreimii, acțiunile complexe de sabotare a economiei naționale, declanșarea războiului psihologic intern conform strategiei concepută de Alianța Universală Israelită forță dominantă în Europa de Vest și Statele Unite ale Americii. În acest sens propun o etapizare care ar exprima evoluțiile raportului dintre poporul român și evreime în perioada 1945-1989, după cum urmează:

Etapa I-a sau de tranziție 1944-1948;

Etapa a II-a teroarea iudeo-kominternistă 1948-1960.

Etapa a III-a sau de valahizare a Partidului Comunist Român și de construcție a statului socialist de factură totalitaristă 1960-1989.

Fiecărei etape istorice mai sus amintite, evreimea din țară în legătură permanentă cu cea suprastatală, i-a răspuns cu operațiuni ale războiului rece total de pe teatrele de operațiuni economice, politice, culturale, artistice, spirituale, valorificând la maximum posibilitățile și mijloacele războiului psihologic.

Etapa I sau de tranziție. Cu toate că în perioada 1940-1944 România a suferit consecințele politicii parlamentare condusă în fapt de Carol al II-lea și camarila iudeo-masonică, precum și a acțiunilor destabilizatoare iudeo-bolșevice, cu toate că a fost mutilată teritorial pierzând 93 992 kmp și 6 367 000 locuitori, și o bună parte din avuția națională: mine de aur și argint, păduri, fabrici, podgorii, suprafețe agricole, căi ferate și șosele, regimul autoritar al mareșalului Antonescu reușește să pună capăt dezastrului național, să restabilească ordinea socială stăpânind haosul și descurajarea generală și să creioneze structurile unui stat național, sprijinit pe gospodăria țărănească mijlocie. Atât statul carlist cât și cel antonescian au scos Partidul Comunist Român în afara legii, considerându-l antinațional și agentură kominternistă.

- La Moscova au fost instruiți o seamă de activiști iudeo-bolșevici fugiți din țară înainte și în timpul campaniei din Est, dezertori din armata română ca Emil Bodnăraș și Gogu Rădulescu, teroriști evrei din Basarabia, organizându-se o echipă menită să preia puterea în România după victoria U.R.S.S. și să transforme țara într-o republică sovietică, conform planului kominternului din anul 1924.

- Din lagărele românești au fost eliberați comuniștii români care n-au vrut să fugă peste hotare, conștienți de viciile fundamentale ale societății capitaliste românești și de dezastrul produs de formele parlamentare politicianiste; care au militat pentru revoluționarea societății, neacceptând tezele kominterniste privitoare la statul național unitar.

- Între echipa iudeo-bolșevică impusă de Moscova, având în trenă teroriștii din Basarabia, evreimea comunistă din țară care revendica drepturi și privilegii pe motivul că fusese victima pogromurilor și persecuțiilor și comuniștii patrioți se va duce o luptă surdă pentru supremație în partid. Profitând de procesul de rusificare al Partidului Comunist în U.R.S.S. și de marginalizare a evreilor pe întreg ansamblul economic, social și politic din U.R.S.S., Gheorghe Gheorghiu-Dej și comuniștii etnici români vor dobândi poziții cheie în partid și stat și vor pune în practică principiul NUMERUS VALACHICUS enunțat teoretic de Al. Vaida-Voievod, românizând sectoarele cheie ale economiei și făcând greșeala capitală de a lăsa evreilor cultura, artele, bună parte din mass-media, îndeosebi radioul și parțial televiziunea, contribuind astfel la alimentarea războiului psihologic purtat de evreime împotriva sistemului socialist, a Partidului Comunist, a statului național unitar.

- În etapa de tranziție care se sfârșește cu abdicarea regelui Mihai la 30 decembrie 1947, evreimea kominternistă preia posturi cheie din linia a doua a administrației de stat, năvălind în învățământul universitar, presă și radio. Trimisa specială a iudeo-comunismului internațional este Ana Pauker, personaj sinistru al kominternismului, călău al poporului român, instrument sadic de răzbunare al iudeo-comuniștilor din România. Născută în Moldova în 1892, tatăl rabin fugit din Galiția, Ana

Rabinshon intră în Partidul Comunist în 1919 și este instruită în spiritul terorismului dominant în acel timp, de masacre și război civil în Rusia și Ucraina vecină. Fanatică și de moravuri ușoare, Ana Robinshon organizează cu alt terorist evreu, Max Goldstein atentatul de la senat căruia i-au căzut victime câțiva senatori. Max Goldstein este arestat și împușcat. Ana Rabinshon protejată de filiera iudeo-kominternistă fuge în Elveția unde se căsătorește cu evreul Marcel Pauker.

Evit amănuntele picante din viața personajului devenit foarte cunoscut în mediile comuniste europene. Împreună cu soțul ei emigrează în Rusia sovietică unde-l denunță pe acesta ca fiind troțkist. Marcel Pauker, este împușcat de G.P.U. plătind cu viața încrederea în soția sa. În 1932 este trecută ilegal în România cu misiuni speciale și se ascunde sub identitatea unei prostituate care și-a practicat meseria prin cele mai rău famate bordeluri și localuri din București, Iași și Timișoara, folosite și ca locuri conspirative. A contactat un sifilis care i-a distrus una din urechi, în 1936 este arestată și condamnată la 10 ani închisoare. Când sovieticii au invadat Basarabia, au capturat persoane oficiale, în schimbul cărora au cerut-o pe Ana Pauker. Ajunsă din nou în U.R.S.S. și în grațiile lui Stalin pe filiera evreiască atotputernică la Moscova, Ana Pauker organizează partidul comunist român din emigrație cu teroriști evrei din Basarabia bine cunoscuți de ea și în calitate de colonel sovietic, duce o propagandă susținută prin lagărele de prizonieri români pentru a-i face comuniști și a-i înrola în unități militare care să lupte împotriva germanilor, întoarsă în România în 1944 cu Armata Roșie, cu înalta protecție moscovită, Ana Pauker devine agentul principal al dezagregării și comunizării României. Vășinski, care dicta de fapt în România, o impune în guvern la 6 martie 1945, loc de unde dirijează direct deblocările din armată, urmărirea magistraților militari care au judecat procesele inculpaților comuniști, arestarea cadrelor din poliție, jandarmerie, siguranța statului care au acționat împotriva sabotajilor, teroriștilor și diversioniștilor evrei, întocmirea în secret a dosarelor membrilor marcantă ai partidelor politice antebelice, ale intelectualilor naționaliști. Traian Romanescu a publicat în 1959, în Mexic, un volum documentar intitulat MAREA CONSPIRAȚIE IUDAICĂ, deosebit de important pentru istoria post-belică a României, în care analizează rolul criminal, odios al echipei iudaice care a stăpânit bestial România între 1944 și 1952, echipă condusă de Ana Pauker căreia presa iudaizată din România aceluși timp i-a făcut un deșănțat și ofensator cult al personalității.

În această perioadă de tranziție, sub scutul diplomatic al Marii Britanii, S.U.A și U.R.S.S. se instalează la conducerea României evreii: Iosif Kișinevski, care vorbea un fel de idiom idiș-românorus, Teohari Georgescu, Lothar Rădăceanu, general maior William Suder, colonel Walter Roman-Neulander, tatăl fostului prim-ministru Petre Roman-Neulander, Al. Moghioroș, Erwin Voiculescu, Liuba Kișinevski, care vorbea un fel de idiom idiș-românorus, Teohari Georgescu, Silviu Bruker-Brucan, Horia Liman, Aisig Brauer zis Alexandru Graur, Mihail Roller, Paul Cornea, Vitner, Crohmălniceanu, Zigu Ornea, Tertulian, Petroveanu, Nina Cassian, Măria Banuș, Sergiu Fărcășanu, Al. Mirodan și o mulțime din ziaristii evrei de la presa iudaică antebelică.

- Autorul notează că prelungirea domniei regelui Mihai I de Hohenzoller-Sigmaringen căruia Ana Pauker i-a dăruit o amantă evreică: Dolly Cristodulo, a costat România 300 de milioane dolari-aur și tezaurul național prețuit la 40 de vagoane-aur, totul predat Uniunii Sovietice.

- De asemenea, autorul este obligat să reamintească cititorilor părăsirea lașă a României de către S.U.A. și Anglia, fapt istoric consemnat în documentele secrete ale cancelariilor diplomatice ale celor două state, publicate târziu de Nicolae Baciuc în volumul său AGONIA ROMÂNIEI 1944-1948. Nu putem explica ascensiunea, dominația sângeroasă a României de către iudeo-kominterniști, ca și presiunile cumplite pentru a transforma țara într-o republică sovietică, fără a consemna cât de sumar rolul complice al S.U.A. și Angliei, ca și al agenților americani și britanici puși în slujba sovieticilor, acest complex internațional ostil țării făcând deosebit de meritorie acțiunea națională a comuniștilor români în perioada Gh. Gheorghiu-Dej și Nicolae Ceaușescu.

SCURTĂ MEMORARE DOCUMENTARĂ. Autorul precizează că procesul de naționalizare al Partidului Comunist din România s-a înscris în procesul larg de naționalizare a majorității partidelor

comuniste din Europa de Est și Asia. Kim Ir Sen în Coreea de Nord, Ho-Și-Min în Vietnam, Mao în China, Stalin în Uniunea Sovietică, Gh. Gheorghiu-Dej în România au reevaluat raportul dintre majoritari și minoritari în sfera funcțiilor politice, administrative și de conducere a economiei.

Partidele comuniste devenind naționale au început să respingă conducerea excesiv centralizată a Kominternului unde dominau evreii, interesele mondiale ale U.R.S.S. încercând o armonizare cu interesele naționale ale țărilor socialiste. În politica externă a Statelor Unite au funcționat imediat după război două curente opuse: unul inițiat de Roosevelt pe linia francmasoneriei și a intereselor evreiești, favorabil sferelor de influență stabilite de Stalin, Churchill și Roosevelt la conferințele de la Teheran, Yalta și Postdam, continuată după moartea lui Roosevelt de către secretarul de stat Jimmy Byrnes care susținea teza lui Stalin de a avea vecine țări cu guverne prietene din motive de securitate și un al doilea curent reprezentat de președintele Truman și John Foster Dulles care militau pentru o politică americană care să se opună expansiunii sovietice mondiale și să limiteze sferele de influență ale U.R.S.S.

• Se știe că Moscova timpului s-a bucurat de colaborarea unor britanici bine situați în ierarhia Foreign-Office-ului, așa numiții apostoli de la Cambridge care comunicau Kremlinului toate secretele diplomatice anglo-americane, ca Donald Mc Lane și Guy Burgess. Demascați de americani, ambii au fugit la Moscova în 1953. Pe acest fond de contradicții puternice între S.U.A. și U.R.S.S. care a dus la izbucnirea războiului rece încă din 1946, evreimea din țară, prin glasul președintelui Uniunii Evreilor din România, același avocat Fildermann care-i scrisese Mareșalului în apărarea teroriștilor iudeo-comuniști din Basarabia, se raliază iudeo-kominternismului, înrolându-se în lupta împotriva "imperialismului anglo-american și a capitalismului ajuns în putrefacție". Reproduc telegrama reprezentantului S.U.A. în România, Burton Berry 87100/10-2946 expediată din București la 29 octombrie 1946, publicată de Nicolae Baciuc în volumul AGONIA ROMÂNIEI la pagina 243 ...*Dr. Fildermann președintele Uniunii Evreilor din România, m-a vizitat azi ca să-mi dea o copie după acordul secret încheiat cu guvernul Groza pentru a susține guvernul în alegeri, în schimbul promisiunii guvernului de a lua o serie de măsuri pentru reabilitarea evreilor din România. Mai târziu, printr-un comunicat, se va declara public ca comunitatea evreiască a decis să sprijine guvernul în alegeri, dar motivele pentru care a luat această decizie vor rămâne secrete ... Dr. Fildermann a admis ca acțiunea sa este o capitulare totală în fața presiunii guvernului și o totală schimbare de atitudine democratică pe care el a avut-o de 40 de ani. El mi-a spus că nu are cuvinte pentru a-și exprima regretul față de această capitulare. Și asta cu atât mai mult cu cât acest guvern este cel mai despot și cel mai antidemocrat pe care România l-a avut vreodată. De unde guvernele trecute au recunoscut dreptul la opoziție al adversarilor lor, guvernul Groza consideră adversarii lui ca dușmani ce trebuiesc distruși. Dr. Fildermann mi-a dat motivele care l-au făcut să semneze acordul electoral cu guvernul ... Rusia nu lucrează pentru o atare soluție pacifică, ci, din contră, pentru dominarea Europei de răsărit, dominație ce nu se va putea termina decât prin război între democrațiile occidentale și Rusia.*

2. *Dacă el nu ar fi acceptat să susțină guvernul în alegeri, acesta ar fi considerat comunitatea evreiască ca un centru reacționar și ar fi început o campanie de violență și distrugerea membrilor săi.*

3. *Fără acest acord, curând după alegeri, guvernul sovietic ar fi deportat mii de evrei din România în Siberia, așa cum a deportat cu miile din Basarabia după ocuparea acestui teritoriu... (n.n.: aceste mii, sau zeci de mii sunt trecute în contul așa zisului holocaust al evreilor din România, precum și sute de mii de evrei din Transilvania căzuți în mâna ungarilor prin Diktatul de la Viena).*

4. *Evreii decidând a vota pentru guvern, se poate spera că odată acesta își va respecta unele din repetatele sale promisiuni de a restitui evreilor tot ceea ce li s-a luat în timpul regimului Antonescu.*

Documentul mai sus reprodus este dovada cea mai limpede a duplicității comunisto-capitaliste a evreimii din România, care a caracterizat întreaga perioadă 1946-1989 bazându-se numai pe interes, fără nici măcar o aluzie la destinul țării, încercând să speculeze deopotrivă nevoile electorale ale guvernului Groza, setea de răzbunare a iudeo-kominterniștilor și nevoia Moscovei kominterniste de a

avea în România un centru de presiune și o Coloană a V-a care să lucreze în acea perioadă (1946-1953) în slujba internaționalismului ostil oricărei manifestări a naționalului. Documentul dezvăluie strategia comunității evreiești de a juca simultan și pe cartea Moscovei și pe cartea Washingtonului, mutându-și centrul de greutate al jocului când spre est, când spre vest în funcție de evoluția raportului de forțe între cele două super-puteri, alunecând net spre occidentul capitalist din momentul când naționalizarea comunismului a devenit un fapt împlinit în mai toate țările socialiste.

Etapa a II-a sau teroarea iudeo-kominternistă 1948-1960. Nu fac analiza istorică, pluri-disciplinară a transformării României într-un stat socialist. Urmăresc evoluțiile evreimii din România față și în raport de marile evenimente interne și internaționale care au avut implicații asupra dezvoltării economice, sociale, politice și culturale ale țării, aderența sau neaderența acesteia la idealurile naționale, contribuția sau lipsa de contribuție la realizarea lor, solidarizarea cu destinul românilor sau desolidarizarea de acesta și înregimentarea în slujba unor interese străine care să asigure evreimii avantaje materiale și roluri dominante în toate sectoarele de activitate ale vieții statale. Constat cu un maxim de obiectivitate și de rigoare că evreimea din România anilor 1948-1960 n-a învățat nimic din propria istorie de un veac de conlocuire, că răscoala de la 1907, trecerea cu arme și bagaje de partea ocupantului german în 1916-1918, mișcarea legionară și frământările violente antisemite din perioada 1926-1940 nu au constituit momente de analiză politică. Din care să se extragă concluzii proteguitoare pentru comunitate și o strategie care să facă posibilă o conlocuire reciproc avantajosă cu poporul român, ci dimpotrivă, începând cu documentul profund duplicitar al președintelui Uniunii Evreilor din România care ilustrează din plin că obiectivul târgului cu guvernul Petre Groza a fost doar interesul material, acela de a-și redobândi averile și cel social, de a accede la funcții și terminând cu răzbunarea talmudică sânge-roasă, mascată sub lozinca luptei de clasă și a dictaturii proletariatului, evreimea din România, în zdrobitoarea ei majoritate, s-a dovedit a fi o minoritate neaderentă la destinul istoric al poporului român, masa de manevră a forțelor externe având interese în România, demonstrându-și capacitatea speculativă de a dobândi foloase materiale și sociale din toate momentele tragice prin care trece poporul român.

- Instrumentul folosit de iudeo-kominternism spre a zdrobi naționalul în toată minunata lui varietate de la folclor la istorie, de la cultură la arte, de la ortodoxism la școală, de la armată la justiție, de la pământul-vatră la familie, a fost replica fioroasei CEKA, a GPU-lui și a NKVD-ului iudeo-bolșevic în Rusia: numita securitate. Această instituție devenită în anii 1948-1960 stat în stat, a fost organizată și reorganizată după modele sovietice din epocă, cunoscând că la 13.03.1954 în Uniunea Sovietică, securitatea statului se reorganiza în formula KGB. (Comitetul pentru Securitatea Statului) procedându-se la eliminarea evreimii din acest aparat care tinde să devină național. La ora când se scrie această carte, există în România o documentare aproape totală asupra Securității românești din anii 1948-1960, care supusă unei analize riguroase conduce la concluzia că majoritatea absolută a cadrelor de conducere, a anchetatorilor, torționarilor, directorilor de închisori și șefilor de lagăre a fost: formată din evrei, evreei unguri demonstrându-și îndeosebi ferocitatea ca și foștii iudeo-teroriști basarabeni.

- De la țărani la militari activi de toate gradele și din toate armele, de la magistrați la universitari, de la preoți la reprezentanți ai claselor posedante, de la vârfurile politice la învățătorii de țară, securitatea iudeo-kominternistă a pustiit societatea românească de valorile care-i asigurau independența, structura națională, specificitatea și dinamismul.

Direcția Generală a Securității Poporului este un fel de adaptare a NKGB-ului - Comisariatul Poporului pentru Securitatea Statului din 1941, avându-l director pe Vsevolod Nikolaevici Merkulov. În România primul "director" al Securității este Pantelie Bodnarenko (Pantiușa) avându-l adjunct pe generalul Al. Nikolski, amândoi sovietici care aveau în subordine consilieri, experți, traducători sovietici și cadre de execuție, evrei. Renunț la a da schema de organizare a Securității aceluși timp, cunoscută din presa post-decembristă, susținându-mi argumentația în mod selectiv, la Direcția a II-a de Contraspionaj era șef un Petre Gonciarov, avându-i subalterni imediați pe Szabo Ștefan, Hollinger

Isidor, Zelman Marcu, Hida Tiberiu, Alexei Iaka, Bucikov Mira, Eiemer Silvia, Farcaș Andrei, Sandovici Misa, Koler Adoif, Năvodarii Luiza, toți evrei: la Direcția de anchetă un "colonel" Butika Francisk cu torționarii Antonovid și Dunegher; la Direcția cadre un evreu ungar și "general" făcut peste noapte; Demeter Alexandru, la Direcția V, un "colonel" Szacsko Sandor, secondat de un "colonel" Hirsch, tatăl celebrului Hirsch zis Moțu Haiduc și el ofițer evreu de securitate care trădând, a rămas în Franța, schimbându-și încă odată numele în Mathieu Forestier. Șeful investigațiilor: "colonel" Leibovici, șeful cifrului: "colonel" Smerller, șeful filajului: "general" Kovacs Pius, șeful Spitalului Militar al Ministerului de Interne: "colonel" dr. Herșcovici, șeful Casei de Cultură a Ministerului de Interne: "colonel" Fux Beria.

România timpului trăiește o iudaizare cvasi-totală impusă de securitatea iudeo-kominternistă prin crimă împotriva națiunii, în proporție de 95% unitățile teritoriale ale Securității acelor ani au fost conduse de evrei localnici sau nu, având drept obiectiv lichidarea vârfurilor românești din toate domeniile societății. Regiunea Ploiești: "colonel" Strul Mauriciu, Brașov: "colonel" Klaus Koloman, Suceava: "colonel" Adalbert, Oradea: "colonel" Kiss Ladislau, Pitești: "colonel" Wisting Eugen diabolicul inventator de torturi și regim carceral cunoscute sub denumirea de Fenomenul Pitești, Timișoara: "colonel" Stejkal William care jefuise aurul șvabilor și salbele bănățencelor și despre care umbla zvonul că-1 turnase în candelabre și obiecte de uz curent, geamgiul evreu ajuns "maior" în securitatea raionului Lugoj, Kling, torționarul Văii Timișului. Otto Schechter directorul închisorilor din Iași, criminalul Jean Colier fugit în Israel care scria sub pseudonimul Haim Golstein.

Scolile de securitate și miliție au fost împânzite de "dascăli" evrei cu diferite grade: Abramovici Herșcu Moritz, Auer Imre Eugen Geza, Cohn Smil Zissu, Chusid Aizic Dora, Friedrnan Marcu Hary, Davidson Sairn Avram, Kintzbruner Moise Michel, Walter Ichil Paul, Valdman Leon Jean, Strausber Bernard Maica, Winker Elias Avram ca să amintim numai o mică parte din cei care și-au păstrat numele evreiesc și să nu umplem paginile cu pseudonimele curat românești alese de majoritatea evreilor care au umplut securitatea și miliția timpului, ducând un război de exterminare împotriva poporului român, în paralel cu războiul psihologic total declanșat de evreimea care monopolizase mass-media, cultura, literatura și artele, universitățile, militând pentru deznaționalizare și internaționalizarea României¹⁷⁰.

- Sunt scoși din biblioteci parțial sau total marii scriitori români, economiști de valoare, sociologi, istorici, filozofi. Lista numelor interzise este o rușine națională, cuprinzând aproape întreaga cultură umanistă și științifică a României. Epurarea drastică a bibliotecilor făcută sub supravegherea "culturnicilor" și comisarilor evrei conduce la crematoriu și ruguri improvizate unde sunt arse sute de mii de volume. Singurul criteriu de apreciere valorică este cel politic- kominternist. Masacrul cultural comandat de evreii Ioska Chișinevski și urmașul său, alt evreu, Leonte Răutu, dictatori politici cu rang de secretari ai C.C. ai P.C.R. face gol în spiritualitatea românească, gol pe care aceștia 2 umplu cu maculatură iudeo-kominternistă fabricând în serie: poeți, prozatori, dramaturgi, critici și istorici literari, pictori și compozitori evrei care pun stăpânire pe uniunile de creație, folosindu-le fondurile generos alocate de stat pentru a duce o viață de huzur. Premiile de stat, casele de odihnă și creație, călătoriile în străinătate, ajutoarele bănești devin monopolul evreilor care la adăpostul pseudonimelor stăpânesc dictatorial organismele administrative ale culturii, artelor, științelor fiind cei mai feroci comisari politici ai acestora.

- Asasinării fizice a sutelor de mii de români care alcătuiau suportul istoric al dezvoltării națiunii, umiliți, torturați bestial și lichidați în masă prin închisori și lagăre, îi corespunde ca o componentă a războiului total dus împotriva românilor de minoritatea evreiască, asasinarea tuturor componentelor vitale ale spiritualității naționale. Evreimea pune stăpânire pe domeniul propagandă-doctrină-ideologie, slujind cu ferocitate ideile supra-statale kominterniste printr-o uriașă manufactură de texte plagiate și compilate din diferiți ideologi la modă în U.R.S.S., dar mai ales din textele lui I. V. Stalin. Unul din cei mai productivi compilatori și plagiatori ai epocii la care ne referim a fost Silviu Brucan, pe numele lui

adevărat Bruckner, fiul semianalfabet al unui ceaprazar evreu bucureștean, agentul implicat în două tragedii ale istoriei contemporane: asasinarea mareșalului Antonescu conducătorul statului și a președintelui României, Nicolae Ceaușescu¹⁷¹.

EVREII, ASASINII CONDUCĂTORILOR ROMÂNIEI

A face biografia paralelă a Mareșalului Antonescu și biografiile asasinilor săi, indiferent că au fost trădătorii de la Palat în frunte cu Minai I de Hohenzollern, generalul Sănătescu și restul camarilei sau comuniști de dimensiunea locotenentului dezertor Emil Bodnăraș, este o impietate. Un sacrilegiu. La executarea strălucitului ofițer de stat major din primul război mondial, făuritor al unor mari victorii ale armatei române, mai apoi salvatorul statului român dus la catastrofă de Carol al II-lea și camarila lui iudaică, a asistat Silviu Brukner-Brucan apărut din neant ca mare ziarist, care l-a împroșcat pe Mareșal cu veninul cel mai abject înainte și pe tot timpul procesului, orchestrând corul presei iudaizate pentru a destabiliza și dezinforma opinia publică, pentru a o incita și a o face ostilă Mareșalului. Agent cu patroni puternici peste hotare acest Brukner-Brucan este unul din cei mai violenți komintemiști ai epocii, cântăreț bine remunerat al "operelor nepieritoare" făurite de I.V. Stalin, adept înflăcărat al dictaturii proletariatului și al kominternizării României. Cităm câteva din textele acestui agent periculos cu rol nefast în România, tolerat, ba și acceptat ca director de opinie, mediatizat cu o frecvență care ultragiază cel mai elementar sentiment de demnitate națională. Instalat la SCÂNTEIA de echipa Ana Pauker, Ioska Chișinevski și restul evreimii de la conducerea P.C.R.-ului, secondat de batalionul scribilor kominterniști acoperiți de pseudonime neaoș românești, compilatorul de texte ideologice a intoxicat cinci decenii opinia publică cu platitudinile lui subalterne, subversive și ofensatoare.

Brukner devine "autor", comentând volumele I și II ale lui I.V. Stalin, în stilul degradant al epocii, stil în care abunda: *epocalele victorii ale poporului sovietic; credința cu care Partidul Comunist Bolșevic a urmat ideile atotbiruitoare ale lui Lenin și Stalin; obligația partidelor comuniste și muncitorești de a învăța de la Stalin să aplice după forma sovietică dictatura proletariatului și să îmbogățească teoria cu noua experiență a luptei de clasă; proletariatul poate și trebuie să devină conducătorul revoluției; bolșevismul este tactica adevăratului proletariat, teză care se verifică zi de zi în activitatea social-democrației de dreapta din zilele noastre, agentură a marelui capital în rândurile proletariatului; inevitabilitatea prăbușirii orânduirii capitaliste sub loviturile proletariatului; proletari din toate țările, uniți-vă; extinderea luptei de clasă pe plan internațional ca o mare contribuție la rapida dezvoltare a ideilor comuniste; importanța excepțională a Internaționalei a III-a, care a început să traducă în viață cea mai măreață lozinca a lui Marx și Engels -dictatura proletariatului, oricare ar fi formele tranziției la socialism, unica rămâne dictatura proletariatului ...*¹⁷² Și așa mai departe, pogoane de maculatura "ideologică", compilată, sucită, răsucită, rezumată, extinsă, la care Brukner-Brucan are o singură contribuție: umplerea cultului personalității lui Stalin cu laude grețoase împănate în textele traduse și plagiate. Pogoane de maculatură ideologică bine remunerate care i-au creat lui Silviu Brukner o situație privilegiată în P.C.R., l-au investit cu funcția de procuror al opiniei publice, i-au prilejuit călătorii în calitate de agent sub acoperirea profesiei de ziarist, călătorii plătite de la bugetul statului, i-au stimulat duplicitatea și pofta de gheșefturi pe plan internațional, aducându-i prin fraudă, titlul de profesor universitar, cu toate că nu și-a terminat nici școala primară. Iată cine a contribuit masiv la susținerea prin presă a executării Mareșalului și cine a contribuit esențial la asasinarea lui Ceaușescu, omul politic care, în fapt, a făurit România modernă, independentă și suverană. Mareșalul a fost asasinat prin intermediul agenturii evreiești condusă de Ana Pauker. Ceaușescu prin intermediul aceleiași agenturi condusă de Brukner-Brucan, Petre Roman-Neulander și restul profitorilor loviturii de stat din 1989. S-a dovedit astfel că minoritatea evreiască constituie în România un instrument docil în mâna intereselor străine, plin de ură față de poporul care o tolerează, un factor de maximă nocivitate, cancerigen al organismului social și că estimarea psiho-socială făcută poporului român de către strategii războiului psihologic, ca un popor greu de radicalizat, cu puternice tendințe centrifuge, puțin atașat conducătorilor săi politici este realistă, dând acestora prilejul să-și

construiască strategiile pe un sol fecund dezagregării unității moral-politice a păturilor și claselor sociale.

Un rol important în instalarea regimului comunist în România în perioada 1945-1948 revine francmasoneriei, reactivată după cel de-al doilea război mondial. Horia Hulubei, savant de primă linie, Mihail Sadoveanu, Mihai Ralea, Victor Eftimiu fac parte dintre francmasonii cooperanți, parvenind la funcții.

EFECTE, CONSECINȚE (6) Efectele terorii iudeo-kominterniste exercitată între anii 1948-1960 au fost cumplite. Sute de mii de familii românești au fost martirizate, batjocorite, scoase de pe pământurile strămoșești și deportate, zeci de mii de conaționali șvabi și sași au fost deportați în Uniunea Sovietică, zeci de mii de români au pierit în închisori, în lagărele de exterminare sau au suferit prigoana exercitată de potențații politici evrei, fiind scoși la marginea societății, interzicându-li-se exercitarea profesiilor pentru care se pregătiseră. Ura iudeo-kominterniștilor s-a exercitat îndeosebi asupra ofițerimii, reprezentanta armată a unității și demnității naționale, asupra clasei politice, a țăranimii, a preoțimii și a intelectualității, liantul social și depozitarul creator al culturii naționale. Au apărut destule cărți ale iadului carceral care relatează perfidia, bestialitatea, ura anchetatorilor evrei, diabolica lor inventivitate torționară. Dacă în planul tragediilor familiale și în cel al tragediei individuale timpul a așternut un strat izolator de uitare, în plan istoric și politic efectele terorii iudeo-kominterniste exercitată laș asupra poporului român a avut și are consecințe nefaste asupra minorității evreiești, asupra relațiilor de principiu atât cu supra-statul bancar-financiar iudeu, cât și cu statul Israel care a dat adăpost și cetățenie torționarilor evrei din România, emigrați după ce și-au îndeplinit misiunea distrugătoare pe aceste meleaguri. Nu confund responsabilitatea individuală cu responsabilitatea unei etnii decât în măsura în care etnia face din însumarea atitudinilor individuale o trăsătură definitorie, specifică, caracterizantă.

Or, minoritatea evreiască din România nu s-a delimitat de indivizii care s-au subordonat intereselor străine, slujindu-le împotriva intereselor poporului român. Dimpotrivă! S-a solidarizat în proporție de masă cu acei indivizi, profitând de absolut toate împrejurările nefavorabile României spre a monopoliza întregul sistem economic, politic și cultural, pentru a stăpâni funcțiile la vârf, direct sau prin intermediari și pentru a stoarce toate beneficiile posibile sub scutul organizațiilor mondiale evreiești, iar în perioada la care ne referim, sub scutul militar al Uniunii Sovietice aflată încă sub dominația evreimii care triumfase în 1917 în războiul civil de nimicire a poporului rus.

- Autorul afirmă cu toată responsabilitatea că minoritatea iudaică din România a constituit și constituie unul din factorii nocivi pe termen lung în responsabilitatea căruia cade un lung șir de crime împotriva poporului român, începând cu holocaustul din lagărele de exterminare și terminând cu holocaustul cultural, în vreme ce milioane de tineri aparținând a 20 de promoții de elevi și studenți au fost lipsiți de cunoașterea operelor fundamentale ale culturii naționale fiind intoxicați cu maculatura textierilor politici evrei, în vreme ce creatorii români din toate domeniile au fost marginalizați pe motive politice, cultura epocii a fost supra-încărcată cu produsele evreimii care a făcut din cultură un monopol rentabil și confortabil, în vreme ce politrucii evrei au ridicat ateismul la nivelul unei politici de stat, fără să facă același lucru cu mozaismul; evreimea n-a ezitat să atace cultura populară și celula vitală a poporului român: satul românesc. Sub pretextul colectivizării, al luptei împotriva misticismului și a concepțiilor înapoiate, satul a fost transformat de evreime dintr-o entitate complexă, plurifuncțională, cu o largă independență administrativ-economică, cu o ierarhie construită pe valoare și experiență, cu obiceiuri profund etice și cu o moralitate austeră, cu tradiții locale și zonele ancestrale, de mare originalitate și specificitate; într-un fel de colonie de muncă agricolă supusă capriciilor unor tirani analfabeți, programați prin instruirii și lecții politice, să-i distrugă legăturile interne străvechi, întregul sistem autarhic generator de valori economice, mai ales de valori spirituale și artistice. Folosind teroarea după modelul lui Kaganovici, evreul care a distrus satul rusesc, aplicând bestial lupta de clasă, hulind credința străbună, desființând hora și șezătorile, umplând pușcăriile cu "chiaburi" și

"mijlocași" precum Kaganovici cu "culaci"; Teohari Georgescu și Securitatea iudaizată au încercat să distrugă legătura socială dintre vatra națională și poporul român, pasul hotărâtor spre internaționalizarea și devalahizarea țării.

Etapa a II-a. Valahizarea Partidului Comunist Român 1960-1989. Analizând în profunzime motivațiile marilor acte politice ale Partidului Comunist Român săvârșite atât sub conducerea lui Gh. Gheorghiu-Dej, cât și a lui Nicolae Ceaușescu, autorul a localizat, determinat și personalizat câteva constante fundamentale, constante menite să determine valachizarea în ansamblu a României asigurând populației majoritare loc determinant în stat, în conducerea tuturor sectoarelor, activităților economice, sociale, politice, științifice și cultural-spirituale. Procesul declanșat în România numai după 7 ani de la instaurarea la conducerea statului a echipei iudeo-kominterniste din emigrație, Ana Pauker, Ioșka Kișinevski, Vasile Luka, instaurare făcută prin dictatul lui Vâșinski, s-a bucurat de sprijinul tacit al Uniunii Sovietice care declanșase același proces după 36 de ani de crâncena și sângeroasă dominație iudaică.

- Lovitura mortală dată evreimii din România de către regimul comunist s-a constituit dintr-un ansamblu de măsuri economice radicale. Reforma monetară din 15 august 1947, naționalizarea întreprinderilor industriale, miniere, bancare, de transport și asigurări din 1948, industrializarea, alfabetizarea, școlarizarea obligatorie de 7 ani, naționalizarea comerțului interior și exterior, au lipsit evreimea de suportul material al speculei, rupând-o de proprietatea și exploatarea mijloacelor de producție. Pactul Uniunii Evreilor din România cu guvernul Petru Groza prin care evreimea spera să reintre în posesia tuturor avuțiilor posedate înainte de 1940, rămâne fără obiect, ceea ce determină un prim val de emigrație evreiască clandestină, organizat de chiar potențații comuniști ai zilei, în special de Ana Pauker, care, în calitate de ministru de externe a organizat și tranzitarea de arme și oameni spre organizațiile teroriste, de gherila, ale noului stat Israel. Se demonstrează și în acest caz jocul dublu al iudeo-kominterniștilor care nereușind să iudaizeze Rusia comunistă, dimpotrivă, reușind să trezească antisemitism în proporție de masă; au schimbat de opțiune de la internaționalismul proletar la naționalismul sionist, folosind toate mijloacele materiale și politice de care dispuneau în România pentru a ajuta la întărirea statului evreiesc nou născut, a proteja organizațiile sioniste clandestine, a organiza emigrația legală și ilegală și de a crea în țară puncte de sprijin sub diferite acoperiri.

- Ca urmare a naționalizării sectoarelor economice vitale, evreimea se reprofilează și ocupa posturile cheie, posturile de conducere, de la contabili șefi, la directori, de la subsecretari de stat la miniștri, de la secretar de partid la secretari ai Comitetului Central al P.C.R., monopolizând, așa cum am mai spus, posturile de conducere din toate instituțiile de artă și cultură, din presa scrisă, radio și mai târziu din televiziune. Opțiunea principală a fost comerțul interior și comerțul exterior.

- Procesul de valachizare a tuturor structurilor statului, începând cu Securitatea și terminând cu cercetarea științifică este dificil și se întinde pe o perioadă de 20 de ani, având drept revers emigrarea în masă a evreimii din România. Principiul NUMERUS VALACHICUS enunțat de Al. Vaida-Voievod, născut din nevoia de legitimă apărare a națiunii față de invadatorii evrei, preluat de toate partidele naționale antebelice, însă nepus în practică de către*acestea, devine politică de stat și constantă istorică în programul Partidului Comunist Român.

- Reacția evreimii internaționale și a celei interne se nuanțează în raport de evoluțiile României spre a-și dobândi independența economică și energetică totală.

- După iradierea lui Gh. Gheorghiu-Dej care poate fi trecut fără nici o rezervă în rândul conducătorilor români asasiinați pentru vina de a fi luptat în numele eliberării patriei de sub dominația străină și după instalarea lui Nicolae Ceaușescu la conducerea Partidului Comunist Român și a statului, procesul NUMERUS VALACHICUS se accelerează, accelerând în mod corespunzător procesul de emigrare al evreilor, fie spre Israel, fie spre țările capitaliste occidentale.

- Evreimea internă și internațională nu rămâne pasivă la acest proces. Lojile francmasonice închise de către guvernul Dr. Petru Groza în 1948, își continuă activitatea în clandestinitate. Pe măsură ce

Nicolae Ceaușescu plătea Fondului Monetar Internațional datoriile și dobânzile acestor datorii, evreei din țară rămași în anumite posturi de conducere, fie că erau francmasoni sau nu, au organizat un complot vast împotriva șefului statului și un sabotaj economic bine pus la punct, mai ales în domeniul comerțului exterior.

NEVOIA DE NUANȚE. Dacă perioadele 1848-1877; 1877-1916; 1916-1940; 1940-1944 au făcut obiectul unor analize pluridisciplinare ample concretizate în studii, statistici, explorări pe grupe socio-profesionale, analize microsociologice, de structuri și relații sociale, de instituții politice care privesc societatea global, sub aspect macrosociologic, nu același lucru s-a întâmplat în perioada 1944-1948 și 1948-1989 motivele aparținând dictatului politicii asupra cercetării istorice, sociologice, economice, culturale, în general asupra tuturor ramurilor științei și în special asupra celor care vizau socialul în ansamblul său; de la economie la filozofie. Falsificarea istoriei de la epoca civilizației teraselor la zi, opera unui politruc iudeu kominternist ca Roller, trecerea sub tăcere a problemei evreiești, falsificarea unor statistici, glorificarea concepției internaționaliste, teoria marxistă a naționalismului, a luptei de clasă, sărăcirea problematicii, conceptelor și metodelor sociologiei, au îngreunat informarea și posibilitatea autorului de a interpreta devenirile minorității evreiești în toată complexitatea socio-politică și economică; de unde lipsa de statistici, de analize pe grupuri socio-profesionale, de blocare a autorului în a urmări dinamica trecerii evreimii din postura de posedantă a mijloacelor de producție și a peste 70% din averea națională, la postura de salariată a statului, adică procesul de decapitalizare a evreimii conform concepției marxiste și în compensație, de împrumut și de funcționare a ei cu funcțiile politice și administrative ale statului.

Secretomania împinsă până la absurd, blocarea informațiilor, dominația conjuncturalului asupra esențialului, au adăugat alte piedici cercetării autorului asupra unei epoci pe care a trăit-o într-un spațiu special, limitat și asupra căreia poate încheia cu greu o viziune sistemică din lipsa unei bibliografii riguroase științifice.

O PRIVIRE GLOBALĂ A PROBLEMEI PENTRU A ÎNTELEGE ACTUALITATEA

- Agenții bancherilor Rothschild au pregătit propagandistic Războiul de secesiune din America de Nord (1861-1865) împărțiți în două grupe: grupa repartizată statelor din nord a propovăduit sloganul "uniunii" și al eliberării negrilor; cea repartizată statelor din sud a propovăduit antiunionismul și păstrarea statului quo. Păruiala a fost finanțată de banca londoneză Rothschild pentru nordiști și de banca pariziană Rothschild pentru suduști.

- În 1770 evreul Adam Weishaupt trimis să-și facă inițierea la iezuiți, devenit discipolul filozofului evreu Mendelssohn este însărcinat de bancherul Rotschild să înființeze ordinul secret al ILUMINAȚILOR Bavarezi, cu scopul de a pregăti cadrele vizibile necesare unei Noi Ordini Mondiale, ale Republicii Mondiale condusă de cadrele invizibile ale finanței internaționale aflate în mâna marilor bancheri evrei. Programul Iluminațiilor s-a pus în practică prin revoluțiile din Franța, Rusia și Germania; prin cele două războaie mondiale, prin războiul rece și prin pregătirea războiului împotriva islamului, repetiția generală având loc în Golful Persic. Urmările etapelor istorice planificate de oculta finanței iudaice a fost subordonarea economică și politică a statelor puternic dezvoltate, crearea de organisme suprastatale ca Liga Națiunilor, O.N.U., Comunitatea Europeană, impunerea limbii engleze ca limbă oficială a comunității internaționale, subordonarea Vaticanului prin Banca Vaticanului, crearea Fondului Monetar Internațional, a Băncii Mondiale, a Bank of International Settlement, a

lansării Convenției Liberului Schimb, de fapt a subordonării statelor mai puțin dezvoltate economic față de statele puternic dezvoltate și prin acestea, organismelor financiar-economice suprastatale. NAFTA cuprinde teritoriul economic al întregii Americi de Nord; în 1993 a luat ființă zona mondială de comerț GATT. Mai există Convenția zonei Pacificului - APEC; Uniunea Europeană EFTA, toate instrumente prin care Oculta construiește abil STATUL MONDIAL sau REPUBLICA UNIVERSALA de sub directa ei conducere.

- Războiul din Golf a adus inițiatorilor un profit de 100 miliarde dolari.
- Problemele interne ale României au ajuns să se internaționalizeze, verdictele dându-se la Strassbourg, la Washington, la Vatican sau în alte localități din Occident.
- Internaționala socialistă a cooptat partidul evreului Petre Roman care în calitate de prim-ministru a distrus economia națională, aruncând în șomaj peste un milion de oameni, refuzând intrarea altor partide socialiste din România.

- Ca pe tronul Vaticanului să fie suit un evreu, Ioan Paul al II-lea, de fapt un Karol Voityla Katz, iluminat, șeful lojii OPUS DEI, Statthalter al lui Rockefeller (a se vedea evoluția în timp de la creatura bancherului Rotschild - un evreu iezuit, Adam Weishaupt, care a fondat organizația iluminatorilor, la creatura Oculte, papa Katz, el însuși iluminat) au trebuit să moară asasinați papa Ioan al XXIII-lea și papa Ioan Paul I.

- Banca Mondială a încasat între 1980 și 1986 procente în valoare de 326 miliarde dolari din 109 țări, rata datoriilor ridicându-se la suma de 332 miliarde dolari. S-au plătit oculte financiare 658 miliarde dolari pentru o datorie de 430 miliarde dolari, cele 109 țări datorând Oculte încă 882 miliarde dolari.

- În Europa se pregătește o armată multinațională în timp ce atenția opiniei publice este atrasă asupra fundamentalismului islamic. România a căzut în capcana noului plan sionist.

- Cele mai puternice și influente agenții de știri sunt cele stăpânite de evrei. Rotschild a înființat agenția Reuters atunci când a preluat și Banca Angliei. Organizațiile Oculte ca Council of Foreign Relations și Comisia Trilaterală, subordonate iluminatorilor stăpânesc 100% din mass-media americană. Associated Press, United Press, Wall Street Journal, Boston Globe, New-York Times, Los Angeles Times, Washington Post, posturile de televiziune ABC, NBC, CBS, RCA, le aparțin.

- Perceptorii datoriilor mondiale: FMI; Federal Reserve Bank; Bank of England. Stăpânii acestora, după președintele francmason Wilson, definiție reluată din capitolul NOUA ORDINE MONDIALĂ: „De când au intrat în politică mulți oameni mi-au încredințat opiniile lor. Unii din cei mai importanți oameni din SUA se tem de ceva sau de cineva. Ei știu că există undeva o putere atât de organizată, atât de subtilă, de atentă, de completă, universală, încât preferă să vorbească în șoaptă atunci când își exprimă dezaprobarea...” Sau Kristian Jurevici Rakowski în interogatoriul luat de anchetatorul GPU, Gabriel Kuzmin la 26 ianuarie 1936: „...cine cunoaște pe Aceia ce se află în postura să fie obligat să-i numească... eu am spus totdeauna "Finanța Internațională" și când voiam să-i numesc am spus mereu "Aceia"... Înțelegeți ca "Aceia" care stăpânesc deja națiuni și guverne de pe acest pământ doresc să fie stăpâni absoluți? Înțelegeți că acesta este încă singurul lucru pe care nu l-au atins?”

- Din Planul-Program al iluminatorilor, aflat la baza Protocoalelor: ...Președinții de stat vor fi aleși de noi, din rândul celor care ne dau ascultare. Fiecare dintre ei trebuie să aibă câte un punct negru, vulnerabil, în trecut, pentru ca să putem exercita presiuni asupra lui ... Dându-i președintelui drepturi depline, ca și dreptul de a declara război, vom căpăta influență și asupra armatei... Vom corupe înalții funcționari ca să sporească datoriile externe ale statului, spre a devenii sclavii datornicilor ai băncilor noastre.

- Bill Clinton l-a avut ca educator pe Vaught, membru al lojei Ritului Scoțian cu gradul 32. Este membru al organizației Council of Foreign Relations, care traduce în viață politica mondială a Oculte, în Comisia Trilaterală, în Bilderberg și, după cum era de așteptat, este membru al Lojei masonice DE MOLAY. Este bine să știm că, Council of Foreign Relations este condus de "sindicatul" Rockefeller și

de Comitetul celor 300. între membrii Comitetului celor 300 se află un șir Jonh J. Londen care este reprezentantul băncii N.M. Rotschild din Londra, președinte al băncii Chase Manhattan, a lui Rokefeller, președinte la Royal Dutch Petroleum, director la Schell Petroleum Company și administrator al Fundației Ford ... Și nu este printre vârfurile cele mai înalte ale ierarhiei.

• La 25 iunie 1884, la Bârlad, pe atunci târg ovreiesc, Loeb Revici și Bella Rosenthal au dat naștere unui Revici mititel care în 1900 a emigrat în SUA, luându-și numele de Ravage. Căsătorit cu o evreică pariziancă acest Revici-Ravage băcăoano-pariziano-new-yorkez a publicat o serie de cărți dintre care amintesc: SCANDALUL PETROLULUI AMERICAN, CINCI DIN FRANKFURT, ISTORIA ROTSCHILSILOR. A mai publicat și un volum: A REAL CASE AGAINST THE JEWS, în traducere liberă: UN ACT DE ACUZARE ADEVĂRAT CONTRA EVREILOR. Câteva spicuri din acest volum al, într-un fel, compatriotului nostru: „...Dacă voi o luați în serios cu vorbăria voastră despre comploturile evreiești, atunci dați-mi voie să atrag atenția asupra unui lucru demn de comentat. Ce sens are să ne aduceți acuzații privind controlul nostru asupra opiniei publice prin oameni ai finanțelor sau jurnaliști evrei sau magnați evrei ai cinematografului, când întreaga voastră civilizație este bazată pe mitul evreiesc?! Voi nici nu ați început să vă dați seama de adevărata imensitate a vinovăției noastre. Noi suntem penetranți, noi suntem distructivi, noi suntem revoluționari. Noi am luat în posesia noastră, întregul vostru univers. Noi am introdus răul în idealurile voastre, în soarta voastră. Noi suntem cauza nu numai a ultimului război, ci a tuturor războaielor. Noi am fost inițiatorii nu numai ai revoluției bolșevice ci a tuturor revoluțiilor din istoria voastră. Noi am introdus în viața voastră particulară, politică și socială, neînțelegere și haos ... Pescarii și păstorii evrei sunt sfinții voștri a căror chipuri sunt immortalizate în statui și icoane și pentru care ați ridicat nenumărate catedrale. O tânără evreică reprezintă pentru voi simbolul maternității și al feminității... În istoria lumii nu există o cucerire asemănătoare cu aceasta, prin care v-am făcut supușii noștri ... legea mozaică izvorâtă din Sion a devenit religia oficială a Romei ... în momentul de față credința voastră va intra în conflict cu fundamentalistii pe de o parte și cu internaționaliștii pe de alta. Un război între cei ce încearcă să ne combată și să ne înlăture - fundamentalistii - și voi care țineți de învățătura noastră, se apropie.”

• Roosevelt: În politică nu se petrece nimic întâmplător! Când se petrece ceva, putem fi siguri că a fost plănuțit.

• După ce cavalerii Ordinului Sf. Ioan au ajuns cavaleri de Malta, unele indiscreții înserează pe ordinea de bătaie contemporană pe următorii: William Casey (Șef al CIA între 1981-1987); Alex. Haig (fost ministru de externe al SUA); Lee Jaccoca (președintele corporației Chrysler); James Buckley (fost responsabil al postului de radio Europa Libera); John McCone (șef al CIA sub președinția lui Kennedy); Alexandre de Marenche (a lucrat ca șef al Serviciilor de Informații Franceze), Valerie Giscard d'Estaing (fost premier francez).

• FEDERAL RESERVE BANK (FED); După Charles Lindbergh guvernul invizibil al SUA, are dreptul să tipărească dolari SUA, iar deținătorii acțiunilor acestor bănci sunt alte 8 bănci din SUA și Europa în întregime evreiești după cum urmează: băncile Rotschild din Paris și Londra; banca Lazard Brothers din Paris; Israel Moses Seif Bank din Italia; Banca Warburg din Amsterdam și Hamburg (finanțatoarea lui Troțki-Bronștein); banca Lehmann din New-York, banca Chase Manhattan din New-York; Goldman Sach Banca din New-York.

• Guvernul american împrumută bani de la aceste bănci prin FED, dobânzile le suportă contribuabilii prin impozite. Se pare că FED prin obligațiile pe care le posedă este stăpână pe întreaga avere a Statelor Unite. În 1982 ministrul de finanțe american publica suma de 1 070 241 000 000 dolari pentru care FED a încasat de la contribuabilii SUA 115 800 000 000 dolari procente anual. Bancherii FED au deținut în 1992 obligațiuni în valoare de 5 000 000 000 000 dolari.

• Președintele Lincoln informat de jocul băncilor lui Rotschild în războiul de secesiune a dat dispoziție să nu se mai plătească acestora camătă imensă aferentă datoriei de război, însărcinând Congresul să tipărească dolari numiți "Green Back" cu care să plătească armata.

Agentul Rotschilderilor, John Wilkes Booth, l-a asasinat pe Lincoln la 14 aprilie 1865, iar oamenii lojei, "Cavalerii cercului de aur", în subordinea aceleiași familii de bancheri, l-au scos pe asasin din închisoare, ușurându-i fuga la Londra unde a trăit dintr-o rentă făcută de Rotschild. După asasinarea lui Lincoln, dolarii "Green Banck" au fost scoși din circulație, fiind cumpărați la prețuri derizorii de băncile J.P.Morgan și August Belmont care-l reprezentau pe Rotschild.

- Vaticanul prin Papa Karol Voityla Katz - alias Ioan Paul al II-lea, este implicat în războiul civil din Iugoslavia. A se citi volumul *Les verites Jougoslaves ne sont pas toutes bonne a dire* al ziaristului Jacques Merlino, editura Albin Michel - Paris - 1993, carte prefațata de generalul M. Gallois, autorul la vremea scrierii cărții fiind redactor șef adjunct al Televiziunii naționale franceze pentru canalul France 2. La pagina 84 scrie: Banca Vaticanului varsă 1988 300 dolari prin intermediul Institutului pentru răspândirea religiei, pentru cumpărarea de arme din Beirut și oferirea acestora Croației.

17 august 1991 întâlnirea papei cu cardinalii unguri la Pecs. Declarația Papei: *Vă asigur ca împărtășesc aspirațiile voastre, voi veni sa vă văd în Croația.*

Gazeta LIBERATION din 21 iunie 1993: *Prin presiunile lor în favoarea independenței Croației și Bosniei, responsabilitățile Germaniei și Vaticanului în accelerarea crizei sunt, în mod evident, zdrobitoare.*

Implicarea Vaticanului în conflictul iugoslav este mult mai adâncă, începând cu ațâțarea conflictului interconfesional catolicism-ortodoxie; islamism-ortodoxie; trecând la ațâțarea conflictelor interetnice și sfârșind cu sprijinul material direct, de la furnizarea de armament la furnizarea de fonduri. Speriat de urmările implicării directe în acest holocaust, bătrânul Katz își începe scrisoarea către Butros Butros Ghali, datată 6 martie 1993, după cum urmează: *Dumnezeul meu, ce-am făcut?... Exact ce-a vrut să facă și în Transilvania, unde nu i-au reușit jocurile.*

- Pregătirea celui de al treilea război mondial între sionismul care a înrobit Europa și SUA subordonându-le intereselor lui și planului de dominație mondială, este în plină desfășurare psihologică și logistică. După repetiția generală din Golful Persic, ofensiva propagandistică iudaică împotriva islamului a atins cotele isteriei, în cartea *BENOLD A PALE HORSE*, William Cooper din serviciul de informații al marinei americane (Naval-Intelligence of Navy) dezvăluie documente ale unui plan de operațiuni împotriva Țărilor Arabe, folosind trucul lui Roosevelt cu Pearl-Harbour sau al lui Churchill cu orașul Coventry, amândoi cunoscând până și ziua și ora atacului japonez și german, în unul din orașele mari ale SUA va fi montată o explozie puternică, atentatul va fi pus pe seama fundamentalistilor, probabil iranieni, irakieni sau libieni, pretext de a dezlănțui un război de coaliție spre a i se da girul O.N.U. și al Consiliului de Securitate.

Presiunile americane asupra Irakului și Libiei se înscriu în acest scenariu. William Cooper destăinuie anul declanșării acestui război: 1996 ...

- Theodor Roosevelt: *În spatele guvernului la vedere tronează un guvern invizibil care nu este credincios poporului și nici răspunzător față de popor. A distruge acest guvern invizibil, alianța fără Dumnezeu între afaceri corupte și politica mârșavă este datoria șefului statului.*

- Prea puțină lume știe că Tratatul de la Versailles a fost inspirat de familia bancherilor Rotschild pentru a pune bazele solide ale celui de al doilea război mondial. Woodrow Wilson, președintele SUA a fost dirijat de agenții oculte, Baruch și celebrul colonel House, Anglia a fost reprezentată de Lloyd George din Comitetul celor 300 avându-1 santinelă și consilier pe șir Philipp Sassoon, ascendenta lui Aneschell Rotschild și că teribilul Clemenceau care a făcut României o gamă largă de nedreptăți istorice îl avea alături pe George Mandel, născut Jerobeau Rotschild.

- Pregătirea de culise a celui de al doilea război mondial implică Oculta financiară și este bine cunoscută istoricilor occidentali. De la planul Young la sistemul Dawes și Banca Internațională de plăți; de la creditele uriașe date de băncile evreiești din SUA lui Hitler la rapoartele HEARINGS ale guvernului SUA în comisiile din Congres și Camera reprezentanților între 1928 și 1946; de la afirmațiile istoricului Edward Griffin cu privire la Cartelul internațional cu sediul în Germania care

controla întreaga industrie chimică și farmaceutică din lume, cu filiale în 93 de țări, sub numele bine cunoscut I.G. Farben căreia Rockefeller i-a vândut 546 000 de acțiuni ale lui Standard Oil la contractul cu Alcoa Aluminiu controlat de Rothschild prin care s-au dat sume fabuloase S.S.-ului; oculta a, sprijinit financiar în egală măsură național - socialismul hitlerist și comunismul kominternist.

- Documentele atestă că frații Averell și Roland Harriman au finanțat S.S.-ul prin Union Bank și pe sovietici prin Brown Bos Harriman Bank.

- Este bine ca românii să știe că din consiliul de administrație al băncii lui Harriman a făcut parte și Prescott Bush, tatăl lui George Bush cel care a declanșat războiul din Golf.

- Semnalează amănunte capitale asupra meandrelor oculte ale celui de al doilea război mondial consemnate de ginerele lui F.D. Roosevelt legate de cazul George Earle, atașat personal al lui Roosevelt la Istanbul, care încă din primăvara lui 1943 a primit mesajul de pace al lui Hitler care comunicat urgent lui Roosevelt n-a primit nici un răspuns. Oculta avea nevoie să inventeze martiriul evreimii, să distrugă economia Germaniei și Japoniei în care să investească apoi fonduri uriașe cu dobânzi uriașe.

- Pe aceeași linie se înscriu jurnalul maiorului Racey Jordan, din 10 mai 1992 făcând serviciul la United Nation Depot nr. 8 - lend lease Division - New-York Airpoit, publicat sub titlul FROM MAJOR JORDANS DIARIES, jurnal vândat acerb în SUA, care dezvăluie exportul de informații către URSS privitoare la energia nucleară și lista materialelor trimise prin colonelul rus Anatoli Kotikov pe care era înscris și 1 kg uraniu 92.

- Cele 32 de milioane de morți, plus distrugerile catastrofale ale celui de al doilea război mondial, plus reconstrucția care a necesitat investiții fabuloase, cu dobânzile aferente, au transformat oculta iudaică în cea mai mare forță mondială, realizând încă un pas uriaș spre Noua Ordine Mondială. Numai pe platnicul american aventura absurdă în care au fost târâte popoarele creștine, 1-a costat 400 miliarde de dolari, SUA căzând pradă bancherilor internaționali.

- În locul celor 70 000 palestinieni care lucrau în Israel, cărora li se fac șicane polițienești spre a nu veni la lucru, muncesc în condiții de lagăr concentraționar aproape 35 000 de români, anunțându-se venirea unui număr asemănător, de chinezi.

- Israelul a devenit țară europeană. Desigur, va dicta prin finanța iudaică și va comanda armata multinațională de sub flamura NATO, îndreptând-o acolo unde interesele sionismului o cer.

- *Psichotronics Mind-Control* sunt arme electromagnetice din familia "Tesla-efect" care provoacă perturbarea funcțiilor neurologice și psihologice, ținta devenind sugestionabilă. Au fost experimentate asupra armatei irakiene în războiul din Golf cu efecte dezastruoase pentru aceasta. Soldații irakieni au ieșit din bunkere și s-au predat în masă. În domeniul "pulsățiilor electromagnetice" pe lângă specialiștii din armata americană lucrează fizicienii Sidney Hurwitz și Guy Obelenski. Din 1969 ambii colaborează și cu armata Israelului.

- Se pare că Kennedy a fost singurul președinte al SUA care n-a făcut parte din masonerie. Sintezele făcute presei, literaturii de gen, din mărturiile unor martori oculari și din analizele filmelor asasinatului întreprinse de John Lear, pilot de mare clasă și Will-iam Cooper cu ajutorul computerului în Japonia, conduc la concluzia că asasinatul a fost dictat de marea finanța și executat de agenții CIA. Motivele: Kennedy a vrut să micșoreze deficitul Statelor Unite - la 18 iulie 1963 informând Congresul că propune să se introducă un impozit asupra procentelor încasate de cetățenii americani care au depus bani la băncile din străinătate, în valoarea de 15% anual. Alt motiv care leza interesele Oculte financiare a fost hotărârea de a pune capăt conflictului din Asia de Sud și activității CIA în zonă: ceea ce ar fi scăzut simțitor beneficiile tuturor financiarilor legați de dotarea și aprovizionarea forțelor terestre, aeriene și navale americane. De asemenea, a vrut să facă public secretul legat de evenimentul din 2 iulie 1947 când la Roosevelt-New Mexico s-a prăbușit o navă extraterestră, existând 92 de martori și 35 de rapoarte oficiale; ca în 1949 să se prăbușească o altă astronavă în care a pierit echipajul în afara de unul singur, botezat reptiloid uman cu numele EBE (Extraterrestrial biological entity). EBE a fost găzduit la

baza ultrasecretă a armatei de la Los Alamos, dat în grija unui colonel și a murit la 18 iunie 1952. La 20 februarie 1954 la baza aeriană Muroc în California în prezența președintelui Eisenhower adus la Palm Springs cu un elicopter, a aterizat o astro-navă, echipajul fiind alcătuit din umanoizi blonzi de 1,30 m înălțime care au făcut demonstrații tehnice. Astronautul Garden Cooper a povestit mai târziu întâmplarea, adăugându-se mărturiile lui Gewrald Light de la concernul mass-media CBS și al lui Paul Solomon de la baza aeriană Muroc.

- Analizele filmului asasinării lui Kennedy îl arată pe șofer-agent CIA cum se întoarce, trage de foarte aproape și capul lui Kennedy era zdrobit, în documentele cercetate se dau numele agenților CIA care au pregătit atentatul: Orlando Bosch, Howard Hunt, Frank Sturges, Jack Rubenstein, Lee Harvey Oswald. Detaliile atentatului sunt ținute în arhivele Serviciului American de Securitate și se vor face publice în anul 2029. Tot documentele spun că aproape toți martorii și conspiratorii au murit în mod misterios. Se știe că fratele președintelui asasinat, Robert Kennedy a fost la rândul său asasinat la 5 iunie 1968 cu puțin înainte de a câștiga alegerile prezidențiale, stând și el în calea iluminatilor, mai terestru spus, în calea mafiei financiare care conducea Statele Unite și Europa Occidentală.

- În 1966 revista-magazin LOCK a publicat articolul ROLUL EVREILOR ÎN SCHIMBAREA GÂNDIRII BISERICII CATOLICE, cu amănunte despre convorbirile dintre membrii lojei evreiești B'nai B'rith și cardinalul Bea. Se știe că averea imensă a Vaticanului este administrată de Banca Rotschild și că papa este un fel de placă turnantă la care vin cam toți șefii de state. Dacă cititorul român a urmărit vizitele făcute la Vatican în ultimii ani și raportează aceste vizite la configurația politică a globului,- va trage singur concluziile ce se impun, ținând cont de reperele esențiale funcție de care s-a orientat această carte. Vremea familiei Borgia domnește încă din sălile Vaticanului și un scriitor de romane criminale ar avea o sursă inepuizabilă de subiecte incredibile. Papa Ioan al XXIII-lea a fost otrăvit, murind în seara de 3 iunie 1963, orele 19.49. Da! Dar în ziua de 3 iunie 1963 știrea morții papei este publicată tocmai în Mexic în ziarul masonic EL INFORMADOR; deci cu câteva ore înainte ca papa să-și dea duhul. Nu trebuie să fii specialist în domeniu pentru a trage concluziile ce se impun. Papa Ioan Paul I, integru, incoruptibil, luptător pentru cei săraci, declarase război mafiei, corupției și administrației financiare a Vaticanului. A fost otrăvit numai după 33 de zile de la înscăunare, vârfurile Vaticanului nepermițând autopsie, îmbălsămându-1 și înmormântându-1 în mare grabă.

Cercurile bine informate de la Vatican și din preajma înalților prelați francezi vehiculează că obscurul fost prelat polonez de origine iudaică Carol Voytila Katz alias Papa Ioan Paul al II-lea, are misiunea de a subordona biserica catolică, mozaismului și de a recunoaște vina seculară a catolicismului față de evrei și a creștinismului față de "holocaustul" exercitat în decursul veacurilor față de evreime. Acest Katz pregătește o RELIGIE MONDIALĂ care va fi religia NOII ORDINI MONDIALE sau a REPUBLICII UNIVERSALE condusă de magnații iudei ai finanțelor. Biserica ortodoxă formează una din țintele principale ale strategiei papale în alianță cu francmasoneria condusă de ocultă. Atacul dat de francmasoni ca Al. Paleologu Bisericii Ortodoxe Române; încredințările răposatului rabin Moses Rosen, ațâțările interconfesionale din Transilvania și rolul trist de spărgător de unitate spirituală jucat de preoțimea greco-catolică fac parte din scenariul papalo-ocult, scenariu în care bună parte din oficiali fac figurație plătită, asumându-și statut de înaltă trădare.

ÎN LOC DE CONCLUZIE

O bună parte din statele lumii sunt datorare oculte financiare evreiești suma uriașă de 1 milion 500 miliarde dolari. Nicolae Ceaușescu, obligând poporul român la o viață austeră, de muncă și renunțări, punând în valoare patrimoniul național, a eliberat România de datoria externă înrobitoare, asigurând stabilitatea monedei naționale, a vieții sociale, prosperitatea economică, independența și suveranitatea patriei. Actul a fost o sfidare fățișă a iluminatilor, costându-1 viața pe președintele patriot, iar pe români aruncarea lor în haosul deliberat conform unei strategii destabilizatoare extrem de bine pusă la

punct. Despre lovitura de stat și contrarevoluție am scris un lung serial în revista EUROPA, intitulat SINTEZE.

Atrag atenția opiniei publice românești că se întâmplă astăzi o vânzare masivă a patrimoniului național sub firma "privatizării", că printr-o varietate abilă de metode foștii posedanți evrei reintră în stăpânirea acestui patrimoniu și că, din nou România este destinată de a deveni bază strategică a evreimii mondiale în general și Israelului în special.

Întreb cu ce bani se poartă războiul din fosta Iugoslavie? Pot niște țărișoare ca cele desprinse din federație să plătească mercenari, armament și muniție, echipament și hrană din resurse proprii?... Asistăm la vânzarea masivă a patrimoniilor naționale nu numai în țările fostului lagăr socialist. Băncile evreiești cumpără poște, căi ferate, asigurări, bănci, societăți aeriene, fabrici, pământ în Anglia și Germania, în Olanda, Belgia, India, Africa de Sud, în Extremul Orient, în America Latină. Se realizează, cu concursul iresponsabil al popoarelor creștine mânate de dihonii absurde, cadrul organizatoric, juridic, economic și militar al Republicii Universale. NATO, moneda europeană ECU-ul, recomandările Consiliului Europei, impertinența cu care senatori iudeo-americani cer restituirea averilor jidovești naționalizate în Europa de Est; încercarea altor politicieni americani de a impune regim extrateritorial legilor americane, precum Legea Toricelli sau proiectul de Lege Helms-Burton se însumează în construcția aberantă a imperiului evreiesc numit Republica Universală. Deocamdată imperiul financiar-bancar Rotschild a supraviețuit și s-a întărit vreme de trei secole în timp ce popoarele și națiunile europene s-au măcelărit între ele vreme de trei secole, din sângele și mizeria lor social-economică făcând atotputernic clanul Rotschild în Europa și clanul Rockefeller în SUA.

Deocamdată mă opresc aici, considerând că prezentul volum pe deplin obiectiv, bazat pe documente vechi și noi, poate deveni un punct de referință, un îndreptar și un îndrumător pentru oricare patriot interesat de destinul României.

Grădiștea-pe-Argeș, 1 aprilie 1995

POST SCRIPTUM

Din ziua în care am scris SFÂRȘIT pe ultima pagină a acestei cărți până când am făcut corectura întâia în șpalt au trecut peste șase luni. Șase luni în care n-am abandonat cercetarea fenomenului evreiesc în România contemporană și în lume. Am aflat astfel că Congresul Mondial al Evreilor i-a acordat președintelui Clinton medalia de merit NACHUM GOLDMAN, cerându-i să urgenteze acordarea de despăgubiri evreilor din Statele Europei Centrale și de Est, impunându-li-se acestora adoptarea unei legislații care să asigure restituirea grabnică a averilor evreiești naționalizate¹. Un medic român și un bun publicist, patriot timișorean stabilit în Winnipeg - Canada, Dumitru Pădeanu care semnează cu prenumele părinților săi, Corneliu Florea, urmărind și studiind cu atenție toate fenomenele care țin de evoluția României și care tipărește eseuri și comentarii politice fie în JURNAL LIBER, Winnipeg - Canada, fie în editura LUMINA, Oradea, mi-a trimis de curând un set de documente printre care THE TRUTH AT LAST Nr. 380 care titrează cu roșu pe prima pagină: CLINTON PICKS MORE JEWS FOR OFFICE THAN ANY OTHER PRESIDENT IN HISTORY - Clinton a ales mai mulți evrei pentru guvernământ decât orice alt președinte în istorie. La pagina 6 sunt puși pe două coloane evreii care au condus Rusia în timpul și după revoluția din 1917 și evreii care conduc astăzi SUA sub președinția lui Clinton. Începând cu antipatica Albright Madeliene - ambasador pe lângă Națiunile Unite și neterminând cu Zelman Walter "Special Deputy for Health Policy". Lista cuprinde 56 de evrei cu specificația că este incompletă. Atât CIA cât și FBI-ul se bucură de conduceri evreiești sau de oameni suspecti de a fi evrei ascunși sub nume americanizate ca Louis J. Freech, noul director al FBI, pe numele lui Friedman. Așa se explică ofensiva diplomației americane împotriva naționalismului arab, naveta făcută de Clinton în Orientul Apropiat, subordonarea politicii acestuia față de interesele Israelului și primirea acestei țări asiatice în comunitatea europeană.

Tot așa se explică faptul că în 1992 s-a constituit în Israel sub lozincă timpul acțiunii a sosit, Comitetul de inițiativă al organizației Uniunea Evreilor din România care și-a propus recuperarea drepturilor și bunurilor evreilor, de la guvernele Goga - Cuza până în prezent². Românii trebuie să știe că la presiunile Agenției Evreiești pentru Israel Q.A.F.I), combinate cu ale Comunității Evreilor din România, susținute masiv de diplomația SUA și de jocul finanței suprastatale evreiești în România, la Ministerul Afacerilor Externe, s-a constituit o delegație de experți care încă din 1993 la 10 decembrie și în 1994 la 17 martie a acceptat discutarea cererilor evreiești³.

Că nu de mult, la Bruxelles, un Israel Singer, secretar general al World Jewish Congress și Zvi Barak, director general al Departamentului financiar al Jewish Agency for Israel au "invitat" (se citește "convocat") ambasadorii țărilor cu pricina, comunicându-le în termeni exacti cum să procedeze ca evreii să reintre în fostele lor averi³. Așa se explică vizita în România a Madelienei Albright, evreica ambasador SUA la Națiunile Unite.

Presiunile asupra României spre a se realiza aici un nou Israel sunt de natura politica, financiara, economica și psihologica. Depinde numai de români dacă accepta sau nu să devină slugile evreilor în propria lor țară. Este bine să se știe în România ca un Paul Johnson a tipărit la Londra în editura Weidenfeld and Nicolson volumul A HISTORY OF THE MODERN WORLD -from 1917 to the 1990's în care se scrie la capitolul SUPERPOWER GENOCIDE, pagina 415 ca în România au fost uciși până în 1945, nu mai puțin decât 750.000 de evrei.

Minciuna spurcata face parte din arsenalul sionist de învinovățire a poporului român pentru a-l obliga să primească fără împotrivire condițiile înrobirii sale și a-i storce beneficii în folosul evreimii.

Sper ca aceste date de ultimă oră să întregească imaginea pe care sionismul actual o prezintă ca pe un pericol mortal pentru România.

Autorul

BIBLIOGRAFIE LA POST SCRIPTUM

1 Neagu Cosma - colecția MARI CRIME ÎMPOTRIVA NAȚIUNII ROMÂNE, Contribuția unor minorități naționale la holșevizarea României, editura Dreapta Națională, Buc. 1995
2,3. Ibidem.

BIBLIOGRAFIE

1. A.N. Hâciu, EVREII ÎN TARILE ROMÂNEȘTI, pag. 224, 253.
2. BULETINUL ANTI-IUDEO-MASONIC, vol. I, 4, 5, 6, 1930.
3. BULETINUL ANTI-IUDEO-MASONIC, vol. 3, pag. 99, 103, 104, 105.
4. A.N. Hâciu, op.cit.
5. Ibidem.
6. N. Iorga, NOTE ISTORICE PRIVITOARE LA EVREI, Studii și Documente XXIII, Arhive Istorice I.
7. Bogdan Duică, ROMÂNII ȘI OVREII, apuci Dr. R. Fr. Kaindl; Dr. J. Polek, Statistik des Judenthums in cler Bukovina, A, Hâciu, op.c, pag. 55.
8. Ibidem: Zieglauer, GESCHITLICHE BILDER AUS DER BUKOVINA ZUR ZEIT DER OSTERREICHISCHEN OCUPATION, 1883.
9. Bujoreanu, COLECȚIUNE DE LEGIUIRILE ROMÂNIEI VECHI ȘI NOI, I.
10. A. Hâciu, op.cit.
- 11-13. J.B. Brociner, CHESTIUNEA ISRAELIȚILOR ROMÂNI; No. 9 din Publicațiunile ordinului ȘIR (Societatea Israeliților Români) Tipografia Mauriciu Kalher, 1913, Bernard Stamhler, L'HISTOIRE DES ISRAELITES ROUMAINS ET LE DROIT D'INTERVENTION; A. Hâciu, op.cit.
- N. Iorga, NOTE ISTORICE PRIVITOARE LA EVREI ÎN TARILE NOASTRE, Revista pentru istorie, arheologie și filologie III.

- 14-15. Zamfir C. Arbore, BASARABIA ÎN SECOLUL XIX, București, 1899, edițiunea Academiei Române.
16. A. Hâciu, op.cit, pag. 102.
17. Comte d'Hauterive, MEMOIRE SUR L'ETAT ANCIEN ET ACTUEL DE LA MOLDAVIE, Bucarest, GoBl, 1902. 342
18. G. Zane, ECONOMIA DE SCHIMB ÎN PRINCIPATELE ROMÂNE, București 1930, A. Hâciu, op.cit.
19. Ibidem.
20. A. Hâciu, op.cit.
21. A. Hâciu, op.cit, URICARIUL LUI CODRESCU, V. 336.
- 22-25. Ibidem, pag. 45; M. Kogălniceanu, Arhiva românească ed. II, vol. II, DIN RĂSPUNSUL DIVANULUI MOLDOVENESC CĂTRE GENERALUL ENZERBERG, GUVERNATORUL BUCOVINEI, M. Mușat - I. Ardeleanu, DE LA STATUL GETO-DAC LA STATUL UNITAR, Ed. științifică și enciclopedică, București, 1983.
26. Gheorghe G. Bezviconi, CĂLĂTORI RUȘI ÎN MOLDOVA ȘI MUNTENIA, București, 1947.
27. Mircea Mușat, Ion Ardeleanu, DE LA STATUL GETO-DAC LA STATUL ROMAN UNITAR, Ed. științifică și enciclopedică, București, 1983, pag. 229.
28. N. Iorga, IZVOARELE CONTEMPORANE ASUPRA MIȘCĂRII LUI TUDOR VLADIMIRESCU, București, 1921; Emil Vârtosu, TUDOR VLADIMIRESCU, GLOSE, FAPTE ȘI DOCUMENTE NOI (1821), București, 1927; DOCUMENTE PRIVIND ISTORIA ROMÂNIEI. RĂSCOALA DIN 1821, vol. I, Documente interne, Ed. Academiei, București 1959; Gh. Iscriu, MOMENT CRUCIAL ÎN ISTORIA MODERNĂ A ROMÂNIEI, Ed. Politică 1981.
29. N. Iorga, GENEALOGIA CANTACUZINILOR, București, 1902;
30. M. Mușat-I. Ardeleanu, op. cit.
31. Emil Vârtosu, NAPOLEON BONAPARTE ȘI PROIECTUL UNEI REPUBLICI ARISTOCRATICEȘTI ÎN MOLDOVA, ed. a H-a, București, 1947.
32. M. Mușat-I. Ardeleanu, op.cit, pag 196, apud VNEȘMAIA POLITIKA ROȘII I NACEALA XX VEKA, Moscova, 1965, vol. IV.
33. Ibidem.
34. Leon Kasso, RUSIA ȘI BAZINUL DUNĂREAN, Iași, 1940.
35. Karl Marx, ÎNSEMNĂRI DESPRE ROMÂNI, București, ed. Academiei, 1964.
36. M. Mușat-I. Ardeleanu, op. cit., pag. 194.
37. T.W.Riker, CUM S-A ÎNFĂPTUIT ROMÂNIA, București, 1940.
38. M. Mușat - I. Ardeleanu, op.cit.
39. V.A. Urechia, III, pag.322, cod XXIII, fila 194. /" 40. Ibidem.
- 41-43. A.D. Xenopol, RĂZBOAIELE DINTRE RUȘI ȘI TURCI ȘI ÎNRĂURIREA LOR ASUPRA ȚĂRILOR ROMÂNE, vol. I, Iași, 1880; T.W.Richer, op.cit.; N.Iorga, ISTORIA ROMÂNILOR, vol. IX, București, 1938; D.A. Sturza, Acte și Documente, vol. II; TRATATUL DE PACE ÎNCHEIAT ÎNTRE AUSTRIA, FRANȚA, MAREA BRITANIE, PRUSIA, RUSIA, SARDINIA ȘI POARTA OTOMANĂ LA PARIS, 30 martie 1856, Articolul XXI și următoarele: CONVENȚIA DE LA PARIS, 19 august 1858, art. 46.
44. A.D. Xenopol, ISTORIA ROMÂNILOR XIV, pag 157.
45. D. Popassu, SUNT SAU NU EVREII FOLOSITORI PRINCIPATELOR UNITE, București, 1865.
46. A.C. Cuza, LIV; A.N. Hâciu, op.cit.
- 47-48. BADEA MANGÂRU, ROMÂNIA SUB VODĂ CUZA, REGII CAROL I ȘI FERDINAND I, Cartea Românească, București, 1932.
49. A.N. Hâciu, op.cit.
50. Ibidem; CHESTIUNEA ISRAELITĂ, RECUNOAȘTEREA INDEPENDENȚEI ROMÂNIEI, Deschiderea sesiunii 1878-1879 a Corpurilor Legiuitoare; A.C.Cuza, LIV.
- 51-56. Badea Mangâru, op.cit., pag. 270, 279, 287, 290, 292.
57. A.C. Cuza, op.cit, INTRODUCERE.
58. Bujoreanu, COLECȚIUNE-DE LEGIUIRILE ROMÂNIEI VECHI ȘI NOI, I.
- 59-62. A.N.Hâciu, op.cit., pag 286, 287, 288; L. Colesco, LA POPULATION DE RELIGION MOSAIQUE EN ROUMANIE, 1855, Basarabia, Moscova 1903; Zamfir. C. Arbore, op. cit., ISTORIA TOLERANȚEI

RELIGIOASE ÎN ROMÂNIA, București, 1868; I.E. Torouțiu, Poporația și clasele sociale din Bucovina, București, 1916; LE PAYS MAGYAR, Paris, 1903; Locotenent colonel I. Antonescu, ROMÂNII: ORIGINEA, TRECUTUL, SACRIFICIILE ȘI DREPTURILE LOR, 1919; I.Tanoviceanu, LA QUESTION JUIVE EN ROUMANIE AU POINT DE VU JURIDIQUE ET SOCIAL, Paris, 1882; STATISTICA MAGHIARĂ 1910; Dr. V.I. Agapi, CERCETĂRI DEMOGRAFICE ASUPRA POPULAȚIEI ROMÂNIEI ȘI ÎN SPECIAL AL DISTRICTULUI ȘI ORAȘULUI IAȘI.

63. Vezi Comte de Saint Aulaire; M. Mușat-I. Ardeleanu, op.cit.

64. Comte de Saint Aulaire, CONFESION D'UN VIEUX DIPLOMATE, Flamarion, Paris, 1953.

65. Ion. I.C.Brătianu, SITUAȚIA INTERNAȚIONALĂ A ROMÂNIEI, București, 1919, pag. 55.

66. Mircea Mușat - Ion Ardeleanu, op.cit., pag. 675.

67. A.N.Hâciu, op.cit, pag. 509.

68. Mihai Eminescu, EVREII ȘI CONFERINȚA, op.cit. pag 100. 69-70. A.N. Hâciu, op.cit., pag. 25-27. 71.

N. Iorga, ISTORIA EVREILOR.

72-73. N. Iorga, op.cit. și NOTE ISTORICE.

74. V.A. Urechia, op.cit. VII, pag. 199.

75. J.B. Brociner, DOCUMENTE ISTORICE DESPRE COMUNITĂȚILE ISRAELITE DIN ROMÂNIA.

76-77. N. Iorga, op. cit. Ibidem; A.N. Hâciu, op. cit.

78. Al. Moniz, (marele nostru economist din secolul trecut), PROGRES ET LIBERTE, 1861; D.P. Agricola, CAMĂTĂ, București 1904.

79. N. Iorga. op.cit.

80. V.A. Urechia XI, Uricariul, Tom IV.

81. Ibidem.

82. Fr. J. Sulzer, GESCHICHTE DES TRANSALPINISCHEN DACIEN; Raicievici, BESCHEREIBUNG DER BEIDEN FURSTENTHUMER MOLDAV UND WALACHIE.

83. Raport către ministrul de resort, apud. A.N. Hâciu, op.cit, pag 102-103.

84-85. M. Eminescu, GESTIUNEA ISRAELITA, UZURA, op.cit., pag. 489.

86-88. Dr. C. Șumuleami, PROCESUL CÂRCIUMARILOR DIN IAȘI, 1910; Dr. Has Schuster, DIE JUDEN TRAGE IN RUMÄNIEN, Leipzig, 1939; T. Morariu, OIERITUL EVREILOR MARAMUREȘENI, Cluj, 1939; E.von Egan, LANDWIRTSCHAFTLICHE, Skizzen, Berlin, 1878; Hurmuzaki VII; V.A.Urechia, op.cit; D.Z.Furnica, INDUSTRIA ȘI DEZVOLTAREA EI ÎN ȚĂRILE ROMÂNEȘTI; G. Zâne, ECONOMIE DE SCHIMB ÎN PRINCIPATELE ROMÂNE, București, 1930; Verax, LA ROUMANIE ET LEȘ JUIFS, București, 1903; Dr. Fahius Platter, DER WUCKER IN DER BUKOVINA, Jena 1878; Desjardins, op. cit.; D. Madgeam, BRESLE VECH! ȘI BRESLE NOUA, București, 1912; Dr. Augustin Tataru, PROBLEME ECONOMICE ARDELENE, revista Alaci, Nr. I-X; N. Iorga, ISTORIA EVREILOR; Teodor Ficșinescu-Tudor Dobrescu, PETROLUL, Enciclopedia Româna, V., III; Mihail Pizantry, LE PETROLE EN ROUMAINE; Prof. C. Bungețeanu, BULETINUL UNIUNII CAMERELOR DE COMERȚ ȘI INDUSTRIE, 1939; TRAGEDIA MICILOR NEGUSTORI DE CHERESTEA DIN PIATRA NEAMȚ ȘI VALEA BISTRIȚEI, Universul din 17.10.1937; V. Sâghinescu, EVREII DIN ROMÂNIA; Nicolae Mihail, preot în Naruja, PĂDURILE DIN ȚINUTUL VRANCEI ÎN LUMINA REALITĂȚILOR DE AZI, Porunca Vremii, 4.08.1938; Bogdan Duica, OVREII PĂMÂNTENI ȘI SUBPĂMÂNTENI, 1913; A.C. Cuza, STUDII ECOTS'OMICO-SOCIALE; A.C. Cuza, MESERIAȘUL ROMÂN.

89. A.C. Cuza, STUDII ECONOMICO-SOCIALE.

90. Document descoperit într-o sinagoga din Madrid, publicat de ziarul italian Accecialo Tardi, 8. oct. 1938, sub titlul O PROTECȚIE A IUDEILOR.

91. A.N. Hâciu, op.cit.,171, 172.

92. Vezi 90.

93. Gh. Chirițescu, Teza doctorat. 1907 DIN PUNCT DE VEDERE JURIDIC, ECONOMIC ȘI SOCIAL, Facultatea Drept și Filozofie, Universitatea Iași 1934.

94. A.N. Hâciu, op.cit, pag. 174.

95. Desjardins, op.cit..

96. A.N. Hâciu, op.cit. pag. 179; Gh., Chirițescu, op.cit.

97. Gh. Chirițescu. op.cit.

98. A.N. Hânciu, op.cit.
99. I.I.C. Bratianu, op.cit.
- 100-101. Vezi 86, 88 și Dr. E. Tatomir, CONTRIBUȚIUNI LA STUDIUL EVREILOR; O LEGE CARE NEDREPTĂȚEȘTE PE ȚĂRAN ȘI ÎMPROPRIETĂREȘTE PE STRĂIN, Universul, 11 aprilie 1937; PLUGARI DE LA ALEXĂNDRENI-TÂRG, Universul, 25 ianuarie 1938; A. Bărbat, NEGUSTORI MĂRGINENI ÎN TRECUT ȘI ÎN PREZENT, Cuvântul, număr festiv, 1933; STAN RIZESCU ȘI ÎNFĂPTUIRILE SALE, 1880-1937, volum omagial; D.A. Sburlan, INDUSTRIA LEMNULUI, Enciclopedia României, vol. III; Gavrilă luga, SPICUIRI DIN VIAȚA COMPOSESORATELOR DIN MARAMUREȘ; DISTRUGEREA PĂDURILOR DIN BUCOVINA, Curentul, 22 iunie 1938; DISPARIȚIA STEJARULUI DIN ROMÂNIA, Universul, 1 aprilie 1937; 88 DE CARTELURI ȘI-AU MĂRTURISIT EXISTENȚA, Universul, iunie 1937; MARILE FORTĂREȚE IUDAICE, Neamul Românesc, octombrie 1937; PACOSTEA CONSILIILOR DE ADMINISTRAȚIE, Porunca Vremii, 8 mai 1938; Gr. Iunian, CARTEA PENTRU ȚĂRANI ȘI MUNCITORI, 1937.
102. A.N. Hânciu, op. cit,
103. DIE JUDENFRAGE IN RUMĂNIEN, Leipzig, 1939; O GRAVA PROBLEMĂ ECONOMICĂ ȘI SOCIALĂ, Universul, februarie 1937; PROBLEMA MINORITĂȚILOR DM ROMÂNIA, Universul, 21 martie 1935; CĂȚI EVREI SUNT ÎN ROMÂNIA MARE, Universul, 16 decembrie 1937; INVAZIA EVREILOR ÎN ROMÂNIA, Cuvântul, 22 ianuarie 1938; P. Suci, CLASELE SOCIALE ÎN ARDEAL și 98, 99.
104. JIDOVUL INTERNAȚIONAL pag. 146.
- 105-106. Mihai Eminescu, op.cit.
107. L'ETOILE D'ORIENT nr. 47, 26 iunie 1867
108. A.N. Hânciu, op.cit, pag. 261.
109. Gazzetta Ufficiale del Regno d'Italia, alți parlamentari.
110. S. Podoleanu, ISTORIE A PRESEI OVREEȘTI DIN ROMÂNIA; A.N. Hânciu. pag. 227, 228, 229.
111. A.C. Cuza, op.cit. 112-113. A.N. Hânciu, pag. 229; 114-115, S. Podoleanu, op.cit.
- 116-118. A.N. Hânciu, op.cit, pag. 263; G. Călinescu, ISTORIA LITERATURII ROMÂNE, 1941, pag. 948.
119. Dr. D. Enacovici, PSEUDO-MEDICII CU DIPLOME STRĂINE, Universul, 13.12.1934.
120. Neamul Românesc, decembrie 1937; Porunca Vremii, 11 octombrie 1938, Universul, 30 ianuarie 1938.
121. N. Iorga, SE VINDE IARĂȘI OTRAVĂ LA CERNĂUȚI, Neamul Românesc, martie 1938.
122. DESTRĂMĂTORII SUFLETULUI ROMÂNESC LA LUCRU, Universul, august 1937.
123. N. Iorga, INFILTRAȚIA STRĂINĂ ÎN LITERATURĂ, conferință la Academie, aprilie 1937; apud. A.N. Hânciu, op. cit, pag. 396.
124. Nichifor Crainic, LIBERTATEA SCRISULUI, DUPĂ CONFERINȚA ȚINUTĂ LA CLUJ, Universul, 26 aprilie 1937; Hagi Mosco, apud A.N. Hânciu, op. cit., pag. 397.
125. A.N. Hânciu, op. cit, pag. 396.
126. N. Crevedia, INFAMIE, Porunca Vremii, apud, A.N.Hânciu, op. cit, pag. 398.
127. A.N. Hânciu, op.cit., pag. 396-401. 128-134. A.N. Hânciu, op.cit., pag. 402.
135. Buletinul Anti-Iudeo-Masonic, vol. 1, 1930.
136. Ibidem, vol. 4, 1930.
- 137-138. Ibidem, vol. 3.
139. Neagu Cosma, CULISELE PALATULUI REGAL, Ed. Globus, București, 1990.
- 140-148. M. Mușat, Ion Ardeleanu, ROMÂNIA DUPĂ MAREA UNIRE, Ed. științifică și enciclopedică, București, 1986; DOCUMENTE DIN ISTORIA MIȘCĂRII MUNCITOREȘTI DIN ROMÂNIA, 1916-1921; DOCUMENTE DIN ISTORIA PARTIDULUI COMUNIST ȘI A MIȘCĂRII MUNCITOREȘTI REVOLUȚIONARE DIN ROMÂNIA, 1921-1924, București, Ed. Politică, 1970, HI; Vsemirnâi Kongres Komunisteskvo Internaționala, Petersburg, 1922; M. C. Stănescu, MIȘCAREA MUNCITOREASCĂ DIN ROMÂNIA ÎN ANII 1921-1924, Ed. Politică, București, 1971. PROTOKOLL FUNFTER KONGRES DER KOMMUNISTISCHEN INTERNATIONALE, Verlag, Carol Hoym Nachf; M. Mușat-Ion Ardeleanu, op.cit., pag. 202; Viitorul, 23 septembrie 1924; Arhiva C.C. al P.C.R., Fond 15, mapa 28.
149. Enciclopedia Sovietică Moldovenească, vol. 8, Chișinău, 1981.
150. Buletin Anti-Iudeo-Masonic vol. H/1930.
151. CE ESTE ȘI CE URMĂREȘTE COMUNISMUL, I. Negel-Caliacra, fără an.

- 152-153. M. Mușat-Ion Ardeleanu, op.cit., pag. 321, 322.
154. Dreptatea, 14 iulie 1934.
155. PROGRAM FRONTUL ROMÂNESC, M. Mușat -Ion Ardeleanu, op.cit., pag. 237, 238.
156. PROGRAM PARTIDUL NAȚIONAL CREȘTIN, Ibidem, pag.256.
157. TEROAREA HORTHYSTO-FASCISTĂ ÎN NORD-VESTUL ROMÂNIEI, septembrie 1940 - octombrie 1944, București, 1985.
158. Raoul V. Bossy, AMINTIRI DIN VIAȚA DIPLOMATICĂ, Standford, California.
159. Carol al II-lea, ÎNSEMNĂRI ZILNICE, 1940.
160. General maior Mircea Agapie, Cpt.r. dr. Jipa Rotam, Ion Antonescu, CARIERA MILITARĂ, SCRISORI INEDITE, Ed. Academiei de înalte Studii Militare, București, 1993, pag. 151, 152.
161. Dr. Mircea Mușat, 1940, DRAMA ROMÂNIEI MARI, Ed. Fundației România Mare, București, 1992.
- 162-165. Mihai Stratulat, DOCUMENTE ÎMPOTRIVA MINCIUNILOR EVREIEȘTI, revista Europa, nr. 167, 168, 169, an 5, 1994.
- 166-167. Al. Cretzianu, OCAZIA PIERDUTĂ, Jonathan Cofe, Londra.
168. M. Stratulat, op.cit., Europa, nr. 169.
169. Mihai Stratulat, op.cit., Europa nr. 167.
170. Revista România Mare, an. H, nr. 69, 72, 80; general locotenent r, Neagu Cosma, CUPOLA colecția Din culisele securității, ed. Globus, București, 1994.
- 171-172. Silviu Brucan, ziarele epocii.
- N.A. Datele cuprinse în subcapitolul O PRIVIRE GLOBALĂ A PROBLEMEI PENTRU A ÎNȚELEGE ACTUALITATEA sunt sintetizate din volumele ORGANIZAȚIILE SECRETE ȘI PUTEREA LOR ÎN SECOLUL XX, Ed. Ewert 1993, D-49705, Mappen; STRATEGIA TENSIUNII, Studiu al Executive Intelligence Review, iunie 1933, Die Welt, 1995, Hanclesblatt, 1995, Der lusider, ianuarie 1995; revista Cedade, nr. 170, 171, 172, 173; Thies Christophersen, LA MENTIRA DE AUSCHWITZ, Libreria Europa Barcellona: Victor Ostrovsky, Claire Hoy, BY WAY, OF DECEPTION, traducere în franceza de Alexis Champon et Jacques Martinache, ed. Libre expresion și Presses de la Cite, Paris, 1991; RADICAL LETTER, Romanian Edition, 1991-1994; Allgetneine Judische \Vbchenzeitung, 1992-1993; CRONOLOGIA, Dennis L. Cuddy, revista Europa nr.127 și următoarele, 1993

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

- * Allen W.E.D. A HISTORY OF GEORGIAN PEOPLE – Londra 1932
- * Artamanov, M. F. STUDII ASUPRA VECHII ISTORII A KHAZARILOR - Leningrad 1936
- * Artamanov. M. I. ISTORIA KHAZARILOR - Leningrad 1962
- * Al-Bakri BOOK OF KINGDOMS AND ROADS - J. Asiatique 1849
- ' Bar Hebraeus CHRONOGRAPHY - Oxford 1932
- * Baron S.W A SOCIAL AND RELIGIOUS HISTORY OF JEWS, vol. III și IV New York 1957
- * Ben Barzillai, Jehudah, SEFER HA-ITTIM - Cartea sărbătorilor 'l 100
- ' Ben Daud, Ibrahim, SEFER HA KABBALAH în Cronici evreiești medievale, ed. Neuhauer I, 79
- * Beniamin din Tudela, THE ITINERARY OF RABBI BENJAMIN OF TUDELA Ascher, A 2 voi, Londra 1841
- * Bnitzkus, J. KHAZARII - Enciclopedia evreiasca, New York 1901-1906
- * Cassel, Paulus (Selig) DER CHASARISCHE KONIGSBR1EF AUS DEM 10 JAHRHUNDERT, Berlin,1876
- * Constantin Porfirogenetul, DE CAEREMON11S comentată de A. Vogt, Paris 1935-1940
- * Dunlop, D.M., THE HISTORY OF THE JEW1SH KHAZARS, Princetown, 1954
- * Dunlop D.M. KHAZARS, în Enciclopedia Judaică, ediția 1971-1972
- * Fraehn, KHAZARII, Memoriile Academiei Ruse - 1822.
- * Gibh, H.A.R. și Goeje, M.J. ARAB HISTORIOGRAPHY în Enciclopedia Britanica, ed. 1955
- * Hadud al Alam - Regiuni ale lumii, Barthold, Leningrad, 1930.
- * Ibn Nadim - KITAB AL FIHRIST în Enciclopedia bibliografică ed. Flugel.
- * Ibn Rusta, ed. de Goeje BIBLIOTHECA GEOGRAPHORUM ARABICORUM, VII
- * Istahri, ed. de Goeje BIBLIOTHECA GEOGRAPHORUM ARABICORUM, I

- * Kokovtov P., Corespondenta evreo-khazară în secolul al X-lea, Leningrad 1932
- * Muqadassi, DESCRIPTIO IMPERII MOSLEMICI, BIBLIOTHECA GEOGRAPHORUM ARABICORUM, III, 3 (Bonn)
- * Renan Ernest, LE JUDAISM COMME RACE ET RELIGION, Paris, 1883
- ' Vetulani, A., THE JEWS IN MEDIEVAL POLAND - Jewis J. of Sociology December 1962
- * Zeki Validi Togan, A, IBN FADLANS REISERBERICHT, in Abhandlungen fur die Kvmde des Morgenlandes, Bând 24, nr. 3, Leipzig 1939
- * Koestler, Arthur, AL TREISPREZECELEA TRIB: KHAZARII, ed. Nagard 1987
- * Edmond Fleg, ISRAEL ET MOI, Gallimard, Paris, 1936
- * Edmond Fleg, LE LIVRE DU ZOHAR, pages choisies, ed. Rieder, Paris 1925
- * Edmond Fleg, LE GUIDE DES EGARES, pages choisies de Mai'monide, ed. Rieder,' Paris, 1930
- * Edmond Fleg, LA HAGGADA DE P-AQUE, traduite de l'hebreaeu, ed. Bernouard, Paris, 1925
- * Johann von Leers, PRIMEJDIA MONDIALĂ: UNIUNEA SOVIETICA, Bruchdruckerei Fickert et. Co., Berlin, 1943
- * Natașa Gorjanova, STUDENTIN, INGENUEURIN, FRÂU IM ROTEN AUFBAU, Nibelungen-Verlag, Beriin-Leipzig, 1937
- * Prof. dr. Karol Michael, BAUERN UNTERN SOTJETSTERN, Blut und Boden-Verlag, Goslar, 1938
- * Dr. Hermann Greife, DIE KLASSENKAMPFPOLITIK DER SOWJETREGIERUNG Nibelungen-Verlag, Beriin-Leipzig 1937
- * Gregbr Schwartz-Bostunitschs, JUDISCHERIMPERLALISMUS, Theodor-Fritsch Verlag, Leipzig, CI
- * Jakob Brafmann, DAS BUCH VOM KAHAL, Veltjudenfrage, Theodor-Fritsch-Veriag, Leipzig 1888, voi, II
- * Hermann Fehst, BOLSHEWISMUS UND JUDENTUM, Berlin, 1934
- * Adolf Ehrh und Julius Schweckert, ENTFESSELUNG DER UNTERWELT, EIN QUERSCHNITT DURCH DIE BOLSCHEWISIERUNG DEUTSCHLANDS, Nibelungen-Verlag, Beriin-Leipzig, 1932
- * Prof. Melgunow S.P., DER ROTE TERROR IN RUSLAND 1918-1923. Verlag, Olga Diakov.et Co., Berlin 1924
- * Lenning, ALLGEMEINES HANDBUCH DER FREIMAUREREI, Leipzig 1863
- * Ivanoff, V.F., DE LA PETRU CEL MARE PÂNĂ ÎN ZILELE NOASTRE; INTELECTUALII RUȘI ȘI FRANCMASONERIA, V.A. Marasov, Charbin, 1934
- * Alfred Rosenberg, DIE PROTOKOLLE DER WEISEN VON ZION UND DIE JUDISCHE WELTPOLITIK, Deutscher Volksverlag, 1924
- * Leon de Poncins, HINTER DEN KULISSEN DER REVOLUTION - Partea a II-a, traducerea în germană de C.V. Wittich, Berlin, 1929
- * M. Rafes, OCERCHI EVREISCOGO RABOCEGO DVISENIA, Moscova-Leningrad, 1929
- * O. Heller, DER UNTERGANG DES JUDENTUMS, Berlin, 1931
- * Tschernow, V. TSCHEKA, Sammelwerk, Berlin, 1922
- * JIDOVUL INTERNATIONAL, colecție de articole apărute în revista americană THE DEARBORN INDEPENDENT, proprietatea lui Henry Ford, apărut la București în 1927, vol. I-IV
- * A.N. Poliak, KHAZARIA, Tel-Aviv 1944, 1951
- * Leon Degrelle, LETTRE AU PAPE, Â PROPOS D'AUSCHWITZ, Leș editions de L'EUROPE REELLE, 1979
- * UN DEBAT SUR LE REVISIONNISME EST DEVENU UNE NECESSITE - Chambres â gaz, des opinions contradictoires, Edi-tion LA VIEILLE TAUPE, B.P. 9805-75224, Paris Cedex 05
- * THE CENTURY MAGAZINE, vol. 115 January 1928 Nr. 3, New York
- * M. Eminescu, OPERA POLITICĂ, vol. I-II, ediție îngrijită de profesor I. Crețu, ed. Cugetarea-Georgescu Delafras - București 1941
- * Zamfir C. Arbore, BASARABIA ÎN SECOLUL XK, Academia Română, 1899
- * Aurel V. Sava, DOCUMENTELE LAPUȘNEI, Fundația Regele Carol I, București, 1937 Cernăuți, 1906
- ' V. Madgearu, BRESLE VECHI ȘI BRESLE NOUA, București, 1912
- * J. Lahovary, LA QUESTION ISRAELITE EN ROUMANIE, București, 1902
- * Anastasie N. Hâciu, EVREII ÎN ȚĂRILE ROMÂNEȘTI, Cartea Româneasca, București, 1943

* BULETINUL ANTI-IUDEO-MASONIC, Institutul de Cercetări iudeo-masonice, București, 1930, vol. 1-12

* Toma Petrescu, NI SE PIERDE NEAMUL - ACȚIUNEA JIDANILOR ÎMPOTRIVA NAȚIEI ROMANEȘTI, București, 1940

* J.B. Brociner, CHESTIUNEA EVREIASCĂ

* J.B. Brociner, EVREI SUB DRAPEL

'NeaguCosma, CULISELE PALATULUI REGAL, Editura Glohus, București, 1990

* Constantin C. Giurăscu, ISTORIA ROMANILOR, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București 1944, vol. I-IV, ed. a II-a

* Constantin C. Giurăscu - Dinu C. Giurăscu, ISTORIA ROMÂNILOR, DIN CELE MAI VECHI TIMPURI PANA ASTĂZI, editura Albatros, București, 1971

* Mircea Mușat - Ion Ardeleanu, DE LA STATUL GETO-DAC LA STATUL ROMÂN UNITAR, Editura științifică și enciclopedică, București, 1983

* Mircea Mușat - Ion Ardeleanu, ROMÂNIA DUPĂ MAREA UNIRE, Ed. științifică și enciclopedică, București, 1986

* Mircea Mușat- Ion Ardeleanu, ROMÂNIA DUPĂ MAREA UNIRE, vol. II, partea a II-a, Ed. științifică și enciclopedică, București, 1988.

DE ACELAȘI AUTOR

ROMAN ISTORIC:

BRAZDĂ ȘI PALOȘ - vol I-II

VULTURUL - vol. I-IV - distins cu Premiul Academiei Române , 1967

STRĂMOȘII - vol. I-U CRONICA EROICĂ - 1877-1878 CĂLĂREȚUL ROȘU CORSARU

ROMAN CONTEMPORAN:

MUNTELE - vol. I-II A SOSIT ORA NOPTI ALBASTRE BIOGRAFIE DE RĂZBOI MISIUNEA CĂPITANULUI X RECUNOAȘTERE ÎNDEPĂRTATĂ VÂLTOAREA PRELUDIU